

Giới thiệu Mật Thám Thiếu Niên

[Phong Yên Dẫn 2]

Thể loại: ngôn tình mô phỏng kiếm hiệp (=]]), trinh thám, hài.

Edit: goop!!

Truyện này được viết xen lẫn ngôi thứ nhất với ngôi thứ ba, cho nên có lúc nữ chính sẽ tự xưng là ta, có lúc sẽ được gọi là nàng.

Người có phải là người chốn giang hồ?

Nếu phải, nhất định từng nghe nói qua những lời này—

Trên nước có thành, mang tên Trăm Dặm, chỉ nghe kỳ danh, chưa bao giờ thấy.

Ba mươi năm trước, những lời này có thể gây nên giang hồ chấn động. Ba mươi năm trước, Thành Trăm Dặm không chỉ là giang hồ đệ nhất danh thành, mà còn là thánh địa thần bí nhất vô lâm.

Bởi lẽ, chỉ cần nhìn vào việc người người đều biết đến sự tồn tại của Thành Trăm Dặm, mà lại không ai biết đến tột cùng nó nằm nơi nào, đương nhiên càng chưa người nào đi được đến đó... Nó tựa như gió, người có thể cảm giác được nó tồn tại, nhưng trước sau vẫn không có cách nào thấy được nó; nó tựa như giấc mộng, tồn tại trong lòng mỗi một người chốn giang hồ, lại trước sau không thể biến cảnh trong mơ trở thành hiện thực.

Nhưng mà, đó đều là chuyện ba mươi năm về trước.

Hiện tại, Thành Trăm Dặm, vẫn như trước là giang hồ đệ nhất danh thành, vẫn như trước là thánh địa trong lòng nhân sĩ vô lâm, nhưng nếu người hàng năm vào ngày mùng chín Tháng tám đuổi kịp tới biên giới Vân Nam, nơi dân cư sinh sống rất thưa thớt, rồi tìm đến một trấn nhỏ nọ cũng mang cái tên Trăm Dặm, người sẽ phát hiện nơi đó tụ tập nhân sĩ giang hồ các bang các phái; nếu người cùng bọn họ đi vào trấn tới khách điểm mang tên Trăm Dặm, rồi cam chịu xuất ra một lượng tiền đáng kể, người sẽ nhận được một khối ngọc bài, sau đó người có thể dùng thứ này nghênh ngang đi vào thánh địa trong lòng người— Thành Trăm Dặm, rồi cứ việc ngây ngốc suốt ba ngày ở đâu đó.

Chỉ có ba ngày: mùng mười Tháng tám tới mười ba Tháng tám.

Nếu người là người lương thiện, hơn nữa còn linh mẫn, nội ba ngày tại đây, người chẳng những sẽ được dân chúng Thành Trăm Dặm tiếp đãi thịnh tình chu đáo, võ công của người cũng sẽ thăng tiến vượt bậc.

Bởi lẽ, ba ngày này hàng năm, tại Thành Trăm Dặm, mấy ngàn đệ tử trong thành sẽ thượng đài tỷ thí kiếm thuật tranh cao thấp.

Thành Trăm Dặm xưng hùng vô lâm đã hơn trăm năm, trong thành cao thủ như mây, nếu người là người giang hồ, ba ngày liên tục thấy nhiều cao thủ như vậy thượng đài tỷ thí, nhất định khiến người mừng rỡ mà quên cả đường về.

Nhưng mà, hãy nhớ lấy nhớ lấy, ngày thứ ba trước khi mặt trời lặn người nhất định phải rời khỏi Thành Trăm Dặm, ngàn vạn lần đừng lưu lại trong thành như kiểu tâm thần bị cảnh trí trong tranh mê hoặc, bằng không người khả năng vĩnh viễn sẽ không thể trở ra.

Đương nhiên, nếu người tâm thuật bất chính, chỉ cần dám tiến vào cửa tòa thành này, liền vĩnh viễn đều không ra được.

Ba mươi năm sau, câu nói nổi tiếng nhất trong giang hồ trở thành—

Vô lâm chí tôn, xưng Thành Trăm Dặm, người tốt được phước, kẻ xấu bại vong.

Người có phải là người chốn giang hồ?

Nếu phải, nên nghe qua những lời này đi.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nghệ thuật vét của

Mùng chín Tháng tám, ngày tốt lành. Thuận lợi buôn bán, thuận lợi xuất hành.

Tại khách điểm Trầm Dậm của trấn Trầm Dậm, điểm tiểu nhị vừa ngáp một cái vừa mở then cửa, trời mới tờ mờ sáng.

Một chút ánh nắng hắt lên con đường lát đá phiến tại trấn nhỏ biên giới Vân Nam, cùng với một đám người đông nghìn nghịt đứng canh giữ ở ven đường.

Nghe thấy tiếng mở cửa, đám người kia liền xô nhau một trận, trong số đó có một vị đại hán xông nhanh lên phía trước, hướng thẳng mặt điểm tiểu nhị hỏi dồn: “Giờ này mới mở cửa, muốn hại chết lão tử đây hả?”

Điểm tiểu nhị trông hần đàng đàng sát khí, lại vận áo cộc quần xà cạp theo kiểu bọn giang hồ, y hệt như cường đạo vào nhà cướp cửa, ngay lập tức giống tiếng lộn bị chọc tiết kêu to: “Ta chỉ vừa mới tới trấn này, làm công được vài bữa thôi, trong người không có xu nào. Ngài muốn cầu tài, hãy tìm chương quây của bọn ta ấy, ta cái gì cũng đều không thấy, cái gì cũng đều không hay biết...”

“Lão tử cầu tài cái rắm, phá tài thì đúng hơn!” Vị đại hán từ trong mồm khạc ra một cục đàm, nghĩ tên tiểu nhị này là người mới, có nhiều lời cũng vô ích, liền hỏi: “Chương quây của nhà ngươi đâu rồi?”

“Ồ trong nhà đếm ngọc bài.” Điểm tiểu nhị thực thành khẩn hỏi đáp, “Chương quây nói quan khách năm nay đến nhất định sẽ nhiều hơn so với năm ngoái, cho nên ngọc bài cũng được làm ra rất nhiều, đây chính là điểm trọng yếu.”

Vị đại hán sớm không còn kiên nhẫn, một phen đẩy hần ra bước vào cửa, những kẻ khác ồ ạt noi gương, như ong vỡ tổ ùn ùn đi vào, ở phòng lớn tìm vị trí ngồi xuống.

Ngay khi vào được bên trong, Dương Tu Hồ lão nhân nhìn chằm chằm bảng hiệu bằng bông vải ở nội đường, hướng người bên cạnh nói: “Có nghe nói gì chưa? Năm nay Tiêu thành chủ Trấn Trầm Dậm muốn đích thân chỉ điểm cho đệ tử tỷ thí trận cuối cùng, cho nên kẻ sĩ vì ngưỡng mộ đại danh mà đến so với năm rồi hơn gấp mấy lần!”

“Đúng vậy, nghe bảo vào ngày mười ba Tháng tám, cũng chính là ngày đại thọ tròn năm mươi tuổi của lão nhân gia, hôm đó Tiêu thành chủ sẽ hiện thân thượng đài tỷ kiếm.”

“Nói vậy đến lúc đó còn có thể chiêm ngưỡng Tiêu phu nhân chăng? Thời bà ấy còn trẻ đã là đại mỹ nhân, không biết hiện nay đã trở thành như thế nào rồi nữa.” Lão nhân hắc hắc cười nói. “Chẳng phải Tiêu phu nhân nổi danh nhất không phải là mỹ mạo của bà còn gì?”

“Đó là, người trong thiên hạ ai chẳng biết rằng bà là nữ thần tài, không có bà, làm sao Trấn Trầm Dậm có thể tồn tại đến ngày hôm nay? Các hạ khoan hãy nói, trước kia có vị thượng thư nọ muốn gả cháu gái, người cháu họ chỉ đích danh muốn đến Trấn Trầm Dậm chọn đồ cưới, bởi vì nơi này cơ hồ tập hợp nguồn cung cấp phẩm vật tinh túy nhất từ nam tới bắc, trên đời này quả thật không có nơi thứ hai nào có đầy đủ hơn nơi này, cái gì cần có đều có cả.”

“Chẳng lẽ các hạ đã quên thân phận của Tiêu phu nhân trước lúc xuất giá—đại tiểu thư Cung gia tại Lạc Dương kinh kỳ, như thế nào không hiểu việc buôn bán được? Các hạ xem đi, Trấn Trầm Dậm ở trong tay bà từ không thành có, từ một nơi hoang vu biến thành thị trấn phồn hoa nhất vùng biên giới Vân Nam, chẳng qua chỉ mới có ba mươi năm thôi đấy.”

Đương lúc đang luận bàn sôi nổi, bảng hiệu bông vải bỗng nhiên nhấc lên, một người đàn ông trung niên gương mặt phúc hậu đã trắng lại béo bước ra, đích thị lão bản khách điểm Kim Nhất Đầu. Trông thấy người ở đại đường đã chật ních, lão bản chẳng những không kinh ngạc lấy một chút, mà còn mặt mày hớn hờ hờ: “Năm nay các vị đến so với các năm trước sớm a... Kiều lão Tam, trong một năm này e chắc chỉ có ngày hôm nay là lão khởi hành sớm như vậy chăng?”

“Trễ quá còn có thể đi được sao?” Đại hán trừng mắt sai bước đi đến trước mặt ông, “Năm ngoái bắt quả chỉ chậm nửa canh giờ, mà các vị trí tốt đã bị người ta lựa hết, hại lão tử ngồi ở hàng cuối cùng, cổ đau thẳng hết mức cũng chẳng thấy rõ cái rắm gì hết!” Nói xong từ trong người lấy ra một thoi vàng óng ánh, nồn nóng đưa tới, kêu lên: “Hoàng kim một trăm lượng, mua vị trí chính diện ở gian giữa hàng đầu tiên, mau cấp lão tử ngọc bài, không được để cho bọn họ đoạt trước.”

“Đã thất lễ, đó là mức năm ngoái.” Kim Nhất Đầu cười hòa hảo êm ái, “Năm nay thiết tưởng ghế hàng thứ nhất, cần phải có con số này.”

Ông xòe tay phải ra năm ngón, quơ quơ.

Năm trăm lượng hoàng kim! Cái này thực không phải là số lượng nhỏ chút nào đâu, nó đã trên mức chi tiêu chi phí gần mười năm của một gia đình bình thường rồi.

Ai ngờ tới trong mắt Kiều lão Tam lại xẹt qua một tia vui mừng, lớn tiếng nói: “Nói như vậy, lời giang hồ đồn đãi năm nay Tiêu thành chủ đích thân đấu trận cuối, là sự thật?”

Ánh mắt Kim Nhất Đầu dạo qua một vòng trên gương mặt chứa đầy mong chờ của mọi người, không nhanh không chậm nói: “Không sai—thành chủ nhà ta vào buổi luận võ cuối cùng, sẽ đích thân chỉ điểm võ công cho đệ tử bản thành chung cuộc...”

Chúng nhân nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt, trong đó có người khẩn cấp truy vấn: “Như vậy, thành chủ lão nhân gia có thực sẽ trước mặt mọi người thi triển ‘Quy khứ lai hề kiếm pháp’?”

Kim Nhất Đầu cười tủm tỉm nói: “Về việc này, phu nhân ở trên sẽ thuyết phục thành chủ nhà ta, thành công hay không, tại hạ cũng không dám cam đoan trước. Bất quá, Kinh Hồng kiếm đã mười năm chưa tuốt khỏi vỏ, nếu như thành chủ đáp ứng, các vị còn có phước được diện kiến. Đương nhiên, phải

xem xét đến các chi phí khác...”

Nghe đến đó, Kiều lão Tam sao còn có thể kiềm chế được, liền lớn tiếng chấp thuận rồi nói: “Lão tử không cần biết ai thế nào, dù sao lão tử là kẻ dụng kiếm, dầu cho có tốn bạc lượng đến mấy lão tử cũng phải nhìn thử xem đương kim đệ nhất danh kiếm dài kiểu gì!”

Chúng nhân âm thầm gật đầu. Ai ai đều biết, thành chủ Thành Trầm Dậm võ công cái thế, có cơ hội trực tiếp mục kích phong thái của ông ấy, kẻ ngốc cũng sẽ không bỏ qua, nếu có thể từ trong đó học được một chiêu nửa thức, cả đời đều được lợi vô cùng.

“Tốt lắm, thỉnh chư vị trước tiên tới bàn đưa lệ phí.” Kim Nhất Đầu ngồi vào bên trong quây, xuất ra tập sổ thu chi.

Chúng nhân ào ào tranh nhau tiến lên trước, giành giật mua lấy vị trí có tầm nhìn tốt tương đối. Chưa đầy một phút, trên quây thoi vàng đã chất cao như núi, mà ngoài cửa khách điểm vẫn không ngừng có người tiến vào... Lúc bấy giờ, sắc trời cũng vừa sáng hẳn.

Kiều lão Tam tranh đoạt trước mặt chúng nhân mua được một chỗ tốt, cảm thấy mỹ mãn ngồi sang một bên, vừa uống ngụm trà liền gấp điểm tiểu nhị mới vừa rồi bị lão dọa chết khiếp đi tới, “Phanh” một tiếng quăng cái mâm lên bàn, giọng the thé nói: “Một phần điểm tâm sáng, mười hai lượng bạc.”

Kiều lão Tam nhìn kỹ, hóa ra cái gọi điểm tâm sáng chính là một bát nước lèo, bên trong có mấy cái hoành thánh, mấy cọng miến, vài lá cải, cộng thêm một cái lồng bánh bao hấp—lồng hấp mặc dù không nhỏ, nhưng lại chỉ có hai cái bánh bao.

Kiều lão Tam trên mặt nhất thời có điểm không nhìn được, lão không cần tiền, nhưng lão không thích bị kẻ khác lôi ra làm thịt cừ. Tức thời cương mãnh vỗ vỗ cái bàn, quát: “Đồ ăn điểm tâm như vậy mà đòi mười hai lượng bạc! Lão tử nhìn qua giống thằng ngu lắm hả?”

“Cha của ta không phải thằng ngu. Về phần ngài...” Điểm tiểu nhị nghiêm cẩn nhìn lão vài lượt, cuối cùng lắc đầu, “Ta thật nhìn không ra.”

“Ta thì nhìn ra.” Kiều lão Tam cười hết cả hơi, “Ta nhìn ra ngươi là muốn tìm đến cái chết.”

“Ai nói ta muốn tìm cái chết?” Điểm tiểu nhị mở to cặp mắt vô tội, “Ta chỉ thăm nghĩ tìm ngài đòi tiền mà thôi.”

Hắn có vẻ thực sự không rõ Kiều lão Tam đang nói gì.

Kiều lão Tam vốn đã nhìn không được muốn động thủ, lại bình tĩnh trở lại, từ trên xuống dưới đem hắn đánh giá một phen, đột nhiên hiểu được—— người này không bình thường, rất có khả năng là một kẻ nhược trí. Vì thế quyết định đùa giỡn hắn, liền hỏi: “Nếu ta cứ không đưa thì sao?”

“Ngài nhất định phải đưa.” Điểm tiểu nhị lại bày ra bộ dáng thật nghiêm cẩn kia, “Mẹ ta nói, chỉ cần khách nhân ở trong điểm ngồi xuống nhất định phải ăn cơm, ăn cơm nhất định phải trả tiền. Ngài mà không nghe, nương sẽ mất hứng. Mẹ ta mất hứng, cha ta cũng sẽ mất hứng. Cha ta mất hứng, ngài cũng sẽ không được yên.”

“Ta không được yên?” Kiều lão Tam quả thực muốn cười ra thành tiếng, “Ngươi cho cha ngươi là Thiên Vương lão tử?”

“Cha ta không phải gọi Thiên Vương lão tử, ông ấy họ Tiêu, kêu là Tiêu Tà.” Điểm tiểu nhị cứ như thế mà nói.

Trong khách điểm vốn thật âm ỉ, giờ phút này lại chợt tĩnh lặng xuống.

Tiêu Tà... Mỗi người ít nhất ở trong lòng đều đem cái tên này niệm ba lần, tựa như mặc niệm tên hiệu thánh thần.

Ba mươi năm qua, hết lớp đầu bạc tới kẻ đầu xanh, thế sự trên đời luôn luôn thay đổi, chỉ duy cái tên Tiêu Tà này trước sau vẫn là một truyền kỳ vĩnh không phai màu trong lòng nhân sĩ giang hồ.

Bởi vì, hắn chính là thành chủ Thành Trầm Dậm, giang hồ đệ nhất danh thành, cũng là võ học tông sư tiếng tăm lẫy lừng nhất trên giang hồ gần trăm năm nay.

Nhưng hôm nay, cái gã điểm tiểu nhị đàn độn này dám cư nhiên tự xưng là con Tiêu Tà?!

“Ngươi nói Tiêu thành chủ tiêu lão gia tử là cha ngươi?” Bộ dáng Kiều lão Tam nhìn qua dường như hận không thể đem lỗ tai chính mình cắt bỏ, quay đầu hướng quây trừng mắt, giọng khàn khàn nói: “Kim đại chương quây, hắn nói không phải là thật sự đấy chứ?”

Kim Nhất Đầu nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn cái gã điểm tiểu nhị kia, khẽ thờ dài nhỏ tới mức không thể nghe thấy, há mồm đang muốn trả lời, chợt nghe một thanh âm nữ nhân trong trẻo, lạnh lùng nhàn nhạt từ cửa khách điểm truyền đến——

“Lời hắn nói đều là thật sự. Hắn đích xác chính là con của thành chủ Thành Trầm Dậm, Tiêu gia Tam công tử, Tiêu Nặc.”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy ngoài khách điểm không biết tự khi nào đã có một vị cô nương đứng tại đó: tuổi của nàng khẳng định không lớn, lại có được một khí chất thành thực lão luyện; ánh mắt nàng rõ ràng không nhìn một ai, vậy mà mỗi người đều cảm thấy nàng đang nhìn mình... Lại nhất là, nàng rõ ràng đứng rành rành ở nơi đó, lại làm cho người ta cảm thấy nàng căn bản không tồn tại!

Nàng dường như không thuộc chốn trần tục này, một đôi mắt trong suốt, tựa như nước giống nhau lãnh đạm không tạp chất, thờ ơ không vui không giận không ghét không mừng, đó là chưa kể đến băng lãnh.

Nàng là ai? Như thế nào tuổi còn nhỏ mà đã có vẻ lạnh nhạt đến thế?

Đang lúc trong lòng mọi người ở đây phát ra nghi vấn, vị cô nương kia bước lên thềm, đi thẳng đến điểm tiêu nhị, cũng chính là trước mặt người được nàng gọi là Tiêu Tam công tử khiến người ta mờ rộng tầm mắt, rồi dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đồ đệ cố nhân

Ta đứng bình ổn trước bàn, ánh mắt đặt tại phần điểm tâm sáng trước mặt Kiều lão Tam, nhìn Tiêu Nặc mỉm cười, nói: "Người này thật hung dữ, dọa người nhảy dựng, có phải không?"

Tiêu Nặc gật đầu, nét trẻ con trên mặt hiện rõ biểu tình vẫn còn sợ hãi trong lòng.

"Vậy nên người mới muốn ông ta mua bữa điểm tâm sáng như thế này, có phải không?" Ta lại hỏi, ánh mắt như chớp như không quan sát hần tí mĩ.

Trong mắt Tiêu Nặc xuất hiện một vẻ mê hoặc: "Tỷ tỷ đang nói cái gì thế? Không phải là đệ ép buộc ông ấy mua, là mẹ đệ từng nói chỉ cần người ở bên trong đại đường ngồi xuống thì nhất định phải ăn cơm..."

"Kim lão bản cũng ngồi, vì sao người không đưa cho ông ta một phần đi?"

"A? Cái này..." Tiêu Nặc ngăn người, ngồi vào một bên ghế tựa ôm lấy đầu, "Đúng vậy, hẳn là cũng nên cho ông ấy một phần luôn mới đúng."

"Còn có, người hiện tại cũng ngồi xuống, người có phải cũng nên ăn một phần hay không?"

Tiêu Nặc sợ tới mức vội vàng nhảy dựng lên, xua tay nói: "Không không không, đệ không thể ăn! Mẹ đệ bảo, điểm tâm sáng là bán cho khách, như vậy mới có thể kiếm được tiền, nếu để người trong nhà ăn sẽ lỗ vốn!"

Mọi người phát ra tiếng cười trộm. Ta hơi nhíu mày, chẳng lẽ hần thật sự như lời sư phụ nói là kẻ... Nhưng mà, một người thiếu niên thanh thanh tú tú như vậy, lại có hai bậc song thân kinh tài tuyệt diệu nhường đó, làm sao có thể a?

Ta quyết định thử hần thêm lần nữa, liền cũng ngồi xuống, hỏi: "Tam công tử, nếu ta muốn bái kiến lệnh tôn, ngoài việc giao tiền mua ngọc bài ra, còn có phương pháp nào khác nữa hay không?"

"Có a." Hần trả lời cực nhanh, "Chỉ cần tỷ cạo trọc đầu, rồi khoác lên người một bộ hồng y là được."

Chung quanh nhất thời nổi lên một tràng thanh âm kinh ngạc.

Tiêu Nặc giải thích nói: "Lần trước có lão bá bá trọc đầu đến, không mua ngọc bài, Kim đại thúc cũng dẫn ông ấy đi gặp cha đệ."

Kim Nhất Đầu xấu hổ ho khan hai tiếng nói: "Tam thiếu gia, người nọ là Thiếu Lâm phương trượng đại sư."

"Phải không?" Tiêu Nặc ngăn ngor, cực kỳ ngượng ngùng nhìn ta cười cười, "Vây tỷ lặn trên lưng mấy cái túi vải đi, cha đệ cũng sẽ gặp."

Kim Nhất Đầu tiếp tục hổ thẹn: "Tam thiếu gia, kia là Cái Bang bang chủ."

"Như vậy a..." Tiêu Nặc dường như cũng không nản lòng, cổ họng lục khúc hồi lâu, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, lớn tiếng nói: "Đúng rồi, tỷ tỷ! Tỷ đầu chải thẳng búi tóc tròn, thân bát bảo yếm lụa thêu hoa, chân mang hài ngọc trai râu chỉ bạc, trang điểm xinh xắn đẹp đẽ, cha đệ chẳng những sẽ chịu gặp tỷ, biết đâu còn có thể rất cao hứng."

Kim Nhất Đầu kinh ngạc quay đầu hỏi hần: "Tam thiếu, người này là ai thế? Tôi không nhớ rõ từng có một vị khách như vậy cầu kiến lão gia a."

"Mẹ ta đó." Tiêu Nặc thần thái sáng láng trả lời, mọi người lại đen nửa bên mặt.

Ta trầm mặc một lát, quyết định buông tha, từ trong mình lấy ra một hộp gỗ mun nhỏ, xoay người hướng Kim Nhất Đầu nói: "Nếu là vật này, không biết có thể được ngoại lệ?"

Kim Nhất Đầu hai tay tiếp nhận, mở nắp hộp, rút ra bên trong một chiếc khăn gấm vuông. Đợi ông ta thấy rõ ràng chữ thêu trên khăn, sắc mặt nhất thời thay đổi, cực kỳ cẩn thận nhìn lại ta: "Cô nương tôn tính đại danh?"

"Phong Thần Hi." Ta nhàn nhạt nói, "Ta không cha không mẹ, lấy theo họ sư phụ."

Kim Nhất Đầu phun ra một hơi tức giận: "Hóa ra là đồ đệ cố nhân."

Đồ đệ cố nhân... Ta phóng tầm mắt xuyên thấu qua cửa sổ đang mở, nhìn ra phía phương xa, chân trời rắng hồng tựa gấm vóc, cảnh sắc tươi đẹp nở rộ, thế nhưng đoạn chuyện cũ phủ đầy bụi kia rốt cuộc cũng bởi vì câu này lộn trở lại.

Ba mươi năm qua, thương hải tang điền.

Kim Nhất Đầu cứ nhìn ta đắm đắm vài lần, mới đóng lại nắp hộp, giao cho Tiêu Nặc nói: "Như vậy đi tam thiếu, tôi hiện tại hết cách không thể phân thân ra được, đành làm phiền thiếu gia mang vị cô nương này đi gặp thành chủ." Phút cuối cùng lại dặn một câu: "Ngồi xe ngựa mà đi."

"Ồ." Tiêu Nặc ngoan ngoãn nghe lời ra khỏi cửa, còn phía sau truyền lại âm thanh khe khẽ:

"Không thể nào? Hắn thật là Tiêu Tam công tử?"

"Tiêu lão gia tử cả đời anh dũng, hai vị đại công tử cũng là nhân trung long phượng, không nghĩ tới tiểu nhi tử này lại như vậy, như vậy a..." Lời còn chưa dứt liền biến thành một cái thở dài thạt dài.

Ta cũng không khỏi thảm than. Từ lúc trước khi xuất phát, sư phụ đã nhắc đến với ta, Tiêu Tà có ba người con trai, trưởng tử Tiêu Mạch dung mạo tuấn mỹ, tao nhã, xử sự trầm ổn lão luyện, vốn được xưng danh Gia Cát; thứ tử Tiêu Tiêm kiếm pháp cực cao, không thua gì cha, được giang hồ nhân sĩ công nhận là trẻ tuổi tài cao trong giới võ lâm; chỉ có riêng tiểu nhi tử này, cả ngày đi lòng vòng, không học vấn không nghề nghiệp, mà lại vĩnh viễn giống như đứa nhỏ không lớn, vô luận giáo dưỡng thế nào đều không thành công.

Sư phụ ơi sư phụ, rốt cuộc người bảo con làm sao xử lý phiền toái này đây?

Lúc này vị tam thiếu vô tích sự kia đã nhảy lên xe ngựa, vui vui vẻ vẻ hướng về phía ta vẫy tay hô: "Tỷ tỷ, mau lên xe đi, đệ đưa tỷ về nhà."

Ta theo lời lên xe, vó ngựa tức tốc lướt băng băng, hai bên phong cảnh giống như lao xẹt qua, chỉ một lúc sau liền ra khỏi Trấn Trầm Dậm. Bên đường xuất hiện đỉnh núi, ta vừa ngẩng đầu nhìn, không khỏi thở nhẹ thành tiếng: "Kia là cái gì?"

Chỉ thấy trên vách núi đen hiểm trở như đao tước, liếc sơ cũng có thể thấy được bích họa hoa văn đồ, không biết đã trải qua bao nhiêu mưa gió, lại vẫn như cũ sắc thái tiên diễm. Tại đây cạnh bích họa một chút, rõ ràng treo một đám quan tài màu nâu, số lượng đại khái hơn mấy trăm hòm.

Tiêu Nặc đáp: "Đây là hòm treo Bạc Nhân, trông rất là hay phải không? Vừa không đụng trời lại không chạm đất, có cảm giác như 'Trời đất mệnh mạng, duy mình ta lừng lợ ngoài thế sự'. Đệ chết cũng muốn được mai táng như vậy a!"

"Bạc Nhân?"

"Phải đó, chính là bộ lạc ở tại thâm sơn này, cha đệ nói lịch sử của bọn họ khả năng so với chúng ta còn lâu đời hơn ấy."

"Người gặp qua bọn họ rồi?"

"Đương nhiên. Bọn họ tuy rằng không thích cùng người ngoài giao tiếp, nhưng Thành Trầm Dậm thì ngoại lệ, bởi vì bọn họ muốn mời chúng ta giúp bọn họ treo quan tài. Tỷ tỷ xem, cái này tương đối thấp, bên trong là táng người thường, do đệ tử Thành Trầm Dậm đi treo; còn mấy cái cao nhất kia, bên trong là táng tộc trưởng Bạc Nhân cùng vật hiến tế, nhưng là chính cha đệ tự mình treo lên nha. Ngoại trừ ông ấy, không ai có thể phi cao như vậy!"

Trong lòng ta âm thầm hồi hộp. Hắn vừa chỉ mấy cỗ quan tài kia, nằm trên vách núi đen cao trăm trượng, hơn nữa vô luận là từ trên đi xuống hay từ dưới đi lên cũng khó có khả năng, phải là khinh công ra sao, mới có thể làm được? Khó trách sư phụ tự phụ cả đời, nhưng chỉ duy đối Tiêu Tà lại có rất nhiều kiêng kỵ.

Nghĩ lại một lát, chợt thấy không thích hợp, liền hỏi: "Người vừa rồi nói bọn họ lịch sử đã lâu, Thành Trầm Dậm lập bất quá được trăm năm, vậy trước khi Thành Trầm Dậm xuất hiện, bọn họ làm thế nào treo quan tài?"

Tiêu Nặc bĩu môi, nói: "Cũng đúng thôi. Trước kia không có Thành Trầm Dậm, bọn họ đều phải tự bản thân treo lên sườn núi đem quan tài treo lên. Nhưng rồi từ lúc bọn họ gặp tổ sư gia gia của đệ, nha, chính là Bách Lí Văn Danh, phát hiện ông có thể bay lượn như chim, Bạc Nhân sẽ không còn chịu vất vả như vậy. Đến hiện tại, bọn họ đến một người treo quan tài còn không có. Ai, thật sự là thế hệ sau không bằng thế hệ trước... Tỷ tỷ nói thử xem, mấy trăm năm nữa có khả năng người ta đến chạy bộ cũng không được không?"

Ta lắc đầu tỏ vẻ bản thân không nghĩ tới vấn đề xa như vậy, mà Tiêu Nặc lại thoáng nở nụ cười, hướng ta nháy mắt nói: "Đệ nghĩ đám hậu nhân này nhất định sẽ rất kỳ quái, có lẽ còn có thể có một đám người chuyên môn đến nghiên cứu này nọ kiểu như hòm treo làm sao treo lên được, là ai đem chúng phóng lên... Ha ha, mắc cười quá đi!"

Ta cũng cười cười, mà không đáp lời. Tiêu Nặc tự động mất hứng thú, cũng trầm mặc lại, một lát sau, rốt cuộc không chịu ngồi yên, liền mở hộp gấm lấy ra chiếc khăn lụa vuông kia, đọc nhẩm thành tiếng: "Uống rượu cất ba mươi năm, nhớ lại tư thế oai hùng khí độ của ngài. Chuyển lời thay tấm lòng cố nhân, cầu chúc thân thể kiện toàn sống lâu. Có biết không, biết không, thu này cây tử du vẫn như trước... Hóa ra là do Khuyết Như Mộng làm."

Ta như ong mảy, xem ra vị tam thiếu này cũng không vô dụng giống như ta tưởng tượng vậy, ít nhất còn thông thạo thi từ.

Ái ngờ ngay sau đó hắn liền lộ ra biểu tình cực kỳ sợ hãi nói: "Xong rồi, xong rồi.. Khăn tay này để mẹ đệ nhìn thấy nhất định sẽ làm lớn chuyện, không

ngờ tới cha đệ lại vẫn giữ mối quen biết suốt ba mươi năm với tình nhân cũ!"

Ta thần nhiên nói: "Không phải tình nhân."

"Không phải tình nhân, chẳng lẽ là địch nhân?"

"Xem như đã từng đi."

Tiêu Nặc cười nham nhơ: "Tỷ tỷ gạt người, địch nhân biết viết lá thư tình ý triền miên như vậy cho tỷ sao?"

Tình ý triền miên? Ta lắc lắc đầu, không muốn nói tới nữa, thẳng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Xe ngựa không biết khi nào đã tiến vào trong một khoảnh rừng trúc rậm rạp, phóng mắt nhìn đi, hai bên đều là thủy trúc điều phong, tre nứa như cọ, chỉ mới có nhìn thôi, đã thấy khuyên đảo, đặt mình vào trong đó, bồng tỉnh bởi lực sắc hải dương vây quanh, cũng không biết khi nào mới có thể đi đến tận cùng... Chẳng lẽ Thành Trăm Dặm nằm quanh đây, ngay tại vùng hồ trúc này? Nếu quả thật là như vậy, ban đầu người lập thành đã chọn ra một nơi xinh đẹp nhường này, mà lại cận kề thâm sơn cùng cốc ít người lui tới, thật sự vừa có thể thưởng thức cảnh đẹp như tranh lại có thể bảo đảm tính cảnh mật an toàn.

Đá lửa chột lóe sáng, một ý tưởng nhảy ra trong đầu ta——Trên nước có thành, mang tên Trăm Dặm——từ "Nước" này, phải chăng không phải là hồ nước, nước biển, mà là chỉ hồ trúc?

Ta không phải kiểu người thích võ đoán lung tung, chẳng qua tuy rằng hiện tại Thành Trăm Dặm đã không giống năm đó thần bí như thế, nhưng liên quan tới vị trí thành trì cụ thể, vẫn như trước là bí mật lớn nhất trên giang hồ... Làm chuyện bí ẩn vậy, dù là ai cũng không thể không nổi lên một chút tò mò.

Ngay lúc đó, xa phu đột nhiên cất cao giọng nói: "Căn cứ thành quy, đoạn đường phía dưới không tiện tham quan, thỉnh khách quý đồng ý chờ ở chỗ này."

"Đến đây đến đây." Tiêu Nặc khép cửa lại, ánh sáng bên trong xe chột trở nên tối. Ta khẽ đẩy tay vào vách, xe ngựa này đúng là lấy sắt nguyên chất chế thành, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị người từ bên ngoài đóng lại, chẳng lẽ không phải muốn trốn cũng trốn không thoát sao?

Cứ như vậy, ta cùng Tiêu Nặc ở trong một mảnh tối đen, chỉ cảm thấy thân xe kinh hoàng, ước chừng đi độ một nén hương, từ từ dừng lại.

Cửa xe tự bật ra ngoài, hóa ra đã đứng trước phòng khách tại một tòa phủ đệ. Một âm thanh chậm rề rề truyền tới: "Hoan nghênh tam thiếu gia về nhà. A Bất, mau thay quần áo cho thiếu gia; A Hứa, mau đổi giày cho thiếu gia; A Biển, mau chải đầu cho thiếu gia; A Tâm, mau rửa tay cho thiếu gia." Trong lúc nói chuyện, một bàn tay đưa ra kéo hán xuống xe, bốn gia nhân bận thanh y nhất tề xúm lại, chỉ thấy quần áo không thấy mặt mũi đâu.

A Bất A Hứa A Biển A Tâm——Bất Hứa Biển Tâm? Không được thay lòng đổi dạ? Loại tên cổ quái này, vừa nghe liền biết là Tiều phu nhân đặt cho, khó trách sự phụ thường nói, luận đến cổ linh tinh quái, trên đời này chỉ sợ không có người so được với vị Cung đại tiểu thư kia.

Bất quá chỉ trong chớp lát loay hoay, các gia nhân tản ra, Tiêu Nặc bộ dáng đã từ một gã điểm tiểu nhị biến thành hậu duệ quý tộc công tử. Một ông lão lục tuần vận trái phải từ bào đi tới, nhìn hán từ trên xuống dưới đánh giá một phen, gật đầu nói: "Được rồi, với cái dạng này hán là có thể đi gặp phu nhân." Lại xoay người về hướng bốn gia nhân thanh y kia nói: "Đưa đây."

Bốn gia phò mỗi người ngoan ngoãn trình lên một thỏi bạc vụn.

Tiêu Nặc tò mò hỏi: "Tài Bá, hôm nay phát tiền công sao? Trước kia không phải là lão phát cho bọn hán tiền à, hôm nay thế nào biến thành bọn hán cho lão vậy?"

Từ bào lão nhân Tài Bá cung kính trả lời: "Hồi tam thiếu gia, đây không phải là tiền công, là bạc cược."

"Bạc cược?"

"Lão nô cùng 'Bất Hứa Biển Tâm' bọn hán đánh đó, xem tam thiếu gia có thể làm điểm tiểu nhị được bao lâu, lão nô đã cược thiếu gia hôm nay trở về."

Tiêu Nặc lập tức lộ ra một bộ dáng thật xấu hổ, đối Bất Hứa Biển Tâm tứ nô nói: "Bởi vì ta muốn dẫn này vị tỷ tỷ về nhà, cho nên... Các người nhất định cược ta có thể làm chừng ba ngày, có phải không?"

"Hồi tam thiếu gia." Tài Bá đánh gãy hán, "Bọn hán chính là cược thiếu gia đêm qua sẽ trở về."

"..."

Tài Bá đem tâm mắt chuyển tới trên người ta: "Vị cô nương này muốn gặp thành chủ sao? Thành chủ hiện tại có khách quý, tạm thời không có cách nào khác gặp cô."

Tiêu Nặc hỏi: "Khách quý nào cơ?"

"À, vị khách quý này nhắc đến thì dài dòng. Hán là nghĩa tử của võ lâm minh chủ đời trước, nhưng nói là nghĩa tử, kỳ thực là cháu, bởi vì minh chủ dưới gối không con, cho nên em gái minh chủ đưa lại làm con thừa tự cho ông ấy. Nói tới vị em gái minh chủ kia, tam thiếu gia có từng nghe qua một câu nói như vậy? 'Tuyệt đại hữu giai nhân, nhất tiểu khuyên võ lâm' chính là nói bà. Đương nhiên, câu nói kia nguyên bản vốn là nói Lí phu nhân của Hán Võ Đế,

Lí Ương Ương thật đúng là nữ nhân thông tuệ, đáng tiếc kỹ nghệ kém một bậc, cuối cùng vẫn không thể đấu lại Vệ Tử Phu..."

Sau đó lại nghe lão từ Vệ Tử Phu nói đến Võ Tắc Thiên, lại nói đến thái tử Hoàng Lynn đồng, trải qua phân tích nhận xét câu chuyện về nam sắc, cuối cùng tổng kết: "Vị Trình Tất Minh công tử kia, chính là võ lâm đệ nhất mỹ nam nước tiếng."

Ta rốt cục cũng có thời gian rảnh để lên tiếng: "Vậy có thể bá kiến thành chủ phu nhân một chút được không?"

"Có thể a, để đệ đưa tỷ đi!" Tài Bá còn chưa kịp nói, Tiêu Nặc liền một phen kéo ta, nhanh như chớp chạy ra phòng khách.

"Tam thiếu, tam thiếu..." Phía sau truyền đến tiếng Tài Bá la lên, "Cậu chưa hỏi lão nô xem phu nhân ở đâu mà? Cậu không hỏi làm sao có thể biết phu nhân ở đâu chứ? Cậu không biết phu nhân ở đâu làm thế nào mang kia vị cô nương đi được... Ai nha, quên đi, vẫn là để lão nô nói cho cậu vậy, cậu còn nghe gì không——phu nhân đang ở nhà ăn."

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thế nào là ‘Người đó’

Bên ngoài nhà ăn.

“Hiên có trúc có thị”——Phong Thần Hi giương mắt nhìn tám biển trên đầu, thầm nghĩ: lại thêm một cái tên cổ cổ quái quái, nói vậy cũng là do Tiêu phu nhân đặt.

Không ngờ, lại nghe Tiêu Nặc một bên đắc ý dào dạt nói: “Tên này hay không? Là đệ đặt ấy. Lâu thật lâu trước kia, có một người vô cùng thần kỳ gọi là Vương Động, bởi vì trong nhà cùng quần, chỉ còn lại có một mảnh rừng trúc, hắn liền đặt tên cho cái sân trước nhà là ‘Hiên có trúc không thị’. Đệ thật thích tên này, chỉ là nhà đệ so với nhà hắn có tiền nhiều hơn, cho nên...”

Lời còn chưa dứt, một trận gió thổi qua, mang đến một mùi hương thơm ngát vô cùng, hần người người hai lần, trên mặt hiện ra vẻ phấn chấn cao hứng, hô to một tiếng “Mẹ”, dường như có một trận gió vọt qua cửa.

Phong Thần Hi đành phải cũng vào theo.

Vượt qua cánh cửa điêu khắc đồ án tinh xảo, vòng quá bình phong phác họa mỹ nhân huỳnh đồ, đi qua một loạt món đồ cổ xưa lỗi thời chất đống, theo mùi hương càng ngày càng thơm nồng kia, Phong Thần Hi nhìn thấy một vị nữ nhân.

Một người ngồi ở trước chiếc bàn vuông trải tơ lụa, ngón tay út sơn đỏ móng chìa lên, mi thanh mục tú đang ngồi ăn cháo.

Chỉ liếc mắt một cái, Phong Thần Hi liền biết người này nhất định là Tiêu Tả ái thiếp, Cung gia đại tiểu thư Cung Phi Thúy không còn nghi ngờ gì——trừ bỏ nàng, thiên hạ không có người thứ hai ngay cả lúc ăn điểm tâm sáng cũng muốn ăn mặc xa hoa điểm lệ như thế.

Trách không được sư phụ nói lần nữa: chỉ cần có người ở gần, Cung Phi Thúy đều sẽ trang điểm tinh xảo hết sức đẹp đẽ.

Phong Thần Hi tính tiến lên bá kiến, Tiêu Nặc đã hoa chân múa tay vui sướng xông đến, một phen giữ chặt ống tay áo Cung Phi Thúy, liền thanh reo lên: “Mẹ! Mẹ! Cái áo bào viền lông khổng tước này của mẹ nhìn thật khá a, lại hợp với cái váy đỏ hoàng kim, quả thực hoàn mỹ! Để con xem mấy món phục sức thử... Oa, là khăn đôi đồng tâm nha! Mẹ à, mẹ thực biết trang điểm! Bất quá, thêm một khối ngọc bội có phải sẽ tốt hơn không?”

Nói đến đoạn này, hần đột nhiên im bặt, ánh mắt nhìn chăm chăm nhìn thẳng đầu Cung Phi Thúy, chòng chọc nửa ngày, chợt mặt mày hớn hờ nói: “Búi mây tròn! Mẹ, mẹ búi tóc hoàn vân à! Con đã nói rồi, chỉ có cái loại nữ nhân không có phẩm vị như hoàng hậu mới có thể búi bách hoa bảo kể đi cùng với yếm tử kim bách phượng... Ba năm trước đây ở kinh thành thấy lão bà kia đám trang điểm thành như vậy bước ra nhận triều bái của dân chúng, đến tận giờ con nhớ tới mà vẫn còn bức bối.”

“Được rồi, con à, thứ phẩm vị này vốn là do trời sinh thôi.” Cung Phi Thúy đắc ý dào dạt sờ sờ tóc, “Đến đây, giúp mẹ nhìn xem này đôi giày như thế nào...” Nói xong, cũng không ăn nữa, đem chân duỗi ra, kéo vạt dưới váy lên, lộ ra một đôi giày nhỏ khéo tinh xảo, dường như căn bản là không phát hiện bên cạnh còn có một người sống đứng sờ sờ.

Nàng đương nhiên không phải thật sự không phát hiện Phong Thần Hi, mặc dù tuổi đã ngót gần năm mươi, nhưng mắt lại rất tinh tường, chẳng những liếc một cái đã nhìn ra tiểu cô nương này thân mang võ công, hơn nữa võ công còn rất khá.

Nàng cố ý làm như không thấy, cũng là vì điểm này.

Nhiều năm thế này trôi qua, võ lâm đồng đạo muốn tiếp kiến Tiêu Tả thật sự nhiều lắm, tuy rằng hơn phân nửa trong đó đều bị Kim Nhất Đầu từ chối khéo ở Trần Trầm Dặm, mỗi ngày vẫn có thể tới hai ba người dẫn kiến, nàng cũng không có nhiều tinh thần đi ứng phó như vậy.

Nàng là cố tình giả đồ không phát hiện, Tiêu Nặc cũng hình như đã sớm quên——lực chú ý của hắn đều bị đôi hài của mẫu thân câu dẫn mất.

“Hong phượng hoa? Mẹ, con cảm thấy váy đỏ hoàng kim vẫn là cùng giày Kỳ Đầu xứng đôi tương đối a.”

“Phải không?” Cung Phi Thúy nhếch lên chân, nhìn tới nhìn lui, nhấn mi mục nói, “Dường như là vậy nhỉ... Thế nếu mẹ mặc váy thiên bích lăng, thì phải làm như thế nào?”

“À, vậy thì, mẹ hãy...”

Cứ như vậy, hai người mẫu từ này từ một đôi hài nói lan man, tiện đà nói đến quần áo kimono phối hợp phục sức, tiếp đến lại là phục sức phối hợp cùng kiểu tóc, người một lời ta một câu, tán gẫu khí thế ngất trời, người ngoài căn bản là không xen vào nổi.

Phong Thần Hi không phiền cũng không giận, lẳng lặng đứng ở một bên, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, quay đầu, chính là Tài Bá theo tới.

Gặp hai mẫu từ kia tán gẫu đương lúc sôi nổi, trên mặt ông lộ ra vẻ mặt thấy nhưng không thể trách, đối Phong Thần Hi nói: “Cô nương, lão thấy cô hay là ra trái phòng nghỉ ngơi đi. Tam thiếu nhà lão cái khác không thông, chứ đối với quần áo trang điểm đích thị chuyên gia, mỗi lần phu nhân cùng thiếu gia nói chuyện phiếm, ít nhất cũng phải quá nửa giờ com à.”

Phong Thần Hi lạnh nhạt gật đầu, cùng ông ra trái phòng ngồi xuống. Đợi nửa ngày, nghe lọt từ bên ngoài mẫu từ kia nói chuyện đã đến hồi cuối, bỗng có một giọng nam từ xa lạ xuất hiện: “Tam đệ đã về rồi? Tên tiểu quý nhà ngươi này, làm điểm tiểu nhị có cái gì tốt chứ, vậy mà cứ đi lẩn lộn suốt cả ngày.”

“Đại ca!” Tiêu Nặc mặc dù quát lớn tỏ ra kháng nghị, nhưng trong giọng nói lại lộ ra tình cảm thân mật nồng đậm, “Đệ đã mười bảy, không cho phép huynh được kêu đệ tiểu quý!”

Hóa ra là Tiêu Mạch đến, Phong Thần Hi thầm nghĩ.

Từ phía trái phòng đều có cửa sổ, từng trận gió thu đưa đầy khoan khoái, thổi bay rèm cửa, nàng vừa nhấc mắt, vừa vận thấy một gã nam tử trẻ tuổi đang mỉm cười đứng bên kia phòng, quả như sư phụ lời nói: dung mạo tuấn mỹ, tao nhã. Nhưng mà một đôi mắt tinh quang nội liễm, hiển nhiên võ công tu vi cũng thâm hậu vô cùng, về chuyện này thì sư phụ chưa từng đề cập.

Chẳng lẽ là thứ tử Tiêu Tiệm vang danh ở bên ngoài, hòng khiến tất cả mọi người xem nhẹ vị trưởng tử Tiêu gia cũng là võ lâm cao thủ này chăng?

Bất luận thế nào, so với đại ca của mình, Tiêu Nặc quả thật không bằng một góc.

Lại nói Tiêu Mạch vừa vào nội đường liền cảm thấy bên trái phòng có người, có điều cũng cùng suy nghĩ như mẫu thân hắn, chỉ cho rằng đó là giang hồ nhân sĩ muốn cầu kiến phụ thân, đây rõ ràng giả bộ không để ý, không hỏi một tiếng nào, vẫn tự nhiên cùng đệ đệ đùa đùa: “Ngươi vốn là cái tiểu quý, nào có nói đạo lý hay nhường nhịn ai? À mà tiểu quý, đệ có biết trong lúc đệ đi làm điểm tiểu nhị đã bỏ lỡ cái gì không?”

“Cái gì? Đại ca, huynh nói mau nói mau!”

“Cái trò ‘nước lộn chén trôi’[1] của đệ...” Tiêu Mạch thở dài một tiếng nói, “Rất là vui a.”

“Phải đó!” Tiêu Nặc la hoảng lên, “Vậy huynh nhanh đi hẹn Từ Ngang ca ca...”

“Ngày hôm qua đã hẹn rồi. Chẳng những hẹn Từ Ngang, còn có bọn Tiểu Tửu Tiên nữa!” Tiêu Mạch dùng ánh mắt liếc tiểu đệ, “Chúng ta đem cốc chén bỏ vào bồn rửa, dòng nước bắt nó đưa đến trước mặt ai, người đó liền làm một bài thơ Nhất Thủ... Ai nha, vui đùa không biết chán.”

“Huynh, các huynh thế nào có thể như vậy? Vì sao không đợi đệ?” Tiêu Nặc ào ạt cơ hồ sắp khóc tới nơi.

“Đáng tiếc, ai kêu đệ nhón nháo muốn đi làm điểm tiểu nhị? Lần sau lại tùy hứng như thế, có trò tốt ta cũng chẳng chờ đệ đâu.” Hắn liếc Tiêu Nặc đang trừng mắt nhìn một cái, từ trong mình lấy ra một chồng lụa mềm, đưa lên nói: “Được rồi, mau dừng về mặt cầu xin lại. Đây, đây là thơ làm hôm đó, ta nhớ kỹ cả rồi, cứ cầm xem đi.”

Tiêu Nặc vội vàng tiếp nhận, mở hồ xem xem, gương mặt cười nói: “Đại ca, đệ thấy hiện tại thơ của Từ Ngang ca ca làm so với huynh đi xuống đó.”

“À, dựa vào đâu thấy được?” Tiêu Mạch chum đầu vô, huynh đệ hai người như vậy triển khai luận đàm nhiệt liệt.

Phong Thần Hi ở trái phòng nghe rõ ràng rạch rạch, không khỏi tâm sinh nghi hoặc: gã Tiêu Nặc này đối nhân xử thế chẳng khác gì đứa con nít, như thế nào đối với thi từ tinh thông đến vậy?

Đang nghĩ ngợi, Tài Bá bưng chén trà đi vào, nói: “Cô nương, thông thả dùng chút trà. Tam thiếu nhà lão cái khác không thông, chứ đối với thi từ ca phú đích thị chuyên gia, mỗi lần cùng đại thiếu gia đàm luận, ít nhất cũng phải nửa canh giờ.”

“Cái khác không thông? Ta xem Tam công tử đàm thi luận phú, xuất khẩu thành thơ, giải thích độc đáo, Tài Bá vì sao lại nói những lời ấy?”

“Ai.” Tài Bá thở dài, sầm mi khổ kiếm nói: “Cô nương có điều không biết. Nói tới tam thiếu nhà lão, thật sự phải gọi là khiến người tổn hao tâm trí. Nhớ

hồi phu nhân hoài thai thiếu gia lúc ấy, cá trong ao liên tiếp không ngừng ly kỳ từ vong, cuối cùng chỉ trong vòng một tháng hết thấy chết sạch, đây chính là cái dị tượng a... Mà, nói đến dị tượng, còn có cái càng quái hơn...”

Ông bắt đầu thao thao bất tuyệt, theo chuyện cá vàng chết nói tới việc trên cành hoa bạch trà đột nhiên nở ra đóa hoa hồng, tiện đà lại nêu lên ít nhất ba sự việc khác thuộc loại dị tượng để chứng minh Tiêu Nặc từ nhỏ khác hẳn người thường, về phần khác khác với người thường thế nào, ông lại nêu ra ít nhất ba cái ví dụ tiêu biểu, tỷ như: Tiêu Nặc tám tuổi bắt chước Ngô Đạo Tử năm đó vẽ tranh sơn thủy, nhưng có khi tới nay hắn còn chưa biết mặc thủy cùng thanh thủy phân biệt chính là một cái nghiền mực; lại tỷ như: Tiêu Nặc mười tuổi liền có thể tính toán số học phức tạp nhất, nhưng hắn đến bây giờ không cách nào lí giải com với cháo kỳ thực là từ một loại mà ra.

Ngay lúc đang thuyết giảng ví dụ com với cháo, Tài Bá đột nhiên dừng nói, vội vội vàng vàng đối Phong Thần Hi nói câu “Cô nương xin chờ” rồi chạy vội ra ngoài, tới trước mặt Cung Phi Thúy nói: “Phu nhân, cháo của người ăn không được bao nhiêu, hay là lão nô gọi người lấy thêm bát mới?”

Cung Phi Thúy lười biếng vẫy tay nói: “Không cần, ta ăn com không thể ngưng, dừng lại sẽ thấy không còn khẩu vị.”

“Như vậy... Được rồi, vừa vặn thành chủ phái người đến hỏi phu nhân điểm tâm ăn được nhiều không, hiện đang còn ở bên ngoài chờ, lão nô cũng phải trở về, đỡ bớt cho người ta một chuyện.”

“Tài Bá về đi——” trông mắt Cung Phi Thúy đảo qua đảo lại, “A, quái, sao tự nhiên nói xong ta lại thấy đói bụng nhỉ... Ngọc Túy, bảo người làm cho ta bát cháo.”

“Dạ.” Đứng ở phía sau nàng là một người nữ tử trung niên xinh đẹp đang cố nén cười, xoay mặt sang một thị nữ áo tím bên cạnh nói: “Tiểu Văn, không nghe phu nhân bảo đói sao, còn không mau tới phòng bếp. Một chén cháo e không đủ, nhớ lấy một chút bánh xốp.”

Lời còn chưa dứt, rốt cuộc nhịn không được, cười thành tiếng ha ha.

Phong Thần Hi ở trái phòng nghe cũng không khỏi mỉm cười, vị Tiêu phu nhân này xưa nay là có tiếng xấu tính, hiện tại xem ra đối với trượng phu của mình có rất nhiều kiêng kỵ. Mà những người khác, như Tài Bá, Ngọc Túy, hiển nhiên rất tỏ tường tư huyệt này của nàng.

Cung Phi Thúy oán hận lườm Ngọc Túy, mắng: “Nha đầu chết tiệt nhà ngươi kia, lúc trước vì sao không giống tỷ ty ngươi, tìm một phu quân sớm gả đi cho gọn!”

Ngọc Túy cười đáp: “Đó là tỷ ty không có phúc khí như muội, không thể cả đời phụng bồi bên người đại tiểu thư.”

Cung Phi Thúy “Hừ” một tiếng, nói: “May mà ngươi còn biết ta là đại tiểu thư của ngươi, tại sao ngươi đi giúp đỡ tên hỗn đản mà lại không giúp ta...”

“Hỗn đản?” Chợt có một người tiếp lời nói, “Khá là giống với cách xưng hô đã từng quen biết a, nói ta đấy à?”

Trong trái phòng, Phong Thần Hi cả người chợt chấn động: Thật là một giọng nói lay động lòng người! Thuận hậu đến thế, như rượu ủ lâu ngày; thánh thoát đến thế, như thanh âm đàn sáo; âm nồng đến thế, như gió xuân dịu êm... Tựa dòng thời gian khảy trên cung đàn thanh xuân, lập tức vẩy tóa trong lòng.

“Thành chủ.”

“Cô gia.”

“Cha.”

Bên ngoài vang lên một tràng âm thanh vãn an, Phong Thần Hi cũng chậm rãi đứng lên từ ghế dựa. Kỳ thực, dẫu cho không nghe thấy tiếng kêu của những người đó, ta cũng biết: là ông ta đã đến, chỉ có ông ta, chỉ có khả năng là ông ta... Người nam nhân mà nàng luôn chờ tới bây giờ cũng chưa thể gặp mặt——Tiêu Tả. Vô lâm đệ nhất nhân.

Ta bỗng nhiên cảm thấy có chút khản trương.

Từ hồi ta có trí nhớ tới nay, được nghe kể nhiều nhất chính là chuyện xưa của người này. Âm Sơn hàng tháng đều có đệ tử chuyên môn đến chỗ sư phụ ở Phong U Khê, gặp bà báo cáo lại động thái vô lâm, mà mỗi lần như vậy sư phụ rốt cuộc cũng sẽ hỏi một câu “Tiêu Tả gần đây nhất đang làm cái gì?”, lúc có tin tức về ông ta, bà không nhất thiết vui vẻ gì cho lắm, nhưng khi không có tin tức thì bà lại buồn bã u sầu.

Sư phụ là người lạnh lùng, hi vọng không hiện lên sắc mặt, mà bà lại đối với người này lưu ý rõ ràng trong suốt một quãng thời gian rất dài khiến ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Có một lần sư phụ uống say rượu, kéo tay của ta ní non nói: “Đã sinh Phong, sao còn sinh Tiêu...”

Đêm đó, ta đã biết hết thấy sự tình từ đầu đến cuối, cùng tâm tình phức tạp của sư phụ với Tiêu Tả——ông ta là đối thủ duy nhất trên đời này đã đánh bại được nàng, đồng thời oán hận, lại đối ông ta có vô vàn thương mến. (chuyện xưa có liên quan Tiêu Tả, Cung Phi Thúy cùng Phong Tiềm Tổ bọn họ, được nói đầy đủ ở phần một 《Phong yên dân》)

Bởi vậy, trong cuộc đời mười tám năm của ta, Tiêu Tả là nhân vật duy nhất khiến ta tò mò mãi không thôi. Ta từng đã hơn một lần tưởng tượng, kẻ làm cho sư phụ cả đời khó quên, được người trong giang hồ xưng là vô lâm đệ nhất nhân, rốt cuộc là bộ dáng gì.

Mà nay, ông ta ở bên ngoài, cùng ta chỉ cách một bức tường ngăn, ta lại bỗng nhiên cảm thấy có chút khản trương, đứng ở trước rèm, không biết là có

nên tùy tiện đi ra ngoài tương kiến hay không.

Đương lúc do dự, nghe được phu thê Tiêu Tả ở ngoài bông đùa vài câu, rồi thanh âm của Tài Bá xen vào: “Thành chủ, phu nhân, có vị cô nương ở trái phòng chờ đã lâu, có phải nên gặp qua một lần trước?”

“Y da, tỷ tỷ! Đệ sao lại quên khuấy mất tỷ tỷ kia chứ!” Đây là Tiêu Nặc thanh âm, vừa nghe xong đã hướng ta chạy tới bên này.

Ta đứng lên, hô hấp không tránh khỏi dồn dập, muốn gặp ông ta... Rốt cục đã gặp được.

“Nặc nhi, tỷ tỷ nào thế? Con chạy nhanh như vậy làm gì...”

Cung Phi Thúy tại chỗ quát to, rèm cửa trước mặt ta đã bị người xốc lên một phát, ta hít sâu một hơi, rồi mới giương mắt nhìn vào trong một đôi đồng tử sâu không đáy.

Đó là một đôi mắt kỳ dị t, liếc thấy phảng phất trầm tĩnh tựa hồ nước, chỗ sâu lại giống như tầng ẩn vô số vòng xoáy, dường như không chút lưu tình đã muốn đem người cuốn vào trong... Ta vội chuyển hướng nhìn, sang đánh giá chủ nhân ánh mắt kia.

Ông ta đã qua thời tuổi trẻ, có điều thuộc loại này mây trôi lay động phong lưu hàm súc, loại này thanh nhàn như thu thủy tiêu sái lỗi lạc, đủ để làm người ta quên mất ông ta từng tuổi này.

Tiêu Tả!

Chỉ có Tiêu Tả mới có được phong tư như vậy, hoặc là nói, chỉ có phong tư như vậy mới xứng được với một nhân vật truyền kỳ như thế.

Ta kinh ngạc ngưng mắt nhìn ông ta, ông ta cũng chỉ là cười cười nhìn ta lại, trong lúc nhất thời chúng ta đều không nói lời nào.

Một lát sau, Cung Phi Thúy mở miệng đầu tiên: “Vị cô nương này là...”

Ta phục hồi lại tinh thần, đi về phía trước vài bước, đang muốn tự giới thiệu, Tiêu Nặc đã cướp lời nói: “Mẹ, tỷ tỷ đây gọi là Phong Thần Hi, Kim đại thúc nói tỷ ấy là ‘đồ đệ cố nhân’.” Nói xong, xuất ra khăn gấm Kim Nhất Đầu giao hấn bảo quản.

Cung Phi Thúy tiếp nhận, chỉ xem liếc mắt một cái sắc mặt liền thay đổi, nhanh chóng nâng mắt nhìn về phía Tiêu Tả, nói: “Ông, ông xem! Là...”

Tiêu Tả lại nhìn ta, cười nói: “Đã ba mươi năm không gặp, Phong tổng quản... Sư phụ cô nương, vẫn khỏe?”

Ông ta không cần xem khăn gấm đã biết lai lịch ta, hiển nhiên Thành Trầm Dậm cùng khách điểm Trầm Dậm trong lúc đó nhất định có cách liên lạc khác nhanh hơn, khiến cho ông ta đã sớm biết hết thảy.

Ta hướng ông ta thi lễ, đáp lời: “Gia sư xưa nay thể nhược khí hư, thân thể luôn luôn không được tốt. Bất quá lão nhân gia thường bảo, người sống trên đời, chỉ cần có tấm lòng phóng khoáng, sẽ được an khang.”

“Nàng thật nói như vậy?” Trong đôi mắt lấp lánh ánh sao của Cung Phi Thúy lóe lên một tia sáng lạ.

“Đúng thế.” Ta thân nhiên nói, “Sư phụ còn nói, thành bại đều do số mệnh an bài, người cứ vô ưu.”

Cung Phi Thúy trầm mặc xuống, sau một lúc lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Tả chần chờ nói: “Ông vẫn định mang nàng đến nơi đó à? Nê mặt Tiêm Tổ tỷ tỷ, cũng không thể... phá lệ?”

“Không thể.” Tiêu Tả giờ tay đặt lên vai nàng, vỗ nhẹ nhẹ, “Bà ăn cơm trước, chúng ta trở về thôi.”

Tiền đà chuyển hướng sang ta nói: “Đi theo ta.”

Dứt lời xoay người đi trước, ta có ngạc nhiên, cũng chỉ hướng Cung Phi Thúy gật gật đầu rồi bước theo, nghe thấy Tiêu Nặc ở phía sau nói: “Mẹ à, cha mang vị tỷ tỷ này đi đâu thế?”

Tài Bá cắt ngang: “Lão nô đoán bọn họ đi Tiên Kiến Lâm. Cuộc mười hai lượng vàng.”

“... Tài Bá, lão lại tới nữa...”

Xuyên qua hành lang gấp khúc, nhà dựa vào núi mà xây, giữa sương sớm mờ hồ, tựa như đang hành tẩu ở tận chân trời góc biển. Đá vụn trên đường mòn đủ hình đủ dáng, bụi cây thấp bé hai bên bờ, xanh ngắt ướt át. Phía trước con đường là công vòm, trên cửa không khóa, chỉ dùng sợi tơ màu đỏ kết lại. Nhưng đợi đến lúc ta tới trước cửa mới phát hiện cái nút thắt kia cực kỳ phức tạp, khó mà phá giải, đồng thời còn thấy trên cửa treo một tấm biển, đề đúng y ba chữ “Tiên Kiến Lâm”.

Quả nhiên là bị Tài Bá kia đoán trúng, Tiêu Tả mang ta đến nơi này, có điều, nơi này có huyền cơ gì đây?

Tiêu Tả xuất thủ hóa giải hồng kết, ngón tay linh hoạt thuần熟, vận luật độc đáo, càng giống như múa. Ai ngờ ông ta vừa cởi bỏ xong liền dùng tốc độ nhanh hơn kết trở về, sau đó quay đầu nói: “Tới lượt cô nương.”

Ta run sợ chốc lát, chần chờ tiến lên, đối với kết kia nhìn hồi lâu, rồi đem mắt đóng lại, trong đầu nhớ lại động tác cùng trình tự hóa giải vừa rồi của ông ta, chờ nhớ lại xong, lại mở to mắt, kết đã bị ta cởi bỏ.

Ánh mắt Tiêu Tả lộ ra vẻ tán thưởng, mỉm cười nói: “Tốt lắm.”

Hắn đẩy cửa, cổng vòm gỗ mun đáp lại mở ra, ánh vào mi mắt là sắc xanh trước mặt——rừng trúc, gấp lại rừng trúc.

Sương đọng thành hạt trên lá trúc, thiên địa một mảnh u tĩnh, như thể thanh âm từng giọt sương chảy xuống đều nghe ra được. Trên vài cành trúc trong đó, hoặc treo hoặc cắm rất nhiều bình khí, trong đó hơn phân nửa đã ăn mòn vì mưa gió, tàn cũ không chịu nổi.

Tiêu Tả đi đến trước một cây trúc, rút ra thanh kiếm cắm trên mặt kia, ở giữa món bình khí trần trụi, duy độc chuôi kiếm như trước ánh lên mát lạnh như làn nước sâu lắng, không thấy chút sét gì.

Ta không khỏi thở dài: “Nguyệt xuất trầm thủy, anh hùng nơi đâu... Không thể tưởng được mười lăm năm trước dương danh thiên hạ nhưng đột nhiên tiêu thanh biệt tích Trầm Thủy kiếm lại là bị thất lạc tại đây.”

Ánh mắt Tiêu Tả chớp động, nói: “Gọi là Tiên Kiến Lâm, kỳ thực cũng là Giải Kiếm Lâm. Khang Vĩnh tiên sinh không chịu rời kiếm, ta cũng chỉ có thể thỉnh ông ấy đem kiếm vĩnh viễn lưu ở chỗ này.” Cánh tay giương lên, Trầm Thủy kiếm quét qua một đường lưu tinh lộng lẫy sáng rực, lại lần nữa cắm vào thân trúc.

Một đường tiến vào, chứng kiến toàn là danh binh lợi khí, phía sau mỗi dạng bình khí đều là giang hồ đệ nhất truyền kỳ, mà Tiêu Tả lại bỏ mặc chúng giữa gió táp mưa sa, không chút nào yêu quý.

Bất gặp thần sắc khác thường của ta, Tiêu Tả hỏi: “Có phải cô nương cảm thấy đáng tiếc cho những thanh kiếm này?”

“Không. Chúng đều không phải là kiếm của ta.”

“Cô chỉ quan tâm đến kiếm của bản thân?”

“Không sai.”

“Thật đúng là kiếm khách thiên bẩm.” Tiêu Tả nở nụ cười.

Trong tiếng cười, ông đưa ta đi đến trước một gian phòng nhỏ. Gọi phòng nhỏ quả không ngoa, dài rộng không tới năm bước, toa xe ngựa lúc ta tới so với nó còn lớn hơn.

Tiêu Tả bắn đá vào gậy trúc bên hông nhà, cửa phòng lập tức mở. Trong phòng trống trơn, cái gì đều không có. Tiêu Tả lại bắn thân trúc dưới, chỉ nghe một tràng động tĩnh, sàn tự động dời, lộ ra cái ngõ đi vào.

Xuôi theo bậc thềm đi xuống, là địa đạo bằng đá rất dài, một trận hàn khí đập vào mặt, như đặt mình trong hầm băng, mà phía sau rầm một tiếng, sàn đã khép lại.

Vậy đây là nơi ẩn nấp, Tiêu Tả mang ta đến, hẳn phải biết rõ ta đã gặp qua là không quên được, chẳng lẽ sẽ không sợ ta ý đồ bất chính?

Cuối địa đạo là cửa đá, Tiêu Tả từ phải sang trái đẩy cửa ra, lúc ta đi vào làm ra vẻ giống như vô tình đụng phải cửa đá, phát giác nó dày độ hơn cả thước, ta vận hai thành lực đạo đẩy mà trước sau vẫn bất động.

Một đường đi tới, ba chỗ cơ quan: thứ nhất chỗ dây tơ hồng thứ độ khéo léo, thứ hai chỗ cành trúc thứ trí thông minh, nơi thứ ba cửa đá thử sức lực. Nếu muốn cùng lúc vượt qua ba chỗ này đi đến nơi đây, đích xác không phải người bình thường có khả năng làm được.

Bên trong cửa trên vách đá có gắn đèn thạch anh, tất cả ngọn đèn đều đều chiếu về một chỗ——trên chiếc trường kỷ gỗ đàn hương chạm trổ hoa văn, một thanh kiếm đặt ngang. Vô kiếm như mực, chuôi kiếm từ kim, dù chưa ra khỏi vỏ, nhưng kiếm khí đã thịnh, ta chỉ cảm thấy chỗ lông mày và lông mi một mảnh băng hàn, hô hấp đều nhanh tăng tốc.

Tiêu Tả nhìn chăm chú thanh kiếm này, ánh mắt càng sáng, từng chữ từng chữ nói: “Cô cùng sư phụ mình giống nhau nghe gì nhớ đó, đối với chuyện giang hồ thuộc như lòng bàn tay, ắt cũng biết cái chuôi này là của kiếm nào chứ?”

Ta mỉm cười, nói: “Tiêu thành chủ thuở nhỏ luyện kiếm, sau lại lấy kiếm thành danh, đến nay đã hơn ba chục năm, nếu quả có người nói ngài không phải là kiếm khách chân chính, chỉ e ai cũng sẽ không tin tưởng, có phải không?”

Tiêu Tả cười nói: “Chỉ sợ chính bản thân ta còn không tin.”

“Kiếm khách chân chính, đều chỉ yêu kiếm của bản thân, có phải không?”

“Đây vốn là căn bệnh chung của kiếm khách.”

“Vậy nên...” Ta nhàn nhạt ra kết luận, “Thanh kiếm này tất nhiên là Kinh Hồng kiếm không thể nghi ngờ.”

Tiêu Tả có nhiều danh kiếm như thế mà lại bỏ hoang hoàn toàn không để ý, lại duy độc đối thanh kiếm này xem như bích bảo, dùng cơ quan bảo vệ trùng trùng, đủ thấy được tầm quan trọng của kiếm này. Một tay kiếm khách, chỉ biết đối bội kiếm bản thân quý trọng đến vậy——ta tin tưởng mình tuyệt đối không đoán sai.

Tiêu Tả lại lần nữa nở nụ cười, nói: “Vậy thì, cô cũng biết Kinh Hồng kiếm là thanh kiếm thế nào chứ?”

“Sở quốc kiếm sư Tư Đồ Quang gần lâm chung đã nôn máu lên lò đúc, dài ba thước bốn (đơn vị cổ, khoảng 112cm), kiếm tự thành, sát khí làm chim nhận đang bay cũng phải kinh diễm, vì vậy viết là Kinh Hồng. Thượng cổ danh kiếm, cư nhiên bất phạm, chỉ là kiếm này bộc lộ sức mạnh quá độ, nếu không có tuyệt đại cao thủ, chẳng những chế ngự không xong, ngược lại còn bị phản phệ.” Ta cười cười, nói, “Bất quá thành chủ đương nhiên không cần lo lắng chuyện đó. Ba mươi năm trước ngài hộ tống Cung đại tiểu thư cùng xử (một món binh khí giống gậy, hai đầu to, giữa làm tay cầm) vàng bình bạc đi Thành Trầm Dậm, từng ba lượt xuất kiếm, đều vì bảo hộ nữ nhân, bởi vậy này sinh một đoạn võ lâm giai thoại. Sau lại càng cùng thanh kiếm này tung hoành giang hồ, không gặp địch thủ, được tôn làm thiên hạ đệ nhất kiếm. Chỉ có thanh kiếm như vậy mới xứng đáng với thành chủ, cũng chỉ có cao thủ như thành chủ vậy, mới không chế được thanh kiếm này.”

Tiêu Tả nhìn chăm chăm ta, hồi lâu, chậm rãi nói: “Cô nương sao không thử cầm kiếm lên cẩn thận nhìn xem?”

Trong lời nói của ông tựa hồ có huyền cơ khác, ta nghe theo, nắm lấy chuôi kiếm rút ra, sắc mặt nhất thời đại biến——kiếm gãy!

Đây đúng một thanh kiếm gãy, chỉ còn lại có một phần ba lưỡi kiếm, chỗ bị gãy vô cùng bóng nhẵn.

Ta nhìn thanh kiếm gãy cười khổ: “Lần sau trước khi bình kiếm, ta sẽ nhớ nhìn thân kiếm đầu tiên. Đây... là nội lực chấn động?”

“Đúng.”

Ta thờ dãi một cái, lẩm bẩm nói: “Tiêu thành chủ bản lĩnh công phu đầy mình như thế, chỉ tiếc cái chuôi bảo kiếm này...”

Tiêu Tả thân nhiên nói: “Kiếm này cũng không phải cô nương sở hữu, có chi cảm thấy đáng tiếc?”

“Ta không phải vì Kinh Hồng kiếm đáng tiếc, “ta nhìn ông ta, “Ta là đáng tiếc cho ngài.”

“Sao?”

Ta cười cười, chậm rãi nói: “Kiếm tuy gãy, người vẫn còn——Tiêu thành chủ anh minh hơn người, chẳng lẽ đến đạo lý này không thể nghĩ ra được?”

Tiêu Tả sắc mặt không thay đổi, thân nhiên nói: “Ta đã đứt khoát đoạn kiếm, Phong cô nương tội gì phải khó dễ ta?”

“Thần Hi không dám.” Ta hồi đáp, “Huống chi, các hạ vì cầu rời xa giang hồ thị phi, không tiếc đánh gãy bội kiếm, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm, đừng nói là Thần Hi, cho dù là người được trọng vọng nhất trên võ lâm hiện giờ, chỉ sợ cũng vô phương khiến Tiêu thành chủ đổi ý.”

Tiêu Tả cười nói: “Ba tháng trước, Thiếu Lâm đại sư sau khi nhìn thấy cái chuôi kiếm gãy này, không nói hai lời liền thờ dãi mà đi.”

Ta đem kiếm đặt lại trên giá, nói: “Đại sư là cao tăng đương thời, có thể khiến ông ấy đích thân rời Thiếu Lâm đăng môn bái phỏng, chắc hẳn có phiền toái lớn.”

“Không sai.” Tiêu Tả kêu lên cả giận, “Nói thực ra, cuộc đời ta sợ nhất chính là phiền toái, vậy mà phiền toái lại luôn thích tìm tới cửa.”

Trách không được Cung Phi Thúy hỏi ông ta có thể hay không nể mặt sư phụ vì ta phá lệ một lần, hóa ra nàng đã nghĩ ta cũng là vì thỉnh Tiêu Tả rời núi mà đến. Ta cười cười, nói: “Tiêu thành chủ đừng hiểu lầm, Thần Hi lần này đến đây thật không phải rước thêm phiền toái cho ngài, mà là——vì ngài giải quyết phiền toái.”

“Vì ta giải quyết phiền toái?” Tiêu Tả có vẻ thật kinh ngạc.

“Không biết thành chủ có hay không hứng thú cùng ta đánh cá một phen? Đánh cuộc chính là phiền toái của ngài.”

Tiêu Tả ánh mắt lóe ra nói: “Thật có ý tứ, tiếp tục nói đi.”

Ta thân nhiên nói: “Người người đều nói, Tiêu thành chủ được tôn xưng đương kim võ lâm đệ nhất nhân, kinh tài tuyệt diễm, kiếm pháp vô song. Đáng tiếc thế sự không hoàn mỹ, lại sinh phải đứa con trai bị thiếu trí, vì hấn đầu đầu mười bảy năm...”

Tiêu Tả khẽ cười lộ lên: “Nặc nhi nó, nó chỉ là... đạo lý càng đơn giản càng không rõ mà thôi.”

Ta phụng phịu tiếp tục nói: “Nhưng ta có biện pháp ở trong một tháng khiến cho Tiêu Tam công tử trở nên giống với người thường. Nếu ta làm được, xin mời thành chủ đáp ứng ta một việc, cùng ta một lần đến Âm Sơn.”

Tiêu Tả bất động thanh sắc nói: “Nếu cô làm không được?”

“Nếu ta làm không được, ta liền ở lại trong thành vĩnh viễn làm tỷ nữ của Tam công tử.”

Tiêu Tả nhìn thẳng ta, trầm giọng nói: “Cô nương tuổi tuy nhỏ, nhưng hành sự giỏi giang trầm ổn, võ công cũng coi như nổi bật trong đám đồng trang lứa, có cô vĩnh viễn đi theo bên người Nặc nhi, cũng đích xác có thể đảm bảo hẳn không gặp rắc rối... Đánh cuộc này thật có lực hấp dẫn đây.”

“Ngài đáp ứng?” Khi hỏi lời này ta khẩn trương đến nỗi ngừng hô hấp.

“Sao không đáp ứng?” Thế mà ông ta lại trả lời sáng khoái vô cùng, “Đúng như lời cô nói, ta đã viên mãn mọi chuyện, duy độc một nỗi tiếc nuối, chính là tiểu nhi Tiêu Nặc. Thời gian một tháng có thể tiêu trừ khúc mắc lớn nhất của ta, có lại được một đứa con xuất sắc, có sao mà không làm?”

Cả trái tim nhẹ nhàng thả lỏng, ta dương môi lên cười: “Sự phụ nói trong cuộc đời ngài thích nhất mạo hiểm, chỉ cần tiền đặt cược đủ to, ngài sẽ đáp ứng.”

“Hẹn ước cả đời, tiền đặt cược này đích thực đủ lớn.” Tiêu Tả nói xong hướng ta vờn tay đến.

Ta định cùng ông ta vỗ tay ba chương, nhưng trong lòng lại phiêu du dang dở, để một câu nói cuối cùng kia của ông ta, đánh mất yên tĩnh ngày xưa

Cả đời... hẹn ước.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cội nguồn đặc sắc

Mùng mười Tháng tám, trời quang, Vạn sự đại cát.

Cung Phi Thúy sáng sớm ăn mặc chỉnh tề đi đến Hiên có trúc có thịt, vừa nuốt xuống một ngụm cháo tổ yến, hồi sự đã tới nơi.

“Phu nhân, Vương lão bà muốn gặp người.”

“Vương lão bà nào?”

“Chính là người ở thành đông bán trứng luộc nước trà.”

“Có chuyện gì?”

“Bà ấy muốn bán trứng luộc nước trà trên đường vào Tỳ kiếm đài.”

“Ngọc Túy?” Cung Phi Thúy không ngẩng đầu hô lên.

Phía sau Ngọc Túy tay đang lật lật quyển sách, nói: “Đại tiểu thư, quây này không thể được.”

Cung Phi Thúy trả lại hồi sự: “Nghe thấy chưa? Đi nói với bà ấy, muốn xin mở quây hàng thì sang năm đến thỉnh sớm.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa lại vang lên một giọng nói: “Phu nhân, người của Sa Giao Bang ở Phúc Lai khách điểm cùng điểm tiểu nhị ẩu đả.”

“Mới sáng tinh mơ thế này, vì sao đánh nhau?”

“Hồi phu nhân, bởi vì bọn họ trong điểm tâm sáng phát hiện một con gián.”

Cung Phi Thúy trầm ngâm suy xét, bảo: “Truyền lời ta nói: Phúc Lai khách điểm quản lý phục vụ đều thất trách, bại hoại thanh danh thành của ta, ngay hôm nay trục xuất khỏi Trần Trăm Dặm. Mặt khác, Sa Giao Bang dám ở ngày đầu tiên thí kiếm nháo sự, trả lại một nửa phiếu kim rồi đuổi đi, từ nay về sau ba năm không được tham gia đại hội tỷ kiếm.”

“Dạ.” Người tới vội vã chạy đi.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, hồi sự đến không ngừng, Cung Phi Thúy bận bịu rối cuộc bỏ luôn điểm tâm sáng. Một lúc lâu sau, Tài Bá tới. Ngoài dự đoán mọi người, ông chẳng những bộ pháp vội vàng, cả nói chuyện cũng không giống bình thường dài dòng như vậy, chỉ có ngắn gọn một câu.

“Phu nhân, nghi thức khai mạc sắp bắt đầu.”

“Tốt, đi thôi.” Cung Phi Thúy đứng lên, mang theo Tài Bá, Ngọc Túy là những người có liên quan cao nhất, chậm rãi ra cửa.

Cùng lúc đó, trên đường đến Tỷ kiếm đài.

“Lại đây lại đây ghé xem, ngọc khí tổ truyền bán đại phá giá, trân trạch chí bảo, hàng trừ tà cao cấp...”

“Mại dô——lạc bước ngang qua đường lỗ mắt! Xuất phẩm cao cấp của thợ rèn thành tây, tên cửa hiệu đã được trăm năm, già trẻ đều không lường gạt...”

Suốt cả buổi nghe tiếng rao hàng, Phong Thần Hi sập cửa sổ xe ngựa xuống, có điều như vậy cũng chẳng ngăn được mớ tạp âm, bởi vì Tiêu Nặc vẫn đang mở to cửa sổ bên kia, thật phần chấn ló đầu ra nhìn ngó náo nhiệt, trong miệng thỉnh thoảng hô: “Dừng xe dừng xe! Ta muốn mua con cá vàng này... Dừng xe dừng xe, ta muốn mua một bao hạt dẻ...”

Cứ như vậy, xe ngựa đi một chút dừng không dưới mười lần, Tiêu Tam công tử của chúng ta cũng mua trở về một đồng lớn các vật, như: một lu cá vàng, vừa mua về một chốc đã chết mất ba con cá; một bó kiếm gỗ, thân kiếm dán ngân bạc giả sáng lên lờ lờ; một cái điều, mặt trên họa chân dung mỹ nhân có điểm giống Chung Quỳ (một vị thần đánh quỷ trong truyền thuyết có tướng mạo kỳ dị)... Nói tóm lại, đều là ba mớ vô dụng hoàn toàn, chất đầy ghế ngồi của hắn, làm hắn hết cả chỗ, đành phải ngồi vào bên Phong Thần Hi.

Dù là như thế, nếu không có Phong Thần Hi ra tay ngăn cản phân tích lý lẽ, hắn còn tính đem cái đỉnh lớn thời Tiền Tần vừa thấy đã biết ngay là hàng giả kia chuyển lên xe ngựa.

Phong Thần Hi bắt đầu dấy lên đồng cảm sâu sắc với Tiêu Tả, có một đứa con bảo bối như vậy đã là bi ai, chưa cần nói tới còn có một người thê tử coi buôn bán như sinh mạng như vậy——ai cũng đều biết, nếu không phải là Cung Phi Thúy, Thành Trầm Dậm tuyệt đối sẽ không có bộ dạng như ngày hôm nay.

Nếu loại đi các thứ cảnh tượng ngoại nhập bát nháo này, Phong Thần Hi đại khái có thể tưởng tượng ra Thành Trầm Dậm trước kia là cái dạng gì: phở dài sạch sẽ, trúc lâu tươi mát nhộn nhịp, điền viên nông xá thấp thoáng trong đám sương mờ hồ trên núi xa, thỉnh thoảng phát ra tiếng trâu cày ruộng... Chẳng cần phải cố hết sức vẽ vời cũng khẳng định có thể khiến người ta nhớ tới một từ——thế ngoại đào nguyên.

Nhưng hiện tại, thế ngoại đào nguyên lại biến thành khu tiểu thương giao dịch sầm uất... Phong Thần Hi lắc lắc đầu.

Đúng lúc này, xe ngựa dừng lại, nhưng không phải do Tiêu Nặc muốn mua cái gì, mà là đã đến đài tỷ kiếm.

Phong Thần Hi xuống xe ngựa, đập vào mắt là một bãi sân vĩ đại, bên trong là cầu nhỏ hòn non bộ tre trúc vờn quanh, cảnh vật tự nhiên vô cùng khác biệt. Trung tâm bãi sân làm một hồ nước xanh ngắt, trên có một căn nhà thủy tạ, trên cửa sổ, đỉnh trụ khắc hí kịch chuyện xưa, thêm đá, vòng bảo hộ phía trên có khắc hoa liên vân thủy, chạm trổ tinh tế, trông rất sống động.

Vô số ghế dài xếp ngay ngắn chung quanh nhà thủy tạ vòng thành từng vòng khán đài một, sớm đã ngồi chật ních giang hồ hào kiệt, kẻ thì chụm đầu ghé tai, kẻ thì nhìn xung quanh dò xét, đa phần còn lại là đang cầm giấy túi ăn hạt dẻ, hạt dưa hoặc trứng luộc, đều là vừa rồi mua trên con đường dài tới đây.

Thấy tình cảnh như vậy, Phong Thần Hi không thừa nhận cũng không được, tuy rằng Cung Phi Thúy đem võ lâm thánh địa biến thành nơi chợ búa nhốn nháo, có điều luận dẫn dắt mọi người phát tài phát phú, quả thật so ra ai cũng kém năng.

Đang nghĩ ngợi, Tiêu Nặc cũng ôm một túi hạt dẻ cộng thêm quả táo, hương quất để sau xe tới, xem ra hắn vốn là muốn kéo tay Phong Thần Hi, có điều trên tay lại đồ ăn đầy ngập, đành phải hướng nàng hất hất cằm, nói: “Tỷ tỷ, đi theo đệ. Mẹ đã sắp xếp chỗ cho chúng ta ở phía trước.”

Ánh mặt trời sáng rõ, chung quanh chuyện cười ồn ào, Phong Thần Hi tâm tình cũng đột nhiên khởi sắc, một bên bước theo một bên cười hỏi: “Chúng ta đến xem luận võ, người lấy nhiều đồ ăn như vậy làm cái gì?”

“Luận võ còn phải một canh giờ nữa mới bắt đầu cơ, giờ chỉ là biểu diễn nghi thức khai mạc, chúng ta có thể vừa nhìn vừa ăn a.” Tiêu Nặc nói.

Biểu diễn nghi thức khai mạc? Chưa nghe bao giờ. Phong Thần Hi đi theo hắn đến hàng trước, quả nhiên gặp đám người Cung Phi Thúy chiếm cứ một cái bàn dài, bên cạnh còn có mấy chỗ trống.

Ngồi xuống không bao lâu, mặt trước nhà thủy tạ có một nam một nữ bước lên, nam từ tuấn lãng nữ từ xinh đẹp, tựa như một đôi người ngọc.

Cung Phi Thúy hướng bọn họ gật gật đầu, nam tử kia liền cất cao giọng nói: “Chư vị anh hùng...”

Nàng kia nói tiếp: “Chư vị hiệp nữ...”

Rồi hai người cùng kêu lên một lúc: “Chư vị quan khách——kính chào các vị!”

Nam tử lại nói: “Đầu tiên, cảm tạ các vị không ngại đường xa vạn dặm đi đến Thành Trầm Dậm tham gia đại hội tỷ kiếm mỗi năm một lần.”

Nữ tử nói tiếp: “Tiếp theo, cảm tạ ba thương gia lớn đã tài trợ cho đại hội tỷ kiếm lần này: Lạc Dương Cung thị châu bảo...”

Ngữ thanh ngừng lại, trước mặt quan khách nhảy ra hai nữ tử, giơ lên cao tấm bài có viết chữ to “Cung thị châu bảo” đi rồi một vòng, nũng nịu thì thầm: “Nếu yêu nàng, mua cho nàng đi.”

Nữ tử trên nhà thủy tạ tiếp tục nói: “Kính thành Diệu Thủ Thỉnh đại bổ hoàn...”

Hai nữ tử phía trước hàng khán giả thay đổi biển bài “Diệu Thủ Thính”, nói: “Luận võ bị thương không cần uống thuốc, chỉ cần dùng đại bổ hoàn.”

“Yến ba ba Hải Ninh.”

Nhị nữ lại thay đổi bài tử, nói: “Thức ăn là đại cường giả, vì nước vì dân.”

Phía người xem ồ lên một tràng ha hả, hai người đứng trên nhà thủy tạ cũng nhìn nhau cười, đồng thanh nói: “Tiếp theo đây, nghi thức khai mạc đại hội tỷ kiếm chính thức bắt đầu, thỉnh mời thưởng thức——”

Nói xong, hai người lui ra khỏi nhà thủy tạ. Cùng lúc đó, một đoàn thiếu nữ tay ôm tỳ bà chạy vội đi lên, thanh âm của gã nam tử kia ở phía sau màn giải thích: “Đây là màn diễn xuất mang tên ‘Vũ điệu Thành Trầm Dậm’, biểu diễn ca múa đặc sắc lấy Thành Trầm Dậm trù phú đậm đà tạo nên chủ thể diễn xuất, hai mươi tư danh nữ xinh đẹp của Thành Trầm Dậm, các nàng cùng nhau hợp diễn tấu khúc《Ca tụng Thành Trầm Dậm》... A, chúng ta có thể thấy, các thiếu nữ tham gia diễn xuất đều thật hưng phấn, vị chạy dẫn đầu phía trước kia xem chút vấp ngã!”

Nam tử này hiển nhiên dùng nội lực giải thích, tuy rằng các thiếu nữ đã tấu vang nhạc khúc, nhưng mà cũng không thể lấp đi thanh âm của hắn ta, dưới sân mọi người đều nở nụ cười.

Tiếng cười chưa dứt, chợt thấy một tiểu cô nương phấn trang ngọc trác đi tới phía trước đầu hàng, hợp cùng làn điệu tỳ bà xướng lên thanh âm non nớt: “Thật là một tòa Thành Trầm Dậm xinh đẹp, thật là một tòa Thành Trầm Dậm xinh đẹp...”

“Tài Bá, “Cung Phi Thúy hữu khí vô lực rên rỉ một tiếng, “Lão làm kiểu gì thế? Nàng ta ngũ âm vẫn chưa được hoàn hảo nha.”

“Hỏi phu nhân,” Tài Bá mặt không đổi sắc nói, “Không có vấn đề chi, cô bé là tiểu hài tử, rất hợp khẩu vị người xem”

Quả nhiên, vừa kết thúc một khúc, bất kể việc thanh quân kỳ lạ của tiểu cô nương đọc nhấn giọng không được rõ ràng, mọi người vẫn cứ vỗ tay nhiệt liệt.

Cung Phi Thúy đạo mắt, quyết định vẫn là nhìn kỹ rồi hẵng nói đi.

Một lát sau, hai mươi tư thiếu nữ đánh đàn tỳ bà lui xuống, thay vào một đám tiểu tử thân cường thể tráng, tay cầm gậy gỗ sồi sải bước đến.

Phía sau màn vang lên thanh âm nữ tử: “Hiện tại là màn nghi thức khai mạc thứ hai, gọi là ‘công phu Thành Trầm Dậm’, bao gồm biểu diễn võ thuật phổ theo cổ nhạc. Đáng nói chính là, trang phục của bọn họ là dựa vào cách ăn mặc của người Bắc Nhân bản xứ phong chế, dụng cụ dân tộc đặc sắc đỉnh cao.”

Trên nhà thủy tạ nhóm tiểu tử ngơ ngác một quyền ta một cước hỗn chiến cả lên, giống như quân ma loạn vũ, chính vào lúc vô cùng cao trào, cư nhiên lại nâng lên một cái trống da to oạch, mặt trên nằm một gã lực lưỡng, theo nhịp trống nhảy nhảy tung tung, làm bộ đáng khi vượt.

Cung Phi Thúy rốt cục nhìn không được, vỗ cái bàn nói: “Tài Bá, cái này lão lại giải thích thế nào đây?”

“Hỏi phu nhân, “Tài Bá dùng thanh giọng vô cùng bình tĩnh trả lời, “Đây là đặc sắc dân tộc, càng hợp khẩu vị người tha hương.”

“Nhưng mà Tài Bá...” Tiêu Nặc về mặt cầu xin nói, “Chúng ta đã sớm nhìn chán a.”

“Tam thiếu, lão nô cũng là hết cách, thiết nghĩ để lấy lòng người bên ngoài, đương nhiên phải bắt chước dân bản địa.”

Không có thiên lý là, sau khi biểu diễn kết thúc, người xem đến từ các nơi cư nhiên vỗ tay kéo dài quả thật không ngớt.

“Một đám đầu đất chưa từng trải việc đời!” Cung Phi Thúy hung hăng nắn một câu, bất quá trong lòng lại ngầm hạ quyết định: năm sau cũng có thể tiếp tục giao cho Tài Bá trình bày nghi thức khai mạc.

Liền sau, một màn kinh người xuất hiện: khi đám tiểu tử lui xuống, ước chừng mấy chục người cả trai lẫn gái đồng loạt này lên nhà thủy tạ, nữ tử đầu mang đại hoa, nam tử sau lưng đeo cờ, điểm giống nhau là từng người đều về một cái mặt quỷ, cứ như vậy hướng trên đài vừa đứng, vừa khỏi xướng ê a ai ôi, hết như vạn quỷ khóc la cùng lúc, làm người ta dựng hết lông tóc cả người.

Người giải thích phía sau màn nói: “Hiện đang tiến hành là màn ba——biểu diễn hí kịch. Đến từ đoàn diễn tuồng Lê Viên của Thành Trầm Dậm, hân hạnh mang đến một bản hí khúc hoàn mĩ đậm chất văn hóa tinh túy.”

“Tài Bá...” Thanh âm Cung Phi Thúy đã biến đổi, căn bản nghe không ra được giọng nàng.

“Tài Bá...” Tiêu Nặc buông rơi hạt dẻ trên tay xuống đất.

Tài Bá mẫu mực bày ra một dáng điệu “Các vị chẳng hiểu gì hết”, nói: “Phu nhân, tam thiếu, phải biết một buổi lễ nghi thức khai mạc thành công cần chú ý nhất là phải có đặc sắc. Mới vừa rồi đoạn vũ đạo Bắc Nhân kia chính là đặc sắc của riêng Thành Trầm Dậm chúng ta, mà hí khúc còn lại là toàn bộ đặc sắc của dân tộc Hoa Hạ, há chẳng phải như thế? Giọng hát kỳ lạ như vậy, trang phục kỳ quái như vậy, tuyệt đối có thể hù dọa người ta sùng sốt sùng sốt... À, đúng rồi! Còn nhớ cái gã Ba Tư lần trước không? Hắn chẳng phải bị hút hết ánh mắt còn gì!”

Phong Thần Hi rốt cục cũng nhịn không được, xụ mặt nói một câu: “Kia khẳng định là bị dọa.”

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Mưa gió sắp đến

Ta rốt cục cũng nhịn không được, nghiêm mặt lại nói: “Kia khẳng định là bị dọa.” Cứ nhìn trận này, so với Âm Sơn bách quỷ dạ hành theo ám chúng ta thì chẳng sai biệt mấy, cũng chỉ có Tài Bá mới nghĩ ra được.

Huyền não gần hết giờ cơm, nghi thức khai mạc rốt cục kết thúc, đại hội tỷ kiếm chính thức bắt đầu.

Ta theo bản năng nhìn quét khán đài, không có hi vọng thấy được người kia.

Tiêu Nặc nắm lấy một nắm hạt dưa đưa tới trước mặt ta: “Tỷ tỷ, tỷ đang tìm gì thế?”

“À, không có gì...” Ta rũ mắt xuống, chờ nửa ngày, giống như vô tình hỏi, “Tiêu thành chủ không đến sao?”

“Mẹ nói miếng ngon phải chờ đến cuối cùng, cho nên đã đuổi cha đệ theo Tinh Viễn đại sư chơi cờ rồi a.”

Miếng ngon? Ta liếc mắt Cung Phi Thủy một cái, quả nhiên là tác phong làm việc nhất quán. Ngay lúc đó, người giải thích cát cao giọng nói: “Xuất trường đầu tiên, là đệ tử đại đệ tử lầy lùm Thành Trăm Dặm——Kỷ Tôn cùng Chung Ủy Tân.”

Hai kẻ thiếu niên mi thanh mục tú người vận hồng y, người vận lam y, cùng lúc phi lên đài cao, giờ kiếm hành lễ.

Tiêu Nặc thì thầm nói: “Thực chẳng sáng ý, ngoài kiếm vẫn là kiếm, mấy tên này đúng là không chịu động tâm tư nghĩ ra nhiều thứ gì khác hơn là chiêu thức võ học.”

Ta hơi hơi nhưống mày: “Kiếm không tốt sao?”

“Dù được cho ăn mà ăn nhiều cũng ngấy a.” Tiêu Nặc nói xong mặt mày hơn hờ đứng lên, “Đúng rồi tỷ tỷ, tỷ tới Thành Trăm Dặm này, dọc theo đường đi, có đụng độ với 'Thập nhị liên hoàn cầu' Triệu Yến hay không? Đệ nghe nói thập nhị liên hoàn cầu của hắn cực kỳ vi diệu, đầu cuối mỗi bên có ngạnh, bên dài bên ngắn, so với roi linh hoạt hơn, so với phi đao lợi hại hơn, thực muốn biết thêm một chút...”

Kỳ quái, vị Tiêu tam thiếu này chẳng phải không có võ công sao? Vì sao đối binh khí lại cảm thấy hứng thú như vậy? Ta thần nhiên nói: “Nhưng mà võ công hắn cũng không được tốt lắm, binh khí có khéo cũng vô dụng.”

Tiêu Nặc mở to hai mắt, nhìn ta chằm chằm một hồi lâu, bỗng nhiên dương môi mà cười: “Tỷ tỷ học võ chỉ là vì tranh cao thấp sao? Theo ý đệ ấy, một người đem chiêu thức sư phụ chỉ dạy luyện thành lô hỏa thuần thanh cao thủ nhất đẳng, cũng không đáng quý bằng một người mà bản thân nghĩ ra chiêu thức mới truyền lại ba đời sau, càng không hữu dụng bằng.”

Không biết vì sao, dù giọng của hắn không mang ý trào phúng, ta vẫn cảm thấy một con chuột nhắt. Lại quay đầu nhìn hắn, ánh mắt trong suốt kia trong như gương, tựa hồ hoàn toàn không ý thức được câu hắn vừa nói kia cho ta xúc động nhường nào.

Ngược lại Tài Bá nhìn ra ta không được tự nhiên, chen vào nói: “Phong cô nương đừng nghĩ nhiều, tam thiếu nhà lão cái khác không thông, chứ đối võ học nhất đạo lại nghiên cứu thâm hậu, đáng tiếc đều là lý luận suông, chỉ biết nói mà không biết thực hành.”

Lại thêm một cái khác không thông. Ta mỉm cười, tính ra vị Tiêu Tam công tử này thực có cái gì không thông kia chứ, phải là thông rất nhiều, mà chẳng có mấy cái không thông.

Trong lúc nói chuyện thì thiếu niên Kỷ Tôn đã bị Chung Ủy Tân làm cho liên tục lùi về phía sau, không còn chút lực chống đỡ, chung quanh âm thanh hò huýt nổi lên bốn phía.

Tiêu Nặc quay đầu nói: “Tài Bá, dường như lão cùng người khác đánh cược là Kỷ Tôn thắng?”

Tài Bá cười tùm tùm nói: “Đúng vậy đúng vậy, tam thiếu muốn đi theo lão nô cược sao?”

Tiêu Nặc thật thành khẩn nói: “Hắn chỉ e thất bại thôi.”

Tài Bá hắc hắc cười nói: “Yên tâm, đó là hắn lấy lùi làm tiến, cố ý yếu thế, nhằm lúc thích hợp nhất sẽ dùng tuyệt chiêu.”

“Tuyệt chiêu? Tuyệt chiêu gì cơ?”

“À, nói tới chuyện này thì rất dài dòng...”

Ta vừa nghe lời đạo đầu của Tái Bá như vậy, liền âm thầm nhủ mảy, phương thức trình bày sự kiện của vị lão ông này ta đã lĩnh giáo đủ, chỉ cần bắt đầu nói sợ là không tới nửa ngày sẽ không dừng. Quả nhiên đúng thật nghe ông nói từ đại hội tỷ kiếm năm trước, nói đến Kỳ Tồn bởi vì chỉ kém một chiêu mà bại bởi Chung Ủy Tân, không thể lọt vào thập đại tân tú bảng, cho nên một năm này hằng hải đến phi thường, thế nhất tầy sỉ nhục trên thân kiếm.

Lúc này Tiêu Nặc đánh gãy ông: “Nhưng mà lúc hấn đang luyện Chung đại ca cũng luyện a, hấn có tiến bộ Chung đại ca cũng có tiến bộ a. Hấn làm như vậy cũng vô dụng.”

“Đúng vậy, lão nô cũng cho là thế, vả lại bản thân Kỳ Tồn cũng ý thức được điểm này, vì thế ở một đêm trăng sáng trên đỉnh Hắc Phong, hấn vụng trộm bái phỏng một vị tiền bối đức cao vọng trọng anh minh thần võ chân thực nhiệt tình hạc phát đồng nhan tiên phong đạo cốt trong bản thành...” Thấy mọi người sắc mặt không tốt, Tái Bá vội vàng đính chỉ, ho khan một tiếng nói, “Vị tiền bối kia bị sự thành tâm của kẻ hậu sinh làm cảm động, nổi lòng từ bi hiệp nghĩa, truyền thụ cho hấn một chiêu kiếm pháp, chỉ cần hấn ở thời khắc mấu chốt xuất chiêu kia, có thể chuyển bại thành thắng!”

Cung Phi Thúy lười biếng mở miệng nói: “Tái Bá, lão cứ việc nói thẳng đi, lão thu Kỳ Tồn bao nhiêu bạc mới bằng lòng truyền thụ hấn chiêu kiếm pháp đó?”

“Cái này... A, phu nhân người khát nước rồi? Cửu ngọc phù dung trà của người hấn là đã pha xong, để lão nô đi xem giúp người...”

Lúc này trở lại trên sân hồng y thiếu niên đã lùi tới mức không thể lùi được nữa, đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, cả người nhảy vọt lên, trường kiếm trong tay phát ra tia sáng giống như lưu tinh, thẳng hướng đỉnh đầu lam y thiếu niên đánh xuống.

Mọi người ở đây không khỏi phát ra thanh âm kinh thán——một đường kiếm thật nhanh!

Mấy đốm lửa hoa văng ra, ba, ngã xuống một người.

Tái Bá thân đã đi được nửa, đột nhiên dừng lại, nhìn người ngã xuống ở kia, hoàn hoàn toàn toàn ngây dại.

Lam y thiếu niên tay phải cầm kiếm, ở không trung giơ lên kiếm hoa xinh đẹp phi thường, loảng xoảng đem kiếm đút trở lại vỏ kiếm trên lưng, hướng mọi người cúi chào, tiêu sái kết thúc.

Tiêu Nặc đắc ý dào dạt nói: “Ta nói Kỳ Tồn thất bại mà.”

Tái Bá lẩm bẩm nói, “Làm sao có thể? Đây đây...”

Cung Phi Thúy phẩy tay như thể chẳng có gì lạ, lười biếng tập hai hỏi: “Nặc nhi, con lại thu Chung Ủy Tân bao nhiêu lợi ích để giúp hấn phá giải chiêu kiếm pháp kia thế?”

Tái Bá nhất thời hướng nhìn Tiêu Nặc: “Tam thiếu, hóa ra là cậu...”

Tiêu Nặc cúi gằm mặt xuống, sợ hãi từ từ giơ lên ba ngón tay.

Tái Bá lạnh giọng nói: “Ba trăm lượng? Tam thiếu so với lão nô vẫn còn hiền a, lão nô cũng mới chỉ thu Kỳ tiểu tử kia hai trăm chín mươi chín lượng!”

“Là Tam mai tử ngo thôi hồn phiêu.” Tiêu Nặc lắc đầu, cao hứng nói, “Mẹ a, mẹ không biết, ám khí phi tiêu kia mà phóng ra, sáu mặt đều là mũi nhọn, còn tám mươi hai loại kịch độc, đặt ở dưới một ngọn đèn, có thể biến ảo ra nhiều sắc màu đa dạng đó, so với khuyển tai thất bảo hiện tại mẹ đang đeo cũng hoàn hảo không kém đâu!”

Cung Phi Thúy cùng Tái Bá liếc nhau, hết nói nên lời. Mà cùng lúc đó, phía khán giả đột nhiên phát ra tiếng vỗ tay như sấm, thậm chí có người đứng lên lên hét chói tai. Tiêu Nặc cũng hưng phấn nhảy lên gọi: “Nhị ca! Là nhị ca nha!”

Hàn nha Tiêu Tiệm!

Ta vội vã quay đầu, chỉ thấy một hắc y nam tử kéo lê kiếm, chậm rãi, từng bước một đi lên đài cao. Ánh mắt đen tối, gò má tái nhợt, tóc dài rối tung cùng y bào tung bay trong gió, liếc mắt nhìn qua một cái, dường như thấy tịch mịch.

Tịch mịch kia thật sâu, như bầu trời đêm bão táp.

Bên cạnh truyền đến thanh âm của Tiêu Nặc: “Chà, nhị ca không phải đi núi Trường Bạch nghỉ hè sao? Trở về khi nào ấy nhỉ?”

Tái Bá đáp: “Kỳ nghỉ hè đã qua, tự nhiên sẽ trở lại.”

Nghỉ hè? Ta từng nghe lời đồn đãi là vị Tiêu nhị công tử này cuộc đời có điểm cổ quái, thích đi tới những nơi khí hậu khắc nghiệt hiếm có dấu chân người để tu luyện kiếm pháp, thường là nán lại mấy tháng trời. Ai cũng không biết quãng thời gian kia hấn làm thế nào vượt qua, nhưng không ai không biết khi hấn quay lại võ công nhất định lại tăng thêm một bậc.

Lúc này hấn vừa theo núi Trường Bạch trở về, nói vậy kiếm thuật đã càng thêm tinh nhuần hơn.

Giờ đây, giọng nói của người giải thích cũng phá lệ trở nên phấn chấn lên hẳn: “Các vị, xuất trường hiện tại là Tiêu nhị công tử của chúng ta! Đây là lần đầu tiên tham gia đại hội tỷ kiếm của công tử, lần đại hội này rút thăm quyết định thứ tự, thật khéo vô cùng, đối thủ của công tử trong trận đầu tiên chính là người từng một lần chiến thắng trong đại hội, Lục Song! Hai đại cao thủ giằng co, kết quả sẽ kinh tâm động phách nhường nào? Đề cho chúng ta mỗi mắt mong chờ đi!”

“Mỗi mắt mong chờ...” Tài Bá lẩm bẩm nói, “Vẫn là trước ngủ một giấc rồi nói sau.”

Ta như rồng mây, hỏi: “Vì sao?”

“Phong cô nương có điều không biết, hài tử Lục Song kia cái gì cũng tốt, chỉ là có chút điểm phiền toái. Phàm trước trận đấu nhất định phải tắm rửa thay quần áo, dâng hương cầu nguyện một phen.” Tài Bá vừa nói vừa lắc đầu thờ dài, “Này nhé, năm trước nó là người thứ ba đếm ngược xuất trường, quá là tốt, bất quá kêu mọi người chỉ đợi mất nửa nén hương, không nghĩ tới năm nay thế mà trúng phải lượt thứ hai... Ai dà, ta xem lần này mọi người cứ tha hồ chờ đợi.”

Xem ra, người thích rề rà ở Thành Trăm Dặm không hẳn là chỉ có mình Tài Bá. Ta cười nhẹ, nói: “Chờ thì chờ.”

Một chút thời gian trôi qua, trên nhà thủy tạ vẫn chỉ thấy một người Tiêu Tiệm. Tuy rằng đã là mùa thu, ban ngày vẫn như cũ thật ác liệt, trên mặt đất kéo thật dài thân ảnh của hắn, càng hiển cô đơn.

“Nóng quá a!” Bên cạnh Tiêu Nặc đột nhiên oán giận một câu, ngưỡng cổ uống một ly trà, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại đứng dậy, chạy chậm lên đài đem trà đưa tới trước mặt Tiêu Tiệm nói: “Nhị ca, huynh khát không? Uống chén nước trước đã.”

Tiêu Tiệm hai mắt chăm chú nhìn Tiêu Nặc, thản nhiên nói: “Ta không khát.”

“Như vậy à, vậy huynh cứ nhẫn nại ha, đệ nghĩ Lục đại ca lập tức sẽ đến ngay.” Tiêu Nặc vỗ vỗ vai hắn, đem trà trở về.

Nhưng mà, hắn đã đoán sai. Sau nửa canh giờ, Lục Song vẫn không lộ diện, trên khán đài đã bắt đầu xôn xao, Tài Bá bắt đầu than thở, duy độc Tiêu Tiệm trên nhà thủy tạ, vẫn y cũ bình tĩnh như nước.

Lúc này Tiêu Nặc đã thanh toán xong một túi hạt dẻ, hai quả hương quất, cùng nguyên một dài hạt dưa dài trên bàn mọi người, đột nhiên lại đứng dậy, cầm hai quả táo lên đài: “Nhị ca, hay là huynh một bên cắn quả táo một bên chờ Lục đại ca đi, có cái gì ăn thời gian sẽ càng trôi qua nhanh đó.”

Tiêu Tiệm nhìn nhìn quả táo to đỏ chóc trong tay hắn, lại nhìn nhìn hắn, nói: “Ta không vội.”

“... Nha.” Đề nghị không được tiếp nhận, Tiêu Nặc dường như thật thất vọng, chậm rì rì đi trở về.

Ta mắt lạnh nhìn, không khỏi nhớ tới một màn hôm qua ở trong Hiên có trúc có thịt hắn bị Tiêu Mạch ôm vào trong ngực kia. Xem ra, vị Tiêu gia nhị công tử này cùng tiểu đệ cảm tình xa cách, không bằng lão đại thân cận như vậy, thật không hổ là luyện kiếm, đối với cả người thân của chính mình cũng lạnh lùng.

Đang nghĩ tới đó, trong tai nghe được Cung Phi Thúy nói: “Tài Bá, ra sau đài nhìn xem Lục Song rốt cuộc có huyền cơ gì.”

“Dạ.” Tài Bá đi vài bước rồi, lại xoay người nói, “Lão nô đồ Lục Song giờ phút này nhất định còn đang thay quần áo, có muốn đặt cược không?”

“... Ta cá là huynh ấy đang mài đao.” Tiêu Nặc nói.

“Được! Lão theo quy củ, cược mười hai lượng hoàng kim.” Tài Bá nói xong còng cái lưng, chậm rì rì rồi đi.

Tiêu Nặc ngồi một hồi chán muốn chết, bỗng đứng lên, hai tay ôm trọn cả ghế ngồi của mình, hự hự lên nhà thủy tạ, “Phanh” đem ghế dựa hướng trên đất phóng một cái, kêu: “Nhị ca...”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói, Tiêu Tiệm đã xoay phát lại trừng mắt nhìn hắn, hắn nhất thời rụt cổ lại, vron một đầu ngón tay chỉ chỉ ghế dựa, dè dặt cẩn trọng nói: “Đệ trông huynh đứng lâu như vậy...”

“Ta không mệt.” Tiêu Tiệm khẩu khí đông cứng quay đầu lại.

Dù cho là người có tính nhẫn nại, ở trước cuộc luận võ trọng yếu năm lần bảy lượt bị kẻ khác quấy rầy chỉ sợ cũng sẽ phát điên. Ta thờ dài, thầm nghĩ vị Tiêu Tam công tử này cũng thật có hảo tâm làm chuyện xấu, việc gì phải vậy.

Cung Phi Thúy cũng nhìn không được, vẫy tay nói: “Nặc nhi, trở về ngồi đi, đừng đi phiền nhị ca con.”

Mẫu thân lên tiếng, Tiêu Nặc đành phải hự hự lại đem ghế dựa kia chuyển trở về, bữu môi nhỏ giọng nói: “Con cũng đâu phải muốn phiền ca ca.”

Cung Phi Thúy dường như rất thương tích cho tiểu nhi từ không hiểu chuyện, nhẫn nại giải thích nói: “Mẹ là biết con không phải thế. Nhưng mà nhị ca con sắp luận võ rồi, con như vậy tới tới lui lui chạy, sẽ quấy nhiễu ca ca không thể tĩnh tâm xuống được, có biết không?”

“Có điều...” Tiêu Nặc vô tội chớp mắt nói, “Đã quá một canh giờ, Lục đại ca còn chưa xuất hiện, nhị ca thật có thể tĩnh tâm xuống sao? Con sợ ca ca buồn chán mới ra nói chuyện, mẹ à con đã làm sai rồi sao?”

Hóa ra dụng ý của hắn là đây! Ta hơi kinh ngạc một chút, không nghĩ tới gã Tiêu Tam công tử nhìn đàn độn như vậy, thế nhưng lại có khả năng phân tích tâm tư. Cao thủ luận võ, tối kỵ chính là thấp thòem nôn nóng. Tiêu Tiệm định lực mặc dù tốt, có điều người kiêu ngạo, muốn hắn chờ đối thủ thời gian dài như vậy, nếu không phải là Tiêu Nặc cố ý ba lần bốn lượt đi lên phân tán lực chú ý của hắn, chỉ sợ sớm đã phẩy tay áo rời đi. Cứ như thế, ngược lại bắt tri bất giác vượt qua đoạn thời gian chờ đợi này...

Giỏi, Tiêu Nặc giỏi, Tiêu Tam công tử thật giỏi! Ta đã thật sự coi khinh ngươi. Xem ra một tháng này, so với trong dự tính của ta, sẽ càng thêm thú vị...

Lúc này liên tiếp tiếng bước chân từ xa đến gần, Tái Bá dẫn vài đệ tử Thành Trăm Dặm thờ hồn hèn chạy tới, đến trước mặt Cung Phi Thúy nói: “Phu nhân, chuyện kia... chuyện kia...”

Tiêu Nặc hưng phấn hỏi: “Thế nào thế nào, Lục đại ca là đang thay quần áo hay đang mài đao? Ván bài là lão thắng hay ta thắng?”

“Hồi tam thiếu gia, lão với cậu chưa ai thắng, nhưng cũng chưa ai thua.” Tái Bá nói xong gập người xuống thất lưng, hạ giọng nói, “Lục Song không phải đang thay quần áo cũng không mài đao, bởi vì——nó đã chết.”

Chén trong tay Cung Phi Thúy rơi loảng xoảng một tiếng, trà bên trong nhất thời đổ ra một nửa. Mà ta cũng đồng thời chấn động——đã chết? Lục Song đứng đầu trong tân tú bang của Thành Trăm Dặm, thế nhưng đã chết ở trong buồng thay đồ?!

Trong một lúc, gió thổi mưa giông cuộn đầy trời.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Lôi khuẩn

Trận gió thổi qua, mờ mờ ảo ảo mang đến một cỗ sát khí nồng nặc.

Cung Phi Thúy trầm mặt tựa thủy, sau một lát suy tư mở miệng nói: “Tái Bá, lão nhanh đi báo cho thành chủ; Ngọc Túy, ngươi đi triệu tập vài người đáng tin cậy; Phong cô nương...” Nàng quay đầu nhìn về phía Phong Thần Hi, muốn nói lại thôi.

Phong Thần Hi mỉm cười, nói: “Ta về phòng trước.”

Trong thành ra nảy sinh đại sự này, một kẻ ngoại nhân mới đến như nàng tự nhiên không có khả năng dự phần trong đó, vẫn là chủ động lảng tránh tốt hơn.

Vạn lần không nghĩ tới, nàng vậy mà đã nghĩ sai.

“Không.” Cung Phi Thúy nói, “Kỳ thực ta muốn hỏi là, sư phụ cô nương đối với cô hết lòng truyền thụ?”

Ánh mắt Phong Thần Hi vụt sáng, xoa cằm nói: “Ý tứ Tiêu phu nhân, Thần Hi đã minh bạch, sẽ đem hết khả năng hiện có, không dám từ nan.”

Cung Phi Thúy trên gương mặt hiện lên một chút ý cười âm áp, vỗ vỗ nàng nói: “Theo ta.”

Dứt lời, đứng dậy đi trước, Phong Thần Hi cùng Tiêu Nặc đuổi theo sau. Đến mặt trái nhà thủy tạ, Cung Phi Thúy vẫy tay gọi gã nam tử thuyết minh kia đưa lối tai căn dặn một lát, tên nam tử kia liền lại lần nữa đi lên nhà thủy tạ, cất cao giọng nói: “Chư vị, Lục Song đột phát bệnh cấp tính, không thể lên đài tỷ thí, đã khiến chư vị phải chờ lâu vô ích, bản thân thành chủ thành khẩn tạ lỗi vô cùng. Tuy vậy, đại hội tỷ kiếm vẫn tiến hành bình thường, tiếp theo xuất trường sẽ là...”

Mọi người dưới sân chột nghe Lục Song không thể lên đài tỷ thí, trong lòng lo lắng, sau nghe thấy đại hội tỷ kiếm vẫn tiếp tục, cảm thấy an tâm, không cần nhắc tới hưng trí bừng bừng xem luận võ.

Tiêu Tiệm thấy mẫu thân đột nhiên rời chỗ, đã biết có việc phát sinh, không đợi người giải thích nói xong đã xuống nhà thủy tạ, đến trước mặt Cung Phi Thúy, thỉnh an xong liền hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cung Phi Thúy lắc đầu, chỉ vào nhà thủy tạ nói: “Đi vào trước đi.”

Hóa ra trên nền nhà thủy tạ cao hơn mặt nước có một cửa mở ra, nối thẳng với đáy ao, hai bên con đường lát gạch đỏ là hàng hàng gian phòng, chuyên để cho đệ tử Thành Trăm Dặm sử dụng trước giờ luận võ.

Đi tới trước phòng Lục Song, ngoài cửa hai đệ tử gác, sắc mặt đều giống nhau đau đớn khôn xiết, sau khi hành lễ có một người giơ tay lên đẩy, cửa phòng mở rộng, một mùi hun khói nồng đậm xộc thẳng vào mặt.

Phong Thần Hi vừa nhấc mắt, liền thấy ở phía đối diện cửa là một cái hương đài nhỏ.

Trên đài có ba nén hương, sớm cháy lại, chỉ để lại một tầng tro tàn mỏng manh. Dưới đài, một gã thanh y nam tử không nhúc nhích sườn đang nằm, phảng phất ngủ say.

“Lục đại ca...” Tiêu Nặc thanh âm nghẹn ngào.

Tiêu Tiệm nhăn mày lại, Phong Thần Hi làm theo nguyên tắc tiến lên xem xét hơi thở Lục Song, lát sau, rút tay lại, đối Cung Phi Thúy lắc lắc đầu, đang tỉnh lên tiếng, trong mắt bỗng nổi lên như mặt nước gợn sóng, hơi chút chần chờ, đứng dậy nói: “Tiêu thành chủ.”

Cung Phi Thúy xoay đầu lại, quả nhiên trông thấy Tiêu Tả chạy đến, đằng sau còn kéo theo bọn Tiêu Mạch, Tài Bá cùng Ngọc Túy.

“Phu quân...” Nàng ngưỡng mặt nhìn ông, trong mắt khó nén được vẻ lo lắng.

“Ta đây rồi.” Tiêu Tả đem tay nàng nắm chặt, ôn nhu nói, “Đừng lo lắng.”

Đừng lo lắng? Cung Phi Thúy môi run rẩy, có thể nào không lo lắng? Ba mươi năm, Thành Trăm Dặm suốt ba mươi năm chưa từng phát sinh cái chuyện tử vong bất thường nào... Không đồng ý thì cứ việc nghĩ lại thử, sẽ nhớ tới một người——Bách Lí Thần Phong.

Ba mươi năm trước, Bách Lí Thần Phong cũng là đạo khách đệ nhất Thành Trăm Dặm, cũng là chết oan chết uổng. Cho dù nàng có thể quên đi thảm trạng lúc ông ta chết, nhưng mà cái âm mưu đáng sợ gây ra cái chết của ông ta kia, cả đời nàng cũng không thể quên được.

Trong chôn u minh, Cung Phi Thúy tựa hồ cảm thấy được lại một hồi âm mưu giữa các thế lực rào rạt buông xuống.

So với Bách Lí Thần Phong, tử trạng của Lục Song an ổn bình tĩnh hơn nhiều, chẳng những toàn thân cao thấp không có vết thương nào, trong phòng cũng không lưu lại một chút dấu vết đã từng phát sinh chiến đấu.

Lục Song thuộc hàng cao thủ nổi bật trong đám hậu sinh của Thành Trăm Dặm, muốn đem hấn bắt tri bất giác giết chết, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất: người quen gây ra; thứ hai: dùng độc giết chết, hơn nữa phải là kịch độc.

Tiêu Tả gọi hai gã đệ tử Thành Trăm Dặm canh cửa kia, hỏi: “Các người bắt đầu đứng gác khi nào?”

“Hồi bẩm thành chủ, chúng đệ tử đứng đây lúc bắt đầu rút thăm luận võ.”

“Có từng rời đi?”

“Chưa từng.”

“Sau khi Lục Song tiến vào nhà này, có từng rời đi?”

“Chưa từng.”

“Như vậy, có thể có kẻ thứ hai tiến vào đây không?”

“Có.” Hai gã đệ tử kia trả lời, “Gần một lúc lâu sau, Lục sư huynh còn chưa ra, Tài Bá đã đến tìm huynh ấy, sau đó liền phát hiện...”

“Được rồi.” Tiêu Tả vẫy vẫy tay, “Các người đi xuống đi.”

Sau đó chuyển hướng Phong Thần Hi, nói: “Hiện tại, đành phải làm phiền Phong cô nương.”

Khả năng thứ nhất coi như đã bị loại bỏ, như vậy, chỉ có khả năng thứ hai——độc.

Phong Thần Hi được kế thừa võ lâm đệ nhất thi độc danh gia Phong Tiêm Tố, luận đến đạo dụng độc, ở đây mọi người gồm cả Tiêu Tả chỉ sợ cũng không bằng nàng, cho nên nhiệm vụ tìm ra phương thức hung thủ hạ độc, tất nhiên là việc nhân đức của nàng không thể nhường ai được.

Phong Thần Hi hướng Tiêu Tả hơi hơi vuốt cằm, nói: “Thần Hi hết sức.”

Kiểm tra qua thi thể Lục Song, nghiệm xét bã trà đặt ở trên bàn trà, thậm chí cả chỗ Lục Song tắm trước khi mặc quần áo, Phong Thần Hi cũng không buông tha, nhưng mà——không hề có chút thu hoạch.

Bởi vì dưới đáy hồ, ở gian phòng này một cái cửa sổ cũng không có, cửa cũng do phòng ẩm thấp mà làm đặc toàn bộ, không giống mấy loại cửa nhà bình thường khoét rỗng khắc hoa văn. Nói cách khác, cho dù ngoài cửa không có hai gã canh gác, hung thủ cũng tuyệt không có khả năng lợi dụng ống trúc thổi độc từ bên ngoài vào trong... Rốt cuộc là hung thủ kia đã dùng phương pháp gì để hạ độc?

Phỏng đoán qua hết một vạn khả năng, sau khi toàn bộ đều bị bản thân loại bỏ, Phong Thần Hi cũng hết đường xoay xở. Nàng chậm rãi ngược mắt, vô tình chạm phải ánh mắt hơi thất vọng của Tiêu Tả, tự nhiên cảm giác có một tiếng nói kỳ quái tự đáy lòng bật lên: không có! Thiên hạ tuyệt không có loại độc vừa mới phóng thích xong mà không để lại bất kỳ tia dấu vết nào. Nàng nhất định sẽ tìm ra dấu vết hung thủ để lại, nàng phải!

Có điều, manh mối ở đâu?

Phong Thần Hi ánh mắt lướt đi không mục đích ở bên trong tìm kiếm, theo vách tường đến sàn, từ tủ quần áo đến bàn trà... Không đúng! Nàng đã bỏ sót cái gì thế nhỉ——huong đài! Cái hương đài mà nàng trông thấy từ ngoài cửa kia!

Cư nhiên lại sợ y bỏ sót mấu chốt như vậy! Phong Thần Hi âm thầm cắn môi, xoay chuyển ánh mắt, nhất thời giật mình——Tiêu Mạch khi nào thì đứng ở đây kia? Trách không được nàng đã quên tra xét hương đài, hóa ra là bị hấn chặn.

Dáng người Tiêu Mạch là thuộc dạng cao to nhất trong ba huynh đệ Tiêu gia, mà cái hương đài kia, có thể là dễ dàng cho việc quỳ tể, cho nên thấp bé vô cùng, cơ hồ còn không đến đầu gối, chiếm không gian cũng thật nhỏ hẹp. Tiêu Mạch đứng ngay phía trước nó, trường bào rủ xuống đất, quả thực bắt nó bị lấp đi cả mười phần mười!

Tên Tiêu Mạch kia, suýt chút nữa làm lỡ đại sự. Chỉ không biết, hành động này xuất phát từ vô tâm hay là cố ý...

Phong Thần Hi đi tới trước Tiêu Mạch, nói: “Tiêu đại công tử, phiền huynh nhường qua một chút.”

Môi Tiêu Mạch nhấp máy vài cái không tiếng động, cuối cùng không nói lời nào rồi thối lui.

“A, đây còn có cái hương đài nha.” Tài Bá cả kinh nói.

Tiêu Tả khẽ nâng ánh mắt, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt Tiêu Mạch, như có đắm chiều.

Phong Thần Hi ngồi xổm xuống, dúm lên một chút hương tro, sau một lúc lâu ngưng mắt nhìn, lại đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, rồi đứng dậy, quay đầu rà soát mọi nơi.

Tiêu Nặc luôn luôn đứng ở bên cạnh nàng, nàng ngồi xổm xuống, hần liền cũng ngồi, nàng đứng lên, hần cũng theo đó đứng lên, nàng quay đầu, hần liền cũng quay đầu... Xoay tới xoay lui vài lần, rốt cục nhìn không được, vuốt cổ nói: “Tỷ tỷ, tỷ tìm cái gì hả?”

“Bát, hoặc là cái đĩa, có thể thuận tiện để đựng này nọ.”

Tiêu Nặc “À” một tiếng, tròn mắt quay tròn lưu chuyển, lấy luôn chén trà làm bằng ngọc trên bàn trà kia, đang tính đưa qua, bỗng cánh tay rụt trở về, cân trọng đè đặt nhìn Tiêu Tả nói: “Cha, cái này... Có được tính vật chứng không? Có thể dùng chứ?”

“Việc này con phải hỏi Phong tỷ tỷ của con.” Tiêu Tả nói xong đưa mắt hướng Phong Thần Hi cười cười.

Phong Thần Hi trong lòng liên động, tựa hồ cảm giác như có gió xuân nhẹ phẩy qua hai gò má nàng... Định thần lại, cười tươi đáp trả ông: “Trà đã nghiệm qua, không cần lưu lại nữa, chỉ là, đáng tiếc chén ngọc này...”

Nói xong, tiếp nhận chén trà, hất nước trà bên trong còn lưu lại ra, rồi lấy khăn lụa lau sạch vách tường, từ trong người lấy ra một cái lọ nhỏ, vặn mở nắp lọ đổ vào trong chén một ít chất lỏng trong suốt, lại vể lên một nắm hương tro, rắc rắc vào.

Chỉ thấy trong chén trà này nguyên bản là chất lỏng trong suốt, giây lát biến thành một loại xanh lục kỳ dị.

Phong Thần Hi chột nhú mày, hình như có điểm ngoài ý muốn, lại hình như có điểm khiếp sợ, bước nhanh đi đến tr thi thể Lục Song, ngồi xuống, cắn răng nói: “Ta không phải muốn bắt kính với người đã khuất, vì trà lại công đạo cho huynh bắt đắc dĩ phải làm thế này, huynh trên trời có linh thiêng chớ trách.”

Tiêu Nặc đương nhiên cũng đi theo ngồi xuống, hiếu kỳ hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì? Vì sao kêu Lục đại ca không nên trách tỷ?”

“Khám nghiệm tử thi.” Phong Thần Hi nói, “Bá” một tiếng từ trong giày ủng rút ra chùy thủ sáng như tuyết.

“Nghiệm... thi?” Thanh âm Tiêu Nặc run run, vặn vẹo thành âm cuối kỳ quái.

Phong Thần Hi liếc mắt nhìn hần nói: “Không phải là khám nghiệm tử thi kiểu thông thường, chỉ là trích máu kiểm tra một chút.”

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.” Tiêu Nặc như trút được gánh nặng, lại hỏi: “Là giống với kiểm tra tro hương này phải không?”

“Ừ.” Phong Thần Hi vươn tay, “Lấy chén trà lại đây.”

Tiêu Nặc cầm chén trà lên, Phong Thần Hi lại liền giống vừa rồi nhỏ vào vài giọt chất lỏng trong suốt, sau đó cứa đứt ngón tay Lục Song.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh suy đoán lúc trước của nàng là chính xác, Lục Song đích xác đã tử vong ít nhất nửa canh giờ trước.

Bởi lẽ, cứ xem việc nàng đã cứa đứt ngón tay hần, mà máu chưa chảy ra.

Phong Thần Hi nắm miệng vết thương, dùng một chút lực, ép ra một chuỗi máu vào trong chén, kỳ dị là, chất lỏng trong suốt không phải biến thành màu đỏ, mà là biến thành...

“Là xanh lục!” Tiêu Nặc la hoảng lên, “Cùng vừa rồi giống nhau, biến thành màu xanh lục!”

Phong Thần Hi chậm rãi đứng lên, phun ra một hơi thật dài, nhìn Tiêu Tả mỉm cười, nói: “May mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Trên mặt Tiêu Tả lại không lộ ra sắc mặt vui mừng, trầm giọng nói: “Kết quả là cái gì?”

“Là lời khuanh.” Phong Thần Hi giải thích, “Loại độc tố này độc tính cực kỳ mãnh liệt, nhưng mà đến nhanh đi cũng mau, tựa như lời điện, cho nên được gọi như thế.”

Tài Bá nói: “Cho nên lúc lão tiến vào không bị trúng độc, phải không?”

“Không sai.” Phong Thần Hi vuốt cằm nói, “Khi Tài Bá tiến vào phòng này, Lục Song ít nhất đã chết nửa canh giờ, trong không khí độc tính sớm tan hết, tự nhiên vô sự.”

Cung Phi Thúy mỉm môi nói: “Nếu biết được Lục Song bị hại bởi loại độc nào, có thể dễ dàng tra ra hung thủ... Phong cô nương, với sự am tường của cô về loại độc này, tất nhiên biết được phương pháp tinh luyện nó cùng những kẻ thường xuyên sử dụng nhất phải không?”

Tinh luyện một loại độc tố, phải thông qua phương pháp nào đó, vậy nên nhất định phải dùng thiết bị cùng khí cụ đặc thù nào đó; trong chốn vô lâm người dụng độc vô kể, nhưng các môn các phái đều không giống nhau——nếu hai điểm này có thể xác định được, thân hình to lớn của hung thủ cũng sẽ trôi lên mặt nước.

“Lời khuanh không cần phải tinh luyện.” Phong Thần Hi nói, “Nó là một loại độc tố có sẵn trong tự nhiên, bám vào rễ một loại nấm, chỉ cần cắt xuống một chút, bất luận sử dụng như thế nào đều có thể đưa người đến chỗ chết... Về phần những kẻ thường xuyên sử dụng nhất, theo ta được biết, trước mắt trong chốn giang hồ không có người quen dùng loại độc này, bởi vì...”

Nàng dừng một chút, ánh mắt khẽ đảo qua Tiêu Mạch, nói: “Bởi vì bản thân loại độc nấm này số lượng cực ít, phân bố trong phạm vi cực nhỏ, hơn nữa rất khó hái, có lần 'Độc lang quân' từng vì nó tìm suốt mười năm, cũng không có thu hoạch.”

Cung Phi Thúy nhú mày: “Vậy thì, nó sản sinh ở nơi nào?”

Phong Thần Hi trầm mặc xuống, sau một lúc lâu, chậm rãi nâng ánh mắt lên, chậm rãi nhìn về phía một người, chậm rãi nói một câu nói.

“Ồ núi Trường Bạch, “nàng nói, “Chỉ tại núi Trường Bạch.”

Nàng xem ra người đó, không phải Tiêu Mạch, mà là——Tiêu Tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Mỗi hoài nghi khó giải

“Núi Trường Bạch?” Tiêu Nặc mở to đôi mắt đen lúng lúng, mơ hồ nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn Tiêu Tiệm, lẩm bẩm nói, “Kia không phải là chỗ nhị ca năm nay nghỉ hè sao?”

Đồng thời, mọi người ở đây cũng nhất tề đem ánh mắt chuyển hướng Tiêu Tiệm, đều là khiếp sợ không tin. Mà biểu tình Tiêu Tiệm lại lạnh lùng kiêu ngạo, không hề có ý vì bản thân biện giải. Hắn ngay cả hướng người khác biện giải cũng khinh thường, nhưng vị đại ca một lòng bảo hộ đệ đệ của hắn kia lại trầm giọng xuống, là người phát ra tiếng nói đầu tiên: “Điều đó không có khả năng! Việc này tuyệt không có khả năng là nhị đệ ta gây nên!”

Ta cười cười nhìn khuôn mặt ức chế kích động hắn, thân nhiên nói: “Nếu Tiêu đại công tử quả thực tin tưởng như vậy, cần gì phải đứng che hương đài?”

Tiêu Mạch ngạc nhiên nói: “Ta...”

Ta không đợi hắn nói xong liền cố ý xoay người sang chỗ khác, nhìn quét mọi người nói: “Các vị chắc hẳn đều hiểu, kiếm khách ngạo khí ngút trời cùng đệ nhất bài danh đao khách, xưa nay cũng chỉ có hai loại hình thức ở chung: giả bộ hòa hảo, hoặc cũng là thủy hỏa bất dung. Mà Tiêu đại công tử...”

Ta dừng một chút, xoay người lại nhìn về phía Tiêu Mạch, cười nói: “Các hạ chắc là đã sớm nhìn ra khói hương có vấn đề, cho nên mới ở đây ngăn trở hương đài, vì chính là không muốn để ta tra được bàn tay của Tiêu nhị công tử, đúng không?”

Tiêu Mạch trầm mặc lại, sau một lúc lâu, bỗng nhiên ngước mắt, nói: “Phong cô nương, hương đài là ta ngăn trở, trong số mọi người nơi này, ta hiềm nghi lớn nhất, cô nương có nghi ngờ gì thì cứ nhắm vào ta...”

Ta đang định mở miệng, Tiêu Nặc đã cướp lời nói: “Đại ca chớ nói khí. Nếu lời khuanh thật là huynh hạ, huynh sẽ không đi ngăn trở hương đài, cố tình

như thế, chẳng lẽ không phải tỏ rõ thiên hạ huynh chính là hung thủ? Tỷ tỷ thông minh như vậy, không lý nào không rõ đạo lý này.”

Ta nhìn Tiêu Nặc cười nói: “Ngươi nói rất đúng, đại ca ngươi không phải là hung thủ, huynh ấy chỉ là muốn che chở nhị ca ngươi mà thôi... Hay nên nói là, bao che.”

Sắc mặt Tiêu Mạch biến đổi, nói: “Không! Cô nói vậy...” Vừa mới nói hai chữ này, liền bị Tiêu Tả đánh gãy: “Mạch nhi!”

Thanh âm của ông mặc dù không lớn, lại bắt nộ tự uy, Tiêu Mạch lập tức cúi đầu câm lặng.

Ánh mắt Tiêu Tả sáng quắc quan sát hần nói: “Con sớm phát hiện khói hương khác thường, chẳng những không nhắc nhở mọi người, ngược lại còn che đi nữa. Cha niệm tình con vì huynh đệ thù tặc tình thâm, nhất thời bần loạn, tha cho con lần này. Nhưng con phải nhớ kỹ, mạng người quan trọng, Lục Song là đệ tử Thành Trầm Dậm của chúng ta, mặc kệ là ai giết hần, kẻ đó đều phải nhận trừng phạt.” Ông ngừng lại một chút, nói, “Cho dù, hung thủ có thật sự là đệ đệ con.”

Tiêu Mạch áy náy nói: “Là, con biết sai rồi. Có điều... Con vẫn là cho rằng nhị đệ tuyệt đối không thể nào là hung thủ! Nhị đệ, vì sao đệ không nói lời nào? Vì bản thân biện giải vài câu đi!”

Tiêu Tiệm quay đầu, về mặt khăn cầu trên mặt Tiêu Mạch làm mềm đi tính quật cường của hần, hần rút cục mấp máy môi, thấp giọng nói: “Không phải đệ.”

Ta nhìn thẳng hần nói: “Làm thế nào chứng minh?”

Tiêu Tiệm lạnh lùng nhìn ta, không nói hai lời, chính là giờ lên thanh kiếm trong tay.

“Không sai!” Tiêu Mạch mặt mày hớn hờ nói, “Nhị đệ ta kiếm pháp cao siêu, không khác gì phụ thân năm đó, nó muốn giết người, hà tất dụng độc.”

Nói xong, nghiêng đầu neoh mắt nhìn ta, giữa mi mày một đường chắc chắn.

Tiêu Nặc khe khẽ than nhẹ một tiếng, bước sang bên, ngơ ngẩn ngẩn ngời xuống.

Ta mỉm cười, nói: “Tiêu nhị công tử kiếm pháp như thần, Thần Hi sớm được nghe thấy. Cho nên, nếu huynh ấy thực sự dùng kiếm của chính mình đi giết người, chẳng phải rõ ràng đã quên mất ở trên thi thể lưu lại danh tính của bản thân còn gì. Hiển nhiên, Tiêu nhị công tử tuyệt đối không phải thuộc loại người tri độn này.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tiêu Tiệm liền thay đổi, mà Tiêu Mạch càng là nửa lời không thể cất lên.

Tiêu Nặc luôn luôn lẳng lặng ngồi một bên, đến tận lúc này mới tiếp lời nói: “Tỷ tỷ nói nhị ca của đệ nếu sử dụng kiếm giết người liền tương đương lưu danh, nhưng còn lời khuyển, lúc đó dùng lời khuyển chẳng phải cũng cùng đạo lý?” Hần quay đầu nhìn về phía ta, “Mọi người đều biết, nhị ca mới từ núi Trường Bạch trở về, phải vậy không?”

“Không sai.” Ta giãn mặt ra nói, “Nhưng mà, lời khuyển tuy rằng chỉ sinh sản ở núi Trường Bạch, nhưng trên núi Trường Bạch cũng không phải chỉ có nhị ca ngươi a.”

Tiêu Nặc cũng cười, nói: “Tỷ tỷ, đệ cũng vốn biết tỷ đã sớm nghĩ điểm này.”

Hai chúng ta tại đây ngơ ngẩn một lời ta một câu, đám người Tiêu Mạch lại nghe không hiểu thế nào, ta không khỏi lắc đầu, nói đến việc xem xét sự vật linh hiển, phản ứng nhanh nhạy, thì hai vị ca ca thanh danh hiển hách của Tiêu Nặc, vẫn còn chưa bằng hần đâu.

Ta chuyển sang Tiêu Tả nói: “Tiêu thành chủ, cứ coi như nhị công tử quả thật từ núi Trường Bạch mang về lời khuyển, nhưng nếu huynh ấy có thể tìm lời khuyển, nói vậy người khác cũng có thể tìm được. Thế nên, chúng ta hần là trước tiên hãy tra xét lại xem trong số người đến Thành Trầm Dậm tham gia đại hội, còn có ai khả năng từ núi Trường Bạch tới, hoặc là mua vé nhưng không có tham dự, nhất định có thể có thu hoạch.”

“Đúng!” Tiêu Nặc lập tức đồng ý, “Nơi này giờ Thìn mới mở cửa, đại hội tỷ kiểm giờ Tý bắt đầu, hiện tại là giờ Tý hai khắc, tỷ tỷ nói Lục đại ca đã chết ít nhất nửa canh giờ, nói cách khác, hung thủ chỉ có quãng thời gian ở giờ Thìn này mới có cơ hội hạ độc. Mà giờ Thìn mọi người hần là đều ở bên ngoài xem biểu diễn, ai không tham dự đại hội, kẻ đó sẽ có khả năng là hung thủ nhất.”

Ánh mắt Tiêu Tả nhìn mọi người chung quanh một lát, trầm giọng nói: “Gọi Kim Nhất Đầu.”

Bất quá lát sau, đã thấy Kim lão bản mập mạp đầu tóc mờ hời dầm dề chạy tới, theo phía sau là gã sai vặt công cái rương. Tới trước mặt Tiêu Tả, đang muốn hành lễ, Tiêu Tả xua tay nói: “Lễ tiết này nọ bỏ qua đi. Từ giờ Thìn đến giờ Tý, trong khoảng thời gian này, ai không có tham dự đại hội? Ai đến muộn? Ai ở trên lối ra?”

Kim Nhất Đầu hướng gã sai vặt ra hiệu, gã sai vặt lập tức mở ra rương, từ bên trong lôi ra mấy quyển sổ thật dày. Kim Nhất Đầu một mặt lật xem mặt khác nói: “Hồi bẩm thành chủ. Đại hội năm nay khách chia làm sáu mươi chín bang phái, tổng cộng hai ngàn tám trăm chín mươi chín người, trong đó, người mua ngọc bài là hai ngàn người, còn lại tám trăm chín mươi chín nhân tới hôm qua đã rời Trần Trầm Dậm ra về. Canh ba giờ Mão hôm nay, đại hội bắt đầu kiểm vé, tới giờ Thìn, tổng cộng một ngàn chín trăm ba mươi chín người vào sân, có ba mươi bảy người sau đó một nén hương cũng lục tục đuổi tới, chỉ duy hai mươi tư người hiện tại vẫn chưa tới. Mà trên đường ra khỏi sân cũng có ba mươi hai người, trong đó có mười người sau khi rời đi không trở lại.”

Ta càng nghe càng kinh hãi, không nghĩ tới Trần Trầm Dậm ở mặt ngoài xem ra loi lỏm đề phòng, xuất nhập tự do, nhưng đối từng khách nhân nhất cử nhất động đều rõ như lòng bàn tay vậy! E là giờ phút này Tiêu Tả muốn ông ta hội báo hành tung động thái của ta trong hai ngày qua, cũng có thể nói ra một năm một mười.

Kim Nhất Đầu thay đổi quyền sở tiếp tục nói: “Thành chủ, trong ba mươi bảy người đến muộn, bang chủ Du Long bang cùng với đệ tử thân tín của hắn là do say rượu quá mức, làm cho trễ nãi; Lạc thành công tử Nhiếp Hưởng Đông lúc ra cửa đụng phải người qua đường làm dơ quần áo cho nên trở về thay quần áo bị trì hoãn; Liễu Viên thất kiểm bọn họ tự bảo lạc đường; có sáu người trên đường xe ngựa bị hỏng, đành phải đi bộ đến...”

“Lạc đường?” Cung Phi Thúy nhủ mảy.

Ta chen vào nói: “bảy vị thiếu gia Liễu Viên kia toàn bộ bị mù đường, không một ngoại lệ; còn Nhiếp Hưởng Đông là có tiếng ưa sạch sẽ; bang chủ Du Long bang Thẩm Phong Thành bình sinh yêu nhất ba việc chính là uống rượu, đánh nhau, và thu nạp đồ đệ.”

Tiêu Tả nhìn ta liếc mắt một cái, gật đầu nói: “Tựa hồ đều không có gì hiếm nghi. Tiếp tục đi.”

Ta hơi hơi gục đầu xuống, trong phòng không khí đã khẩn trương đến thế, nhưng một cái liếc mắt kia của ông ta, lại làm ta từ đáy lòng dâng lên thoải mái.

“Chưa tới hai mươi tư người phân thành Hoài Dương tứ xu (tứ đại mỹ nhân), Hồ Điệp bang cùng Sa Giao bang.” Kim Nhất Đầu nói tới đây, ngẩng đầu nhìn Cung Phi Thúy liếc mắt một cái, “Trong đó Hoài Dương tứ xu với Hồ Điệp bang đi đâu không rõ, còn đám Sa Giao bang kia, là phu nhân hạ lệnh trực xuất.”

“Ta?” Cung Phi Thúy run sợ chốc lát, sau đó nhớ ra liền nói, “Đúng a, quả là có chuyện như vậy, bởi vì bọn họ ở Phúc Lai khách điểm ra tay quá nặng.”

Ta nhủ mảy nói: “Hồ Điệp bang ở trên giang hồ nhân phẩm cực kém, có tiếng là dâm tặc bang, Hoài Dương tứ xu cùng bọn họ đồng thời biến mất, sợ là lành ít dữ nhiều.”

Tiêu Tả lập tức nói: “Truyền lệnh đi xuống, tra rõ tứ xu cùng Hồ Điệp bang đi đâu, thì nhất định phải tìm được bọn họ.”

Tài Bá lĩnh mệnh rời đi.

Kim Nhất Đầu tiếp tục hội báo nói: “Về phần ba mươi hai người trên đường ra, hai mươi hai người phải đi nhà xí, mà mười người không trở lại kia, đều cùng một bang phái——Quan Đông Phát Tài cốc.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

Quan Đông Phát Tài cốc, trên giang hồ có tiếng xấu bang phái thổ phi, đối với người đi đường bắt chẹt thu lộ phí, đối với thương nhân bắt chẹt phí bảo hộ sinh nhai, phẩm có chuyện xấu đều không từ chối, tối trọng yếu nhất là——bọn chúng ở ngay tại chân núi Trường Bạch!

Loại bỏ nhiều người như vậy, cuối cùng tìm ra một bang phái cùng núi Trường Bạch có liên quan! Dạng độc hại người, có vẻ như là tác phong của bọn chúng.

Chỉ là, Phát Tài cốc tuy rằng gây ác không ngớt, nhưng thành viên trong cốc võ công đa phần bình thường, nếu muốn nói trong số bọn chúng có thể có người vụng trộm lên vào nơi đây mà không bị phát hiện, căn bản bất khả tư nghị.

“Cha, giờ con sẽ đi truy bắt bọn chúng!” Tiêu Mạch nói xong xoay người tính đi, Tiêu Tả gọi với hắn nói: “Đợi chút.”

“Nhưng cha à...”

Tiêu Tả vung tay lên, bất động thanh sắc nói: “Tiếp tục nói tiếp.”

Kim Nhất Đầu nói: “Mặt khác, đại hội lần này còn có bốn người vào mà không mua ngọc bài, gồm Lục Tử Ngang Lục công tử, huynh đệ Tiểu tửu tiên, cùng Phong cô nương.”

Tiêu Nặc vội vàng nói: “Tỷ tỷ không phải hung thủ, tỷ ấy luôn luôn theo cùng một chỗ với ta!”

Cung Phi Thúy mỉm cười nói: “Không có ai bảo Phong tỷ tỷ của con là hung thủ cả, con gấp cái gì?” Nói xong, ý vị thâm trường nhìn ta liếc mắt một cái. Một cái liếc mắt này, trực tiếp khiến ta tâm thần run lên, xấu hổ không biết đề đâu cho hết. Kìa rõ ràng là ánh mắt bà bà xem nàng dâu, Cung Phi Thúy đến tột cùng suy nghĩ cái gì vậy không biết?

Kim Nhất Đầu hành lễ một cái, nói: “Tình huống hiện tại là như vậy. Thuộc hạ đã báo cáo xong.”

Cũng vừa lúc đó, Tài Bá vội vàng trở về nói: “Bẩm thành chủ, đã biết được Hoài Dương tứ xu cùng Hồ Điệp bang ở đâu. Tứ xu bị trói tay sau lưng ở thành tây ngõ đông trong một gian phòng. Theo các nàng nói là xuất phát muộn, trên đường đi thấy cảnh tượng người của Hồ Điệp bang vội vội vàng vàng, vừa mới đối mặt đã bị bọn họ phun khói thuốc mê, sau khi tỉnh lại đã phát hiện bản thân bị trói tại đó. Mà lúc các nàng thấy người của Hồ Điệp bang, vừa vặn là giờ Thìn một khắc.”

Tiêu Tả trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nói: “Vây rõ rồi, hiện tại có hai phái đáng hiểm nghi nhất, một là Phát Tài cốc từ núi Trường Bạch mà đến, hai là Hồ Điệp bang có bộ dạng khả nghi.”

Tiêu Mạch cất cao giọng nói: “Cha, thỉnh cho phép con dẫn người đuổi theo bắt bọn chúng trở về hỏi rõ ràng!”

Tiêu Tả lại nhìn về phía Tiêu Tiệm, Tiêu Tiệm trầm mặc một lát, khom người nói: “Con đi.”

Tiêu Tả vui mừng mà cười, nói: “Tốt lắm, muốn tẩy sạch hiểm nghi bản thân, phương pháp duy nhất chính là tìm ra hung thủ. Hi vọng con không khiến cha thất vọng.” Sau đó mới liếc mắt Tiêu Mạch nói: “Mạch nhi con cũng đi đi. Trên đường cẩn thận.”

Tiêu Mạch mừng rỡ nói: “Dạ, thưa cha!”

Tiêu Tả khoanh tay trước ngực xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: “Đem nơi này xử lý sạch sẽ, việc này tạm thời chưa cần loan báo ra ngoài, hết thấy chờ Mạch nhi cùng Tiệm nhi đem bọn người Phát Tài cốc cùng Hồ Điệp bang trở về rồi hẵng tính.”

Tài Bá vội vàng phụng mệnh làm theo.

Tiêu Nặc bắt chước người ta tiến lên vài bước giữ chặt tay Tiêu Mạch nói: “Đại ca, đám người Hồ Điệp bang cùng Phát Tài cốc võ công tuy rằng không cao, nhưng bàng môn tả đạo đích thật tinh thông, chỉ bằng các huynh cũng mang đệ cùng đi đi, có lẽ giúp được gì đó.”

Tiêu Mạch cười nói: “Yên tâm, có huynh cùng nhị ca đệ ở đây, còn sợ truy không được hai cái tam lưu bang phái à? Đệ ngoan ngoãn ngồi ở nhà, chờ tin tức tốt của bọn huynh.”

Tiêu Nặc nghĩ nghĩ, từ trong lòng lấy ra một cái bao giấy lớn, bao giấy lớn mở ra bên trong còn có bao giấy nhỏ, hết bao này tới bao nọ không biết có bao nhiêu bao.”Đại ca, nhị ca, số bao này đều là đệ những năm gần đây chung quanh sưu tập thuốc bột thần kỳ, bao này ngửi thấy sẽ hắt xì, bao này nghe thấy sẽ chảy nước mắt, bao này nghe thấy sẽ không ngừng ho khan, còn bao này...”

Trong lúc hần mãi vui đùa phân biệt các bao thuốc, ta kéo kéo ống tay áo của hần bảo: “Không cần coi nữa, bọn họ đều đi cả rồi.”

Tiêu Nặc ngẩng đầu, quả nhiên không còn thấy bóng dáng hai vị ca ca, lúc này suy sụp cúi mặt nói: “Nhưng mà đệ còn chưa nói xong a, nơi này còn có loại ngửi thấy sẽ tỉnh táo lại, đối phó khói mê khói độc đều rất hữu hiệu được đấy...”

Ta không khỏi mỉm cười, vỗ bờ vai của hần nói: “Người nên tin tưởng vào võ công của bọn họ. Kiểm pháp nhị ca người cao siêu như vậy, đuổi bắt vài tên Phát Tài cốc giống hễ nháy nhót căn bản chính là dễ như trở bàn tay.”

Nhưng mà, ta lần nữa lại nói sai.

Một lúc lâu sau, Tiêu Mạch tuy rằng thuận lợi đuổi bắt đám người Hồ Điệp bang trở lại không bị mất một cọng lông tóc, nhưng còn Tiêu Tiệm đồng thời quay về, tình huống lại thật sự không ổn, chẳng những bị thương, còn để cho đám người Phát Tài cốc toàn bộ đào thoát.

Tệ hơn là, hần ngay cả đứng cũng không đứng được, là ngẫu nhiên được hai người dân Thành Trăm Dặm đi ngang qua nâng trở về.

“Lúc chúng tôi đi ngang qua, nhị thiếu gia ngã trên mặt đất không ngừng run rẩy, bộ dạng cực kỳ dọa người.” Hai người kia nói, biểu tình trên mặt muốn nói lại thôi, người thôi thôi ta ta thôi thôi người, cuối cùng rốt cục một người hơi cao tuổi dè dặt cân trọng nói câu: “Theo tiểu nhân thấy, dường như bộ dáng kia là phảng phất thuốc nghiện độc phát tác.”

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Gia môn bất hạnh

Thành Trăm Dặm, Tiêu phủ.

Trong đại sảnh đốt đèn. Phong Thần Hi đếm qua, tổng cộng tới một trăm ngọn đèn, cũng đủ đem cái đại sảnh này rọi sáng như ban ngày, cũng đủ để cho mọi người thấy rõ trong đại sảnh này ai đang ngồi hoặc đứng hoặc nằm từng người một.

Kỳ thực tính luôn cả năng, đại sảnh cũng chẳng qua có bảy người, hiện tại lại chưa tới trời tối, căn bản không cần lãng phí như thế.

Có điều, nơi này là nhà của Tiêu Tả, chỉ cần ông ta muốn, dù là ngay giữa ban ngày ban mặt, cũng có thể châm đèn khắp nơi này.

Tiêu Tả không phải là người thích lãng phí, nhưng hôm nay tâm tình của ông thật sự là kém đến cực điểm.

Người ta luôn hi vọng giữa ngay tại thời điểm hắc ám cùng cực nhất có thể tìm được ánh sáng le lói cuối đường hầm.

Đây là theo bản năng của con người, vốn rất bình thường. Không bình thường chính là, hôm nay nơi này có người tâm tình cũng không tốt.

Tiêu Tả đứng phía sau Tài Bá, Cung Phi Thúy đứng phía sau Ngọc Túy, Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi ngồi ở đầu kia.

Trừ bỏ bọn họ, trên đất còn đặt một cái cang, trong cang còn nằm một người.

Người này đương nhiên chính là Tiêu Tiệm.

Sắc mặt của hắn tái nhợt tựa như một tờ giấy, cau mày hai mắt nhắm nghiền, đã thần trí bất minh. Có điều, mỗi khi có gió thổi qua, thân thể hắn sẽ run lên giống cái sàng dường như đang lay động một trận kịch liệt, phảng phất như bị thiên đạo vạn giáo lăng trì.

“Ài...”

Cung Phi Thúy phát ra một tiếng thở dài không biết là lần thứ mấy trăm, Ngọc Túy theo sát sau cũng than một tiếng, tiếp theo là Tài Bá, rồi tới Tiêu Nặc. Tiêu Tả tuy rằng không có thở dài, có điều biểu tình lại so với bọn họ còn lo lắng trùng trùng hơn. Phong Thần Hi nhìn ông, không tự chủ hiện ra vẻ quan tâm trong mắt.

“Nhị đệ... Nhị đệ...”

Ngoài sảnh đường vang lên từng tiếng la cùng tiếng bước chân bùm bùm, liền sau đó, Tiêu Mạch xông vào như bị hỏa thiêu hỏa đốt.

Vừa nhìn thấy Tiêu Tiệm trên đất, hai mắt hắn đều đỏ, tiến lên vài bước dài, nửa quỳ ở bên người đệ đệ, run giọng nói: “Nhị đệ, đệ làm sao vậy? Nhị đệ, đang nói chuyện với đệ à!”

“Nó không nghe thấy đâu.” Tiêu Tả chậm rãi nói, “Con có kêu lớn tiếng nữa, nó cũng sẽ không nghe thấy.”

“Cha!” Tiêu Mạch bị phần ngắt đầu, “Là ai đem Nhị đệ hại thành như vậy? Là ai?”

Tiêu Tả trầm mặc một lát, nói: “Không có ai cả, là chính nó——nó đã ăn hàn phục tán, bị phát tác con nghiện.”

“Hàn phục tán?” Tiêu Mạch thất thanh kêu lên, “Điều đó không có khả năng, con không tin!”

“Cha cũng cảm thấy không có khả năng.” Tiêu Tả cười lạnh nói, “Đáng tiếc mới vừa rồi sau khi Ngọc lang trung chẩn đoán cho hắn, lúc nói ra ba chữ này, kêu so với con còn lớn hơn, cha muốn không nghe thấy cũng thật khó.”

Ngọc lang trung chính là đệ nhất danh y Thành Trăm Dặm Ngọc Ân Hoài, nếu như ông ấy nói Tiêu Tiệm ăn hàn phục tán thành nghiện, vậy tuyệt đối là thiên chân vạn xác.

Tiêu Mạch toàn thân ngốc ngây ngẩn cả người, như bị ngũ lôi oanh đình.

“Mạch nhi?” Cung Phi Thúy lo lắng gọi hắn một tiếng, muốn nói trong ba người con trai này của nàng, nặng tình nghĩa thù tặc nhất chính là đứa lớn nhất, từ nhỏ đã đối với hai đệ đệ càng thêm che chở, quan tâm đủ đầy, hiện tại bất chợt nghe phải tin tức đáng sợ, chỉ sợ so với nàng cùng Tiêu Tả làm phụ mẫu còn khó có thể chấp nhận hơn.

Tiêu Mạch quỳ trên mặt đất ngây người sau một lúc lâu, đột nhiên giương tay hung hăng cho Tiêu Tiệm đang hôn mê một cái tát, nhào tới nắm lấy vạt áo của hắn giật mạnh một cái, lạnh lùng nói: “Người vì sao muốn như vậy? Vì sao muốn ăn cái loại tạp chủng này? Người chẳng những hủy hoại bản thân, cũng tương đương hủy hoại nhà này của chúng ta đó người có hiểu hay không?”

Phong Thần Hi cũng không khỏi than khê: đích xác, hàn phục tán từ ba triều đại trước kia nhập vào tới nay, không biết đã hủy đi bao nhiêu con người, bao nhiêu gia đình. Phu thê Tiêu Tả Cung Phi Thúy nhân trung long phượng, thần tiên quyến lữ, có đứa con như Tiêu Nặc vậy vốn đã là một loại bi ai, không nghĩ tới, kẻ được nhân sĩ giang hồ coi như người nổi nghiệp Thành Trăm Dặm Tiêu Tiệm thế mà lại nhiễm độc nghiện, thiên hạ đích xác không gì bị được này càng dọa người càng si nhục hơn... Giữa điện quang thạch hỏa, nàng mơ hồ cảm thấy bản thân vừa rồi mới nghĩ ra một việc vô cùng máu chót, có điều đến lúc nàng muốn nắm bắt nó, lại bất luận như thế nào cũng không nhớ nổi đó là việc gì.

Đúng lúc này, Tiêu Tả đột nhiên trầm giọng nói: “Bình tĩnh một chút, Mạch nhi, cha còn có chuyện muốn hỏi con.”

Tiêu Mạch suy sụp nói tay lỏng, lại ngơ ngác nhìn Tiêu Tiệm sau một lúc lâu, mới đứng dậy đi tới trước phụ thân, đứng cúi đầu.

Tiêu Tả nhấp ngụm trà, ánh mắt ở trên mặt hắn đảo qua một cái, nói: “Con đã thẩm tra đám người Hồ Điệp bang, nếu đoán không sai, việc này cùng bọn chúng không có liên hệ?”

“Đúng vậy. Hồ Điệp bang đã thành thật khai báo, bọn chúng lần này tổng cộng đến bảy người, là chỉ nhằm tới Hoài Dương tứ xu, cảm thấy... cảm thấy vậy vẫn chưa đủ, tính đảo quanh trong thành, tìm thêm vài cô nương, để... để...” Tiêu Mạch hàm hàm hồ hồ nói nửa ngày, mà rốt cuộc vẫn chưa nói xong. Không chỉ như thế, trên mặt dường như có chút đỏ ửng hiện.

Hắn xuất thân danh môn, làm người lại xưa nay chính trực, muốn hắn nguyên bản thuật lại lời nói khó nghe này của Hồ Điệp bang, thật sự có điểm khó

khăn.

Tiêu Tà gật gù đầu, nói: “Quả nhiên cùng sở liệu của cha không sai biệt lắm. Bọn chúng giữa ban ngày ban mặt xuất hiện ở trong thành, nói vậy người nhìn thấy bọn chúng cũng không ít, vậy con cũng đều đã tra hỏi qua rồi?”

“Rồi ạ. Con hỏi hơn hai mươi người, đều nói từng đã gặp qua bọn chúng.”

Tiêu Tà lại gật gù đầu, thân nhiên nói: “Nếu bọn chúng không có thời gian gây án, coi như tẩy sạch hiểm nghi... Tài Bá?”

“Có lão nô.”

“Hồ Điệp bang giao cho lão xử lý, ta muốn nói chỉ có một câu...”

“Lão nô xin nghe.”

“Bọn họ nếu thích nữ nhân như vậy, vậy để bọn họ làm một nửa nữ nhân luôn đi.”

“Lão nô đã rõ.” Tài Bá khom người rời đi.

Đại đường lâm vào một mảnh yên tĩnh, Tiêu Mạch đứng một hồi, từ trong lòng rút ra một chiếc khăn tuyết trắng, chấm điểm nước trà, nhẹ nhàng xát lên đôi môi khô khốc của Tiêu Tiệm... Một lần, hai lần, ba lần, cho đến Tiêu khi môi Tiêu Tiệm hoàn toàn ướt át.

Cung Phi Thúy ngơ ngác nhìn, nước mắt lúc lợ đẫm đầy gò má, lẩm bẩm nói: “Vì sao con phải làm như vậy? Thứ đó có gì tốt lành mà đùa nghịch chứ, để cho bị nghiền thể này...”

Tiêu Mạch đột nhiên nhắc đầu, nói: “Mẹ à, nhị đệ cũng là không còn cách nào!”

Cung Phi Thúy kinh ngạc một chút, lập tức hỏi: “Con biết nó ăn hàn phục tán?”

“Con không biết. Có điều, con nghĩ mình biết nguyên nhân. Cha...” Tiêu Mạch nhìn về phía Tiêu Tà, biểu tình trên mặt bất chấp tất cả, bị ai nói, “Kỳ thực, nhị đệ nó đều là vì cái nhà này của chúng ta, vì cha đó!”

“Vì cha?” Tiêu Tà nheo mắt lại.

“Đúng vậy, vì cha.” Tiêu Mạch kiên định bất di nói, “Nhị đệ đã từng cùng con nói qua, mặc kệ nó có nỗ lực cỡ nào, người trong giang hồ chỉ đối nó xưng hô vẫn là 'Tiêu gia nhị công tử', mặc kệ nó luyện kiếm luyện vật và bao nhiêu, mọi người vẫn là đem hết thấy thành công nó có được quy lý do là 'con trai Tiêu Tà', nó muốn vượt trội cha, không muốn sống dưới bóng ma của cha mình, nó càng hi vọng nhà chúng ta có thể nhờ nó mà càng thêm vinh quang! Có điều, kiếm pháp của nó đã đạt tới một loại cảnh giới cực cao, muốn có được đột phá, khó vô cùng... Cha, cha biết không? Nhị đệ nó, thật sự rất thông khổ. Cho nên con thiết nghĩ, nó ăn hàn phục tán khả năng vì cầu giải thoát nhất thời, lại không cẩn thận bị nghiền. Có điều cha à, niệm tình nó có thể biết hối cải, cho nó một lần cơ hội đi?”

Nói xong lời cuối cùng, chẳng những người nghe động dung, cả bản thân thanh âm của Tiêu Mạch, đều ần ần nghẹn ngào trong đó.

Chỉ có Tiêu Tà vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn Tiêu Tiệm nằm ở trên sàng, lạnh lùng nói: “Nghiện hàn phục tán có thể can, có điều giết người, nhất định phải đền mạng.”

Tiêu Mạch gấp giọng nói: “Bây giờ vẫn chưa có chứng cứ có thể thuyết phục nhị đệ chính là hung thủ mà, Phát Tài cốc cũng không phải đến từ núi Trường Bạch sao? Chỉ cần hỏi hỏi bọn chúng, hiểm nghi của nhị đệ có thể được gột sạch.”

“Đại ca...” Tiêu Nặc về mặt cầu xin hô một tiếng, “Đám người Phát Tài cốc, toàn bộ đã chạy mất.”

“Cái gì?” Tiêu Mạch kinh hãi, khó có thể tin nhìn nhìn Tiêu Tiệm, lại nhìn nhìn mọi người, lẩm bẩm nói, “Nhị đệ nó thế mà lại thả hết người chạy rồi? Nó vì sao lại muốn làm như vậy?”

“Người có phải nhị công tử cố ý thả chạy hay không, bây giờ vẫn chưa thể xác định.” Phong Thần Hi thân nhiên nói, “Theo Ngọc lang trung nói, khi hàn phục tán phát tác độc nghiền thì, võ công sẽ mất hết, mà nhị công tử lại bị thương. Cho nên, có hai loại khả năng: thứ nhất, nhị công tử giao thủ cùng đám người Phát Tài cốc, chính là lúc độc nghiền chợt phát tác, mới khiến Phát Tài cốc nhân cơ hội đào thoát; còn khả năng thứ hai...”

Nàng cười cười, không có nói thêm gì đi nữa.

“Khả năng thứ hai là cái gì?” Tiêu Mạch mím môi không vui, nói, “Cô có phải không muốn nói bởi vì nhị đệ của ta thật là hung thủ, cho nên không dám cùng đám người Phát Tài cốc giáp mặt giằng co, cố ý thả bọn chúng chạy?”

Tiêu Tà như có đăm chiêu nhìn hẩn, nhìn sau một lúc lâu, đột nhiên quay đầu hỏi Phong Thần Hi nói: “Phong cô nương, nếu cô là hung thủ thật sự, cô sẽ làm như thế nào?”

Phong Thần Hi không chút do dự nói: “Ta sẽ thả bọn người Phát Tài cốc, để bọn chúng có bao xa đi được bao xa.”

“Nguyên nhân?”

“Nếu ta bắt sống bọn chúng, dưới tay Tiêu thành chủ, tự nhiên có biện pháp làm cho chúng khai thật, mà một khi xác định lời khuân thực không phải bọn chúng từ núi Trường Bạch mang đến, vậy chỉ có thể giải thích cho một việc——ta chính là hung thủ giết Lục Song.”

“Có điều cô có thể giết bọn chúng, người chết không biết nói.”

“Tuyệt đối không thể giết chúng.” Phong Thần Hi chém đinh chặt sắt trả lời, “Nếu ta giết chúng, đến kẻ ngốc cũng biết đây là hành vi diệt khẩu, chẳng lẽ không phải càng thêm khiến bản thân khả nghi?”

Tiêu Tả gật đầu nói: “Vậy nên cô chỉ có thể thả bọn họ.”

“Không sai.” Phong Thần Hi cũng gật gật đầu, “Dem người thả chạy, tuy rằng cũng thật khả nghi, nhưng nhìn chung vẫn không thể đem ta định tội.”

“Rất có lý.” Tiêu Tả nở nụ cười, “Cô thật thông minh.”

“Là lời nói của Tiêu đại công tử chỉ dẫn cho ta một điểm thôi.” Phong Thần Hi nói.

“Ta?” Tiêu Mạch kinh ngạc nói, “Bản thân ta còn không hiểu ra sao nữa, chỉ dẫn cho cô hồi nào?”

Phong Thần Hi nói: “Đầu tiên là huynh nói ‘Chỉ cần hỏi hỏi bọn chúng, hiềm nghi của nhị đệ có thể được gột sạch’, tiếp theo còn nói Nhị đệ nó thể mà lại thả hết người chạy rồi? Nó vì sao muốn làm như vậy? vì thể ta liền tự hỏi bản thân, nhị công tử vì sao muốn làm như vậy? Rõ ràng có thể rửa sạch hiềm nghi, vì sao muốn thả người chạy đây? Nghĩ một cái, đã nghĩ ra kết luận vừa rồi.”

Tiêu Mạch không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm, bỗng nhiên vui mừng lộ rõ trên nét mặt nói: “Nhị đệ, đệ tỉnh rồi!”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên: quả không sai, Tiêu Tiệm đã ngồi dậy trên cang, tuy rằng sắc mặt vẫn y nguyên tái nhợt như ma quỷ, nhưng dù sao cũng là đã tỉnh táo lại.

Cung Phi Thúy cùng hần mẫu tử liên tâm, vừa thấy hần tỉnh lại, không kiềm chế được, xông lên phía trước run giọng nói: “Tiệm nhi, con, con không sao chứ?”

Tiêu Tiệm lắc đầu, đứng lên nhú mày nói: “Mẹ, sao mẹ lại khóc?”

Sau đó, vuốt vuốt quần áo bản thân nhiễm vết máu nói lời an ủi: “Đây bất quá chỉ là bị thương ngoài da, không cần lo lắng.”

Tiêu Tả luôn luôn lạnh mắt nhìn, đến tận lúc này mới bỗng nhiên mở miệng nói: “Con làm sao chịu thương?”

“Tất nhiên là bị người đả thương.” Tiêu Tiệm nói xong nhìn về phía Tiêu Nặc, gọi lên khước môi cười, nói: “Tam đệ, lúc này đệ nói không đúng rồi, trong mười tên Phát Tài cốc kia có bốn gã đều là cao thủ, ít nhất cũng có thể xếp vào hàng năm mươi đương kim cao thủ võ lâm đứng đầu.”

Tiêu Nặc tròn to mắt nói: “Đó thật là người thuộc Phát Tài cốc? Nhị ca, huynh có trông lầm hay không vậy?”

Tiêu Tiệm thần nhiên nói: “Có phải người Phát Tài cốc hay không ta không biết, nhưng quần áo trang điểm của bọn hần không khác gì lời Kim Nhất Đẩu cả.”

“Nhưng mà Phát Tài cốc...”

Tiêu Nặc còn định nói thêm, Tiêu Tả nâng tay bảo hần ngừng nói, rồi quay sang hỏi Tiêu Tiệm: “Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.” Tiêu Tiệm nói.

“Con đã không giao thủ cùng bọn chúng?”

“Chỉ một chiêu.” Tiêu Tiệm cười lạnh nói, “Con vừa mới vận nội lực, liền hôn mê bất tỉnh.”

Dứt lời, đi hướng Tiêu Nặc, vươn tay nói: “Mau đưa ta.”

“Gi cơ?” Về mặt Tiêu Nặc ngờ ngác nhìn hần.

“Thuốc bột thần kỳ của đệ.” Tiêu Tiệm không chút biến sắc nói, “Bọn chúng có thể mê choáng văng ta một lần, có điều, không có lần thứ hai.”

Tiêu Nặc ngạc nhiên, Phong Thần Hi sững sốt, Tiêu Mạch há to miệng, cả Tiêu Tả cũng ngây người ngẩn ngơ.

Chẳng lẽ Tiêu Tiệm cũng không biết bản thân độc nghiệm phát tác? Chẳng lẽ hần còn tưởng rằng bản thân đột nhiên ngất là vì bị hạ ngũ môn tiểu tặc mê đảo?

Đại đường yên tĩnh một lát, cuối cùng vẫn là Tiêu Mạch nhịn không được kêu lên: “Nhị đệ! Kỳ thực là đệ...”

“Mạch nhi!” Tiêu Tả lớn tiếng quát bảo hần ngưng lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tiêu Tiệm, ánh mắt trầm tĩnh như nước.

Tiêu Tiệm lẳng lặng nhìn thẳng hần, trên khuôn mặt tái nhợt không dậy bất kỳ một tia gọn sóng.

Sau một lúc lâu, Tiêu Tả đột nhiên nói: “Sắc mặt của con trắng bệch như ma vậy, trở về phòng nghỉ ngơi đi, không có lời cha nói, tốt nhất không nên bước ra ngoài.”

Đồng tử Tiêu Tiệm chột co rút lại một chút, dường như cũng ý thức được có chuyện gì không đúng, rốt cuộc cái gì cũng không hỏi, bỏ qua màn khom người, quay đầu rời khỏi.

Lúc đi ngang bên cạnh Phong Thần Hi, bước chân hần khẽ dừng, nhàn nhạt nói câu “Ta không có đi qua đông lĩnh”, rồi thẳng ra đại đường.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Người ngoài cuộc

Ta hơi hơi rũ mắt, đông lĩnh, thật là một câu nói có ý tứ.

Lôi khuẩn không chỉ là sinh trưởng ở núi Trường Bạch, hơn nữa, chỉ có tại đông lĩnh núi Trường Bạch——đây vốn là giang hồ tuyệt mật, Tiêu Tiệm cư nhiên cũng biết.

Hần nói những lời này, đơn giản là muốn vì bản thân biện bạch, hần lại không biết, hiện tại đã không chỉ còn là vấn đề lôi khuẩn. Hoặc giả, biết rất rõ, nhưng cố tình giả đồ làm như không biết?

Nhìn bộ dáng vừa rồi tinh dậy của hần, tựa hồ thật sự không biết bản thân độc nghiệm phát tác mới bị bắt tình, nhưng mà giả dụ ta là hần, dưới tình huống đó muốn vì bản thân thoát tội, chỉ e cũng chỉ có thể giả trang chính mình hết thấy không biết chuyện gì. Trên đời này có mấy hung thủ sẽ không giả đồ giả táng?

Dùng hần phục tẩn, lúc độc nghiệm phát tác sẽ không thể vận công, lại nhất định phải vượt qua trận đấu trọng yếu như vậy, chỉ cho phép thắng không được bại, biện pháp duy nhất chính là trừ bỏ đối thủ trước. Mà đề trừ bỏ Lục Song, đương nhiên không thể dùng đến kiếm pháp nổi danh này, cho nên đã bỏ kiếm dụng độc. Nhưng không đoán trước được, lại có người có thể nhìn ra lai lịch độc được, trái ngược còn khiến bản thân bị hiềm nghi. Lúc này trong danh sách khả nghi lại xuất hiện kẻ khác cũng đến từ núi Trường Bạch, muốn bản thân không bị định tội, vừa không thể bắt bọn chúng trở về vừa không thể giết chúng, chỉ còn cách giả vờ đuổi không kịp mà phóng thích. Vốn hết thấy đã có thể che giấu tốt đẹp, ai ngờ độc nghiệm cố tình đòi mạng phát tác, khiến cho bại trong gang tấc.

Lấy đủ loại manh mối chứng cứ trước mắt ra xem xét, đây là toàn bộ quá trình sự kiện lần này.

Có điều, theo lẽ thường mà nói, lúc phát sinh án mạng, người ban đầu bị nhận định có hiềm nghi lớn nhất kia thường thường sẽ không phải hung thủ thật sự, có lẽ Tiêu Tiệm quả thực vô tội chăng? Nhưng, cũng có khả năng Tiêu Tiệm chính là biết được loại cảm tính này của mọi người, thế nên đi nước cờ mạo hiểm, trước đưa chính mình vào chỗ chết sau tìm đường sống.

Nếu quả thật là như vậy, chuyện này vẫn chưa ngã ngũ, hần nhất định còn có nước tiếp theo.

Nếu hung phạm là kẻ khác, có hần làm cừ non thế tội, nhất định sẽ kê gối ngủ kỹ, chuyện này sẽ chấm dứt.

Bởi vậy, muốn kết luận hần đến tội cùng có phải hung phạm, còn có một phương pháp chính là xem từ nay về sau có động tĩnh gì nữa không.

Nghĩ đến đây ta quay đầu nhìn về phía Tiêu Tả, chỉ thấy ông đang ôm Cung Phi Thúy bên người, mềm lời dịu ngọt an ủi kiều thê. Trong lòng giống bị kim đâm một chút, dấy nên cảm giác gì đó khó thể xác định rõ ràng, ánh nền trong mắt ta lóa lên, vàng sáng dần dần khuếch tán, bị phóng đại vô số lần.

“Thành chủ, phu nhân, không tốt rồi!” Tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài vang lên, một đệ tử lao vào đại đường nói, “Phu thê Lục thị ở ngoài cầu kiến, nói là muốn bàn chuyện về cái chết của con mình!”

Cung Phi Thúy ngẩng đầu cả kinh nói: “Không phải đã hạ lệnh phong tỏa tin tức Lục Song đã chết sao, vì sao bọn họ còn biết?”

“Hiển nhiên có kẻ không cẩn thận để lộ phong thanh.” Tiêu Tả mặt không đổi sắc nói, “Hoặc giả, cố tình để lộ.”

Tiêu Mạch nói: “Phụ thân, mẫu thân, con cho rằng việc này sớm hay muộn đều phải báo cho mọi người biết, nhất quyết phong tỏa không phải là biện pháp, hơn nữa con trai duy nhất đã chết, chẳng lẽ lại đi gạt bậc song thân, không cho bọn họ gặp mặt một lần cuối cùng? Thế thì quả không còn tình người...” Hần dừng một chút, nghiêm mặt nói, “Phu thê Lục thị, là do con đi nói.”

Tiêu Tả hơi tỏ vẻ trầm ngâm, gật đầu cho phép. Cung Phi Thúy lo lắng, lại dặn một câu: “Cứ nói đang trong quá trình điều tra hung phạm, nhất định sẽ đòi lại công đạo cho bọn họ. Có điều, chớ nói ra đệ đệ con...”

Tiêu Mạch nói: “Con tự có chừng mực.” Nói xong lĩnh mệnh mà đi.

Cung Phi Thúy tay ôm lên trán biểu tình thống khổ: “Đại hội tỷ thí mới hay làm sao, lại xảy ra chuyện như vậy... Tiệm nhi, Tiệm nhi của ta làm sao có thể biến ra thành cái dạng đấy?”

Tiêu Nặc tiến lên an ủi khuyên giải nói: “Mẹ à, mẹ đừng như vậy, có lẽ nhị ca là bị người giả họa!”

“Chẳng lẽ nó ăn hàn phục tán cũng là bị người giả họa?”

“Hàn phục tán hại người như thế, nhị ca không thể không biết, ngay cả con cũng không thêm chơi cái thứ này, huống chi là nhị ca thông minh nhất trong ba huynh đệ bọn con?”

“Đại ca con chẳng nói còn gì? Nó tự gây áp lực quá lớn...” Cung Phi Thúy nói xong, nước mắt lưng tròng nhìn về phía Tiêu Tả nói, “Tiệm nhi từ nhỏ bắt lộn làm cái gì cũng đều xuất sắc nhất, không chỉ có tôi, tất cả mọi người chúng ta trong tiệm thức đều cho nó là ông, lúc nào cũng lấy tiêu chuẩn của ông đi nhắc nhở nó, khiến nó tạo thành áp lực như vậy, khó trách tính cách nó kỳ quái âm trầm, tôi tưởng là do trời sinh như thế, cũng không nghĩ, đó đều là chúng ta làm hại...”

Tiêu Tả thân thủ nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai nàng, lại không nói gì cả.

“Là tôi không tốt, hồi nó còn nhỏ, chuyện xưa tôi hay kể nhiều nhất chính là về cha con Vương Hi Chi, bảo nó noi theo Vương Hiến Chi, tương lai cũng có thể cùng ông xưng Nhị Tiêu. Sau khi lớn lên, lại vì thỏa mãn hư vinh của mẹ mình, ở khắp nơi theo người ta so kiếm. Tôi chỉ thấy nó tuổi còn nhỏ, ngay tại giảng hồ thanh danh hiển hách, lại chưa từng nghĩ đến cùng nó có phải thật tình thích như vậy hay không... Là tôi không tốt, là tôi đã hại Tiệm nhi...” Cung Phi Thúy khóc lóc, đột nhiên thở hắt một cái, rồi bật thanh.

Tiêu Tả cả kinh nói: “Phi Thúy? Phi Thúy!”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Tiêu Nặc vội vàng xông lên trước. Tiêu Tả một phen ôm lấy Cung Phi Thúy đi về hướng nội đường, vừa đi vừa nói: “Người đâu, mau đi thỉnh Ngọc lang trung đến.”

Trong lúc nhất thời, nội đường trở thành một mớ nào loạn.

Lúc ta cùng Tiêu Nặc cũng muốn theo vào trong, thì Ngọc Túy quay người đưa tay cản nói: “Tam thiếu gia, Phong cô nương, người đông thêm rồi, hai người cứ ở bên ngoài chờ tin tức đi.” Nói xong đem cửa đóng lại.

Ta cùng Tiêu Nặc liếc nhau, xoay người trở về đại đường. Lúc này bên ngoài trời đã sẩm lại, một trăm ngọn nến lóe ra, chiếu lên mặt hắc quang ảnh loang lổ, người thiếu niên vẫn vô tư vô lự cho tới bây giờ, lúc này đây cũng cau mày nhăn mặt, lo lắng trùng trùng.

“Ngày kia là đại thọ năm mươi của cha, ngày kia ngày kia nữa lại là Tết Trung thu.” Hắn nhìn phía chân trời mặt trăng mới ló, thấp giọng thì thào.

Ta đi tới bên cửa sổ cùng hắn đứng sóng vai mà nói: “Đừng lo lắng. Tiêu phu nhân chính là thương tâm quá độ mới ngất xỉu đi, không có việc chi.”

Hắn phảng phất như không nghe thấy lời của ta, tiếp tục nói: “Sinh nhật hắn là chúc tụng nào nhiệt vui vẻ, tết Trung thu càng hắn là người một nhà đoàn viên dưới ánh trăng.”

Ta không biết nên nói tiếp như thế nào nữa, đành phải im lặng. Không biết qua bao lâu, Tiêu Nặc đột nhiên quay đầu, nghiêm cẩn phi thường hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ có tin tưởng nhị ca đệ vô tội không?”

Ta lẳng lặng nhìn hắn trong chốc lát, di dời tầm mắt nói: “Ta không biết.” Trước khi chưa tìm ra được chân tướng ta sẽ không dễ dàng kết luận, cũng sẽ không thể bởi vì cảm tình mà ảnh hưởng phán đoán của mình. Tiêu Tiệm vô tội hay không, sự thật sẽ định đoạt, chứ không phải do ta tin hay không tin.

“Đệ tin!” Tiêu Nặc nói từng tiếng từng tiếng một, “Đệ tin huynh ấy vô tội!”

Ta cười cười. Tiêu Nặc ánh mắt lại càng kiên định, chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm ta nói: “Tết Trung thu đệ muốn người một nhà vui vui vẻ vẻ cùng một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên, cho nên trước mười lăm Tháng tám, à, không, trước đại hội năm mươi tuổi của cha, đệ nhất định tìm ra tên hung thủ kia, trả lại cho nhị ca sự trong sạch!”

Nghe loại tuyên ngôn này của hắn, ta không khỏi có điểm kinh ngạc, kinh ngạc qua đi, thâm tư động lại: hôm nay mừng mười lăm Tháng tám, chỉ còn cách ngày sinh Tiêu Tả có hai ngày, hai ngày thời gian, có thể tìm ra manh mối khác sao?

Ngay lúc đó, gia nhân dẫn Ngọc lang trung vội vàng tiến vào, theo sau là Tiêu Mạch. Hắn cũng bị chặn ngoài cửa, đành phải chuyển hướng chúng ta hỏi: “Đây là chuyện gì? Huynh vừa khuyên giải phu thê Lục thị trở về, trên đường chợt nghe Tài Bá nói mẹ bị ngất?”

Ta thấy Tiêu Nặc không có ý định trả lời, đành phải tự mình đáp: “Đúng vậy, bà ấy là vì chuyện của Tiêu nhị công tử, thương tâm quá độ.”

Tiêu Mạch lộ ra vẻ cảm khái, cong mày nói: “Mẹ ta thường ngày tự hào nhất nhị đệ, hiện tại nhị đệ biến thành như vậy, có lẽ mẹ là thương tâm nhất.”

Ta thấp giọng nói: “Chỉ sợ Tiêu thành chủ cũng thế...” Tuy rằng sư phụ nói với ta là Tiêu Tả với ba người con trai đều đối xử bình đẳng, nhưng theo ta hôm nay quan sát phát hiện, chỉ sợ ở trong lòng ông, thích nhất cũng là đứa con thứ hai này. Cả hai đứa con gặp chuyện không may như vậy, lại là ngay lúc sắp mừng thọ của mình, tâm tình như thế nào, dễ dàng đoán được.

Lúc này cửa nội đường mở ra một cánh, Ngọc Túy bước ra nói: “Đại thiếu gia, cô gia mời cậu vào một lát.”

Tiêu Mạch vội vàng lên tiếng đáp lời đi vào. Ta nhìn hai cánh cửa sơn đỏ khắc hoa văn to lớn kia, không biết bên trong Cung Phi Thúy tình huống như thế nào, lại vì sao chỉ kêu vào một mình Tiêu Mạch? Nói cái gì mà ngay cả Tiêu Nặc cũng không thể nghe?

Trời dần dần tối hẳn, màn đêm rớt cục buông xuống. Những ngọn nến được thắp từ sau giữa trưa tới giờ đã gần cháy hết, vài tên hạ nhân nối đuôi nhau mà vào, thối tắt từng cái để thay mới. Ánh sáng trong đại đường chợt âm ảm lên rất nhiều, như thể chàng vạng thừa dịp người không chú ý kín đáo vụng trộm lên vò.

Tiêu Nặc đột nhiên trầm giọng nói: “Một trăm cái, thắp cả đi.”

Ta không khỏi nhướng mày lên, chẳng lẽ hẳn cũng giống Tiêu Tả, cần dùng ánh sáng bên ngoài đến khu trục bóng ma trong tâm?

Theo hơn trăm ngọn nến lần lượt thắp lên, đại đường dần dần trở nên sáng ngời lại, ta theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Nặc.

Hắn đưa lưng về phía ta, dưới ánh đèn lay động, trong nháy mắt ta đột nhiên có loại ảo giác, tựa hồ Tiêu Tả đứng ở đằng kia y đúc—— bóng dáng Tiêu Nặc thật sự là cực kỳ giống phụ thân của hắn, không giống Tiêu Mạch như vậy cao lớn cường tráng, cũng không giống Tiêu Tiệm như vậy kiệt ngạo lạnh lùng, mà mang theo vẻ tự nhiên khoáng đạt, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy thư thái... Hắn đột nhiên quay đầu, ta gấp rút xoay chuyển ánh mắt, mới bắt gặp Tiêu Mạch đã từ nội đường bước ra.

Tiêu Nặc đón đầu hỏi: “Mẹ thế nào rồi?”

“Tạm thời không việc gì, nhưng cần tĩnh dưỡng, cho nên cha quyết định mang mẹ đi Thiên Thủy Nhất Tuyền Các, chủ yếu là không để mẹ ở lại đây tiếp tục vì việc này mà tâm ưu.”

Tiêu Nặc gật gật đầu, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Còn nhị ca thì sao?”

Tiêu Mạch thở dài: “Cha nói không có lời của cha, nhị đệ không được rời khỏi phòng nửa bước.”

Tiêu Nặc nhíu mày nói: “Chỉ sợ nhị ca sẽ không nghe theo.”

“Huynh sẽ đi nói với đệ ấy.” Tiêu Mạch nhìn nhìn hắn, lại nói, “Đệ đừng lo nghĩ chuyện lão nhị nữa, cha để huynh tạm thi hành tiếp quản sự vụ Thành Trầm Dậm, hay là đệ giúp huynh đi.”

“Đệ thì biết cái gì, có thể giúp được đại ca gì đây?” Tiêu Nặc cười cười, “À đúng rồi, sinh nhật cha trùng dịp Tết Trung thu mà? Đều bỏ hết sao?”

Tiêu Mạch chần chờ nói: “Chỉ e... là không được.”

Trong lòng ta run lên, tầm mắt lại lần nữa lướt nhanh về phía cửa đóng chặt, nói không nên lời mắt mắt: bỏ cả sinh nhật của mình sao? Để lại sau lưng, đệ tử uổng mạng, đứa con hiềm nghi, hết thảy hết thảy toàn bộ bỏ xuống, đơn giản là thế tử sinh bệnh...

Ở trong lòng ông ta, tôi quan trọng nhất, vẫn là Cung Phi Thúy, ba mươi năm trước đã vậy, ba mươi năm sau, cũng như thế.

Lúc này có một nữ tỳ tiến đến bưng bảo cơm chiều đã chuẩn bị xong, mời chúng ta đến nhà ăn dùng bữa. Tiêu Mạch vỗ vỗ bả vai Tiêu Nặc nói: “Một nhọc cả ngày, chúng ta đi ăn cơm trước đi.”

“Đệ không có khẩu vị.” Tiêu Nặc thờ một hơi dài rồi đi.

Tiêu Mạch liền nhìn về phía ta: “Phong cô nương...”

“Ta cũng không ăn.” Ta cười cười cáo lỗi, cũng xoay người rời đi. Sau lưng truyền đến tiếng lẩm bẩm của hắn: “Cả cơm cũng không ăn, đây là làm sao?”

Ta làm sao ư? Không ai biết ta làm sao cả, không ai biết...

Đi xuyên qua cây cầu nhỏ gần bán xanh, lọt vào trong tầm mắt mấy gian nhà u tĩnh. Một người thiếu nữ áo đỏ bụng hộp thức ăn từ bên kia đi tới, đến trước cửa ôn nhu nói: “Nhị thiếu gia, ăn cơm chiều.”

Trong phòng lẳng lặng, không có lời đáp lại. Ta nhìn xung quanh mọi nơi một phen, hóa ra đây là chỗ ở của Tiêu Tiệm, trong bất tri bất giác ta lại đi đến nơi này.

Thiếu nữ thế mà không gắt gỏng, vẫn giọng nói êm ái như trước: “Nhị thiếu gia, dù gì cũng nên ăn một chút, kéo thành chủ biết được sẽ không vui, được không?”

Lại là một màn lặng im.

Thiếu nữ buông hộp thức ăn, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, đứng ở cửa nửa ngày, cúi đầu nói: “Nhị thiếu gia không cần như vậy, kỳ thực, Du Lê biết thiếu gia là trong sạch, rất nhanh sẽ tra ra manh mối, thiếu gia rất nhanh sẽ không có việc gì. Thiếu gia cứ như bây giờ, Du Lê nhìn trong lòng thật không dễ chịu, rất rất vô cùng không dễ chịu...” Nói xong lời cuối cùng, dần dần vang lên tiếng nước nở.

Trong phòng rốt cục truyền ra thanh âm khàn khàn của Tiêu Tiệm: “Nàng đi đi.”

“Nhị thiếu gia...” Thị nữ Du Lê kêu gấp một tiếng, gõ cửa nói, “Đề ta vào đi mà.”

Trong phòng không truyền ra thêm thanh âm nào nữa. Du Lê hãy còn đứng một hồi, rốt cục xoay người, vừa gạt nước mắt vừa rời đi.

Xem bộ dáng của nàng, tựa hồ không chỉ là một thị nữ đối chủ tử cảm tình a... Ngay lúc đó một bàn tay phía sau đuổi đến, ta theo bản năng đánh trả, vừa kịp nhìn thấy dung mạo đối phương liền vội vàng thu tay lại. Cư nhiên là Tiêu Nặc, thiếu chút đánh phải hấn!

“Ngươi...” Ta vừa mới nói một chữ, hấn liền “Suýt” một tiếng, trở trở phòng Tiêu Tiệm, rồi kéo ta rời đi.

Sau khi cách xa trăm trượng, hấn mới dừng lại dưới một gốc cây liễu, nơi này sát hồ, gió đêm thổi tới, buổi tối đầu thu, thấm lạnh cả người.

“Làm gì ở chỗ này?” Ta cùng hấn đồng thanh hô.

Tiêu Nặc nói: “Đệ muốn đến thăm nhị ca, còn tỳ?”

“Ta là trong lúc vô tình đi đến.” Chúng ta liếc nhau, đều thấy được trên mặt đối phương đồng một cảm xúc.

Trong tích tắc này, chỉ trong tích tắc này, ta mới bỗng nhiên cảm giác được hóa ra ta cùng hấn tình cảnh giống nhau đến vậy——đều là đang ở trong cuộc, lại bị cách ly ngoài cuộc.

Ta là người ngoài khỏi phải nói, còn hấn, chính là không được coi trọng.

Hấn thấy được sao? Hoặc chẳng, phải nói là: hấn... đề ý sao?

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lại trong mê cục

Trong bóng đêm khôn cùng, Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi cứ như vậy đối diện bất thanh sắc, lát sau, Tiêu Nặc là người đầu tiên miễn cưỡng cười thành tiếng, rồi nói: “Đi thôi.”

Phong Thần Hi cũng không hỏi, đi theo bước chân hấn.

Gió đêm thổi thổi, men hồ mà đi, bất giác thấy trong hồ sóng nước lưu động, sen tàn rung rinh, ven hồ sương mù ảo diệu, trúc ảnh loang lổ, cách đó không xa hình như có đình đài lâu các, loáng thoáng nhìn không thực, ngay cả Tiêu Nặc đi ở phía trước, cũng phảng phất như dung nhập vào trong bóng đêm đen mực này.

Người đời đều nói Tiêu gia tam thiếu gia ngây thơ đơn thuần, là đứa trẻ vĩnh viễn không lớn. Có điều Phong Thần Hi lại phát hiện, chỉ cần hấn quay lưng lại, không để cho người ta nhìn thấy vẻ mặt hồn nhiên tươi cười thường trực của hấn, cảm giác này liền hoàn toàn thay đổi, giống như hồn nhiên chỉ là nụ cười của hấn, còn riêng chính bản thân hấn thì... Đương nhiên, cũng có khả năng đây hết thảy chỉ là do nàng tưởng tượng, ở trong tình huống không bình thường người ta hay suy nghĩ quá nhiều đi.

Lúc này, Tiêu Nặc đã dừng bước, chỉ vào một khối đá lớn nói: “Chúng ta ngồi một lát đi.”

Tầng đá cạnh hồ, ánh trăng từ nước chiếu rọi mặt hấn, trên mặt không nét cười, nếu như ở trong bóng đêm dùng đao tước đi vẻ bầu bình của gương mặt sẽ phác họa nên đường nét cương nghị.

Ba huynh đệ bọn họ tuy rằng tính cách khác biệt dị thường, lại có một điểm giống nhau, đều là kẻ thừa dung mạo tuyệt mỹ của Tiêu Tà cùng Cung Phi Thửy.

Phong Thần Hi trên đá ngồi tĩnh tại, trầm mặc một hồi, nói: “Ngươi có tâm sự?”

Tiêu Nặc lắc đầu, nói: “Đệ chỉ là cảm thấy có một chuyện rất kỳ quái.”

Phong Thần Hi lập tức hỏi: “Chuyện gì?”

Tiêu Nặc lại không nói, sau một lúc lâu nhìn mặt hồ mới nói: “Tỷ tỷ, tỷ có biết chuyện giữa sư phụ tỷ với cha mẹ đệ không?”

Hắn đột nhiên nhắc tới chuyện xưa ba mươi năm trước, Phong Thần Hi mặc dù có chút kinh ngạc, lại cũng hỏi đáp: “Biết một ít.”

“Một ít là bao nhiêu?”

“Đại khái sáu, bảy phần gì đó. Sư phụ ta... không phải là người hay nhắc lại chuyện cũ.”

Tiêu Nặc nói: “Đệ biết toàn bộ.” Hắn quay đầu nhìn về phía nàng, “Đề đệ nói cho tỷ nghe.”

Phong Thần Hi giật mình, hắn nói là “Đề đệ nói cho tỷ nghe”, mà không phải là “Đề đệ nói cho tỷ nghe ha?”... Hiển nhiên, hắn cũng không thêm đề ý nàng muốn nghe hay không.

Vì thế Tiêu Nặc theo ba mươi năm trước Lạc Dương bắt đầu mở rộng châu báu kể lên, đem đoạn chuyện cũ kia êm tai nói ra hết, thậm chí bao gồm một vài tiểu tiết, một đám tên từ trong miệng hắn thốt ra, có cái Phong Thần Hi thật xa lạ, tỷ như Long Vương; có cái Phong Thần Hi lại rất quen thuộc, tỷ như Bách Li Thần Phong... Thời gian chậm rãi chảy xuôi, lúc mặt trăng đã lên đỉnh đầu, hắn rốt cục vạch trần xong đoạn chuyện cũ phủ đầy bụi về chiếc khăn che mặt thần bí kia cho nàng.

Phong Thần Hi hoàn toàn bị câu chuyện xưa kỳ diệu kỳ dị kỳ lạ này làm rung động, rốt cục cũng hiểu được thâm ý trong lời sư phụ thì thầm lúc say “Đã sinh Phong, sao còn sinh Tiêu”... Sư phụ, nàng thật sự là cảm thấy đáng buồn đáng tiếc cho sư phụ khả kính a!

Ánh mắt dịu xuống, lại dài thật dài thở một hơi, Phong Thần Hi quay đầu nhìn về phía Tiêu Nặc, nói: “Được rồi, hiện tại ngươi có thể nói ra điều ngươi thật sự muốn nói.”

Hắn cũng không phải đột nhiên hứng chí lên mới nói cho nàng câu chuyện xưa này, nàng tin chắc là thế.

Tiêu Nặc cười cười, nói: “Đệ chính là muốn nói, mẹ đệ, với cả cha đệ, đến nay đều chưa từng quên sư phụ tỷ. Mà sư phụ tỷ, cũng nhất định quên không được bọn họ.”

Phong Thần Hi thừa nhận, bất luận ai năm xưa đã từng trải qua chuyện đó, đều sẽ không thể nào quên được mỗi người trong câu chuyện.

“Đệ nghĩ lúc mẹ đệ thấy tỷ, trong lòng nhất định rất cao hứng. Dù sao sư phụ tỷ là người đã cùng mẹ lớn lên từ nhỏ.”

Phong Thần Hi nhớ tới ngày ấy ở trong Hiên có trúc có thịt xem ánh mắt của Cung Phi Thúy, gật đầu nói: “Hắn là như vậy.”

“Mà cha đệ thì...” Tiêu Nặc cười nói, “Theo đệ được biết, chỉ cần là mẹ đệ để ý, cha đều sẽ lưu tâm, huống chi cha luôn luôn nói với bọn đệ, sư phụ tỷ là người con gái quyết đoán nhất đặc biệt nhất mà cả đời cha từng gặp. Cho nên, đệ nghĩ cha cũng có khả năng thực sự thích tỷ.”

Phong Thần Hi có chút không được tự nhiên ngoảnh mặt đi, nói: “Ngươi cuối cùng là muốn nói cái gì thế hả?”

Khẩu khí của nàng không được ổn lắm, mà Tiêu Nặc lại hồn nhiên không thêm đề ý, thản nhiên nói: “Về tình, tỷ là đồ đệ cố nhân; về lý, tỷ là khách ở xa tới. Bất luận là về tình hay lý, cha đệ cũng không nên đối xử sơ xuất với tỷ như vậy, thậm chí đã quên bảo đại ca nhớ tận tình tiếp đãi tỷ thật tốt.”

Phong Thần Hi trong lòng dấy lên một cảm giác kỳ quái vô duyên cớ, há miệng nói lại: “Vậy còn ngươi? Ngươi là con của ông ấy, ông ấy một câu cũng đâu có nhắc gì tới ngươi.”

Tiêu Nặc không oán giận, mà còn cười nói: “Đúng vậy, cha đệ cũng thật bất công, phải vậy không?”

Xem hắn như vậy, Phong Thần Hi tự nhiên thấy ngượng ngùng, miễn cưỡng cười nói: “Nói vậy cũng không phải, có thể cha ngươi chính là đều đem tâm tư đặt trên người mẹ ngươi, cho nên mới bỏ quên những người khác.”

“Ừm, nhất định là như vậy.” Tiêu Nặc kết thúc bằng cái gật đầu, “Nếu muốn thì ngay cả có nhị ca trở thành tội phạm giết người, cha cũng không quan tâm đâu.”

Phong Thần Hi lại lần nữa ngớ ra, tuy rằng lời nói của hắn là tán thành suy nghĩ của nàng, nhưng lại khiến nàng cảm giác không hề đơn giản vậy, hơn nữa... Hơn nữa tựa như vừa rồi theo lời hắn nói: một bên là đồ đệ cố nhân từ xa đến, một bên là tiểu nhi tử bị thiếu trí lúc nào cũng cần người chăm lo, hơn nữa chưa kể đứa con thứ hai đang phải gánh huyết án, Tiêu Tả làm sao có thể cứ như vậy tất cả đều mặc kệ?

“Cha đệ là người như thế đấy!” Tiêu Nặc bĩu môi nói, “Chỉ cần cha đệ thích, khắp thiên hạ chuyện phiền toái nhất có tới cũng không làm khó được cha đệ. Cha đệ mà muốn buông tay, chớ nói mẹ đệ bị bệnh, cho dù không bệnh, cha cũng sẽ tìm cơ trốn đi thôi...”

Phong Thần Hi hồ nghi nói: “Có điều, việc này không phải là nhỏ, làm không tốt nhị ca ngươi phải đền mạng đấy, cha ngươi cũng không sợ sao?”

Tiêu Nặc trầm mặc một lát, trên mặt hiện lên biểu tình tựa tiểu phi tiểu, nói: “Sợ cái gì? Cha đệ biết chỉ cần mình vẫy tay, tự nhiên sẽ có người...”

Không biết vì sao, hắn không đem lời nói cho hết đã đứng dậy, nháy mắt nói: “Đệ đói bụng rồi, tỷ có đói bụng không?”

Đói bụng? Phong Thần Hi trừng mắt nhìn hắn, đúng là không thể hiểu nổi, vừa rồi kẻ nói không có khẩu vị là hắn, hiện tại nói đói bụng cũng là hắn. Cái tên Tiêu Nặc này, đến tột cùng là biến hóa thế nào a!

Quy mô Tiêu phủ vô cùng lớn, do các khoảng sân lớn nhỏ khác nhau tạo thành. Theo cửa lớn tiến vào, bắt đầu từ phòng trước, tới phòng sau, hai bên cánh đối xứng có sương phòng. Phòng trước chủ yếu là kiến trúc, toàn bộ những người đứng đầu là ở đây, sau hai cánh sương phòng là sân rộng. Trái phải là xưởng, kho hàng và nơi ở kẻ hầu người hạ; chính diện hành lang dài đằng sau là sân khấu kịch, còn hậu diện là hoa viên. Mà phòng bếp, nằm ngay tại trong sân nhỏ sau hoa viên.

Đã qua giữa khuya, theo lý thuyết mọi người hầu đều đã đi nghỉ, vậy mà trong phòng bếp lại vẫn còn sáng đèn.

Thấy ánh nến tràn ra từ cửa sổ, trong mắt Tiêu Nặc giống như xẹt qua tia cười, một phen nắm chặt lấy tay Phong Thần Hi, nói: “Nhanh lên chút...”

Lời còn chưa dứt, tay đã bị Phong Thần Hi dùng sức dứt ra. Hắn không khỏi ngạc nhiên, quay đầu nói: “Sao vậy?”

“Ta...” Phong Thần Hi nhìn hắn một cái, lại nhanh chóng hạ lông mi xuống, nói, “Không có việc gì.”

Nói xong nhin không được đối bản thân nhũ mảy, nàng thế là làm sao? Từ hồi quen biết tới nay, không biết hắn đã kéo qua tay nàng bao nhiêu lần, nàng luôn luôn xem hắn là tiểu hài tử, cho nên chưa bao giờ nghĩ tới có gì không hợp tình. Có điều, vừa rồi hắn đột nhiên bắt lấy tay nàng, nàng lại tâm loạn một trận, là vì tay hắn rất ấm áp, hay là bàn tay hắn quá to lớn? Nàng không biết... Có lẽ, nàng chính là ý thức được: hắn, đã không còn là hài tử nữa.

“Tỷ tỷ?” Thấy nàng tự nhiên đứng ngây ngốc, Tiêu Nặc nhin không được vươn tay đến trước mắt nàng quơ quơ, “Tỷ rốt cuộc bị làm sao a?”

Phong Thần Hi kinh ngạc ngẩng đầu, lại bất giác ánh mắt hắn dưới ánh trăng trong suốt sáng ngời, như nước xanh sâu thẳm, nhìn thấy cả bóng người, trong lòng không khỏi nhảy dựng, vội lấy lại bình tĩnh, nói: “Ta không sao, ngươi không phải đói bụng? Kia là phòng bếp phải không?”

“Đúng vậy, chúng ta nhanh đi tìm gì đó ăn đi!”

Tiêu Nặc e đã thật sự đói bụng, cơ hồ lẳng lặng chạy chậm lên đến phòng bếp, đẩy cửa, đến xem cũng chưa kịp xem, đã kêu lên: “Du Lê tỷ tỷ!”

Phong Thần Hi vừa nhìn vào, đứng cạnh bục bếp, chẳng phải chính là hồng y thị nữ Du Lê gặp ở ngoài cửa phòng Tiêu Tiệm kia à... Tiêu Nặc này, ánh mắt cũng quá tinh nhanh đi?

Du Lê trên tay đang cầm cái sàng, mặt trên là mấy viên sùi cào sắp xếp chỉnh tề, xem ra đang chờ nước sôi, gặp Tiêu Nặc tiến vào, mới đầu cả kinh, lập tức cả cười: “Tam thiếu, cơm chiều chưa ăn, giờ chắc đói bụng rồi?”

“Đúng đó.” Tiêu Nặc lao đảo đi vào phòng bếp, “Nhị ca cũng không ăn cơm chiều, đệ đoán nhất định Du Lê tỷ tỷ sẽ tới đây làm bữa đêm cho huynh ấy, hi hi.”

Du Lê quay đầu cười nói: “Cho nên cậu mới tới đây, phải vậy không?”

Tiêu Nặc đắc ý dào dạt nói: “Đương nhiên. Ai chẳng biết tay nghề Du Lê tỷ tỷ so với đầu bếp nhất phẩm ở kinh thành chỉ hơn không kém.” Đột nhiên nhân tình sáng lên, nhìn chằm chằm hộp thức ăn ba tầng đặt ở trên bàn con, nói: “Du Lê tỷ tỷ, trong này là cái gì?”

Nói xong, liền tiến lên mở hộp.

Du Lê biến sắc, vội la lên: “Tam thiếu, cậu chớ động đến cái kia...”

“Oa!” Tiêu Nặc mạnh mẽ hét to một tiếng, hóa ra hộp thức ăn đã bị hắn mở ra.

Mà thứ làm hắn kêu sợ hãi, bất quá chỉ là một mâm chân giò.

“Chân giò thạch anh Giang Tô!” Nước miếng Tiêu Nặc dường như đều nhỏ xuống cả, “Món đệ thích ăn nhất!”

“Tam thiếu...”

Tiêu Nặc lại mở ra tầng thứ hai của hộp thức ăn, lần này hắn không hét lên, mà là than dài một tiếng, nói: “Vịt hồ lô, trong các món ăn ngon đệ thích nhất chính là vịt hồ lô này...”

Trong tiếng thở dài, hắn lại mở ra tầng thứ ba, trong không khí chợt tỏa ra một chút mùi vị mê người.

Tiêu Nặc mặt không biểu tình nhìn chằm chằm hộp thức ăn, nói: “À, hóa ra là canh bí đao. Nói thực ra, đệ không thích đồ ăn Quảng Đông... Du Lê tỷ tỷ?”

“Gi chứ?” Du Lê cảnh giác theo dõi hắn.

Tiêu Nặc hít một hơi sâu thật sâu, đột nhiên gục mặt xuống một phát, nói: “Đệ không xong rồi, tỷ để cho đệ ăn một ngậm đi, chỉ ăn một ngậm thôi được không?”

“Không được!” Du Lê xông lên trước, ba chân bốn cẳng chop lấy hộp thức ăn, ngữ khí đông cứng cự tuyệt nói, “Một ngụm cũng không được! Đây là để cho nhị thiếu gia, ai cũng không thể động tới!”

Nói xong, nhìn Tiêu Nặc mặt đầy ủy khuất, lại mềm giọng dỗ dành nói: “Nước cũng sắp sôi, tam thiếu cậu ráng nhịn một chút, lát ta nấu sủi cảo cho cậu ăn.”

Tiêu Nặc dùng ánh mắt ẩn chứa nỗi hận nhìn nàng, buồn bã nói: “Tỷ làm cho nhị ca nhiều thức ăn ngon như vậy, mà chỉ cho đệ ăn sủi cảo thôi sao?”

Đột nhiên quét miệng một cái, cư nhiên phát điên lên, hô to “Đệ không ăn đệ không ăn” rồi chạy ra cửa.

Phong Thần Hi cùng Du Lê đồng thời giật mình ở đương trường, nửa ngày mới hồi phục lại, nàng hướng Du Lê cười cười, lắc đầu đuổi theo.

Vừa ra khỏi cửa, màn đen bao phủ, chẳng thấy bóng dáng Tiêu Nặc đâu, không khỏi lại một hồi lắc đầu, cúi mặt đi ra tiểu viện, đột thấy trước mắt nhoáng lên một bóng người, ngẩng đầu liền thấy, chính là Tiêu Nặc, tức thì nở nụ cười: “Hóa ra ngươi vẫn chưa bị Du Lê tức chết?”

“Thiếu chút nữa thôi.” Tiêu Nặc phụng phịu nói, “Kia đều là những món đệ thích nhất, hừ!”

Phong Thần Hi cố ý chọc giận hắn, nói: “Đó là người ta làm cho ý trung nhân ăn, nếu là ta, cũng không cho ngươi.”

Tiêu Nặc nheo mắt liếc nàng nói: “Tỷ biết nấu cơm à? Đệ thật không dám tin tưởng... Lại nói, không cho đệ ăn đệ cứ ăn thì đã làm sao? Tỷ xem đây là cái gì——” hắn thần thần bí bí mở bàn tay ra.

Phong Thần Hi tập trung nhìn vào, suýt chút cười to thành tiếng——trong lòng bàn tay Tiêu Nặc, nằm nguyên một mẩu da vịt.

“Trời ạ!” Nàng tuy gắng sức nén cười, có điều ý cười vẫn là tự bên môi phát ra, “Ngươi muốn trộm cũng trộm một mẩu lớn một chút nha, cái này đủ làm gì chứ?”

“Làm đầy bụng tất nhiên là không đủ, bắt quá...” Tiêu Nặc khoan thai nói, “Để làm thứ khác, vậy là đủ rồi.”

Phong Thần Hi nghe trong lời nói của hắn có cơ sự, bất giác thu nụ cười lại, nói: “Ngươi có ý tứ gì?”

Tiêu Nặc mở tay nàng ra, đem da vịt đặt vào lòng bàn tay nàng, thực sự nghiêm cẩn nói: “Tỷ tỷ, mẩu da vịt này so với trong tưởng tượng của tỷ trân quý hơn nhiều, hiện tại đệ lấy nó tặng cho tỷ, tỷ cần phải dùng thứ gì đó để trao đổi a.”

“Dùng cái gì?”

“Một lời giải.”

Phong Thần Hi khóa mi: “Lời giải gì cơ?”

Tiêu Nặc gắt gao nhìn chăm chăm nàng, chậm rãi nói: “Lời giải cho việc làm thế nào nhị ca đệ ăn phải hàn phục tán.”

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lại thêm câu đố

Hàn phục tán, hay “Ngũ thạch tán”, thời Đường còn mang tên “Nhũ thạch tán”. Tương truyền hồi Đông Hán khi Trương Trọng Cảnh phát minh ra, lấy thạch nhũ, tử thạch anh, bạch thạch anh, thạch lưu huỳnh, xích thạch chỉ ngũ vị hợp thành, đến thời Tam quốc nhà Ngụy được phò mã Hà Yến quảng bá rộng rãi. Sau khi phục được này, phải ăn lạnh, uống rượu ấm, tắm nước lạnh, tản bộ, mặc y phục mỏng manh, nếu không phát ra, thì cần phải sử dụng thuốc để phát, cho nên xưng là “Hàn phục tán”.

Hà Yến, Tán Suy Đế Tư Mã Phi cùng Bắc Ngụy Hiến Văn Đế Thác Bạt Hoảng bọn họ từng người phục được này quá độ mà chết, không nghĩ Tiêu Tiệm cũng sẽ đi lên con đường này.

Miếng da vịt kia đã bị ta chia thành phần nhỏ, xem xét bên ngoài, màu sắc mùi vị không có gì quái dị. Nếu nói muốn ở bên trong trộn lẫn cùng hàn phục tán, hẳn là đem thạch được nghiền thành bột mịn, trộn lẫn cùng các nhu liệu, lại nhồi vào trong bụng vịt, chờ vịt chưng chín, được tính cũng hoàn toàn ngấm vào trong thịt. Cứ như vậy, sẽ không để lại dấu tích nào.

Ta đứng lên, quan sát con chuột trong lồng bên bàn viết. Từ đêm qua ta cứ cách mỗi một canh giờ cho nó ăn một lần hàn phục tán, hiện tại nó ở trong lồng chạy tán loạn, bị đâm cho đầu rơi máu chảy. Cho nó đồ ăn khác thì tất cả nó đều khinh thường ngoảnh mặt, có điều ta đem da vịt để tới trước lồng, nó đột nhiên trở nên chú ý hẳn lên, không ngừng vươn móng vuốt ý đồ lấy miếng da vịt đó.

Tuy rằng trước kia ta đã dùng cả ba loại biện pháp khác nhau thí nghiệm thành phần được trong da vịt, nhưng kết quả cũng không rõ ràng, mà nay con chuột này biểu hiện, rốt cuộc ta càng thêm khẳng định suy đoán bản thân: món vịt hồ lô bát bảo kia lí đích xác bị trộn hàn phục tán, có điều phân lượng cực nhỏ.

Phân lượng ít như vậy, phải trải qua quanh năm suốt tháng dùng mới có thể nghiệm. Như vậy vấn đề hiện tại chính là——chuyện này do Tiêu Tiệm căn dặn Du Lê làm, không lẽ Du Lê âm thầm ra tay mà Tiêu Tiệm cũng không biết chuyện? Nếu là Du Lê hãm hại Tiêu Tiệm, động cơ của nàng lại là cái gì?

Lại hồi tưởng đêm qua thấy nàng đứng ở ngoài cửa phòng Tiêu Tiệm bộ dáng đáng thương ảm đạm, không giống xuất phát từ nguy trang, nàng rõ ràng đối Tiêu Tiệm có tình, một người nữ tử có thể xuống tay hại ý trung nhân của chính mình hay sao?

Mang theo đủ loại nghi vấn ta đẩy cửa sổ ra, ánh mặt trời bên ngoài khiến ta không khỏi nheo nheo ánh mắt, hóa ra bất tri bất giác đã gần đến buổi trưa. Ta trở lại đem da vịt còn thừa dùng giấy dầu gói lại rồi để vào trong người.

Hiện tại nửa miếng da vịt này đã thành chứng cứ trọng yếu, vẫn là mang theo trong người sẽ an toàn hơn.

Lời này nghe qua có điểm buồn cười, nhưng là sự thật.

Ta đang muốn ra khỏi phòng tìm Tiêu Nặc, vừa mở cửa cái, liền gặp một người ngã chúi dụi vào trong.

Đưa tay đỡ lấy, chính thị Tiêu Nặc.

Hắn dụi dụi mắt, vừa đứng dậy vừa nói: “Nha, đệ thế mà lại ngủ quên mất... Tỷ tỷ có kết quả rồi à?”

“Ngươi đến đây lúc nào?” Ta thế mà lại không hề hay biết! Phát hiện này khiến ta có hơi chút kinh ngạc.

“Đệ sau khi trở về nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không được yên tâm, có lẽ có gì đó có thể phụ giúp, vì để tiện cho tỷ tìm đệ, cho nên đêm qua cứ chờ ở chỗ này.” Hắn hướng trong phòng nhìn rồi nói, “Thế nào? Tra ra không?”

Ta trừng mắt hắn vài lần, nghiêng người nhường đường nói: “Vào đi rồi nói sau.”

Hắn đi đến cái lồng phía trước, nhìn qua vài lượt, liền nhíu mày nói: “Nó dường như rất thống khổ.”

“Độc nghiệm phát tác là như thế đấy, người so với nó càng thống khổ càng đáng sợ, lực phá hoại cũng càng lớn hơn.”

“Có biện pháp trị liệu không?”

“Tác dụng của thuốc rất ngắn, đây vẫn là xem ý chí nghị lực của mình. Nếu là Tiêu nhị công tử, ta tin tưởng hắn có thể từ bỏ được.”

Tiêu Nặc quay đầu, nhìn thẳng ánh mắt ta, chậm rãi nói: “Nói cách khác...”

“Nói cách khác là ngươi đã đoán đúng, trong thức ăn Du Lê chuẩn bị cho Tiêu nhị công tử, đích xác hạ hàn phục tán. Bất quá phân lượng cực ít, nếu ta phỏng chừng đúng, với phân lượng như vậy ít nhất phải ăn liên tục trên ba tháng, mới có thể nghiệm.”

Tiêu Nặc kinh ngạc: “Ba tháng?”

Ta gật đầu, trầm ngâm nói: “Vấn đề là... Trong hai tháng qua, Tiêu nhị công tử cũng không ở Thành Trầm Dậm. Cho nên ta nghĩ, có phải bởi vì Du Lê thân là thị nữ nhị ca ngươi, chủ tử thích ăn mê huyễn dược, nàng đành phải nghe lệnh đem để vào trong thức ăn, để cho hương vị càng ngon miệng?”

“Không có khả năng.” Tiêu Nặc lập tức phủ quyết, “Nhị ca đệ không phải là loại người này, cho dù có vướng mắc trong lòng cần nhờ ăn mê huyễn dược này để giải tỏa áp lực, cũng sẽ không thể mượn tay người khác.”

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Có thể còn có loại khả năng thứ hai hay không? Tỷ như phạm trong lúc nhị ca đệ ở nhà, Du Lê đều trong đồ ăn của huynh ấy hạ hàn phục tán, nhưng bởi vì phân lượng có tí, cho nên chưa bị phát giác. Mà sau khi huynh ấy về lần này, Du Lê đột nhiên đem phân lượng tăng thêm, dẫn phát độc nghiệm tiềm ẩn chôn trong cơ thể huynh ấy, làm cho huynh ấy ngày hôm qua choáng váng bất ngờ?”

Ta lẳng lặng nhìn hắn một hồi, nói: “Nếu nhị ca ngươi thật sự là vô tội, cách nói này đích xác có sức thuyết phục nhất. Có điều, muốn như vậy phải tính toán phân lượng thật chuẩn mới được, vô ý một chút sẽ gây ra lỗi lầm.”

Lúc này con chuột trong lồng từ chi đột nhiên một trận run rẩy mãnh liệt, thống khổ phi thường chết đi.

“Thấy chưa?” Ta liếc con chuột vừa từ ọ nói, “Hơi chút vô ý, sẽ gặp chuyện như thế này.”

Tiêu Nặc gắt gao nhìn chằm chằm con chuột kia, mí mắt giật vài cái, trầm giọng xuống nói từng chữ từng chữ một: “Du, Lê.”

Trên mặt hắn, có một loại sắc thái bi phẫn, loại bi phẫn này, từ lúc ta quen biết hắn tới nay, lần đầu tiên nhìn thấy.

Hắn không hề là gã thiếu niên vô ưu không biết đến muộn phiền, hoặc là, hắn cho tới bây giờ đều không phải thế. Ta xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ,

thần nhiên nói: “Chi bằng ngươi bớt tức giận đi, đừng quên, nhị ca ngươi còn sống.”

“Tỷ có ý tứ gì?”

Ta quay đầu lại, chậm rãi nói: “Nhị ca ngươi còn sống, chỉ là bị nhiễm độc ngien. Điều này chứng tỏ kẻ hạ độc đối với liều thuốc nắm giữ rất có chừng mực, Du Lê chỉ là một người thị nữ bình thường, sao có thể biết nhiều như vậy?”

Ánh mắt Tiêu Nặc chợt lóe, nói: “Tỷ vẫn là hoài nghi Du Lê là dựa theo nhị ca để căn dặn mà trộn hàn phục tán vào trong thức ăn à?”

“Có thể là nhị ca ngươi, nhưng cũng có thể là người khác.” Ta thần nhiên nói.

Tiêu Nặc trầm mặc một lát, vừa đi ra hướng ngoài cửa vừa nói: “Bất luận như thế nào, chúng ta ít nhất là hãy hỏi trước nhị ca đệ, thử nhìn huynh ấy xem có biết trong đồ ăn của bản thân có độc hay không?”

Ta nhú mày nói: “Nếu quả thật là nhị ca ngươi, hấn như thế nào lại thừa nhận?”

Tiêu Nặc bước chân một chút, quay đầu nói: “Ít nhất, chúng ta cũng nên cho huynh ấy một lần cơ hội chứ? Một lần cơ hội vì bản thân biện bạch.”

Xuyên qua đường mòn rải đá vụn, vòng quá bích hồ, ta cùng Tiêu Nặc lại lần nữa đi đến chỗ ở Tiêu Tiệm. Ngày hôm qua bóng đêm mờ lung không nhìn thấy rõ, giờ phút này ánh nắng tươi sáng, lộ ra nhà trúc tinh xảo, bên cạnh có dòng suối trong lành róc rách, trước cửa nở rộ hoa đại không biết tên, bãi cỏ như tấm thảm xanh rì, cảnh trí tú lệ phi thường.

Thông thường có thể dựa trên chỗ ở của một người mà phán đoán được phẩm cách vị chủ nhân: người ta có câu không tre ắt tục, nói lên óc chủ là người tao nhã; hoa cỏ không cần bỏ công chăm sóc, phó mặc cho thiên nhiên, nói lên óc chủ làm người tùy tính, cũng không thuộc loại đa tâm; nước suối trong vắt, liên miên không dứt, càng là thuyết minh óc chủ phẩm tính thanh tuyệt, không nhuốm tạp niệm... Một người như vậy, có thể hạ độc, có thể giết người sao?

Ta vừa đi vừa ngắm, trên cánh tay đột nhiên căng thẳng, quay đầu lại, thấy Tiêu Nặc hướng ta lắc lắc đầu, ám chỉ ta không cần phải đi về phía trước.

Cùng thời khắc đó, ta nghe thấy được tiếng nước——xen lẫn ở trong tiếng suối một thanh âm nho nhỏ, không tuân theo tiếng nước chảy, giống như là có người đang rửa mặt.

Tiêu Nặc tiến đến bên tai ta thấp giọng nói: “Chúng ta bây giờ khoan hãy đi vào, nhị ca đệ trong phòng có nữ nhân.”

“Ngươi khẳng định là nữ nhân?”

“Nam nhân bình thường đều sẽ không ở giữa trưa rửa mặt, bởi vì bọn họ cảm thấy một ngày tẩy một lần mặt đã thật phiền toái, tốt nhất là một tháng mới tẩy một lần.”

“Có điều, cứ cho là nữ nhân đi, nàng vì sao lại muốn ở phía sau rửa mặt?”

“Có lẽ là trang điểm bị nhòe, có lẽ là...” Tiêu Nặc gian trá cười cười hề hề, “Có lẽ là tóc bị rối, thuận tiện rửa luôn mặt.”

Ta tưởng tượng thấy cảnh tượng kia, đột nhiên hiểu được, hai gò má bắt đầu nóng lên. Chẳng lẽ Tiêu Tiệm hấn... Lại liếc mắt nhìn Tiêu Nặc một cái, trước đó bởi vì hấn tiến đến bên tai ta nói chuyện duyên cớ, khoảng cách giữa chúng ta, đã gần vượt quá tưởng tượng.

Ta hoảng hốt, theo bản năng nhích ra bên cạnh, kéo khoảng cách ra với hấn, ai ngờ vừa làm như vậy, hấn lại đột nhiên bắt lấy tay của ta, cũng hướng ta khàn trương thờ mạnh một tiếng.

Rất xa ở đầu hành lang dài bên kia, Du Lê mang theo hộp thức ăn đang tiến tới.

Ta cùng Tiêu Nặc vội vàng vọt đến sau cây cỏ thụ, Du Lê không hề cảm thấy đi qua trước mặt bọn ta, sau đó đi đến trước nhà, bước chân chợt ngừng lại.

Thật hiển nhiên, nàng cũng nghe được tiếng nước kia.

“Nhị thiếu gia...” Du Lê đẩy cửa, cửa cũng không động, “Ta có thể đi vào được không?”

“Chuyện gì?” Trong phòng vang lên Tiêu Tiệm thanh âm, nghe qua đã không còn vẻ khàn khàn u ám của ngày hôm qua nữa.

Du Lê cao hứng nói: “Nhị thiếu gia, huynh đem bữa đêm tối qua ta mang đến ăn ở ngoài cửa luôn sao? Huynh nghe qua dường như có tinh thần hơn a. Ta lại làm vài món điểm tâm sáng, trong đó có canh vị hoa cúc, là huynh thích nhất đấy!”

“Cứ để ở đó.”

Du Lê ngẩn ra, chần chờ nửa ngày, cũng buông hộp thức ăn xuống.

Tiêu Tiệm lại nói: “Nàng có thể đi được rồi.”

Du Lê dạ một tiếng, chậm rì rì xoay người, đi vài bước, lại quay đầu nhìn xem, có vẻ như là nàng đang nghĩ tới thứ gì đó trốn tại phía sau sơn tuyến thạch cốc. Nữ tử này, cũng là dạng giáo hoạt tinh ranh.

Ta cùng Tiêu Nặc liếc nhau, trao đổi biểu tình bất động thanh sắc, trong lòng lại suy nghĩ, Tiêu Tiệm đã đem đồ ăn ngày hôm qua Du Lê làm ăn rồi? Nói cách khác hẳn lại ăn hàn phục tán, khó tránh khỏi nguy cơ lại lần nữa phát độc.

Không bao lâu sau, kéo kẹt một tiếng vang nhỏ, cửa phòng mở. Tiêu Tiệm đi ra đem hộp thứ ăn nhấc lên đi vào, một thanh âm mềm mại uyển chuyển hàm xúc liền như vậy theo trong phòng truyền ra bay lọt vào lỗ tai ta: “Ta không đói bụng.”

——Nữ nhân thanh âm!

Bị Tiêu Nặc nói trúng rồi, Tiêu Tiệm trong phòng thật sự có nữ nhân!

Nữ nhân kia là ai mới được? Lại vì sao có thể ở trong phòng Tiêu Tiệm thế này? Đến lúc nào rồi mà hắn còn có tâm tư tìm nữ nhân?

Liên tiếp nghi vấn ở trong đầu ta xuất hiện ào ạt, còn chưa kịp miệt mài theo đuổi, liền gặp Du Lê lao đảo đi ra phía sau mòm đá thoáng động, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nàng vội nhìn chăm chăm cánh cửa phòng đóng chặt kia, liền như vậy lệ rơi đầy mặt.

Tiêu Nặc lời kéo tay của ta, ta lúc này cùng hắn lặng lẽ rời đi.

Nên hỏi thì lại chưa hỏi, không nên gặp lại gặp được, sự tình dường như trở nên càng phức tạp. Sau khi trở lại phòng, ta trước tiên tự sâu kín thờ dài. Tiêu Nặc ghé vào bên cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, trông có vẻ ngang nhiên hứng chí, thay vì đáng ra phải là khăn trương sốt ruột.

“Ngươi thoát nhìn tựa hồ có điểm cao hứng?”

Tiêu Nặc cười dương đầu nói: “Bởi vì đệ đã tìm được một lý do hợp lý.”

“Ngươi cho rằng Du Lê là vì nhị ca ngươi có người yêu khác, cho nên mới ở trong đồ ăn hắn hạ độc, cố ý hãm hại hắn?”

“Tỷ còn cách giải thích nào tốt hơn sao?”

Ta khẽ mỉm môi, chần chờ nói: “Ngươi có tin vào trực giác hay không?”

“Trực giác?”

“Vừa rồi lúc thấy biểu tình trên mặt Du Lê cô nương, trực giác của ta nói cho ta biết, nàng cũng giống như chúng ta, đều là lần đầu tiên biết nhị ca ngươi hóa ra có nữ nhân. Nếu là nói như vậy, nàng không thể nào từ mấy tháng trước đã bắt đầu trù bị hại nhị ca ngươi được.”

Tiêu Nặc néo mày không nói. Trong lúc nhất thời ta cũng lý giải không ra đến nơi đến chốn, chỉ cảm thấy hết thấy đều giống một mớ hỗn loạn, nơi nơi đều là manh mối, nhưng lại không thể luận ra được gì.

Ngay tại khi ta ngồi xuống chuẩn bị rót trà giải khát thì, ta đột nhiên kinh ngạc đứng lên, sau lui lại mấy bước.

Tiêu Nặc lập tức chú ý tới, quay đầu hỏi: “Tỷ làm sao vậy?”

“Có người đã vào phòng ta, cũng động qua cái lồng này.” Ta chỉ vào cái lồng đựng con chuột chết nói, “Vừa rồi ta đem một mẩu da vịt đặt lên bàn dụ hoặc con chuột, cho nên con chuột ắt phải là hướng về phía bàn mà chết, mà ngươi xem hiện tại, đầu của nó rút hẳn ra sau.”

Đôi mắt Tiêu Nặc từ nhạt chuyển sang đậm, trầm tĩnh xuống.

Là ai đã tiến phòng ta? Vì sao muốn động chiếc lồng này? Lại vì sao bất động thanh sắc bắt nó thả lại tại chỗ? Kẻ đó phát hiện ra cái gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Manh mối vừa lộ ra

Mười ba Tháng tám, ngày xấu, chớ làm đại sự.

Đối Kiều lão Tam mà nói, cho dù không xem hoàng lịch, hắn cũng biết hôm nay tuyệt không phải là cái ngày gì tốt lành.

Bởi vì, vừa sáng tinh mơ rời giường, hắn liền cùng những người tới tham gia đại hội tỷ kiếm giống nhau, nghe được một cái tin tức xấu phi thường hòng

bét, hồng bát phi thường——bởi vì Tiêu phu nhân bệnh cấp tính đột phát, Tiêu thành chủ đã hủy bỏ trận chung cuộc tự mình chỉ điểm võ công cho đệ tử, càng không phải nói gì tới chuyện trước mặt mọi người thi triển Quy khứ lại hề kiếm pháp.

Kiều lão Tam nghĩ đến bản thân bỏ nguyên một ngày âm thầm ngồi canh ngay tại ngoài khách điểm Trăm Dặm, còn thanh toán một số tiền muốn đòi mạng như thế, thật vất vả mới mua được vị trí thỏa mãn, hiện thời lại hóa thành bọt khí, không khỏi vỗ ngực liên tục, khóc không ra nước mắt.

May mắn là, Tiêu đại công tử tiếp quản sự vụ Thành Trăm Dặm biết lý hiểu nghĩa, chẳng những công khai dán bằng cáo thị hướng tân khách bày tỏ khiêm nhường, còn tuyên bố ở ngày thứ ba sau khi luận võ kết thúc, mọi người có thể đến Tiêu phủ lĩnh trở về toàn bộ phiếu kim.

Kiều lão Tam tuy rằng vẫn lấy làm tiếc vì không thể đích thân gặp được phong thái đệ nhất danh kiếm đương thời, nhưng dù sao nhìn ba ngày luận võ, đã thu lợi không phải là ít, mà còn không mất một quan tiền, lại cảm thấy bản thân chiếm tiện nghi rất lớn, tức thời hưng trí bừng bừng xem luận võ xong rồi, theo mọi người cùng đi Tiêu phủ lấy phiếu kim, dọc theo đường đi nghe thấy đều là đối Tiêu đại công tử hết lời khen ngợi.

Đến được Tiêu phủ, chỉ thấy đứng sát trong cửa lớn có hai gã gia đình áo xanh, sau lưng là một con đường trải đá phiến, hai bên lè trúc xanh hoa hồng, tôn lên vẻ thanh tịnh lịch sự tao nhã, một chút cũng không thấy cảnh đầu người ngo ngoáy xếp hàng dài chờ đợi trong tưởng tượng.

Người biến đi nơi nào nào cả rồi? Ngay lúc Kiều lão Tam cảm thấy nghi hoặc, có mấy nữ tỳ áo tím thân nhiên nhanh nhẹn tiến lên thi lễ, mỉm cười nói: “Thỉnh chư vị mười người một tổ đi theo chúng nô tỳ.”

Kiều lão Tam ham mê nữ sắc, âm thầm tìm thị nữ xinh đẹp nhất đi theo, một đường hoa rơi liễu phát, đi đến một tiểu viện có trúc có suối, ở trong sương phòng ngồi xuống.

Tỳ nữ áo tím kia nói câu “Thỉnh chư vị lúc này chờ một chút.” Liền xoay người sắp sửa ra, một hán tử áo xanh vội vàng gọi với nàng lại nói: “Cô nương xin dừng bước. Xin hỏi cô nương đây là nơi nào?”

Nữ tỳ kia tuổi mặc dù không lớn, mồm miệng lại thật là lanh lợi, trả lời: “Nơi này tên là ‘Phượng Lân cư’, là biệt viện của nhị thiếu gia nhà nô tỳ. Đại thiếu gia nhà nô tỳ nói, lần này đại hội tỳ kiếm này sinh chuyện ngoài ý muốn, khiến chư vị khách quý thất vọng mà về, thật là thất lễ, bởi vậy quyết định tự mình hướng chư vị tạ lỗi và hoàn trả phiếu kim. Nhưng mà lượng người quá đông, đành phải trước tiên đem tân khách an bài ở các sương phòng, rồi từ từ tiếp đãi từng nhóm.”

Mọi người vừa nghe, ào ào tán thưởng Tiêu Mạch làm việc rộng rãi khoáng đạt, lấy lý phục người, hán tử áo xanh kia càng lớn tiếng nói: “Tiêu đại công tử quá khách khí. Tiêu phu nhân bệnh cấp tính, ta còn quấy rầy thanh tịnh quý phủ, thật sự không nên.”

Tỳ nữ áo tím cười nói: “Thành chủ nhà nô tỳ đêm qua đã mang phu nhân đi biệt uyển tĩnh dưỡng trước, giờ phút này không ở tại phủ, chư vị hãy yên tâm..”

Đang nói, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ nhu hòa kêu: “Tiểu Văn?”

Tỳ nữ áo tím đi ra ngoài nhìn, chính là thị nữ bên người Tiêu Tiêm Du Lê, trên tay còn nâng khay trà, liền bước lên phía trước nói: “Để đó cho muội, Du Lê tỷ tỳ, vạn nhất nhị thiếu gia có việc mà tỷ lại không ở bên cạnh, như vậy không hay lắm.”

Du Lê ôn nhu nói: “Vô phùng, tả hữu đều ở tại đây trong sân này, thiếu gia kêu một tiếng là có thể nghe thấy. Nhà chúng ta chưa bao giờ tiếp đãi nhiều khách nhân như vậy, sợ là không đủ người, muội đi sân khác hỗ trợ đi.”

Tỳ nữ áo tím do dự một chút, nói: “Cũng tốt. Sương phòng trong sân của Tam thiếu gia là nhiều nhất, an bài tân khách đi qua cũng nhiều nhất, muội sẽ sang bên đó.”

“Đi đi, nơi này đã có tỳ.” Du Lê hướng nàng cười, xoay người đi vào sương phòng, trước hướng mọi người nhắc áo thi lễ, rồi nâng mặt nói: “Mời chư vị dùng trà.”

Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nhu mì xinh đẹp của nàng, mặc dù không thập phần minh diễm, lại có một vẻ ôn nhu uyển chuyển hàm xúc thanh tao.

Chúng tân khách bỗng chốc thấy trước mắt sáng ngời, nhất là Kiều lão Tam, quả thực cả trông mắt đều trừng lên muốn rớt ra, nhảy đến tiến lên trước: “Mĩ nhân, lão tử cuối cùng đã tìm được nàng!”

Du Lê ngăn ra, thấy hán tử ràng mặt mày khẩn trương, nhân tiện nói: “Các hạ nhận sai người rồi.”

“Không đâu không đâu, ta cho dù có nhận sai mẹ cũng sẽ không thể nhận sai nàng a!” Kiều lão Tam vẻ mặt meo meo nhìn chăm chăm nàng, tiến lên sát nói, “Mĩ nhân, ba ngày này ta hề năm mơ đều muốn nàng, chung quanh tìm kiếm nàng khắp nơi, không thể tưởng được ở trong này gặp mặt, nàng với ta thật là có duyên phận, a?”

Du Lê nghe hán tử càng nói càng loạn, không khỏi mặt mũi trầm xuống, ngữ khí lạnh lùng nói: “Các hạ chắc là đã ăn tim gấu mật hổ, dám ở Tiêu phủ hồ ngôn loạn ngữ thế này! Hay là không muốn cái đầu trên cổ nữa?”

Nói xong, đem khay trà hướng bên cạnh thả một cái, vén rèm bỏ đi.

Mọi người bên cạnh thấy liền cười nhạo cả lên: “Kiều lão Tam, thủ đoạn theo đuổi nữ nhân của lão cũng quá lạc hậu rồi, người ta căn bản là không biết lão a!”

“Đúng vậy, Kiều lão Tam. Lão cũng quá không biết tự lượng sức mình, người ta là nha đầu Tiêu phủ, lão tưởng dễ dâng lên đến miệng lắm à?”

Kiều lão Tam vốn đích xác không dám ở Tiêu phủ làm càn quá mức, có điều bị mọi người vừa chế giễu vừa cười nhạo như vậy, trên mặt có điểm không nhịn được, cả giận nói: “Lão tử đích thực từng gặp qua bà nương đó, lúc ấy nàng còn hoang mang rối loạn nhìn không cẩn thận nhào trúng người lão tử a!”

“Vậy——sao?” Một người thờ dài một tiếng nói, “Ôn hương nhuyễn ngọc ôm trọn trong lòng, khó trách lão không thể quên được. Chẳng qua là, tại sao người ta một chút cũng đều không nhớ tới lão thể nhỉ?”

“Lão tử làm sao mà biết? Bà nó, lão tử lẽ nào lại vì cái xú bà nương mà nói dối sao?” Kiều lão Tam mắng, thấy mọi người trên mặt vẫn là hết thảy chê cười, khề cán môi nảy sinh ác tâm nói: “Các ngươi không tin? Được, lão tử đây sẽ đi tìm nàng trở về, cho cái đám cháu rùa các ngươi nhìn xem đến cùng là ai nói dối!”

“Bỏ đi bỏ đi, nơi này là Tiêu phủ, ngươi chộc người ta nóng nảy, đến bẩm báo chủ tử nơi đó, e ngươi chịu không nổi.” Có người có ý kích hấn.

Kiều lão Tam cười lạnh nói: “Lão tử tốt xấu cũng là nhân vật có uy tín danh dự trong chốn giang hồ, bà nương kia bắt quá chi là nô tài, Tiêu đại công tử lại là người hiểu thấu lí lẽ như thế, lão tử cũng không tin công tử sẽ vì đưa nô tài làm khó ta!”

Dứt lời, vừa đem rèm cửa vén lên, liếc mắt một cái liền thấy Du Lê đang cho chim ăn ở hành lang cách đó không xa, tức thời thẳng tiếng vọt đi qua, một phen bắt lấy cổ tay nàng, nói: “Bà nương nhà ngươi, ba ngày trước chúng ta ở Tỷ kiếm đài rõ ràng gặp qua, ngươi lại giả bộ làm như không biết lão tử, có ý khiến lão tử trước mặt mọi người xấu hổ, phải vậy không?”

Du Lê thể nào cũng không thể tưởng tượng được hấn lại đuổi theo đến, muốn gạt tay hấn ra lại bị nắm gắt gao, vừa tức vừa then vừa giận, lạnh lùng nói: “Các hạ thỉnh tự trọng, nhị thiếu gia nhà ta hiện ở trong phòng bên kia nghỉ ngơi, nếu như đánh thức thiếu gia, có thể sẽ không toàn mạng!”

Kiều lão Tam do dự một chút, nói: “Lão tử chỉ cùng ngươi lý luận, ngươi lại đem chủ tử của mình ra hù dọa người.”

Dù nói vậy, trên tay rốt cuộc vẫn là buông lỏng ra, Du Lê lập tức xoay người bước đi, Kiều lão Tam quỳnh lên, cũng không dám lại nắm lấy nàng, chỉ đành nhắm mắt lèo đèo theo đuôi.

Du Lê phiên toái vô cùng, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn hấn nói: “Ông rốt cuộc muốn như thế nào?”

Kiều lão Tam nói: “Chỉ cần ngươi cùng lão tử trở về, trước mặt mọi người thừa nhận từng cùng lão tử đã gặp mặt, việc này coi như bỏ qua, bằng không, ngươi đến nơi nào lão tử sẽ theo ngươi tới nơi đó.”

Du Lê chưa bao giờ gặp qua người nào muốn bị đánh như thế, khí sắc trên mặt trắng bệch, run giọng nói: “Ba ngày trước ta đúng thật có đi qua Tỷ kiếm đài, có điều ta chưa từng thấy qua ông, ông mà còn như vậy dây dưa không rõ, ta sẽ mang ông đi gặp đại thiếu gia!”

“Đi thì đi!” Kiều lão Tam bất chấp tất cả, lớn tiếng nói, “Ngày đó ngươi vội vội vàng vàng, còn nhào cả vào lòng lão tử! Lúc ấy lão tử mới từ nhà xí bước ra, bên cạnh còn có những người khác, ắt là đều thấy!”

Du Lê sắc mặt nhất thời biến đổi, ngừng đầu cẩn thận xem hấn vài lần, trong mắt dần dần lộ ra vẻ sợ hãi.

Kiều lão Tam cười lạnh nói: “Thế nào, nghĩ ra rồi sao?”

Du Lê ngậy người sau một lúc lâu, hốt nhiên miễn cưỡng cười, mềm giọng lại nói: “Hóa, hóa ra là đại gia đây a, ta, ta vừa nhớ ra rồi, ngày đó...”

“Ngày đó thế nào?”

“Ngày đó ta thật là đụng vào đại gia, vẫn là đại gia nâng dậy ta.”

Kiều lão Tam hừ một tiếng nói: “Thật không dễ dàng, cuối cùng nghĩ ra a! Đám người trong phòng kia hãy chờ xem tới lượt lão tử chế cười đây!”

Du Lê cười giảng hòa nói: “Đại gia đừng tức giận, ta cái này tùy đại gia đi giải thích, hi vọng đại gia không đem việc này lan truyền ra bên ngoài.”

Kiều lão Tam lườm nàng vài lần: “Chuyện này không khó, lão tử cho tới bây giờ không thích so đo cùng nữ nhân, chỉ cần ngươi thừa nhận từng gặp qua ta, việc này coi như cho qua.”

Du Lê vội nói: “Được được, ta nghe theo ông.”

Nói xong, hai người cùng nhau hướng sương phòng đi đến, Kiều lão Tam vẻ mặt khởi sắc, Du Lê lại sắc mặt tái nhợt, ai cũng không để ý tới, ngay tại phía sau đại thụ cách đó hơn hai trượng, còn ẩn giấu một người, nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, mắt lộ ra suy nghĩ sâu sắc.

“Ngươi thấy thế nào?”

Phong Thần Hi vén lọn tóc bị gió thổi loạn, lạnh nhạt nhìn phía Tiêu Nặc bên cạnh mình.

Bởi vì hiện tại trong sân an bài rất nhiều giang hồ nhân sĩ, không còn ngày xưa u tĩnh nữa, hân liền mang nàng đi đến trạch viện của Tiêu Tả cùng Cung Phi Thúy. Giờ phút này trong toàn bộ Tiêu phủ, chỉ có sân này không an bài tân khách. Đi lên tiểu lâu, dựa vào lan can trông về phía xa, chỉ thấy sơn thủy như họa, không nghe thấy trần thế ồn ào náo động, quả nhiên là một nơi thích hợp để bàn chuyện a.

Tiêu Nặc xoa xoa đôi mắt bị gió thổi mờ màng, nói: “Thông đạo dẫn xuống dưới nước chỉ được sử dụng trong thời gian diễn ra đại hội tỷ kiếm, mỗi lần như thế sẽ phái thị nữ ra quét tước, Du Lê tỷ tỷ xuất hiện tại thí kiếm đài, cũng không có gì kỳ lạ.”

Phong Thần Hi nói: “Nếu thật sự không có gì kỳ lạ, nàng cần gì phải vẻ mặt hoảng sợ cầu xin Kiều lão Tam chó tiết lộ ra ngoài?”

Tiêu Nặc nháy mắt mấy cái, nói: “Có thể là tỷ nhìn lầm rồi đấy, tỷ ấy vì sao phải sợ? Này nhé, hàng năm thị nữ được phân công đi quét tước phòng đều có tên đăng ký trong danh sách, Du Lê tỷ tỷ cũng không phải không biết, nàng có ngọc cũng nên hiểu rõ việc này là không giấu giếm được.”

Phong Thần Hi cười nhẹ, nói: “Nếu nàng ta đi thí kiếm đài không phải vì quét tước phòng thì sao?”

“Thế tỷ ấy đi làm gì?” Tiêu Nặc nghĩ nghĩ, kêu lên: “Đừng rồi! Tỷ ấy khẳng định là đi xem nhị ca đệ luận võ.”

“Ừ.” Phong Thần Hi tỏ vẻ đồng ý, “Khi đó chỉ có một mình nàng biết nhị ca người ăn hàn phục tán, đương nhiên sẽ lo lắng hân đột phát độc娘子 mà bại bởi Lục Song.”

Tiêu Nặc nghiêng mặt liếc nàng nói: “Tỷ tỷ, tỷ dường như ẩn chứa hàm ý khác nha.”

“Không phải ta có ẩn chứa hàm ý khác...” Phong Thần Hi trừng mắt nhìn hân một cái, “Là người có ý giả đồ nghe không hiểu.”

Tiêu Nặc cười hi hi nói: “Đệ vốn dĩ nghe không hiểu.”

Không biết vì sao, Phong Thần Hi đột nhiên cảm thấy gương mặt ngu ngốc kia của hân dường như tươi cười chói mắt phi thường, phụng phịu nói: “Nghe không hiểu? Được, ta sẽ nói cho rõ ràng——Du Lê thích nhị ca người, mà một nữ nhân vì người mình thích, chuyện gì cũng dám làm ra. Nhị ca người bởi vì ăn hàn phục tán thành娘子 mà lo lắng chính mình sẽ trước mặt mọi người bại bởi Lục Song, cho nên liền sai Du Lê mượn danh quét tước hạ lời khuôn vào bên trong huân hương của Lục Song, không nghĩ bởi vì kích động mà đụng vào Kiều lão Tam...”

Nói còn chưa dứt, Tiêu Nặc đã nghiêm nghiêm thực thực che chặt lỗ tai, nhắm nghiền mắt lại kêu: “Không đúng không đúng chính là không đúng! Nhị ca đệ là người tốt, huynh ấy sẽ không lợi dụng nữ nhân bị ối hèn hạ như vậy! Sẽ không sẽ không sẽ không...”

Ở thời điểm này hân cư nhiên đùa giỡn vô lại đến thế, Phong Thần Hi thật muốn bỏ đi quách cho xong, nhưng mà ngay chính nàng cũng nói không rõ ràng là vì sao, từ sau khi Tiêu Tả mang Cung Phi Thúy đi Thiên Thủy Nhất Tuyến các tỉnh dưỡng, vụ án này có được một điểm manh mối gì là trước tiên nàng sẽ nghĩ đến việc cùng Tiêu Nặc thương lượng. Mượn hôm nay mà nói, vốn nàng đi Phụng Lân các chính là để xem xem tình huống Tiêu Tiêm thế nào, không nghĩ lại thấy một màn Du Lê cùng Kiều lão Tam tranh cãi kia, tức thời lập tức liền đi tìm Tiêu Nặc, biết rõ hân thay đổi thất thường, có khi thông minh có khi ngu dốt, biết rõ hân không tin Tiêu Tiêm là hung thủ thật sự, cùng lập trường bản thân đối nghịch, vậy mà nàng vẫn là tìm đến hân... Đến cũng đến rồi, chẳng lẽ hiện tại lại phải tay bỏ đi sao?

Đương nhiên không!

Vì thế, nàng liền đứng ở một bên, một lời cũng không nói trừng mắt nhìn Tiêu Nặc, tới tận khi hân bỏ tay bịt trên lỗ tai xuống, mở mắt ra, mới lạnh lùng hỏi câu: “Người kêu đủ chưa?”

Tiêu Nặc không nói lời nào, chỉ theo khoeo mặt liếc nàng, đột nhiên thờ dài, nói: “Tỷ tức giận, thế nhưng tỷ không đi. Xem ra, tỷ đối với phán đoán bản thân thật sự rất có tin tưởng.”

Phong Thần Hi nói: “Ta đối bản thân nhất định có tin tưởng.”

“Nhị ca đệ cũng thế.” Tiêu Nặc nói.

Phong Thần Hi hiểu rõ ý tứ của hân—— người tự tin bình thường đều sẽ không ti tiện bị ối, bởi vì bọn họ luôn khinh thường sự dối trá. Có điều... Nàng nhìn Tiêu Nặc, chậm rãi nói: “Người chó quên, người tự tin bình thường đều sợ thua, bởi vì thua rồi sẽ không dậy nổi. Hàn phục tán chẳng những có thể ăn mòn ý chí một người, càng có thể làm suy sụp thân thể một người tội tệ. Nhị ca người từ lúc xuất môn đến nay chưa gặp qua thất bại, chẳng lẽ hân không sợ sẽ bại bởi Lục Song?”

“Sợ.” Tiêu Nặc nói, “Nhưng điều kiện tiên quyết là: huynh ấy biết bản thân thất bại.”

Phong Thần Hi nhíu mày nói: “Ý của người là...”

Tiêu Nặc cướp lời: “Ý đệ là, nhị ca đệ không hề biết sẽ thất bại dưới tay Lục đại ca, bởi vì huynh ấy căn bản không biết bản thân đã nhiễm phải độc娘子.”

Phong Thần Hi lắc đầu nói: “Cái đó cũng có khả năng chính là hân để cho chúng ta xem biểu hiện giả dối.”

“Không phải là biểu hiện giả dối!” Tiêu Nặc quả quyết phản bác nói.

“Dựa vào đâu thấy được? Không lẽ bởi vì hấn là nhị ca người?” Phong Thần Hi không đồng ý nhìn về phía hấn.

“Không, bởi vì huynh ấy chưa bao giờ mở miệng hỏi đệ mượn qua thứ này thứ nọ.” Tiêu Nặc trả lời, “Ngày đó huynh ấy độc phát tình dậy lại hỏi đệ đưa thuốc bột, không biết là đã tốn bao nhiêu tụi tôn mới mở được lời kia.”

“Vì sao?” Phong Thần Hi hỏi.

Tiêu Nặc không trả lời, chính là cúi đầu, hướng nàng lộ ra một nụ cười tươi thật lớn——ngây ngây ngô ngô, vui vui vẻ vẻ, cười đến si ngốc.

Phong Thần Hi thường cho hấn một ánh mắt xem thường, giây lát liền “phì” một tiếng nở nụ cười.

Tiêu Nặc cười hi hi nói: “Tỷ xem, đệ là cái đứa có tiếng ngu ngốc gặp rắc rối thành tính, mà nhị ca đệ lại xưa nay tâm cao khí ngạo, nếu không phải thật sự cho rằng bản thân là bị mê được làm ngã gục, chỉ sợ có chết huynh ấy cũng chẳng mở miệng nói với đệ lời này đâu.”

Phong Thần Hi ngừng cười, nói: “Lý do này của người cũng không tránh khỏi có chút gượng ép, nhị ca người thông minh như thế, sao biết hấn không phải cố ý làm như vậy a?”

Tiêu Nặc giật mình, cả kinh nói: “Phải ha! Nhị ca có khả năng đúng là nghĩ tới điểm này, cho nên cố ý hỏi đệ mượn thuốc bột, làm cho chúng ta tin tưởng huynh ấy cũng không biết bản thân có độc ghen.”

Phong Thần Hi lập tức nói tiếp: “Cho nên, lời khuôn cũng vô cùng có khả năng chính là hấn sai Du Lê phóng.”

“Ừ.” Đầu Tiêu Nặc gật gù như gà mổ thóc, “Sau đó, người đã chết rồi, huynh ấy mới đột nhiên nghĩ đến: không tốt! Lời khuôn chỉ sản sinh tại núi Trường Bạch, mà mình vừa vặn là từ nơi đó trở về, đây không phải là không đánh đã kha rồi sao... Ồi, nhị ca đệ thật đúng là thông minh a.”

“Tiêu Nặc!” Phong Thần Hi hung hăng trừng mắt với gã thiếu niên đang cười toe toét trên tóc này, biết rõ hấn xỏ xiên nàng, lại tìm mãi không ra lời nói để phản bác, dù sao vừa rồi là nàng nói Tiêu Tiệm thông minh, nhưng người thông minh chân chính có thể làm ra loại sự tình này sao?

Tiêu Nặc thấy sắc mặt nàng dần dần trắng bệch, biết nàng thật là có chút tức giận, vội nói: “Tỷ tỷ bớt giận, chúng ta tuy rằng vẫn chưa thống nhất với nhau, nhưng lại từ đó chứng minh được một chuyện...”

Phong Thần Hi phụng phịu nói: “Chuyện gì?”

“Vụ án này có nhiều điểm đáng ngờ.”

“Dư thừa.”

“Không phải dư thừa.” Tiêu Nặc nghiêm mặt nói, “Nếu hung thủ đã bị tìm được, không nên xuất hiện nhiều điểm đáng ngờ đến thế.”

Bất luận án kiện khúc chiết ly kỳ cỡ nào, chỉ cần hung phạm quy án, hết thấy điểm đáng ngờ liền có thể được giải thích, bằng không sẽ vô cùng có khả năng là oan giả sai án.

Đạo lý này, Phong Thần Hi tự nhiên là hiểu được.

Thấy nàng không có phản bác, Tiêu Nặc liền lại nói tiếp: “Hơn nữa, chúng ta đều sơ sót một điểm—— sau khi phát hiện án mạng, chúng ta chỉ lo tìm kiếm độc tố gây chết Lục đại ca, nhưng không điều tra độc tố làm thế nào bị bỏ vào huân hương. Vì đề phòng gian lận gây rối, tỷ như sử dụng âm khí chí mạng bên người, hoặc được vật có thể nhất thời tăng cường công lực, vì thế toàn bộ đệ tử tham gia luận võ không chỉ có bản thân bị kiểm tra nghiêm cần, mà còn hết thấy vật mang theo cũng đều bị kiểm tra, hơn nữa phòng ốc cũng là thông qua rút thăm lâm thời quyết định, vì là tránh cho có người trước tiên ở trong phòng làm rối trật tự vật dụng.”

Phong Thần Hi nói: “Nói cách khác, huân hương Lục Song sử dụng lúc trước khi vào phòng là không có độc?”

Tiêu Nặc gật đầu nói: “Khẳng định không có.”

“Có điều, Tiêu thành chủ rõ ràng hỏi qua thủ vệ, sau khi Lục Song vào trong phòng cũng không người thứ hai đi vào a.”

“Tỷ tỷ, “ Tiêu Nặc tựa tiểu phi tiểu nhìn Phong Thần Hi, “Tỷ hoài nghi nhị ca đệ, hoài nghi Du Lê tỷ tỷ, thế mà lại duy nhất không lo lắng lời hai người kia nói có thể đáng ngờ hay không, vậy là vì sao?”

Phong Thần Hi ngạc nhiên, đúng vậy, đây là vì sao? Sợ run sau một lúc lâu, nàng rốt cục tìm được nguyên nhân: kia chẳng qua là vì... Bởi vì ngay cả Tiêu Tà khôn khéo như vậy đều không dối lời nói hai người kia sinh lòng khả nghi, nàng tự nhiên cũng liền...

Kỳ thực đừng nói là nàng, trong số mọi người, trừ bỏ Tiêu Nặc, đến nay cũng không một ai hoài nghi đến sợi tóc trên đầu hai người thủ vệ, đó đều là vì đã bị thái độ Tiêu Tà rất tin tưởng không chút nghi ngờ ảnh hưởng sao?

Đây là thiên tính của con người, cũng nói lên được lực ảnh hưởng của nhân vật lãnh tụ sâu xa vô cùng, đủ để hướng tất cả tư tưởng mọi người cùng phán đoán, trừ phi người trời sinh cũng là một nhân vật lãnh tụ, bằng không thật sự rất khó thoát ra khỏi loại lực ảnh hưởng này.

Phong Thần Hi lắc lắc đầu, cười khỏ nói: “Ta thật sơ sót, đích xác nên đi điều tra hai kẻ thủ vệ kia.”

“Ngay bây giờ?” Tiêu Nặc nhìn nàng, hai người đồng thời lắc lắc đầu.

Bây giờ đi thăm dò, trên tay không hề chứng cứ, hai tên thủ vệ kia chẳng những sẽ không nói thật, còn cực kỳ có khả năng khiến cho hung thủ cảnh giác, giết người diệt khẩu.

Ngay tại giờ khắc này, Phong Thần Hi bưng tỉnh đại ngộ, thốt ra nói: “Tiêu thành chủ quả nhiên cơ trí hơn người!”

Tiêu Nặc cười hi hi nói: “Là đa mưu túc trí đi?”

Phong Thần Hi cười khê: “Người lúc đó chẳng phải?”

Tiêu Nặc liếc nàng: “Cũng vậy.”

Phong Thần Hi thờ dãi: “Chỉ mong hung thủ đừng giống chúng ta nghĩ ra được như vậy mới tốt.”

Tiêu Nặc nghĩ nghĩ, nói: “Hắn là sẽ không. Cha ta sau đó cũng không lại nhắc tới hai người kia nữa, hung thủ nói vậy sẽ không nghĩ đến hai người kia đã bị hoài nghi, trong lúc chúng ta chưa chạm tới đầu bọn họ, tạm thời hắn là sẽ không có nguy hiểm.”

Chưa chạm tới đầu bọn họ liền tạm thời không có nguy hiểm, kia đã tra được đầu? Trong đầu Phong Thần Hi chợt xẹt qua một cảnh tượng, lập tức thất thanh kêu lên: “Còn con chuột chết bị người ta thay đổi vị trí kia!”

“Du Lê tỷ tỷ...” Sắc mặt Tiêu Nặc chợt biến.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cam lòng chịu thua

Không ai lại vô duyên vô cớ động tới một cái xác chuột trong phòng người khác, trừ phi hắn biết trong này dấu điểm huyền cơ.

Không hề nghi ngờ, hung thủ đã biết chúng ta chú ý tới Du Lê, như vậy, nàng giờ phút này tình cảnh tự nhiên cũng liền nguy hiểm vạn phần.

Ta cùng với Tiêu Nặc liếc nhau, vội vàng xuống lầu, thẳng đến Phụng Lân cư mà đi.

Đi vào cửa viện, Tiêu Nặc một phen nắm chặt một nữ tỳ đang quét tước ở đình viện, xoay mặt lại liền hỏi: “Có thấy Du Lê tỷ tỷ hay không?”

“Du Lê tỷ tỷ ở phòng bếp. Vừa rồi lúc tỷ ấy đưa cơm chiều cho nhị thiếu, nhị thiếu phát ra một tràng cáu kinh, đem thức ăn toàn bộ ném ra.”

Ta nhú mày nói: “Nhị công tử vì sao phát giận?”

“Không biết.” Người thị nữ kia nói, “Nô tỳ ở cách xa, nghe không rõ, chỉ nghe thấy Du Lê tỷ tỷ đối nhị thiếu gia hô câu ‘Ta vì chàng trả giá nhiều đến thế mà chàng lại nở đối xử với ta như vậy’, nhị thiếu gia liền đem cơm chiều ném ra. Du Lê tỷ tỷ thương tâm cực kỳ, khóc chạy ra cửa, một bên hô ‘Ta sẽ không bao giờ ngốc nghếch như vậy nữa’ rồi chạy mất.”

Ta còn tính nán lại hỏi tiếp, Tiêu Nặc lại kéo kéo ống tay áo của ta, nói: “Đi tìm Du Lê tỷ tỷ trước đi, cứ chần chờ chỉ sợ sẽ... không kịp.”

Tâm ta trầm xuống, vội cùng hắn xoay người đi đến hướng phòng bếp, cho tới khi nhìn thấy bóng ngọn đèn trong phòng bếp đổ xuống cùng mùi hương thức ăn đầy áp trong không khí, một hòn đá treo lơ lửng giữa tim rốt cuộc cũng được đặt xuống lại——bất luận như thế nào, nàng còn sống, đó là một tin tức tốt.

Tiêu Nặc hít hít cái mũi, hét lớn: “Gà hấp nhân sâm! Thơm quá!” Rồi tự vọt vào trước, reo lên, “Du Lê tỷ tỷ, lần này tỷ nhất định phải cho đệ...”

Thanh âm im bật.

Cửa phòng để ngỏ một nửa, ngọn đèn đem bóng dáng Tiêu Nặc đổ lên một tầng sắc mờ nhạt, ần ần sinh sôi điểm xấu. Hắn thờ sâu, quay người lại, trầm giọng nói: “Chúng ta, vẫn là đã tới chậm.”

Hắn đi từng bước lách sang trái, lộ ra thi thể trên đất phía trước, áo đỏ như ráng chiều, đúng thật là Du Lê.

Ta vội vã đi lên phía trước kiểm tra hiện trường, chỉ thấy Du Lê hai mắt trừng trừng, biểu tình vạn vẹo, tóc tán loạn, trên mặt cùng trên người đều có vết bầm tím, mà một bên trên đất, đồ gia vị rơi vung vãi. Trên bếp nấu một nồi gà hấp nhân sâm, không có nắp nồi, bên trong canh súp sủi sôi cạn.

Ta xoay người, nhìn Tiêu Nặc nói: “Nàng chết không đến nửa canh giờ, trước khi chết từng cùng người khác xung đột kịch liệt, mấy vết thương nhẹ này là do giãy giụa gây ra, nhưng không đủ để chí mạng.”

“Như vậy nguyên nhân tỷ ấy chết là cái gì?”

Ta từ trong ống giày rút ra chùy thủ, dùng phương thức kiểm tra máu Lục Song lúc trước đem kiểm nghiệm máu Du Lê, quả nhiên, thuốc nước lại lần nữa biến thành màu xanh lục.

Tiêu Nặc giật nảy mình lên, kêu dài một tiếng xà giận nói: “Lại là lỗi khuẩn.”

“Lần này không phải đặt ở trong huân hương, mà là tóm lấy miệng nàng trực tiếp đồ vào. Cho nên ngươi xem, ở cằm của nàng cũng có vết tụ.” Ta bổ sung thêm.

Tiêu Nặc thần sắc phức tạp nói: “Du Lê tỷ tỷ vốn không có võ công, muốn giết ý tỷ thật dễ dàng.”

“Lấy tình huống hiện trường hỗn loạn mà xem xét, ngay lúc đó xung đột giằng co hết một đoạn thời gian, hung thủ thật vất vả mới chế phục được nàng, bức nàng đem độc khuẩn nuốt vào. Người biết võ công sẽ không cần hao tâm tổn sức đến thế.”

“Tỷ có phải muốn nói, chỉ có hai loại khả năng: một, hung thủ đích thực không biết võ công; hai, hung thủ tuy rằng biết võ công nhưng vì độc nghiệm phát tác cho nên không thể vận dụng nội lực?”

Ta cười cười, nói: “Ngươi cũng là hoài nghi như vậy, chẳng phải à?”

Tiêu Nặc hướng ta trừng mắt, phần nộ nói: “Đệ vẫn kiên trì cho rằng, không liên can đến nhị ca đệ!”

Ta đổi loại hành vi tính tình trẻ con này của hắn cười trừ, ngồi xổm người xuống đem đồ gia vị rơi vãi từng cái nhặt lên, nhặt được một nửa, đột nhiên thấy dưới lòng bàn chân có chiếc trâm cài tóc, bèn cầm nó lên.

Tiêu Nặc nhìn chằm chằm trâm cài tóc trong tay ta nói: “Đó là của Du Lê tỷ tỷ.”

Trâm cài tóc lấy đồng chế thành, hình thức phong cách cổ xưa mỹ quan, nhưng dùng tay ước lượng cân nặng lại tựa hồ nhẹ tênh. Trong lúc ta nhéo nhéo này, Tiêu Nặc đã từ trong tay ta cầm lấy nó, cẩn thận quan sát một lát, sau đó dùng một loại thủ pháp thật kỳ diệu mở nó ra ——trâm đồng dĩ nhiên là rỗng ruột, chỗ tiếp nối rõ ràng lưu lại một chút bột phấn không rõ tên.

Hắn dùng móng tay quét một chút lên bột phấn, đưa tới mũi liếm, sau đó đem trâm đồng đưa tới trước mặt ta. Ta theo bộ dáng của hắn ném một chút, ngẩng đầu nói: “Hàn phục tán!”

“Khẳng định sao?”

“Phải!”

Tiêu Nặc thở dài: “Hóa ra bình thường là tỷ ấy để hàn phục tán ở trong chiếc trâm cài này mang vào phòng bếp, sau đó kê đơn trong thức ăn.”

Ta chuyển hướng ánh mắt về phía canh gà trên bếp, múc ra nửa bát, thấy hương vị thật bình thường, nhưng Du Lê kê đơn luôn luôn phân lượng rất nhỏ, xem qua như vậy thường là nhận không ra, nhân tiện nói: “Hiện tại không thể khẳng định trong canh này có hạ hàn phục tán hay không, xem ra lại phải dùng đến chuột để thí nghiệm thuốc.”

Tiêu Nặc trầm ngâm nói: “Nếu trong canh có hàn phục tán, chứng tỏ Du Lê tỷ tỷ đã đem được đồ vào trong canh, hung thủ không hề động tới nồi này, chứng tỏ hắn đối hàn phục tán cũng không có hứng thú, như vậy cái chết của nàng, hẳn là không liên quan đến trâm cài tóc.”

Ta có ý phá hư phương hướng nói: “Nếu trong canh không có, mà trâm cài tóc cũng không, cho thấy hung thủ đã lấy đi hàn phục tán bên trong. Như vậy Du Lê thật có khả năng chính là do trâm cài tóc này hại chết.” Mà trước mắt trong Thành Trầm Dậm đối hàn phục tán cảm thấy hứng thú, tựa hồ chỉ có một mình Tiêu Tiềm.

Tiêu Nặc ánh mắt lóe lên vài tia sáng, đột nhiên tới gần ta nói: “Chúng ta hãy đánh cược đi, cá trong canh này rốt cuộc có hàn phục tán hay không nhé?”

Hắn trước mặt khiêu khích, ta đương nhiên không cam lòng yếu thế: “Tiền đặt cược?”

“Nếu không có, chính là đệ thua. Tỷ có thể hướng đệ hỏi ba vấn đề, hữu vấn tất đáp.”

Ta nhướng mày nói: “Được, nếu quả thực có, chính là ta thua. Ngươi cũng có thể hỏi ta ba vấn đề.”

Tiêu Nặc hướng ta vron tay, đối đánh tam chương, như vậy ước định. Sau đó ta trở về phòng thí nghiệm trong canh có kê đơn hay không, hắn chạy đi xem liệu phòng Du Lê còn có dấu vết gì khác để lại.

Trên đường trở về phòng ta bỗng nhiên cảm thấy thật có ý tứ, lần này đến Thành Trầm Dậm, tựa hồ không ngừng cùng người đánh cược, đầu tiên là Tiêu Tả, sau là Tiêu Nặc. Nếu cùng tên Tiêu Nặc này đánh cược thua, cho dù hắn hỏi là ba vấn đề cực kỳ xấu hổ cực kỳ lạ lùng, cũng sẽ không có nhiều tổn

thất cho lắm, nhưng nếu cùng Tiêu Tả đánh cuộc mà ta thua...

Ta đột nhiên lắc đầu, không, ta không thể thua!

Này bát canh gà, chính là ta gián tiếp thắng Tiêu Tả bước đầu.

Lúc nửa đêm, ta gõ cửa phòng Tiêu Nặc, hần choàng áo khoác lên mà ra, thấy ta, tinh thần phấn chấn nói: “Có kết quả?”

“Ừ, đi theo ta.” Ta đưa hần mang về phòng ta, chỉ vào chiếc lồng đặt trên bàn, con chuột trong lúc độc nghiệm phát tác với canh gà khinh thường ngoảnh mặt.

Tiêu Nặc cười khò nói: “Đường như đệ đã thua.”

“Chịu thua thì phải chung cuộc.” Ta nhắc nhở hần tuân thủ ước hẹn.

Tiêu Nặc nhún vai, kéo qua một chiếc ghế dựa ngồi xuống, bày ra dáng vẻ thật không chút để ý nói: “Được rồi được rồi, tỷ có vấn đề gì muốn hỏi? Cứ việc hỏi đi.”

Ta nhìn thẳng ánh mắt hần, từng từ từng từ nói: “Người thiên chân đơn thuần, ngây thơ vô tri, đều là giả vờ, kỳ thực người căn bản không phải kẻ ngu ngốc, đúng hay không?”

Sâu thăm trong đáy mắt Tiêu Nặc hiện lên một đạo kỳ quang, trên mặt chẳng những không có biểu tình kinh ngạc, ngược lại ý cười càng sâu, rất nhẹ nhàng mau chóng đáp lời ta nói: “Đúng.”

Ta không nghĩ tới hần sẽ thắng thần nhanh như vậy, trực tiếp như vậy, không khỏi tim đập mạnh và loạn nhịp một chút.

Hần gọi lên khoe môi, chợt tiến đến trước mặt ta, khoảng cách giữa chúng ta, bỗng nhiên thu hẹp lại. Hần ngay tại khoảng cách gần như thế, nháy mà không nháy nhìn chăm chú vào ta, khẽ cười nói: “Tỷ nói rất đúng, ta chính là đều luôn giả ngu.”

Lúc hần nói chuyện hơi thở phất đến trên mặt ta, ta vội vã lui về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách nói: “Vì sao?”

Hần lại tới gần, đáp: “Chơi vui.”

“Chơi vui? Người giả ngây giả dại chỉ là vì cảm thấy như vậy chơi rất vui?” Ta từ trong đồng tử của hần nhìn thấy mặt mình, tràn ngập kinh ngạc cùng kích động.

Tiêu Nặc nhíu lông mày hỏi: “Đây là vấn đề thứ ba à?”

Ta ngần ngừ, vội vàng phủ quyết nói: “Đương nhiên không phải! Vấn đề thứ ba là——ngoại trừ ta, còn có ai biết chuyện này?”

Ta ý tứ chân chính kỳ thực là——Tiêu Tả có biết hay không.

Tiêu Nặc ngẩng đầu sờ sờ cằm, lộ ra một dáng điệu rất u sầu nói: “À, không biết vì sao, chạy tới như vậy trực tiếp sáng khoái hỏi ta có phải giả ngu trước mặt mọi người hay không mới chỉ có mới có mình tỷ thôi. Bất quá tỷ chớ ngàn vạn lần đừng tưởng rằng đó là bởi vì tỷ so người khác thông minh, mà là do có người đã lên lút gieo nghi ngờ vào trong lòng tỷ thôi.”

Nói cách khác, có lẽ trong lòng Tiêu Tả đã biết con mình giả ngu? Nếu ông ta biết, vì sao còn muốn cùng ta đánh ván cuộc kia? Trải qua mấy ngày nay ở chung, ta sớm phát giác Tiêu Tả so với sư phụ ta miêu tả càng thông minh hơn, cũng càng đa mưu túc trí, sâu tựa như hải dương không thấy đáy, làm cho người ta căn bản không có cách nào nắm bắt suy nghĩ, lại còn có chút gì đó...

Ngay lúc ta bụng đầy hồ nghi, Tiêu Nặc lại nói: “Tỷ có biết vì sao ta lại thừa nhận thống khoái như vậy hay không?”

Ta ngẩng đầu, chống lại là một đôi mắt giống Tiêu Tả như đúc, đồng dạng tối đen như mực, đồng dạng sâu không thể lường trước.

“Vì sao?” Ta theo bản năng hỏi lại lời hần.

Tiêu Nặc vừa cười, môi cong cong, như thể trào phúng, hoặc giả như trêu cợt: “Thứ nhất, đương nhiên là vì ta đánh cuộc thua tỷ, chấp nhận chịu thua, ta luôn luôn là một người biết giữ lời hứa. Thứ hai, chúng ta không là kẻ địch, ít nhất trước mắt không phải, tỷ cũng không phải người nhiều chuyện, sẽ không đi nói khắp nơi có đúng không? Thứ ba, cho dù tỷ nơi nơi đi nói, cũng sẽ không có người tin tưởng, so với một người ngoài vừa mới tới Thành Trầm Dậm chưa được vài ngày, thì người ở chung cùng ta hơn mười năm càng tin tưởng phán đoán của chính họ. Thứ tư...” Hần ngừng lại.

“Còn có thứ tư?” Ta nhíu mày.

Hần nhìn chăm chăm ta, đôi mắt xán lạn, sáng ngời như tinh, như là ẩn chứa hi vọng lẫn khoái hoạt vô tận.

“Bởi vì là tỷ, bởi vì đối tượng bộc trực là tỷ a...” Tiêu Nặc nhẹ nhàng nói xong, chậm rãi ngã người trở lại ghế tựa. Không khí tựa hồ nhờ hần lui lại mà lập tức thoải mái lên hẳn, nhưng mà xen lẫn giữa sự thoải mái, còn có vài phần không hiểu sao cảm thấy hơi chút mất mát.

Ta không khỏi cần cần môi dưới, có chút khăn trương nói: “Người đang nói gì thế?”

“Không có gì, nghe không hiểu thì thôi.” Tiêu Nặc lại nhún vai, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt tươi cười ngu ngốc vô hại kia nói, “Tốt lắm, đánh cuộc ta đã chung xong, tiếp theo có thể bàn chuyện chính sự được rồi?”

Cái tên ăn nói linh tinh này! Ta hít sâu một hơi, đem sóng ngầm mãnh liệt mạnh mẽ sâu trong nội tâm trấn áp xuống, sau đó nghiêm mặt nói: “Ta sẽ đem chuyện từ đầu tới đuôi nói lại một lần. Đầu tiên, tại đại hội tỷ thí Lục Song kỳ vọng mạng, chết bởi độc lỗi khuẩn. Lúc đó thủ vệ bảo là không có người ngoài đi vào, Kiều lão Tam lại ở trên sân tỷ thí bất gặp cảnh tượng Du Lê vội vã. Tiếp theo Tiêu nhị công tử độc phát, còn người hạ hân phục tán trong đồ ăn của hắn đúng là Du Lê. Cuối cùng Du Lê bị người bức tử bằng lỗi khuẩn, hân phục tán trong trăm cài tóc bị người mang đi. Nhìn bề ngoài mà nói, hết thảy đều có liên quan nhị ca người. Bởi vì hắn ăn hân phục tán, cho nên không thể ra đây, liền mệnh thị nữ độc chết Lục Song. Mà Du Lê ngày hôm qua phát hiện trong phòng hắn có nữ nhân, quá yêu sinh hận liền quyết định không tiếp tục cho hắn hân phục tán nữa, Tiêu nhị công tử nổi giận lên đem cơm chiều ném đi, sau đó lại theo tới phòng bếp bức Du Lê đưa ra hân phục tán, Du Lê phản kháng, đánh phải giết luôn nàng.”

Tiêu Nặc cười khổ nói: “Tư duy của chúng ta luôn hướng theo hai phía bất đồng a. Ta tưởng còn lại là: có kẻ có ý muốn hãm hại nhị ca ta, cho nên mua chuộc Du Lê tỷ thí hạ độc trong thức ăn của nhị ca ta, lúc tỷ thí đại hội bắt đầu, hắn biết nhị ca không thể ra đây, bèn sai Du Lê tỷ thí đi độc chết đối thủ nhị ca, sau đó lợi dụng lúc lòng bất hưng thủ khiến nhị ca độc nghiệm phát tác, kể từ đó, mọi người đều cho rằng nhị ca là không dám thua, cho nên mới độc chết Lục Song. Tiếp đó, bởi vì hắn phát giác chúng ta đã hoài nghi đến Du Lê, cho nên đem tỷ ấy diệt khẩu, cũng xảo diệu bố trí phòng bếp, cho chúng ta nhìn thấy một cảnh tượng nhị ca vì cướp đoạt hân phục tán mà giết người.”

“Vậy nhị ca người thật sự là xúi quẩy, vì vậy hung phạm đằng sau bức màn chẳng những đối hắn rõ như lòng bàn tay, mà còn xuất quỷ nhập thần, có thể ở trong Thành Trầm Dậm đi lại tự nhiên.” Nói đến chỗ này, trong đầu ta bỗng nhiên hiện lên một ý tưởng, mà Tiêu Nặc đồng thời nhãn tình sáng lên, ta từ trong mắt hắn đọc được ý tứ nào đó.

“Chúng ta đã bỏ sót hai manh mối: thứ nhất, độc khuẩn là ai mang vào Thành Trầm Dậm; thứ hai, Du Lê làm thế nào lấy hân phục tán. Nàng chỉ là một thị nữ, không có khả năng rời khỏi Thành Trầm Dậm, biết được nơi nàng lấy thuốc, có lẽ sẽ mở ra mấu chốt toàn bộ chân tướng.”

Tiêu Nặc nói: “Hân phục tán cũng không khó, ta dám nói Ngọc đại phu cũng có, nếu biết phương pháp phối dược, chỉ cần đi đến tiệm thuốc trong Trấn Trầm Dậm mua nguyên liệu là có thể tự mình phối chế.”

Ta gật đầu nói: “Cho nên, từ ba tháng trước, hoặc là sớm hơn, hân phục tán cũng đã bắt đầu cho Tiêu nhị công tử ăn. Nhưng độc khuẩn chỉ ở đông lĩnh núi Trường Bạch mới có, trừ phi thật sự là Tiêu nhị công tử, bằng không nhất định là có người từ bên ngoài mang vào trong thành.”

Tiêu Nặc suy luận tiếp lời ta: “Mà ba ngày khai thành, duy nhất một bang có hiểm nghi chính là Phát Tài cốc. Bọn họ thời gian đến quá khéo, trở về cũng quá kỳ kỳ, đáng nghi ngờ nhất chính là, nhị ca từng nói qua một câu, huynh ấy bảo ta đã làm rồi, trong mười kẻ Phát Tài cốc có bốn kẻ đều là cao thủ, ít nhất cũng có thể nằm trong năm mươi cao thủ hàng đầu võ lâm hiện nay.”

Ta hơi hơi mà cười, từ từ nói: “Lấy am hiểu cùng võ công Tiêu nhị công tử, hắn đương nhiên không có khả năng nhìn lầm.”

“Cho nên, chúng ta muốn tiếp theo điều tra phải làm hai chuyện, một là phải đến tiệm thuốc Trấn Trầm Dậm kiểm tra bản ghi lại những ai đã mua nguyên liệu điều chế hân phục tán; thứ hai chính là lùng bắt đám người Phát Tài cốc trở về tra hỏi.” Tiêu Nặc nói xong, đột nhiên chấn động, nói, “Không đúng, còn có chuyện!”

“Bọn thủ vệ!” Cơ hồ là cùng thời khắc đó ta hô lên những lời này.

Tiêu Nặc gật đầu, cũng đứng lên: “Đi, chúng ta tìm bọn họ đi. Bất luận như thế nào, đã thảo kinh xà dù sao so với việc bị hung thủ đi trước một bước vẫn tốt hơn.”

Ta biểu lộ tán đồng sâu sắc, tức thời mở cửa cùng hắn cùng đi tìm hai gã thủ vệ trông coi trước cửa Lục Song hôm đại hội tỷ thí kia. Ai ngờ mới vừa đi vào sân, chỉ thấy rất xa sáng lên ánh đèn, A Bất mang theo một toán người vội vàng đi qua.

Tiêu Nặc chạy tới hỏi: “A Bất, khuya khoắt người còn đi đâu?”

“Ai nha tam thiếu, cậu cho là tiểu nhân nguyên ý nửa đêm như vậy chạy tới chạy lui sao? Tiểu nhân không nghĩ thế đâu a! Còn không phải tại Tài Bá lớn tuổi, trời vừa sập tối đã đi ngủ, đến sét đánh cũng không dậy, trong phủ xảy ra chuyện, đương nhiên đành phải là tiểu nhân...” Đám A Bất, A Hứa này chắc là theo Tài Bá lâu dữ lắm, cư nhiên cũng lây nhiễm tật xấu dài dòng văn tự này.

Tiêu Nặc không kiên nhẫn xen ngang lời hắn: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Dạ thưa, vừa có đệ tử báo lại, nói A Đinh A Ất bị phát hiện chết ở trong phòng mình, cho nên tiểu nhân hiện tại dẫn người đi xem”

Ta cùng Tiêu Nặc liếc nhau, tim nhất thời trùng xuống.

Lại là muộn một bước!

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Một đường quang minh

Tiểu hói đầu hôm nay đã bị kinh hoảng hồn vía, cầm một chén trà trên tay, đầu tựa như đang trong cơn địa chấn.

Từ lúc phát hiện thi thể A Đinh A Ất đến bây giờ, hân run lên đã như vậy ước chừng hơn nửa ngày.

Kỳ thực Tiểu hói đầu cũng không phải tên Tiểu hói đầu, kỳ thực hân có một cái tên thật đường hoàng chính chính gọi là Vương Chính Đức, chẳng qua tên này chưa từng có ai gọi qua.

Từ khi bắt đầu nhận thức, người khác đều gọi hân Tiểu hói đầu, bởi vì hân bị hói đầu dài hạn.

Có điều Tiểu hói đầu tin tưởng bản thân một ngày nào đó sẽ trở nên nổi bật hơn người, sẽ giống như chính danh của hân, đường đường hoàng hoàng trở thành một đại nhân vật. Về điểm này, hân không nhắc đến với người khác, đây là hoàn toàn thuộc về tâm tư bí mật của chính hân, để hân mỗi ngày có thể thực yên bình ngủ ngon, mơ mộng đẹp.

Giấc ngủ của Tiểu hói đầu luôn luôn tốt lắm, bình thường đều là vừa ngủ phát thẳng tới đại hừng đông cũng không đi tiểu đêm, đương nhiên thỉnh thoảng sẽ có ngoại lệ, tỷ như một đêm này.

Bởi vì đại hội tỷ kiếm liên tục ba ngày rốt cục đã hạ màn, các huynh đệ bọn họ vất vả ba ngày quyết định uống rượu chúc mừng. Bọn họ đều là đệ tử thấp cổ bé họng nhất Thành Trầm Dậm, đương nhiên không đi nổi tiệm lớn để ăn, tùy tiện tìm cái quán ven đường cũng đã thật thỏa mãn.

Kỳ thực, quán ven đường cũng không tệ, thịt bò kho hương vị tốt lắm, rượu cũng là ủ hoa quả chính tông, dốc vào miệng triển miên, nhưng lại rất lâu ngấm.

Tiểu hói đầu cứ như vậy uống mãi, cùng hân uống còn có rất nhiều người, trong đó có cả A Đinh A Ất, bọn họ ra khỏi đường trường thậm chí còn sớm hơn so với hân.

“A Đinh A Ất hai đứa cháu rủa rúc đầu này, khẳng định là núp trong cái góc nào phun đến độ không đứng dậy đi nổi!” Đám huynh đệ đại ca bọn họ cười nhạo như vậy nói.

Có điều Tiểu hói đầu không nghĩ như vậy, tuy rằng hân đã say túy lúy, nhưng hân muốn làm đại nhân vật sau này, cho dù uống nhiều nhưng cũng tỉnh táo hơn so với những người khác. Hân nhớ được rất rõ ràng, một gã huynh đệ trực gác ở Tiểu phủ tới chậm, sau khi bị phạt ba cốc rượu lớn, hân nói ra nguyên nhân đến trễ—— đại nha hoàn Du Lê có vai vế cao trong nhà nhị công tử, đã chết. Mà A Đinh A Ất, chính là sau khi nghe phải tin tức này sắc mặt đại biến lập tức rời khỏi.

Tiểu hói đầu do dự một chút, lo lắng lỡ miệng nói đại mà uống mạng khiến cho không thành được đại nhân vật, cho nên không nói cho mọi người biết chuyện A Đinh A Ất luôn luôn thăm mền Du Lê cô nương.

Trong lòng có giấu bí mật, uống càng nhiều càng dễ dàng say, cho nên Tiểu hói đầu rất nhanh trở thành người thứ ba rời khỏi cuộc rượu. Đương nhiên, hân không phải trốn trong góc nào phun, mà là trực tiếp trở về phòng, ngã vào trên giường vèo vèo thiếp ngủ.

Ngủ không bao lâu, hân bị mắc tiểu làm tỉnh, trời đất quay cuồng đứng lên, chuẩn bị đi nhà xí. Lúc đi đến ngoài cửa phòng A Đinh A Ất, hân phát hiện bên trong đèn sáng. Khi đó hân cảm giác vẫn chưa quá say, đột nhiên không biết từ đâu bên trong dấy nên một luồng sức mạnh, tính đi vào khuyên giải an ủi bọn họ, đương nhiên cũng muốn nhân tiện hưởng bọn họ tỏ ra một chút nghĩa khí của bản thân, sẽ không đem chuyện bọn họ thăm mền Du Lê cô nương nói ra ngoài.

Vì thế hân lập tức liền đẩy cửa, lập tức liền thấy hai bóng người lè lười đứng đưa qua lại trên xà ngang trong phòng...

Tiêu Nặc thật nghiêm cẩn nghe xong tự thuật của Tiểu hói đầu, mặc cho hân lè la dài dòng, hơn nữa nhiều lần lệch hướng vấn đề khá xa, cũng không ngắt lời hân. Sau đó, Tiêu Nặc vỗ vỗ vai hân, nói: “Đa tạ ngươi, tạm biệt.”

Phong Thần Hi đang coi thi thể, thấy hân không quay đầu lại đứng dậy bước đi, vội đuổi theo ngăn hân lại hỏi: “Ngươi đi đâu đấy?”

“Trở về phòng ngủ.” Hân nói, “Ta một muốn chết.”

“Ngươi cũng không hỏi lại những người khác à? Lỡ đầu Tiểu hói đầu nói dối thì sao?”

Tiêu Nặc thân nhiên nói: “Tỷ không phát hiện đũng quần của hân à? Đũng quần của hân ướt mem. Nếu thật có thể làm bộ như vậy, ta đây xin bội phục hân sát đất.”

Phong Thần Hi trừng mắt hân nói: “Ngươi ít nhất cũng nên hỏi ta một chút xem A Đinh A Ất có phải tự sát hay không chứ.”

“Cái này còn phải hỏi?” Tiêu Nặc cười khò nói, “Không phải mới là lạ!”

Phong Thần Hi không có cách nào khác phản bác, chỉ phải thừa nhận nói: “Không sai, bọn họ đích thực tự sát, bằng không ta tuyệt đối có thể nhìn ra.”

Tiêu Nặc thở dài thật sâu, nói: “Lời nói của Tiểu hói đầu đã đủ thuyết minh trọn vẹn vấn đề. A Đĩnh A Át thăm mền Du Lê tỷ tỷ, nàng liền mua chuộc được bọn họ, tiến vào phòng Lục đại ca hạ độc. Mà A Đĩnh A Át biết được tin nàng đã chết, tự biết khó thoát khỏi tội này, chỉ bằng tự mình kết thúc.”

Phong Thần Hi nhìn hẩn một cái, chậm rì rì nói: “Thế nào, người rốt cục cũng khẳng định là Du Lê hạ độc hại chết Lục Song rồi à?”

“Ta cũng luôn luôn rất khẳng định.” Tiêu Nặc thần nhiên nói, “Tựa như ta luôn luôn đều thật khẳng định việc này cùng nhị ca ta không liên can.”

Phong Thần Hi sắc mặt không vui nói: “Việc đã đến nước này, người còn muốn bao che nhị ca người!”

Tiêu Nặc lắc đầu: “Du Lê tỷ tỷ là Du Lê tỷ tỷ, nhị ca ta là nhị ca ta, vì sao tỷ cứ thích đem bọn họ đặt chung với nhau?”

“Bởi vì Du Lê sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới độc sát Lục Song. Nếu không phải nhị ca người sai khiến, còn có thể là ai?” Phong Thần Hi xụ mặt nói, “Việc này đã rành rành như thế, chỉ là người không đồng ý tin tưởng mà thôi.”

“Chính là vì đã rành rành, cho nên ta mới không tin.”

“Được lắm!” Phong Thần Hi kiểm xuống con giận, “Vậy người cho ta một kết luận người tin tưởng đi.”

“Ta vẫn chưa thể cho tỷ.” Tiêu Nặc lẳng lặng giương mắt đối chọi với ánh mắt của nàng, “Du Lê tỷ tỷ đã chết, hai tên thủ vệ cũng đã chết, án này tiến triển đến nay, cơ hồ tất cả manh mối đều đã đứt đoạn...”

Phong Thần Hi xen ngang lời hẩn: “Người chớ quên, chúng ta còn có hai manh mối là tiệm bán thuốc cùng Phát Tài cốc chưa đi thăm dò.”

“Nhưng là, đám người Phát Tài cốc có thể tìm được hay không, vẫn chưa nắm chắc, cứ coi như tìm được, người sống hay chết cũng không thể xác định. Về phần tiệm bán thuốc này, cứ xem như chúng ta đi tra, có thể lấy được gì hay không, cũng chưa biết.”

“Dù sao cũng phải đi thăm dò chứ?”

“Đương nhiên phải tra, đó là hi vọng duy nhất của chúng ta rồi. Thế nên...”

“Thế nên cái gì?”

Tiêu Nặc cười cười, thẳng xoay người, vừa đi vừa nói chuyện: “Thế nên hiện tại chúng ta tốt nhất cứ trở về phòng, làm một giấc thật thật tốt. Ngày mai, sẽ là một ngày bận rộn phi thường.”

Sáng sớm tỉnh mơ hôm sau, Tiêu Nặc đã lôi kéo Phong Thần Hi chạy khắp các tiệm bán thuốc lớn lớn nhỏ nhỏ trong Thành Trầm Dậm.

Trong lòng hẩn nhét một tờ giấy, trên giấy viết ngũ vị dược liệu——thạch nữ, tử thạch anh, bạch thạch anh, thạch lưu huỳnh, xích thạch chi. Đích thị năm món dược liệu muốn điều chế hàn phục tán tất không thể thiếu.

Mỗi lần đi vào một tiệm bán thuốc, hẩn liền xuất ra tờ giấy này, hỏi tiểu nhị gần nửa năm qua có ai đồng thời mua cả năm vị thuốc này không.

Nhưng mà, không có.

Nhờ vào việc mỗi tiệm bán thuốc đều có ghi lại mỗi khi xuất nhập hàng hóa, nhờ vào việc người người đều nhận thức hẩn là Tiêu phủ Tam công tử, cho nên vì vậy cẩn thận tra lại sổ ghi chép, nhưng mà gần nửa năm qua, toàn bộ Thành Trầm Dậm không ai đã từng đồng thời mua qua cùng lúc năm vị thuốc này.

Chạy qua đến bảy, tám tiệm bán thuốc, Phong Thần Hi tâm đã mau lạnh thấu, có điều Tiêu Nặc vẫn không thấy chút mòi mệ phiền chán nào, quyết định lại đi đến Trấn Trầm Dậm tra tra.

Cũng giống như khi đến, Phong Thần Hi cùng hẩn ngồi trên một chiếc xe ngựa màu đen ảm cúng, ngồi trong bóng tối hết khoảng thời gian bằng giờ ăn cơm, lúc mở cửa ra lại, đã đến Trấn Trầm Dậm.

Tiêu Nặc đối với thôn trấn này rất quen thuộc, mang theo Phong Thần Hi đi khắp ngõ phố, liên tục hỏi hơn mười nhà mở tiệm thuốc, kết quả cũng giống như ở Thành Trầm Dậm.

Lúc này đã tới giữa trưa, ngựa không ngừng vó bốn ba đến giờ, Phong Thần Hi vừa mệt lại vừa khát, thuận miệng nói: “Chúng ta hãy tìm quán nào đó ăn một chút gì đi.”

Tiêu Nặc đang cúi đầu như có đăm chiêu, nghe vậy bả đầu vừa nhấc, kinh ngạc nhìn nàng sau một lúc lâu, bỗng thở dài, nói: “Tỷ tỷ, đều là lỗi của ta, vất vả cho tỷ rồi.”

Phong Thần Hi cười nhẹ, nói: “Người quên rồi hả, chủ ý tra tiệm bán thuốc ta cũng dự phần mà.”

Tiêu Nặc trong mắt xẹt qua một tia nói thần thái mơ hồ không rõ, lại nhìn nàng một lát, giống như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ vào phía

trước một cái ngõ nhỏ nói: “Bên trong kia còn có một tiệm bán thuốc, một nhà cuối cùng, chúng ta đi hỏi qua trước, nếu vẫn là không có kết quả, chúng ta tìm quán ăn cơm, nghỉ ngơi một lát rồi quay lại, được chứ?”

Phong Thần Hi cười nói: “Được.”

Ngõ nhỏ này vị trí thật lạ, hai bên đều là tường cao, đi cách vài bước là có thể thấy được một cánh cửa nhỏ, chỉ là mặc dù giữa ban ngày ban mặt cũng là môn hộ khép chặt, nhìn qua thần thần bí bí.

Phong Thần Hi nhin không được hỏi: “Làm sao có thể có người mở tiệm bán thuốc tại cái nơi vắng vẻ đến như vậy?”

“Vắng vẻ?” Không biết có phải do khung cảnh tác động hay không, nụ cười của Tiêu Nặc cũng có chút thần bí, đề thấp giọng xuống nói, “Đây chính là cái phố náo nhiệt nhất Trấn Trầm Dậm, muốn nói vắng vẻ, cũng chỉ bởi vì hiện tại là ban ngày thôi.”

Phong Thần Hi ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ buổi tối ngược lại náo nhiệt lên?”

“Không sai, có vài nơi chuyên môn đến tối đông như trẩy hội, tẻ như...” Tiêu Nặc lại cười thần bí, cũng không chịu nói nốt chút lời còn lại.

Phong Thần Hi nhìn hẩn, đột nhiên hiểu được, nhất thời đỏ ửng mặt, cắn môi cúi thấp đầu xuống.

Tiêu Nặc lại cười nói: “Hiện tại tẻ đã biết tại sao có người muốn mở tiệm bán thuốc ở trong này chưa?”

Phong Thần Hi ngập ngừng nói: “Biết, đã biết...”

Nơi chuyên môn đến tối đông như trẩy hội, trừ bỏ phường ca múa kịch nghệ, còn có thể là cái gì? Mà nữ nhân làm cái nghề kia, tự nhiên sẽ có đủ loại kiểu nguyên nhân cần được liệu, hơn nữa lượng nhu cầu cũng không ít, cũng sẽ không thể vắng khách.

Cho nên, tiệm bán thuốc mở tại trong ngõ nhỏ này, mặt tiền cửa hiệu cư nhiên rất lớn, khí thế cũng thực không nhỏ. Chỉ là tiểu nhị ngồi ở trong quầy, vẻ mặt mệt mỏi, buồn bã ỉu xiu, một bộ dáng thiếu ngủ, gặp khách đến cửa, cũng không đi tiếp đón, lại còn ngoảnh mặt gạ gạt.

Trong đại đường lặng ngắt như tờ, Tiêu Nặc đi đến kế bên quầy, đột nhiên ho một tiếng thật lớn, tiểu nhị lúc này mới lười biếng ngược mắt lên, nheo mắt liếc hẩn nói: “Đơn thuốc?”

Tiêu Nặc đặt tờ giấy lên.

Tiểu nhị tiếp nhận, chỉ liếc mắt một cái liền ném trở về, nói: “Muốn bao nhiêu? Năm vị thuốc này chúng ta chỉ tiếp đơn lớn, nếu các vị chỉ muốn một ít, tìm nhà khác đi thôi.”

Phong Thần Hi nói: “Bọn ta chỉ là muốn hỏi thăm chút...”

Tiêu Nặc hướng nàng ra hiệu bằng mắt, cướp lời nói: “Bọn ta chính là cần số lượng lớn... Năm vị thuốc này trong quán các ngươi còn bao nhiêu?”

Lúc này con mắt tiểu nhị mới liếc hẩn một cái, nói: “Hàng hiện có nhưng thật ra không nhiều lắm, bất quá nếu các vị muốn nhiều, ngày mai liền sẽ có đủ cho các vị hết.”

Tiêu Nặc lập tức thờ dài, nói: “Thế nào, không phải là hàng hiện có à? Ài, xem mặt tiền cửa tiệm nhà ngươi khí thế như vậy, ta còn tưởng được liệu đương nhiên sẽ thật sung túc a.”

Tiểu nhị trừng mắt hẩn nói: “Cái khác không dám nói, nhắc tới năm vị thuốc này, toàn bộ Trấn Trầm Dậm cũng không có tiệm bán thuốc nhà ai so với nhà chúng ta sung túc hơn! Chỉ là hiện tại đồ chơi đó bán rất đắt hàng, người nhập hàng nhiều lắm, ngày hôm qua mới nhận một đơn lớn, tạm thời không thừa bao nhiêu hàng có trong tiệm mà thôi.”

Nhân tình Tiêu Nặc sáng lên, dò hỏi: “Đồ chơi đó, lúc này thật sự bán rất đắt?”

Tiểu nhị ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hẩn nói: “Các vị muốn đặt lượng lớn, nói vậy cũng là làm cái trò kia, bán được hay không được, còn phải hỏi ta à? Nếu không bán được, các vị cũng sẽ không thể đi kiểm thử tiền dơ bẩn này, phải vậy không?”

“Đúng thế đúng thế.” Trên mặt Tiêu Nặc mau mắn xuất hiện cười trừ, nhìn qua quả nhiên rất giống loại người kiểm tiền dơ bẩn, “Thực ra là ta muốn hỏi đồ chơi đó ở nơi này bán được hay không?”

“À, ta hiểu rồi, hóa ra huynh đài muốn kiểm tiền tiêu vặt cho vị cô nương này a... Chẳng qua là, ai cũng đều biết bọn họ ăn đồ chơi ấy sẽ mất mạng a...” Tiểu nhị trên dưới đánh giá hẩn vài lần, đột nhiên dừng lại.

Tiêu Nặc thức thời đặt lên một thỏi bạc, tiểu nhị thoải mái tiếp nhận, háng háng cổ họng nói: “Ta nhìn huynh đài đây quả nhiên không lầm, sẽ thành thật nói rõ với huynh. Người đến tiệm của chúng ta mua ngũ vị được liệu này không ít, nhưng đều là đến nơi khác làm thành thứ đồ chơi kia bán ra, không dám đụng phạm vì Trấn Trầm Dậm. Bởi vì, ở Trấn Trầm Dậm, toàn bộ địa bàn đã sớm bị một gã Hắc Hồ thầu tóm... Nha, ngày hôm qua một đơn thuốc lớn kia, chính là hẩn đặt. Hắc Hồ là một nhân vật lợi hại, chỉ với sức một mình huynh đài, muốn từ trong miệng hẩn lấy đi miếng ăn này, chỉ sợ không dễ dàng, không dễ dàng...”

Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi liếc nhau, đồng thanh kêu lên hỏi: “Ở đâu có thể tìm được hắn?”

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sóng lớn lại khởi

Ở phía tây ngõ Mộc Ngẫu, tòa nhà lớn nhất quý phái nhất kia, chính là nơi ở của Hắc Hồ——tiểu nhị đã nói như thế.

Bởi vậy làm ta cùng Tiêu Nặc vó ngựa không ngừng đuổi tới ngõ Mộc Ngẫu, cho tới khi lại thấy thật nhiều người vây quanh ở một chỗ chỉ trở ngoài cửa, trái tim thật vất vả lắm mới nghĩ được một lát lại bị nắm giật lên.

Sẽ không phải là người này cũng bị diệt khẩu, đứt đi manh mối chứ?

Ta tới gần một đại nương đang đứng đó, dò hỏi: “Đại thẩm, xin hỏi...” Nói còn chưa nói hoàn, vị đại nương kia liền quay đầu trừng ta liếc mắt một cái, cả giận nói: “Đại thẩm? Ta có già như vậy sao?”

Tiêu Nặc vội vàng chen vào nói: “Tỷ tỷ cũng thật là, chưa nhìn rõ ràng đã gọi vậy. Vị tỷ tỷ đây, xin hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Đại nương xem xét hắn vài lần, thế mới vừa lòng, nói: “Chuyện tốt, chuyện tốt tận trời! Đại công tử đã phái người đến đem cái tên Hồ hắc tâm kia đi. A di đà phật, quả nhiên là thiện giả thiện báo, ác giả ác báo! Tên Hồ hắc tâm này a, ý vào bán hân phục tán phát tài, thường ngày hay hoành hành bà con chòm xóm, làm toàn chuyện vô đạo đức...”

Vị đại nương vẫn liên miên lời nhai, Tiêu Nặc đã vội kéo tay của ta nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đi.”

Ta ngạc nhiên nói: “Người không hỏi xem đại công tử là ai à?”

Tiêu Nặc cười, ngoái đầu nhìn lại nói: “Ồ trong phạm vi thế lực Thành Trăm Dặm, tỷ cho rằng còn có vị đại công tử thứ hai nào sao?”

Không sai, không chỉ riêng Trần Trăm Dặm, cả toàn bộ khu điền trang bên cạnh, chỉ sợ có thể được người xưng là đại công tử cũng chỉ có một, chính thị Tiêu Mạch.

Vì thế chúng ta lại lần nữa trở lại trên xe ngựa.

Thân xe nhẹ nhàng xóc nảy, suy nghĩ dường như cũng dao động cùng nó, loại tư vị này thật kỳ quái, bản thân hao hết tâm tư tra được manh mối, trong lúc đang mừng thầm, đột nhiên lại phát hiện bị người khác nhanh chân đến trước, không biết là nổi giận hay là không cam lòng, hoặc hơn nữa là nhiều điểm nghi ngờ cùng mất mát.

Ta nhìn không được vấn đề nói: “Theo người thấy, đại ca người vì sao mang Hắc Hồ đi?”

Tiêu Nặc cười cười: “Đừng xem nhẹ đại ca của ta, chúng ta có thể nghĩ đến, huynh ấy cũng tuyệt đối cũng có thể nghĩ đến.”

“Nói cách khác, Tiêu Mạch cũng hoài nghi Du Lê, cũng bắt đầu truy tìm nơi bắt nguồn hân phục tán này?” Thấy hắn gật đầu, ta càng là nhũu mày nói, “Có điều, người đừng quên, chuyện Du Lê ở trong thức ăn hạ hân phục tán này không có người ngoài biết. Là người phát hiện mẫu da vịt kia, là ta từ trong da vịt giám nghiệm ra hân phục tán, từ đầu tới đuôi, chúng ta đều là bí mật hành động.”

Tiêu Nặc vẫn cười như trước, vẻ tươi cười như lười nhác lại nghiêng ngả mười phần: “Tỷ lại hoài nghi gì rồi?”

“Nếu quả có người thứ ba biết Du Lê có vấn đề, như vậy hẳn rất có khả năng chính là kẻ vụng trộm lên vào phòng ta động đến con chuột chết kia!”

Tiêu Nặc trầm mặc nửa ngày, như rồng mây, hướng ta ngoác ngón tay. Ta cúi người qua, đang muốn lắng nghe xem hắn có cao kiến gì, hắn lại đột nhiên từ trên đầu ta nhổ xuống cọng tóc, giọng lên nói: “Nhìn này, tóc bạc! Tỷ tỷ, tỷ chính là quá mức đa nghi, theo ý của tỷ ai ai cũng có hiểm nghi cả, lo lắng như vậy sẽ hao tổn tinh thần, không khéo già sớm.”

Ta dở khóc dở cười, trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái nói: “Người nói sai rồi, ít nhất ta từ đầu tới cuối cũng chưa từng hoài nghi đến người.”

“Tỷ tín nhiệm ta như vậy?” Tiêu Nặc thu hồi lại tươi cười, dùng một loại biểu tình thật nghiêm cẩn thật nghiêm túc nhìn ta, khiến cả người ta bị mất tự nhiên. Ngay tại lúc ta sắp chịu không nổi mà chuẩn bị quát một tiếng “Người nhìn cái gì” thì, hắn rốt cục thờ dài thật dài nói: “Kỳ thực tỷ tỷ tín nhiệm ta, tựa hồ cũng giống như ta tin tưởng hai vị ca ca vậy, lý do không thể nói nên lời, nhưng chính là sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ che chở, phải không?”

Ta nhất thời ngây người. Bị hắn nói như vậy, ta mới ngộ ra, vì sao lại tín nhiệm Tiêu Nặc như thế, cho rằng hết thảy cùng hắn không quan hệ, dường như thật sự không tìm thấy lý do xác thực nào. Chính là tại góc nào đó trong thâm tâm ngoan cố nhận định tuyệt đối sẽ không là hắn, như để bảo toàn thứ gì đó trọng yếu, không cho phép người khác hoặc là bản thân đối hắn có chút nghi kỵ. Tại sao có thể như vậy a...

Ta bỗng nhiên cảm thấy thật rối bời. Để lấp liếm đi cảm giác rối bời này, ta cắn cắn môi nói: “Không phải thế. Đó là bởi vì hôm tỷ thí đại hội đó từ mới sáng sớm người đều theo ta ở cùng một chỗ, người làm sao có thể phân thân đi hạ độc?”

Tiêu Nặc mỉm cười, đôi mắt lại tràn đầy ánh sáng nhu hòa nhòa nhạt: “Về sau chẳng phải đã chứng minh được là Du Lê đi hạ độc sao? Cho nên căn bản là không cần ta tự thân xuất mã.”

“Nếu thật là người, người vì sao muốn trộm mẫu da vịt kia, để ta biết được chuyện trong thức ăn có hàn phục tán chứ?”

“Vừa ăn cướp vừa la làng, những lời này tỷ tỷ chưa nghe nói qua à?”

“Khi Du Lê bị hại người vẫn là cùng ta chung một chỗ a.”

“Ta nếu có thể kêu Du Lê đi độc chết Lục Song, tự nhiên cũng có thể lại khiến người khác đi giết Du Lê.”

“Người!” Ta thấy vậy cũng nản. Ta khắp nơi vì hấn bảo chữa như thế, hấn ngược lại cứ khẳng khẳng cãi, thật không biết hấn suy nghĩ cái gì nữa đây!

Mà Tiêu Nặc lại cười đến càng vui vẻ, một đôi mắt cũng trở nên càng thêm nhu hòa, thấp giọng nói: “Cám ơn tỷ, Phong tỷ tỷ.”

Ta phụng phịu nói: “Ta có giúp người gì đâu, có gì mà cảm tạ?”

“Cám ơn tỷ tín nhiệm ta như thế.” Tiêu Nặc nói xong, lập tức mở cửa xe nhảy đi ra ngoài, ta lúc này mới phát hiện hóa ra xe ngựa đã đến Thành Trăm Dặm.

Tại phòng khách A Bất A Hứa A Biến A Tâm bốn gã sai vặt nhất tề đồng thanh nói: “Hoan nghênh tam thiếu gia cùng Phong cô nương hồi phủ.”

“Đại ca đâu?”

“Đại thiếu gia đang ở phòng nghị sự.”

Ta cùng Tiêu Nặc một đường chạy mau tới phòng nghị sự, chỉ thấy cửa phòng mở lớn, bên trong đứng không ít đệ tử Thành Trăm Dặm, mà chính giữa đại đường là một gã vạm vỡ đang sợ hãi rụt rè, run giọng nói: “Tiểu nhân thật không biết vị cô nương kia là người tại quý phủ, bằng không có cho tiểu nhân mượn một trăm lá gan cũng không dám đem hàng bán cho nàng a! Đại công tử xin hãy tin tưởng tiểu nhân, tiểu nhân hoàn toàn là không biết chuyện...”

Ta cùng Tiêu Nặc lặng lẽ đi đến bên cạnh Tài Bá, Tiêu Nặc hạ giọng nói: “Sao lại thế này?”

“Hồi tam thiếu gia, buổi sáng nhị thiếu gia độc nghị phát tác, người hầu đến nói cho lão nô, lúc lão nô vào nhà phát hiện nhị thiếu thống khổ vạn phần cuộn mình trên mặt đất. Lão nô hỏi nhị thiếu, nhị thiếu bảo bản thân cho tới giờ chưa hề ăn qua hàn phục tán gì, hơn nữa mấy ngày nay đóng cửa không ra, trừ bỏ Du Lê ngày đưa ba bữa, không có ăn qua này nọ linh tinh. Vì thế lão nô phải đi bẩm báo đại thiếu gia, đại thiếu gia hoài nghi là Du Lê ở trong thức ăn âm thầm hạ hàn phục tán, bởi vậy phải người truy tìm nguồn cung cấp hàn phục tán cho nàng. Tên này chính là ác bá bán hàn phục tán tại Trấn Trăm Dặm, hấn đã thú nhận, nói là khoảng cỡ chừng nửa năm trước bắt đầu bán một ít hàn phục tán cho Du Lê, có điều hấn cũng không biết thân phận Du Lê, chỉ nghĩ là người mua tầm thường.”

Thì ra là thế, xem ra ta đúng thật đa nghi. Có điều, cái gã lên vào trong phòng ta đụng tới con chuột chết kia đến tột cùng là ai mới được?

Bên kia Tiêu Mạch hừ lạnh một tiếng, đối Hắc Hồ nói: “Người làm nghề này, bán thành dù chưa có công khai cấm, nhưng dù sao cũng không phải là cái việc gì sáng sủa, người tốt nhất thu liễm chút, làm việc đừng quá bừa bãi. Việc này ta tạm không cùng người tính toán kỹ, đi đi.”

Hắc Hồ kia vội vàng vừa cúi đầu dập đầu cảm ơn trời đất đi ra ngoài. Chờ sau khi hấn rời khỏi đây, Tiêu Mạch mới trầm sắc mặt xuống, cả giận nói: “Ta đã nói nhị đệ sẽ không làm ra cái chuyện ti tiện bỉ ổi như vậy, hóa ra hết thảy đều là do ả tiện nhân kia! Ở trong thức ăn của nhị đệ lén bỏ hàn phục tán, làm cho nhị đệ bị nghị, lại mua chuộc thủ vệ sử dụng độc khuẩn độc chết Lục Song, hăm hại nhị đệ ta bất nghĩa! ả tiện nhân kia, Tiêu gia ta đối ả không tệ, ả thế mà lại lấy oán trả ơn như vậy đó!”

“Chỉ là không rõ tại sao lại lấy oán trả ơn?” Ta đột nhiên lên tiếng.

Tiêu Mạch ngậy người một chút, hỏi: “Phong cô nương chỉ giáo cho?”

“Du Lê chỉ là thị nữ bình thường, nàng vì sao muốn hăm hại chủ tử của mình?”

Tiêu Mạch nhìn ta chăm chú vài lần, trầm giọng nói: “Đưa Tiểu Văn tới đây.”

Một đệ tử lên tiếng trả lời mà đi, không bao lâu, tỷ nữ áo tím Tiểu Văn liền được đưa vào nội đường.

Tiêu Mạch nói: “Tiểu Văn, ta hỏi người, người cùng Du Lê quan hệ như thế nào?”

Tiểu Văn đáp: “Tình đồng tỷ muội.”

“Như vậy theo ý của ngươi, Du Lê là người ra sao?”

“Con người Du Lê tỷ tỷ tốt lắm, tỷ chẳng những thông minh khéo tay, hơn nữa đặc biệt quan tâm người khác, bọn tỷ muội ai bị bệnh, tỷ ấy đều so với chính mình bị bệnh còn sốt ruột hơn.”

“Thế thì một vị tỷ tỷ tốt như vậy, sẽ giống với một người âm thầm hạ độc chủ tử của mình sao?”

Tiêu Văn cả người run rẩy, lúc ngẩng đầu lên lại, trong mắt đều là nét do dự, thấp giọng nói: “Nếu... nếu, vị chủ tử đó là nhị thiếu gia... rất có khả năng.”

Mọi người ồ lên, Tiêu Mạch lại mặt không đổi sắc, tiếp tục hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì, bởi vì...” Tiêu Văn cắn răng một cái, nói thật nhanh: “Bởi vì Du Lê tỷ tỷ thích nhị thiếu gia! Thích thật lâu, có điều nhị thiếu gia luôn luôn đối tỷ lạnh lùng nhân nhạt, cho nên Du Lê tỷ tỷ lúc nào cũng thật thương tâm, nô tỷ vài thứ thấy tỷ ấy vụng trộm khóc.”

“Ý của ngươi là, Du Lê thích nhị đệ ta, nhưng nhị đệ không thích nàng, cho nên nàng từ yêu thành hận, làm ra loại sự tình này?”

Tiêu Văn mím môi, muốn nói lại thôi.

Tiêu Mạch hếch chân mày lên nói: “Ngươi có cái gì muốn nói, cứ nói đừng ngại.”

“Hồi đại thiếu gia, vốn dĩ nhị thiếu gia chính là luôn đối Du Lê tỷ tỷ không đáp lại, ta tưởng Du Lê tỷ tỷ cùng lắm nước mắt ngấn dài, sẽ không nảy sinh tâm địa ác độc đến nỗi muốn đi hại nhị thiếu, có điều...” Tiêu Văn nói tới đây, khẩn trương không ngừng vận vẹo ngón tay vào nhau, ấp a ấp úng nói, “Có điều, nhị thiếu gia dường như có ý trung nhân khác, nhưng lại vì người nọ đánh Du Lê tỷ tỷ một bạt tai, đem thức ăn tỷ ấy dày công cực khổ nấu đồ đi cả, ngày đó lúc Du Lê tỷ tỷ trở về, biểu tình đáng sợ nói không nên lời, nô tỷ lúc ấy thật sợ hãi.”

Tiêu Nặc âm thầm cảm tay của ta, ta quay đầu nhìn hần, thấy hần đầy mắt đều là vẻ lo lắng. Ta biết hần lo lắng điểm nào: ta cùng hần đều biết Tiêu Tiệm có tình nhân bí mật, có điều những người khác dường như đối với chuyện này đều không hề hay biết. Tiêu Tiệm làm người cao ngạo không kềm chế được, theo lý thuyết hần thích cô nương nào tuyệt sẽ không âm thầm lui tới, không dám lộ ra trước mặt người khác, trừ phi có ẩn tình.

Mà giờ phút này Tiêu Văn đem việc này nói ra, cái bí mật kia sợ là giữ không được, một khi sáng tỏ, sẽ có loại hậu quả gì, thật không thể lường hết.

Tiêu Nặc đột nhiên lớn tiếng nói: “Mặc kệ Du Lê tỷ tỷ có phải thích nhị ca ta hay không, hay nhị ca ta có phải thật không thích tỷ ấy, nhưng tỷ ấy đã bị người ta giết, đây là sự thật. Nếu hết thấy đều là một mình Du Lê tỷ tỷ làm, cùng lắm là tỷ ấy tự sát, sao lại khi không xuất hiện ra kẻ khác giết tỷ ấy thể kia?”

Tiêu Mạch ánh mắt lóe lên, chuyển hướng hần nói: “Tam đệ nói có đạo lý, việc này còn nhiều điểm đáng ngờ. Trước khoan hãy đề cập tới chuyện Du Lê là bị người giết chết, ngay cái việc nói nàng vì nhị đệ có người yêu khác mà tâm sinh oán hận đã rất buồn cười, ai chẳng biết nhị đệ say mê kiếm đạo, cho tới bây giờ chưa từng để ý tới tư tình nhi nữ, làm sao có thể có ý trung nhân? Tiêu Văn, ngươi cũng biết kết cục của việc nói dối?”

Tiêu Văn vội vàng biện giải nói: “Nô tỷ thật không nói dối, là thật thừa đại thiếu gia! Ngay tại ngày hôm sau tỷ thí đại hội, sau khi Du Lê tỷ tỷ đưa cơm trưa cho nhị thiếu gia trở về, cả người tinh thần hoảng hốt, có vẻ rất không bình thường, nô tỷ hỏi tỷ ấy như thế nào, tỷ ấy cũng không chịu nói. Rồi tới hôm đó tỷ ấy tự mình vụng trộm uống rất nhiều rượu, lúc nô tỷ đi tỷ ấy lên giường thì tỷ ấy đột nhiên bắt lấy tay của nô tỷ mà hỏi: 'Vì sao, ta có cái gì so ra kém nàng, chàng cư nhiên thích nàng không thích ta? Nhị thiếu gia, đã nhiều năm như vậy, ta vì chàng làm nhiều chuyện như vậy, chàng lại đối xử với ta như thế, ta không cam lòng, ta không cam lòng...' Nô tỷ lúc ấy nghe xong cũng chấn động, liền hỏi Du Lê tỷ tỷ nàng kia là ai, Du Lê tỷ tỷ ni non vài câu, nô tỷ chỉ nghe đến cái gì ngọc, lúc hỏi lại thì tỷ ấy thiếp đi mất rồi.”

“Cái gì ngọc?” Tiêu Mạch nhíu mày suy tư. Mà Tiêu Nặc dường như là nghĩ ra điều gì, sắc mặt nhất thời thay đổi, hần vụng trộm dùng ngón tay viết chữ lên lòng bàn tay của ta, ta ngưng thần nắm bắt ý tứ, hần viết là: “Ngăn cản tiếp tục truy sâu.”

Ta mặc dù không hiểu ý này, nhưng lập tức phối hợp, mở miệng nói: “Nơi phát ra hàn phục tán mặc dù đã điều tra rõ, có điều độc khuẩn như trước vẫn là câu đố.”

Tiêu Nặc gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, thay vì tại đây đoán mò ai là hung thủ sát hại Du Lê tỷ tỷ, chi bằng đi thăm dò điều tra độc khuẩn là ai đưa vào Thành Trăm Dặm. Đại ca, huynh mau phái người tiếp tục đuổi theo bọn người Phát Tài cốc kia, lần trước để cho bọn chúng đào thoát, còn đã thương nhị ca, thể diện Thành Trăm Dặm chúng ta coi bộ mất hết, hừ hừ, này thù không báo phi quân tử...”

Hần đang chậm rãi thao thao bất tuyệt mà nói, thì một đệ tử vội vàng đi vào, ở bên tai Tiêu Mạch nói nhỏ vài câu, lại thấy Tiêu Mạch biến sắc nói: “Phát hiện khi nào?”

Tên kia đệ tử nói: “Nửa canh giờ trước, chỉ vì không dám xác định, cho nên giờ mới bẩm báo.”

Tiêu Mạch mặt trầm như nước, hơi hơi trầm ngâm nói: “Trước tiên lặng lẽ phái người đi tìm. Mặt khác, thỉnh Ngọc lang trung cùng nhi nữ của ông ấy tới nơi này một chuyến.”

Tiêu Nặc nói: “Đại ca, Phát Tài cốc kia——” hần còn muốn chuyển hướng đề tài, Tiêu Mạch đã gờ tay ngăn, nói: “Tam đệ không cần gấp, việc này ta đều có chủ trương.”

Tiêu Nặc thờ dãi nhìn ta liếc mắt một cái, đành phải buông tha.

Ước chừng sau thời gian một chung trà nhỏ, đệ tử Thành Trăm Dặm mang theo một người đi vào đại đường, người nọ thanh sam nho nhã, đúng là đệ nhất danh y Thành Trăm Dặm Ngọc Ân Hoài. Mà ông thoạt nhìn sắc mặt tái nhợt, bước chân lơ đãng, có vẻ mất hồn mất vía.

Tiêu Mạch về mặt ôn hoà nói: “Ngọc đại phu, đạo này vẫn khỏe?”

“Đa tạ đại công tử quan tâm, lão phu hết thầy đều tốt.”

“Vậy lệnh ái đâu rồi? Ta mời nàng và ông cùng nhau lại đây, vì sao chỉ thấy một người?”

Ngọc Ân Hoài xoa xoa mồ hôi trên trán, nói: “Tiểu nữ bị bệnh, cho nên không thể tới gặp đại công tử, thỉnh đại công tử thứ tội.”

“Bị bệnh? Không biết là bệnh gì? Ngay cả Ngọc đại phu đây cũng không trị hết?”

Ngọc Ân Hoài ậm ừ nói: “À không có gì, bệnh vặt mà thôi, an tâm tĩnh dưỡng là được.”

“Phải không?” Tiêu Mạch thần nhiên nói, “Nghĩ chắc là chịu đả kích trầm trọng từ cái chết của Lục Song?”

Ngọc Ân Hoài sắc mặt chợt biến, có điểm xấu hổ, lúng ta lúng túng nói: “Đại, đại khái là thế...”

Lục Song chết vì sao đối với nữ nhi của Ngọc Ân Hoài đã kích thái quá? Nàng cùng hắn có quan hệ gì kia? Ta nhũn mày mà nghĩ, trong lúc đó, Tiêu Nặc ở trong lòng bàn tay ta viết rằng: “Kỳ nữ Ngọc Mễ, là người nhị ca yêu, cũng...” Hắn ngừng một hồi lâu, ánh mắt lóe lên vẻ bất định, cuối cùng chán nản thở dài, mới lại viết tiếp tục——

“Cũng là vị hôn thê của Lục Song.”

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tình nhân bí mật

Hoàng hôn.

Một chút ánh tà dương tịch mịch phía chân trời chiếu vào hành lang gấp khúc của Ngọc gia Hàm Ngọc Lâu tại Thành Trăm Dặm.

Trong tĩnh lặng truyền đến tiếng bước chân từng bước một rõ ràng, từ phía tận cùng hành lang gấp khúc một vị phu nhân quý phái chậm rãi mà đến.

Bà đã không còn trẻ tuổi, bất luận trang điểm tinh xảo cỡ nào cũng không thể che giấu dấu vết năm tháng lưu lại ở trên mặt bà, nhất là giờ phút này, tịch dương ánh lên khuôn mặt u sầu kia của bà, khiến bà nhìn qua già đi ít nhất cũng hai chục tuổi.

Bà vốn không nên như vậy, bà vốn nên là người phụ nữ hạnh phúc nhất thỏa mãn nhất thiên hạ: bà là nữ chủ nhân danh môn vọng tộc Ngọc gia Thành Trăm Dặm, trượng phu của bà là nhất đại danh y vang danh nhất giang hồ, bản thân bà cũng là nữ hiệp tiếng tăm lừng lẫy trong chốn võ lâm... Hết thấy vốn cũng đã đủ khiến một nữ nhân cảm thấy hạnh phúc cùng thỏa mãn, hưởng chi, nàng còn có Hàm Ngọc Lâu này.

Hàm Ngọc Lâu, đây không chỉ là một cái tên khiến người tại Thành Trăm Dặm kính ngưỡng, cũng là nơi kinh động lòng người nhất trong chốn giang hồ.

Đối với nhóm thiếu hiệp trẻ tuổi có chút danh vọng cùng bản sự trong chốn giang hồ mà nói, thông qua quan sát luận võ để nâng cao tu vi võ công bản thân cố nhiên là mục đích chủ yếu cho việc hàng năm đều tới tham gia đại hội tỷ kiếm của bọn họ, nhưng khiến cho bọn họ hướng tới hòa theo còn có một mục đích thứ yếu khác mà trong lòng bọn họ đều biết rõ ràng lẫn nhau nhưng lại không ai chịu thừa nhận, chính là đến Hàm Ngọc Lâu thử thời vận, xem có may mắn được chính mắt diện kiến phong thái say lòng người của Ngọc đại tiểu thư hay không.

Ngọc đại tiểu thư, chính là con gái duy nhất của thần y Ngọc Ân Hoài tại Thành Trăm Dặm, tên tự chỉ một chữ Mễ. Một thân nữ mao vũ song, diễm danh lan xa, những người gặp qua nàng thậm chí còn xưng nàng là sắc đẹp vượt trên thế tục.

——Thế tục trăm năm khó gặp báu vật tuyệt sắc; khiến hoa nhi dung nhan thất sắc, làm bướm bướm vũ điệu ngừng chân... Ca ngợi không ngớt lời như vậy, ở trong chốn giang hồ đã sớm lưu truyền đến nỗi già trẻ đều biết.

Hưởng chi, vị Ngọc đại tiểu thư này chẳng những là nữ nhân, mà còn thông minh tuyệt đỉnh, mười hai tuổi đã được Ngọc thần y chân truyền toàn bộ, trí đủ loại nghi nan tạp chứng dễ như trở bàn tay, sở dĩ không hành y, chỉ vì nàng là thân nữ nhi, không tiện xuất đầu lộ diện thôi. Mặt khác, Ngọc đại tiểu thư mặc dù chưa từng tập võ, nhưng đối với võ học các phái võ công tâm pháp đều nghiên cứu sâu, tới hơn mười bốn tuổi, đã khám phá thân, khí, mạch ba mối quan hệ bên trong cơ thể người, xưng là Tam tượng quy nguyên tâm pháp, người học võ, nếu được nàng chỉ điểm, nội trong thời gian ngắn võ công tu vi cũng sẽ tiến bộ rất nhanh.

Bởi vậy, tuy rằng Ngọc đại tiểu thư từ lúc nằm trong tá lốt đã được phụ thân làm chủ lập hôn phối với người khác, nhưng mà hàng năm cứ đến đại hội tỷ kiếm giang hồ thiếu hiệp tiến đến bãi phóng năng vẫn nhiều chứ chẳng ít.

Gần trăm năm nay, trong chốn giang hồ có người con gái phong quang đến bậc này, trừ bỏ Ngọc đại tiểu thư, chưa từng có người thứ hai.

Có con gái như thế, ngọc phu nhân cảm thấy đây thật sự là ông trời đối bản thân mình ưu ái, điểm duy nhất không được hoàn mỹ chính là việc hôn nhân định quá sớm, khiến bà có chút lo lắng, sợ nữ nhi kinh tài tuyệt diệu của mình gả cho một vị hôn phu tầm thường. Không nghĩ tới, đại hội tỷ kiếm năm trước Lục Song một lần hải tân tú vòng nguyệt quế, lập tức trở thành nhân vật trẻ tuổi tiêu biểu của Thành Trăm Dặm, một phát tiếng tăm cao vút tận trời, làm bà rốt cục có thể an tâm, cũng âm thầm ở trong lòng vui mừng thay ánh mắt độc đáo của trượng phu, không phò thác nhảm người.

Có điều, ngay tại khi bà định nghĩ chủ ý chuẩn bị đại hi gả con gái, thì tin dữ truyền đến——Lục Song thế mà đã chết không thể hiểu nổi.

Nếu chỉ có vậy cũng không sao, điểm chết người là trượng phu xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, làm người còn có điểm cổ hủ thủ cựu, trải qua ba ngày lo lắng, cuối cùng quyết định để cho nữ nhi thủ tín gả vào Lục gia làm tân nương của người chết, nhưng lần này nữ nhi vốn xưa nay hiếu thuận lại đột nhiên tỏ ra khác thường, chẳng những liều chết không theo, lại còn nói bản thân đã có người yêu khác, hơn nữa còn hoài mang cốt nhục của người nọ!

Một câu nói đẩy lên sóng to kinh thiên động địa, Ngọc Ân Hoài toàn lấy tam cương ngũ thường trị gia, sao có dung túng cho thứ bại hoại môn phong bị người đời gièm pha này, dưới con thịnh nộ áp dụng gia pháp, đem Ngọc Mễ đánh toi tã, ép con nói ra danh tánh của kẻ thông dâm, Ngọc Mễ mặc dù bị đánh mình đầy thương tích, lại trước sau không nói lấy một lời, cuối cùng bất tỉnh.

Con giận Ngọc Ân Hoài còn sót lại chưa tan, đem Ngọc Mễ khóa trong Hàm Ngọc Lâu, miệng nói đợi sau tra ra sự tình rõ ràng sẽ đem tới từ đường hướng tổ tông chịu tội, sau đó lại lờ Ngọc phu nhân quở trách thậm tệ, nói bà không quản giáo nữ nhi được tốt, lúc bảy giờ người của Tiêu phủ tới thỉnh ông đi, Ngọc phu nhân liền nhân cơ hội sang Hàm Ngọc Lâu, tính lựa lời khuyên giải an ủi nữ nhi một bận.

“Ài...” Ngọc phu nhân thở dài, “Phận làm mẫu thân, quan tâm đến nữ nhi biết bao nhiêu cho đủ.” Vừa đi vừa nghĩ, bà đã đi đến trước cửa phòng nữ nhi. Nhẹ đẩy cửa ra, bà ôn nhu gọi nhũ danh của ái nữ: “Mễ Mễ, cha con mới vừa đi rồi, có chuyện gì cứ cùng mẹ...”

Thanh âm của bà bỗng nhiên im bặt, bởi vì trong phòng không có ai, một bóng người cũng không có.

Trên bàn trang điểm khắc hoa phẳng phiu nằm một mẩu giấy nhỏ, Ngọc phu nhân chạy vội đến, tuy rằng trực giác đã sớm nói cho bà đại sự không tốt, nhưng sau khi xem xong dòng chữ nữ nhi lưu lại rồi, vẫn là không khỏi ngồi ngả ngửa, lá tin trong tay bay xuống, lại bị gió cuốn chui vào đáy bàn, phần lớn ẩn vào bóng đêm, chừa lại một góc ở ngoài trên viết chữ mờ mờ hồ hồ có thể đọc được——

“... Thực sự trong bụng đã có cốt nhục của người ấy, lại thật không đành lòng cũng không còn biện pháp, đành phải theo người ấy đi xa...”

Ngọc phu nhân nắm chặt mười ngón, thất thanh khóc rống lên.

Tịch dương rất nhanh lặn.

Chạng vạng, tấm màn đen che lại bao bọc hết thảy.

“Đại thiếu gia, Ngọc phu nhân cầu kiến.”

“Ngọc phu nhân?” Tiêu Mạch bỗng nhiên quét mắt dừng lại ở Ngọc Ân Hoài, cười nói, “Ngọc đại phu rời nhà mới một chốc như vậy, phu nhân đã tìm đến, hay là trong nhà có việc phát sinh?”

Ngọc Ân Hoài lúng ta lúng túng nói: “Khiến đại công tử chê cười, để tôi ra đó xem thử chuyện gì.”

“À...” Tiêu Mạch ngăn lại hần nói, “Nếu đã đến, mời vào rồi hãy nói.”

Lời còn chưa dứt, ngoài đại đường vang lên tiếng bước chân thất tha thất thểu, Ngọc phu nhân mặt tuôn đầy lệ đã đi vào cửa, ba bước rồi hai bước xông đến phía trước Tiêu Mạch, không nói hai lời “Bịch” một tiếng hai đầu gối khụy xuống.

Tiêu Mạch nhướng một bên mày, đưa tay đỡ dậy nói: “Phu nhân mau mời đứng lên, đây là cơ gì?...”

“Đại công tử!” Ngọc phu nhân chặn lời hần, hai tay dè lên giấy viết thư, vừa khóc vừa nói, “Con gái của tôi bị gian tặc lừa gạt, hiện đã rời nhà trốn đi, đi đâu không rõ, sống chết không biết, thỉnh đại công tử vì Ngọc gia nhà tôi chủ trì công đạo!”

“Cái gì?!”

Trong lúc nhất thời, trong đại đường người người há miệng kinh hô, Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi hai người hai mặt nhìn nhau, tim cũng tự nhiên trùng xuống: Ngọc Mễ trốn đi, như vậy Tiêu Tiệm...

Ngọc Ân Hoài bước dài xông lên trước, bắt lấy cổ tay Ngọc phu nhân kêu lên: “Bà nói cái gì?”

“Tôi nói gì à? Tôi nói con gái của chúng ta, nó...” Ngọc phu nhân dùng sức đẩy ông ra, khóc lớn nói, “Nó đi rồi!”

“Đi rồi?” Ngọc Ân Hoài thì thào lặp lại, “Đi rồi...”

Tiêu Mạch lấy mảnh giấy viết thư kia nhìn lướt qua, trầm giọng nói: “Mọi người chớ đừng vội hoảng sợ, trước vẫn là xem Ngọc đại tiểu thư nói như thế nào đi.”

Hắn cho hạ nhân không phận sự lui xuống, bắt đầu đọc to lá thư Ngọc Mễ để lại, lúc đọc tới câu “Thực sự trong bụng đã mang cốt nhục của người ấy”, nét mặt già nua của Ngọc Ân Hoài đã nghẹn đỏ bừng, mà Tiêu Nặc lại cơ hồ nhảy dựng lên, nếu không có Phong Thần Hi kéo hắn một chút, thiếu tí nữa là đã kêu lên thành tiếng.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Phong Thần Hi, nhẩn nhẩn, cuối cùng vẫn không nhìn được, nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: “Giờ thì tiêu rồi, nhị ca ta chỉ sợ cũng đi rồi!”

Phong Thần Hi than nhẹ một tiếng, nói: “Vẫn là chờ đại ca người đọc xong thư rồi nói sau.”

“... đành phải theo người ấy đi xa, thứ cho hài nhi bất hiếu, xin đừng oán trách. Con gái Mễ lưu bút.” Tiêu Mạch đọc xong thư, ngẩng đầu nhìn quét mọi người một cái, cuối cùng dừng ở trên mặt Ngọc phu nhân, chậm rì rì nói: “Thư đã xem xong, có điều không biết phu nhân hi vọng tại hạ như thế nào vì nhà phu nhân chủ trì công đạo?”

Ngọc phu nhân rung rung nói: “Đại công tử, đại hội tỷ kiếm đã qua, giờ phút này bất luận là vào thành hay ra khỏi thành đều không phải là chuyện dễ dàng gì, chỉ cần đại công tử hạ lệnh tra rõ, tất nhiên cũng tìm ra nơi trốn của tên gian tặc kia.”

“Tra rõ?” Trên mặt Tiêu Mạch thoáng hiện nét cười mang một chút ý nghĩa mơ hồ, “Nếu làm thế, việc trước khi thành hôn đã hoài thai, cùng người bỏ trốn có khả năng không thể che giấu được.”

Ngọc phu nhân buồn bã nói: “Tôi lần này đến tìm đại công tử, tất đã quyết định liều lĩnh. Tôi chỉ thầm mong tìm được con gái của tôi trở về, cũng chính là...” Thanh âm bà bỗng biến thành tiếng nghẹn răng nghiến lợi, hung hăng nói, “Tôi muốn nhìn thử xem, cái tên gian tặc câu dẫn con gái tôi, hủy đi trình bạch của con gái tôi kia, đến tột cùng là kẻ nào!”

Ngọc Ân Hoài vốn dĩ luôn ngây ra như phỗng, cho đến tận lúc này đột ngột lấy lại tinh thần, âm giọng khàn khàn nói: “Hồ đồ! Bà thực quá hồ đồ! Trăm năm danh dự của Ngọc gia ta, lẽ nào lại chỉ vì đứa nghịch tử này mà hủy hoại trong chốc lát? Không cần nói thêm nữa, mau mau cùng ta trở về! Bà chưa cùng ta thương lượng đã tìm đến đại công tử, còn bức thư này để ta cùng bà trở về tính lại! Đại công tử...” Hắn hướng Tiêu Mạch chấp chắp tay, “Việc này là gia sự của Ngọc gia tôi, bà nhà lại đem đến phiền nhiễu đại công tử, thỉnh mong thứ lỗi. Thư tiểu nữ để lại, cho phép lão hủ đem về, đại công tử cứ coi như chưa bao giờ gặp qua, chưa bao giờ nghe qua gì cả!”

Tiêu Mạch cười cười, đem lá thư này vuốt vuốt mấy cái, cũng không trả lại cho Ngọc Ân Hoài, trái lại để vào trong người của mình.

Ngọc Ân Hoài giật mình nói: “Đại công tử, công tử...”

Tiêu Mạch vươn tay, chỉ hướng ghế dựa Ngọc Ân Hoài ngồi lúc trước, nói: “Ngọc đại phu cứ thông thả ngồi đã, việc này, chỉ sợ không phải việc một mình nhà của ông.”

Ngọc Ân Hoài ngậy ngốc đứng bất động, tay Tiêu Mạch vẫn không thu hồi, cứ kiên định chỉ vào như vậy. Sau một lúc lâu, Ngọc Ân Hoài nhường một bước, chậm rãi ngồi trở lại trong ghế dựa.

Tiêu Mạch chuyển hướng sang Ngọc phu nhân vẫn đang sục sùi, hỏi: “Theo phu nhân suy đoán, lệnh ái đại khái là trốn đi vào thời gian nào?”

“Khoảng chừng Giờ Dậu tam khắc.”

“Dựa vào đâu xác định?”

“Bởi vì lúc giờ Dậu một khắc, ông ấy...” Ngọc phu nhân nhìn về phía Ngọc Ân Hoài, nói, “Ông ấy còn ở nhà, Mễ Mễ bị ông ấy đánh hôn mê, sau khi bị đưa vào trong phòng không bao lâu, thì công tử liền phái người đến mời ông ấy, ông ấy đi rồi tôi lập tức liền đi lên xem Mễ Mễ, nhưng đã không thấy người đâu.”

Tiêu Mạch hai tay bắt chéo trước ngực, nhấp nhấp ngón tay, nói: “Nói như thế, thật đúng là khéo thật——tại phủ chúng ta, cũng có một người vào lúc đó đã mất tích.”

Ngọc Ân Hoài vợ chồng chưa kịp phản ứng lại, cả người Tiêu Nặc đã chấn động trước, bỗng nhiên đứng dậy nói: “Đại ca, nhị ca thật sự đi rồi sao?”

“Nhị công tử?” Ngọc Ân Hoài vợ chồng liếc nhau, cùng kêu lên nói, “Nhị công tử cũng đi rồi?”

Tiêu Mạch lại không trả lời, nhìn thẳng về phía Tiêu Nặc, bỗng nhiên sắc mặt sa sầm, chậm rãi nói: “Tam đệ, đệ biết được gì rồi?”

“Đệ...” Tiêu Nặc lảng tránh ánh mắt hắn, ấp úng quanh co không đồng ý trả lời.

“Hiện tại đã là lúc nào rồi, đệ còn không chịu nói!” Tiêu Mạch trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, lại mềm giọng xuống nói: “Đệ như vậy là hại đến nhị ca đệ đây, biết chưa? Mau, nói cho đại ca, đệ cuối cùng là biết được gì rồi?”

Tiêu Nặc khê cần môi, nhỏ giọng nói: “Có một hôm, đệ cùng tỷ tỷ đi tìm nhị ca, lại ở ngoài cửa nghe thấy được trong phòng có tiếng rủa骂 của nữ

nhân...”

Tiêu Mạch truy vấn nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, Du Lê tỷ tỷ đưa com trưa cho nhị ca, đệ nghe thấy trong phòng có thanh âm nữ tử đang nói chuyện...”

“Đệ có nghe được ra là ai không?”

“Đệ...” Tiêu Nặc do dự một chút, liếc phu thê Ngọc Ân Hoài nói, “Đệ lúc ấy không nhớ rõ, giờ phút này nghĩ lại, hẳn là, Ngọc Mễ tỷ tỷ.”

Ngọc Ân Hoài thúc toàn thân dựng lên, trừng mắt nhìn chăm chăm Tiêu Nặc, sau một lúc lâu mới run giọng nói: “Tam công tử, việc này sự tình liên quan trọng đại, nếu không nắm chắc hoàn toàn, công tử, công tử cũng chớ thể nói bậy...”

“Ngọc đại phu, “ Tiêu Mạch vẫn là trước sau sót ruột bảo hộ đệ đệ, nghe vậy lập tức không vui nói, “Tam đệ ta có phải nói bậy hay không, nhìn xem vật ấy sẽ biết liền.”

Hắn ngoắt tay ra hiệu, một tỷ nữ bưng cái khay đến trước mặt Ngọc Ân Hoài, trên khay đặt một chiếc ngọc bội phi thủy khắc thành hình dạng trái ngô (mễ = ngô).

Ngọc Ân Hoài vừa nhìn xuống, quá sợ hãi: “Đây, đây là...”

“Đây là món đồ bên người lệnh ái phải không?” Tiêu Mạch nhặt món đồ trong khay lên, neho mắt tỉ mỉ xem một hồi lâu, bỗng “A” một tiếng nói: “Mặt trên này còn có khắc chữ... Ai nói nhân tình dễ bỏ đi...” Hắn lâm lâm, tựa tiêu phi tiểu giương mắt nhìn Ngọc Ân Hoài, “Không biết lệnh ái đây là vì ai mà đấu tranh nhiều lần, khao khát bỏ đi không được?”

Ngọc Ân Hoài cả người chấn động, rốt cuộc nói không nên lời.

Phong Thần Hi âm thầm kinh hãi, nàng luôn luôn cho rằng Tiêu Mạch là người tao nhã lễ độ, thậm chí đôi khi có vẻ hơi chút tâm thương, không ngờ hắn cũng có một bộ mặt gài kim trong bông, tiểu lí tàng đao như vậy. Hắn hỏi Ngọc Ân Hoài những lời này, chợt nghe thì cũng không khác thường, nhưng nếu tinh tế nghĩ kỹ, lại rất rất nhiều tầng đặc biệt ý tứ.

Đầu tiên, hắn nói “Không biết lệnh ái đây là vì ai”, chính là ý bảo Ngọc Mễ hoàn toàn không phải như lời Ngọc phu nhân nói “Bị gian tặc lừa gạt”, mà là tự nguyện. Sau đó, hắn còn nói “đấu tranh nhiều lần, khao khát bỏ đi không được”, mười chữ này ở mặt ngoài giống như là đang nói về ý tứ của câu thơ kia, có điều liên hệ đến đủ loại tình huống trước mắt, lại không khỏi khiến người nghĩ đến: Ngọc Mễ biết tình cảm lưu luyến của chính mình không thể được người đời cho phép, có điều trải qua đấu tranh nhiều lần, quả thật không thể nào bỏ xuống đoạn cảm tình này, cho nên khắc thơ chỉ rõ tâm ý cùng quyết tâm của bản thân.

Thế là, cho dù Tiêu Tiệm thật sự là người nam nhân cùng Ngọc Mễ bỏ trốn kia, hắn tuyệt cũng không như lời Ngọc phu nhân nói, là tên gian tặc câu dẫn con gái bà, hủy đi trinh bạch nàng, chẳng những không phải, mà còn rất có khả năng là bị Ngọc Mễ câu dẫn——tối thiểu, cũng là hai bên đều tình nguyện.

Tiêu Mạch bắt quả là hỏi xong một câu không chút để ý, liền thay đệ đệ tẩy thoát tội danh câu dẫn cúc hoa khuê nữ, thật sự là cao tay.

Lại nhìn đến phu thê Ngọc Ân Hoài, vốn đã gặp liền tiếp đã kích, giờ phút này lại bị ám chỉ con gái duy nhất của mình thật có khả năng là chủ động câu dẫn Tiêu phủ nhị công tử bỏ trốn, trong lúc nhất thời thật sự khó có thể chấp nhận được, cùng nhau bàng hoàng ở đương trường, sau một lúc lâu không thể nói nên lời chi.

Tiêu Nặc nhìn bọn họ, trong mắt ánh lên vẻ đồng tình, nghĩ nghĩ, nói: “Đại ca, vô bất luận như thế nào, vẫn là trước tiên tìm được bọn họ rồi hãy nói sau đi?”

“Đó là đương nhiên!” Tiêu Mạch gật đầu nói, “Cha từng chính miệng dặn huynh, trước khi vụ án của Lục Song chưa điều tra rõ ràng, vạn không thể để nhị đệ ra khỏi thành, nếu không tìm nhị đệ về, huynh làm sao có thể cùng cha giao phó.”

Tiêu Nặc thờ dài, xoay mặt nhìn sang Phong Thần Hi, hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra suy nghĩ tương đồng——Tiêu Tiệm đi rồi, đủ loại hiềm nghi ở lại trên người hắn, chỉ sợ càng khó nói rõ.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Rối quá tất giản

Lục Song đã chết, vị hôn thê của hắn hiện mang cốt nhục Tiêu Tiệm cũng đi theo Tiêu Tiệm bỏ trốn, khoan hẵng nói chuyện hàn phục tán như thế nào ra sao, chỉ riêng điểm này, cũng đủ để làm người ta hoài nghi là Tiêu Tiệm vì đoạt yêu mà giết chết tình địch. Như thế nào lại dẫn tới mớ bòng ben này đây?

Trong tai nghe được Tiêu Mạch căn dặn thủ hạ đi truy tìm hai người trở về, ôn nhu khuyên giải an ủi Ngọc phu nhân, trong lời nói cứ chỉ đã không còn vẻ sắc bén cùng khách sáo như lúc giải quyết việc chung vừa rồi, xem ra đã coi bọn họ là thông gia. Trong lòng ta suy sụp thờ dài, lặng lẽ đi ra đại đường, bên ngoài màn đêm đã buông xuống, đèn hoa bắt đầu lên, trong không trung một vòng trăng tròn bán lam bán hắc nhân nhật ẩn hiện.

Lúc nghe được tiếng bước chân không ngoài ý muốn chút nào từ phía sau, ta mở miệng nói: “Ngày mai chính là Tết Trung thu.”

Tiêu Nặc đi đến bên cạnh ta, học ta bộ dáng ngẩng đầu nhìn trời, cười khổ nói: “Xem ra lần trước lời ta nói trước Tết Trung thu tìm ra hung phạm đã không thể làm không được.”

“Tìm ra hung phạm?” Ta héch chân mày lên, ngữ khí cô quái.

Tiêu Nặc cảm thấy được, nhìn sang ta nói: “Tỷ tựa hồ đang tức giận?”

“Ta hiện tại rất bội phục tên hung phạm kia, hần thể mà lại có thể tìm được nhị ca nguoi làm người thế tội thay tốt như vậy, hần phục tán, Ngọc cô nương... Trên người hần kết quả còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật không muốn người biết? Lục Song có phải hần giết hay không đã không còn quan trọng, phóng độc cùng tư thông, chỉ riêng này hai tội này cũng đủ khiến hần thân bại danh liệt!”

Tiêu Nặc chớp chớp mắt vài cái, lẩm bẩm nói: “Có lẽ mục đích của hần chính là khiến nhị ca ta thân bại danh liệt chăng...”

Ta hơi nhếch khóe môi, nhìn bầu trời càng ngày càng đen, trong lòng hạ quyết định nói: “Không được! Ta không cam lòng!”

Tiêu Nặc cười rộ lên, nhướn mày nói: “Chúng ta còn chờ gì ở đây nữa?”

Dưới ánh trăng cùng ánh đèn, ánh mắt hần sáng ngời như tinh tú, bên trong chớp động về ẩn ý quen thuộc——hần biết ý tứ của ta! Hần biết ta suy nghĩ cái gì!

Tiếng lòng đầu đó bên trong liền như vậy lơ đãng nảy lên một chút, vì che giấu cái loại cảm xúc kỳ quái này, ta vội vã xoay người đi trước, hướng cổng lớn của Tiêu phủ, lên xe ngựa quay lại Trấn Trầm Dậm.

Quyết định của ta kỳ thực rất đơn giản——không vì chuyện của Ngọc Mễ quấy nhiễu, tiếp tục truy xét manh mối hần phục tán kia.

Bởi vì, nếu Du Lê là tự sát, sự tình tra đến nơi đây liền toàn bộ chấm dứt, như mọi người suy nghĩ thế này: Du Lê thích Tiêu Tiệm, nhưng không được đáp lại, cho nên đến chỗ Hắc Hồ mua hần phục tán mưu toan không chế hần, sự tình bại lộ sau tự sát mà chết; có điều, hiện tại Du Lê không phải tự sát, mà là hần giết, kẻ giết nàng kia, mới là nơi chứa đựng hết thảy câu đố. Ngọc Mễ phải chăng cũng là một quân cờ hần đặt ra, đối với Tiêu Tiệm sử dụng mỹ nhân kế? Nếu hần thực sự trước dùng hần phục tán sau sử dụng màn mỹ nhân kế kia, trăm phương ngàn kế như vậy hãm hại Tiêu Tiệm, lại là vì cái gì?

Trước mắt xem ra còn có một điểm rõ ràng nhất, Du Lê chỉ thị nữ bình thường, nàng làm sao có thể tự do xuất nhập Thành Trầm Dậm đến chỗ Hắc Hồ mua hần phục tán?

Loạn hoa tiệm dục mê nhân nhãn (thơ Lí Bạch: Muôn hoa khiến mắt người dần mê đắm), rất nhiều chuyện thường thường chính là vì quá nhiều tiểu tiết vụn vặt, ngược lại trở nên phức tạp, cho nên, muốn tìm chân tướng, cần phải theo hướng cơ bản nhất mà tìm.

Vừa đến Trấn Trầm Dậm, ta liền khăn trương nhảy xuống xe ngựa chuẩn bị đi tìm Hắc Hồ, ai ngờ Tiêu Nặc lại lôi kéo tay của ta nói: “Đợi chút.”

“Cái gì?”

“Ta đói bụng, tới giờ ăn cơm chiều rồi, chúng ta trước tiên hãy ăn chút gì đi. Ta biết nơi này có một quán mỳ sợi ăn rất được!” Nói xong miến bàn luận đem ta kéo vào cái ngõ nhỏ nào đó, ngõ này tuy nhỏ, lại giăng đèn kết hoa, ngựa xe như nước cực kì náo nhiệt, tận cùng ngõ nhỏ quả nhiên có một quán, trên lá cờ biển hiệu dính đầy mỡ còn viết một chữ “TRƯỜNG” to khủng.

Tiêu Nặc đi qua, cười hi hi chào hỏi nói: “Trương bá, đã lâu không gặp!”

lão bản quán mỳ đứng ở phía dưới biển hiệu, phần lớn khuôn mặt bị ẩn ở trong bóng tối nhìn không rõ lắm, nghe thấy tiếng Tiêu Nặc, cũng không ngẩng đầu lên đã hô: “Tiêu tam tới đó à? Tìm chỗ ngồi đi.”

Lập tức có tiểu nhị dẫn chúng ta đến vị trí sát tường, rất là ân cần nói: “Tam ca, ăn cái gì?”

“Như mọi khi là được.”

Tiểu nhị đáp lời rồi đi. Ta nhìn trái phải xung quanh một chút, cảm thấy nơi này thật nhìn quen mắt, trong số người đi đường lui tới có mấy cô nương ăn mặc diễm lệ dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trên mặt tất cả đều là nụ cười quyến rũ mà phô trương. Đột nhiên nhớ tới, đây không phải đã tới phố thanh lâu về đêm kia sao? Không ngờ ban đêm lại có thể náo nhiệt đến thế này.

Tiểu nhị rất nhanh đưa lên các loại món kho, vừa bày biện vừa nói: “Tam ca, có muốn nghe tin tức tuyệt mật mới nhất hay không?”

Tiêu Nặc gì cũng chưa nói, trực tiếp đem bạc đặt lên. Tiểu nhị lập tức mặt mày hớn hớn, xoay người hạ giọng nói: “Nghe nói Ngọc đại tiểu thư đã xảy ra

chuyện.”

Khóe mắt ta nhảy dựng lên——chuyện tình vừa phát sinh không lâu, thế nào hần lại biết?

Tiêu Nặc sắc mặt không thay đổi, nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Nàng chưa gả đã có chủ, sống chết cũng không chịu nói ra gian phu là ai, sau khi bị Ngọc đại phu đánh đòn nặng đã rời nhà bỏ đi mất.”

Ta nhin không được hỏi: “Người làm sao mà biết được?”

Tiểu nhị tà tà liếc mắt ta một cái, cười cười không nói gì, dọn xong đồ ăn sau tránh ra.

“Trương mỵ sọi là người nắm bắt tin tức nhạy bén nhất khắp toàn bộ hang cùng ngõ hẻm Trấn Trầm Dậm, hần bảo đảm mỗi tin tức đều đáng tin cậy, nhưng tuyệt đối sẽ không nói cho tý nơi nó phát ra.” Tiêu Nặc rút đôi đũa tre cho ta, giống như người không có việc gì nói, “Món kho này là tuyệt nhất, nếm thử xem?”

Ta nhìn dáng điệu đang mải mê nấu ăn của lão bản Trương bá, chỉ thấy ông ta cầm đôi đũa dài hướng trong nồi quẩn lấy, mỵ sọi lập tức thuận theo cuốn ở trên đũa, ngay ngắn chỉnh tề thả vào trong chén, động tác liền mạch tươm tất lưu loát làm người ta xem mãi mãi.

Không thể tưởng được cái quán nhỏ không đáng để mắt như vậy, nhưng lại cũng ngoạn hổ tàng long.

Trương bá tự mình bung hai chén lại đây, ngọn đèn ánh vào trên mặt lão bản, ta nhất thời giật mình——ta đời này chưa bao giờ gặp qua gương mặt xấu xí làm cho người ta sợ hãi như thế. Một đường thâm nâu, vết sẹo con rết đường như là đao rạch ngang trên khuôn mặt, dữ tợn khủng bố không thốt nên lời, khiến người xem qua liếc mắt một cái liền không bao giờ muốn nhìn lại thêm lần thứ hai.

May mà, vị Trương bá mang khuôn mặt đáng ghê tởm này có ánh mắt rất thân thiện hòa nhã, cười hề hề ngồi xuống bên cạnh Tiêu Nặc, nói: “Hôm nay thế nào lại rảnh tới đây vậy?”

“Muốn hỏi thăm bá một người.” Tiêu Nặc cũng không khách khí, đi thẳng vào vấn đề nói, “Hắc Hổ.”

Trương bá lẳng lặng nhìn hần trong chốc lát, mới nói: “Lúc Hắc Hổ hai năm trước đến Trấn Trầm Dậm, chính là một thân côn đồ không xu dính túi, bởi vì đánh nhau đủ ngoan cường đủ dũng mãnh, rất nhanh được đặt lên ngang hàng với lão đại Bưu ca trong trấn lúc đó. Ba tháng sau hần giết Bưu ca chiếm lấy địa vị lão đại, hơn nữa bắt đầu mở rộng mua bán hàn phục tán, hơn một năm nay lại đây thu nhập vô kể. Làm người tuy rằng hung ác bá đạo, nhưng đối thủ hạ tiểu đệ lại khảng khái phi thường, bởi vậy rất được ủng hộ.”

Tiêu Nặc nhíu mày, trầm ngâm nói: “Nói cách khác, hàn phục tán này được phát triển vậy từ hồi sau khi hần cầm quyền? Một kẻ ngoại lai như hần, ba tháng sau có thể phát động nội biến ngồi trên vị trí đầu rồng, thật sự là rất có bản lĩnh.”

Ta cũng không khỏi nhíu mày, một người có bản lĩnh như vậy, lại sợ tới mức cả người phát run mặt không còn hột máu lúc bị Tiêu Mạch hỏi chuyện, nếu không phải là ngụy trang quá giỏi, ắt có mưu đồ khác.

Trương bá bỗng nhiên nhòe miệng cười vài tiếng, từ từ nói: “Tiểu tam sao hồ đồ thế? Ở Trấn Trầm Dậm, dù có bản lĩnh, nếu như sau lưng không có người chống đỡ, cũng khó có thể thi triển quyền cước...”

Chiếc đũa trong tay Tiêu Nặc đột nhiên gãy thành hai đoạn, tức thì đứng lên lôi kéo tay của ta nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đi!”

Phía sau Trương bá kêu: “Tiểu tam, tiểu tam.. Hắc, tiểu tử kia, lại không trả tiền liền chạy lấy người...”

Dọc đường Tiêu Nặc chính là lôi kéo ta mà đi, từ góc độ này của ta xem qua, môi hần mím quá chặt, ánh mắt lãnh đạm, sắc mặt không vui. Rất ít khi thấy bộ dáng nghiêm túc như vậy của hần, chẳng lẽ hần đã đoán ra kẻ Trương bá ám chỉ trong câu “Sau lưng có người” vừa rồi kia là ai?

Sau khi xuyên qua vài ngõ nhỏ, sắc trời càng tối, cũng không như lúc nãy náo nhiệt sáng ngời, mấy ngọn đèn ở trong gió đêm lay động, cùng ánh trăng thanh lãnh đem bóng dáng ta cùng hần kéo thành hai đường thật dài, đổ lên mặt đường đá. Bỗng nhiên trong lúc đó, cái loại cảm giác tim đập nhanh lúc trước kia lại lần nữa tập kích.

Ta là cô nhi, thuở nhỏ được sư phụ thu dưỡng, sư phụ trời sanh tính trầm tĩnh, cho dù có thương yêu cũng sẽ không thể nói ra, bởi vậy người đối với ta mà nói, luôn luôn một loại cảm giác xa cách, giống như cách một lớp màn, ngắm nhìn người đắm chìm rất xa giữa không gian của chính mình, căn bản sờ không tới.

Tiêu Tà, người ta muốn nhất nhìn thấy cho tới nay, hần quả nhiên cơ trí thâm tình như trong truyền thuyết, có lẽ, còn hơn truyền thuyết rất nhiều, nhưng mà, ta nhìn ông ấy, giống như ngưỡng vọng vầng thái dương trên trời cao, vĩnh viễn không thể với tới.

Chỉ có Tiêu Nặc, người đầu tiên ta quen biết khi đặt chân đến Thành Trầm Dậm, tươi cười xán lạn đôi mắt sáng ngời, rõ ràng bày ra trước mặt, cho dù biết đó chẳng qua là lớp mặt nạ, nhưng vẫn cảm thấy thật thân thiết, thậm chí có rất nhiều lời không cần phải nói ra, hần cũng có thể hiểu. Như thế biết ta hiểu ta, đối với ta mà nói, rốt cuộc là may mắn, hay là bất hạnh?

Nhất là nhìn hần bên cạnh như vậy, chưa từng thấy hần bị ta nhìn thấu một mặt khác, bỗng nhiên nhớ tới, kỳ thực ta cũng không biết rõ hần. Để một người ta không biết như vậy hiểu biết ta, là đáng sợ cỡ nào...

Tiêu Nặc dừng lại ở một góc ngõ, ta vội vã đặt tâm sự qua một bên, tập trung nhìn vào, đúng là ngõ Mộc Ngẫu nơi Hắc Hồ ở. Hắc hướng ta hắt mắt, ta hiểu ý, thì triển khinh công nhảy lên mái hiên, lúc nghiêng đầu quay lại nhìn xuống chân tường, lại nghe bên tai trái một giọng nói: “Ta ở đây.”

Ta quay đầu, Tiêu Nặc quả nhiên ngay tại bên người ta——hắn, hắn làm thế nào lên được? Ta thế mà lại không nghe ra chút tiếng động nào!

Xem ra hắn không chỉ ẩn tàng trí tuệ, đồng thời cũng ẩn tàng luôn võ công của bản thân. Cái tên Tiêu Nặc giỏi, món nợ này sớm muộn sẽ cùng người tính sổ! Đến lúc đó ta mà thắng cuộc Tiêu Tả, biểu tình trên mặt vị tam thiếu gia này chắc hẳn sẽ thật phần khích đây.

“Tỷ cười cái gì?” Trong mắt Tiêu Nặc hiện lên một tia nghiền ngẫm. Hiếm khi hắn cũng không đoán ra ý nghĩ của ta, vì thế ta nhướn nhướn chân mày lên, đáp: “Không nói cho người.” Dứt lời, mũi chân nhẹ điểm, thả người phi lên tòa nhà của Hắc Hồ.

Tiêu Nặc không còn biện pháp nào khác, đành phải đi theo ta phía sau. Đôi ta lướt gió mà đi, tránh thủ vệ đi tuần, cơ hồ là đồng thời bước trên nóc nhà gia chủ. Ta dùng tay sờ sờ, mái nhà thật kiên cố, không tiện giờ lên, Tiêu Nặc liếc mắt một cái quét qua khác nơi, hướng vài cây hộc đại thụ sát cạnh nhà ra hiệu, ta liền từ sau tường lặng yên không một tiếng động nhảy xuống, sau đó ẩn thân bên trong bóng cây. Chờ ta nấp xong, ngẩng đầu lên nhìn lại nóc nhà, cũng đã không thấy Tiêu Nặc, không biết đã ẩn đến chỗ nào.

Liền tại khi đó, trong phòng truyền ra thanh âm trầm thấp: “Lão đại, đây là sổ sách tháng trước, hiện tại người mua hàn phục tán càng ngày càng nhiều, chúng ta hẳn là tiếp tục khuyếch đại quy mô thu nhận người luyện được...”

Một giọng khác xen ngang lời hắn: “Vụ hàn phục tán cứ tạm ngừng cái đã, chờ phong thanh qua đi hãy bàn tiếp.” Ta nghe ra được, giọng nói này là Hắc Hồ. Cùng vẻ sợ hãi uất ức tại đại đường Tiêu phủ hoàn toàn bất đồng, bình ổn trầm tĩnh, thậm chí hơi hướng vài phần hương vị bất nộ tự uy, vừa nghe biết ngay là người quen ra lệnh.

Người ban này nói: “Lão đại công tử nói chút gì rồi sao? Hẳn thật sẽ không để chúng ta ở tại trấn bán hàn phục tán như vậy à? Hay là chúng ta đi tìm Thất ca nói tốt vài câu, dàn xếp một tạo?”

Hắc Hồ lại cắt ngang lời hắn: “Tóm lại việc này ta đều có chủ trương, người không cần nhiều chuyện.”

“Dạ. Thế thì tiểu nhân cũng xin ra ngoài trước...” Theo âm thanh mở cửa, một người khoảng độ ngũ tuần mang bộ dáng trưởng phòng tiên sinh (người ghi chép sổ sách) đang cầm sổ sách đi ra.

Ta vừa thoáng nhìn thấy một bóng đen khác đi theo phía sau hắn, không chút do dự, cũng tiến lên cùng.

Trưởng phòng tiên sinh rên rỉ vài điều dân ca rẽ qua nhiều góc ngách, mới đẩy một cánh cửa sương phòng đi vào. Hắc chân trước vừa đi vào thấp sáng ngọn nến trên bàn, ta liền khẽ lắc mình một cái, rút ra chủy thủ chia sau gậy hắn quát: “Không được kêu, một tiếng thôi sẽ lấy mạng ông!”

Trưởng phòng tiên sinh kia bị ta dọa chết cứng, sổ sách trong tay rơi lịch bạch trên đất, Tiêu Nặc giờ tay nhấc lên lướt qua vài cái, tặc lưỡi nói: “Oa, mới có một tháng đã buôn bán lời nhiều tiền như vậy, xem ra làm ăn hàn phục tán thật đúng là món lãi kếp sù.”

Trưởng phòng tiên sinh không dám quay đầu nhìn chúng ta, đành phải run giọng nói: “Người, các người là—là ai? Có biết nơi-nơi này là địa bàn của Hắc Hồ đại gia không hả, các người cư nhiên dám—dám...”

Ta ấn tay xuống, đao phong lạnh như băng nhất thời khiến hắn hét hét dám lên tiếng.

Tiêu Nặc nói: “Kỳ thực chúng ta cũng không có ác ý chi, chẳng qua muốn hỏi ông mấy vấn đề, chỉ cần ông thành thật trả lời, cam đoan ông sẽ vô sự.”

“Cái gì, vấn đề gì?”

“Thứ nhất, thủ hạ Hắc Hồ tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Hắc, lão đại chúng ta thủ hạ vô số, toàn bộ trấn trên không ai không sợ chúng ta...” Ta lại lần nữa ấn tay, trưởng phòng tiên sinh lập tức ngoan ngoãn nói, “Theo như thống kê trong danh sách là ba trăm sáu mươi người.”

Tiêu Nặc cười, nói: “Hắn là nên trả lời ngắn gọn sáng tỏ như vậy thôi. Thứ hai, phụ trách buôn bán hàn phục tán lại có mấy người?”

“Đại khái có hơn ba mươi.”

“Ít như vậy?” Tiêu Nặc neho lại mắt.

Trưởng phòng tiên sinh biện giải nói: “Trấn Trăm Dặm này có thể lớn bao nhiêu a, hơn ba mươi người bán là đủ rồi. Nhưng thật ra nguồn cung cấp, phối chế gì đó đều rất phiền toái, cần nhiều người trợ giúp.”

“Như vậy, bản thân Hắc Hồ bán hàn phục tán à?”

“Làm sao có thể? Lão đại chúng ta chỉ cần ngồi xuống thu tiền là được, hà cớ gì tự mình đi bán đồ chơi kia?”

“Một vấn đề cuối cùng, Thất ca là ai?”

“Thất ca chính là Thất ca a... Dù sao thì ta với lão đại là kêu như vậy.”

Tiêu Nặc liếc mắt nhìn ta một cái, mỉm cười nói: “Thật tốt, ông quả nhiên rất phối hợp. Chờ ta giải quyết xong chuyện này, hoan nghênh ông tới làm trưởng phòng tiền sinh chỗ ta.” Nói xong một tay bỏ lên sau gáy hắn, đem hắn đánh bất tỉnh.

Lúc đi ra khỏi ngõ Mộc Ngẫu, trăng đã lên đỉnh đầu. Ta mở miệng trước nói: “Nếu ông ta không có nói sai, như vậy chính là Hắc Hồ đang nói dối?”

Tiêu Nặc gật gật đầu: “Ta vốn cũng kỳ quái, theo lý thuyết cho dù là Du Lê tỷ tỷ đến Trần Trầm Dậm mua hàn phục tán, cũng không tới phiên Hắc Hồ tự mình bán cho tỷ ấy a. Hắc Hồ nếu chưa thấy qua nàng, vì sao lại ở trước mặt đại ca thừa nhận kia chứ?”

“Nếu hắn nói dối, nhất định là vì che giấu bí mật càng không thể cho ai biết.” Ta quay đầu, nhìn chăm chú vào ánh mắt hắn, nói từng chữ một, “Ta hiện tại thật muốn biết, Thất ca là ai? Theo lời trưởng phòng tiền sinh kia, người này chẳng những ở Thành Trầm Dậm rất có trọng lượng, hơn nữa Hắc Hồ sở dĩ có thể ở Trần Trầm Dậm lũng đoạn thị phần hàn phục tán, cùng hắn cũng không thể tránh khỏi quan hệ. Một khi đã như vậy, tìm ra được vị đại nhân vật nấp ở phía sau màn này, vô cùng có khả năng chính là điểm mấu chốt để phá án.”

Tiêu Nặc trầm mặc một lát, trên mặt lộ ra một tia biểu tình rất kỳ quái, tựa tiểu phi tiểu xem xét ta, chậm rì rì nói: “Tỷ tỷ à, Thất ca này rõ ràng chính là tỷ, sao còn hỏi ta hắn là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kế trong kế

“Tỷ tỷ à, Thất ca này rõ ràng chính là tỷ, sao còn hỏi ta hắn là ai?”

Phong Thần Hi giật mình, nói: “Người nói ta chính là Thất ca?”

“Đúng vậy.” Tiêu Nặc hướng nàng cười cười, “Chẳng lẽ ta nói không đúng?”

Phong Thần Hi liếc mắt nhìn hắn một cái, tức giận nói: “Nếu là ta, vậy nên gọi Thất tỷ, chứ không phải Thất ca.”

“Ai nói?” Tiêu Nặc khoan thai nói, “Ai nói kêu Thất ca nhất định sẽ là nam nhân, hắn cũng có khả năng là nữ nhân a.”

Ánh trăng như hoa, như tấm lụa bạc từ bầu trời thăm thẳm chảy xuống ngàn dặm, ánh lên đôi mi mục kia của hắn, thanh tú tuấn mỹ nói không nên lời, cũng không có lấy một nét hàm xúc ý tứ vui đùa nào cả.

Hắn hoài nghi nàng? Hắn thế mà thật sự, thật sự hoài nghi nàng!

Suy nghĩ đến đây, lời nói khó có thể miêu tả quá dị cảm giác thức lên từ đáy lòng Phong Thần Hi, nhất thời làm nàng cảm thấy không được tự nhiên, cả đôi môi cũng không tự chủ được gất gao bĩu ra, lạnh lùng nhìn hắn sau một lúc lâu mới nói: “Nếu người là đang nói giỡn, vậy thật xin lỗi, ta không biết lúc này nói giỡn thì có gì hay ho. Nếu người là thật hoài nghi ta chính là Thất ca kia, như vậy——ta cũng có thể hoài nghi người mới là Thất ca chân chính?”

Đương nhiên, nàng bắt quả chỉ là nói lấy vậy thôi. Nàng biết rõ hơn bất kỳ ai, vô luận là nàng hay Tiêu Nặc, đều không có khả năng là Thất ca kia.

Sở dĩ nàng nói như vậy, bắt quả là muốn để Tiêu Nặc cũng ném thử tư vị tự dung bị người hoài nghi mà thôi.

Có điều vụn vụn không nghĩ tới, vừa dứt lời chợt nghe Tiêu Nặc thoải mái tiếp lời nói: “Đương nhiên có thể a! Thất ca chính là ta, ta chính là Thất ca, chuyện này vốn cũng không phải là không thể.”

“Tiêu Nặc!” Phong Thần Hi bỗng nhiên phát ra một tiếng quát chói tai, “Người có chịu đàng hoàng hay không? Người một hồi nói ta là Thất ca, một hồi lại nói bản thân là Thất ca, người rốt cuộc biến hóa kiểu gì thế? Rốt cuộc là người có ý tứ gì?”

Nàng vốn là người cực kỳ có tính nhẫn nại, từ nhỏ đến lớn, rất ít người nào có thể khiến nàng phát hỏa, còn chuyện bị người bức đến nổi trận lôi đình càng là cơ hồ chưa từng có. Có điều hiện tại, sự hoài nghi của Tiêu Nặc, vẻ bình chân như vại của hắn, lại thật sự làm nàng cảm thấy vô cùng khó chịu lẫn bức bối vô cùng.

Nàng vừa phát hỏa, Tiêu Nặc lập tức kêu oan thấu tận trời: “Tỷ tỷ, tỷ nói lý một chút được hay không? Ta nói tỷ là Thất ca ta tỷ không vui, ta sửa lại bảo ta mới là Thất ca, thế mà tỷ vẫn mất hứng...” Vừa nói một bên vừa lắc đầu, “Ai, nữ nhân chính là nữ nhân, không thể nói lý lẽ.”

Phong Thần Hi tức khí quá độ lại cười tươi, nói liền tù tì: “Được được được, ta không nói lý lẽ, người lý lẽ nhất, được rồi chứ?”

Nói xong, xoay người tính bỏ đi, không nghĩ lại bị Tiêu Nặc một phen gắt gao kéo lại ống tay áo: “Tỷ tỷ chớ đi!”

“Không đi thì làm gì?” Phong Thần Hi cứng cổ không chịu quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ ngươi muốn ta ở tại chỗ này nghe ngươi nói hươu nói vượn đến hùng đông sao?”

“Không cần đến hùng đông.” Tiêu Nặc cười hi hi đáp, “Thêm một hồi nữa là được rồi.”

Phong Thần Hi cười lạnh, không muốn nói thêm nữa, càng không muốn dây dưa cùng hắn, dứt khoát đứng ngoảnh đầu, cùng hắn giằng co tại đó.

Một lát sau, Tiêu Nặc tuyên cáo đầu hàng trước, đem tay nhẹ buông, lẩm bẩm nói: “Được rồi được rồi, tỷ thích đi cứ đi đi, long đàm hồ huyết một mình ta xông vào là được rồi.”

Phong Thần Hi làm như cái gì cũng chưa nghe thấy, vượt phăng ống tay áo bị hắn nắm rồi thẳng hướng phía trước mà đi, đi được vài bước, nghe hắn ở phía sau thật sự vẫn chưa theo tới, trong lòng không khỏi căng thẳng, nhẫn nhịn, rốt cuộc khó có thể an tâm, quay đầu nhìn, Tiêu Nặc chính là ôm đầu ngồi xổm dưới một thân cây cạnh tường cao, bóng cây lắc lư, ánh sáng trên người hắn loang lổ loang lổ, nhìn qua vừa cô đơn lại đáng thương.

Phong Thần Hi khế cắn môi, tự bảo với mình chỉ một lần này, sau không được viện cớ nữa, liền đi rồi lại trở về, nhẫn nại hỏi: “Ngươi vốn định ngủ ở trong này hả?”

Tiêu Nặc ngẩng đầu, ừ ừ khua khua nhìn nàng nói: “Ta sẽ xông vào long đàm hồ huyết, làm không tốt cả mạng cũng mất, còn có thể ngủ nghe gì được a.”

Phong Thần Hi lại vừa bực mình vừa buồn cười, bốn phía nhìn quanh một phen, nói: “Long đàm ở nơi nào? Hồ huyết tại nơi đâu? Ta thế nào một cái cũng nhìn không thấy?”

“Ồ ngay đằng kia.” Tiêu Nặc nhếch lên ngón cái tay phải, hướng ra tường cao phía sau khoa tay múa chân một chút.

Bên trong tường cao, đúng là nơi ở Hắc Hồ.

Phong Thần Hi trừng mắt hắn nói: “Đây là ngươi nói 'Long đàm hồ huyết'? Chẳng lẽ ngươi đã quên chúng ta vừa mới còn ở bên trong đi dạo một vòng chẳng may may thương tích...”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên trong tâm thoáng động, nhất thời kinh hô nói: “Y da! Không đúng!”

Tiêu Nặc chậm rãi đứng lên, thần thái bình tĩnh nhìn nàng nói: “Tỷ tỷ, tỷ cũng cảm thấy không thỏa đáng sao?”

Đương nhiên không thỏa đáng——Hắc Hồ kia là dạng nhân vật gì, trạch viện của hắn để xông vào như vậy sao? Như thế nào lại để người ngoài một đường thẳng tới phòng chủ nhân, như đến chỗ không người vậy?

Phong Thần Hi mặt trầm như nước, từng chữ từng chữ nói: “Hắn là có ý! Nói cách khác...”

Tiêu Nặc cắt ngang nàng nói: “Nói cách khác, chúng ta vừa rồi nghe thấy, căn bản chính là hắn cố ý để chúng ta nghe được. Bởi vậy...”

“Bởi vậy, căn bản không có kẻ Thất ca này.” Phong Thần Hi cũng cắt ngang lời hắn, “Cho dù có, cũng tuyệt sẽ không kêu là Thất ca.”

“Không sai.” Tiêu Nặc gật gật đầu nói, “Cho nên, ta nói Thất ca có khả năng là nữ nhân, có khả năng là tỷ, cũng có khả năng là ta... Bởi vì, nếu chúng ta thực theo này manh mối tra tiếp, hẳn liền có khả năng là một ai đó. Hắc Hồ này tuy rằng mưu kế đơn giản, nhưng chỉ cần chúng ta hơi không để ý, sẽ bị hắn đưa đi lạc lối, tìm không ra được phương hướng chính xác.”

Phong Thần Hi hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Xem ra, chúng ta còn phải đi tìm một người...”

Tiêu Nặc thờ dài, nói: “Sáng nay rời giường ta liền cảm giác mắt phải mấp máy không ngừng, quả nhiên là rui ro hiện ra.”

Ánh hoàng kim chói mắt từ ba đỉnh vàng đặt ở trên bàn, nguyên cả chiếc bàn gỗ cũ nát đầy mờ đều phản phát hào quang nhấp nháy.

Ánh mắt của Trương mỵ sọi vẫn là hé không ra một nửa, miệng càng ngậm chặt gao.

Tiêu Nặc giương một khuôn mặt đau khổ nhìn hắn, muốn nói lại không dám nói, sau một lúc lâu, lại lấy ra hai đỉnh vàng cùng ba đỉnh kia đồng thời đặt xuống.

Trương mỵ sọi cư nhiên vẫn là không trợn mắt, không mở miệng.

Tiêu Nặc rốt cục nhìn không được, kêu lên: “Bất quá là một thời gian biểu cùng một câu truyền khẩu mà thôi, ngươi cũng quá tham rồi!”

Truyền khẩu, còn gọi là ẩn ngữ, hành thoại, thị ngữ, tiếng lóng, đa phần độn từ ẩn nghĩa, dùng ẩn dụ đề cập ám hiệu, được người trong giang hồ quen dùng, tuy ai cũng biết, nhưng lại tồn tại khác biệt rất lớn cùng tính cẩn mật, nhất là tiếng lóng ám hiệu các môn các phái, càng là mỗi nhà mỗi khác biệt.

Lúc Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi hai người lần đầu tiên dò thám trạch viện của Hắc Hồ, bởi vì hắn cố ý cho đi, nên vẫn chưa gặp ai chặn lại. Nhưng có khả năng đến lần thứ hai bọn họ chuẩn bị điều tra, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy, cho nên nếu có thể đạt được thời gian biểu thay ca ban đêm của thủ

vệ tuần tra trong trạch viện Hắc Hồ cùng với ám hiệu, chỉ ít có thể loại trừ đi khả năng đã thảo kinh xà.

Mà toàn bộ Trần Trầm Dậm, có thể cung cấp loại tin tức này, trừ bỏ Trương mỵ sợi ra, tuyệt không có người thứ hai.

Nghe Tiêu Nặc kêu lên như vậy, Trương mỵ sợi rốt cục mở mắt ra, chưa nói hai lời đã đem kim đinh trên bàn nhắt loạt cho cả vào tay áo, sau đó chậm rì rì đứng dậy, chậm rì rì nói: “Cách mỗi một canh giờ đổi một lần, hiện tại giờ Hợi đã gần đến, cửa bên hông phía tây, nói vậy đang có ba mươi sáu người chờ đợi thay ca.”

Nói xong, không thèm quay đầu, hướng nôi sắt to đặt trên bếp lò đi thẳng.

Tiêu Nặc đứng dậy theo, hướng về phía bóng dáng của hắn kêu lên: “Truyền khẩu kia đâu?”

“Truyền khẩu?” Trương mỵ sợi bước chân đứng lại, xoay người cười nói, “Lúc người lấy ra ba đinh vàng, ta cũng đã nói cho người a, là chính người nóng vội, lại lấy ra thêm hai đinh vàng, thịnh tình này ta không thể khước từ, đương nhiên cũng chỉ đành nhận... Tục ngữ nói, im lặng là vàng, im lặng là vàng, quả nhiên có đạo lý.”

“Im lặng là vàng...” Tiêu Nặc thì thầm đọc mấy lần, bỗng nhiên nhảy dựng lên, “Cái tên lão hồ li này, đưa lại ta hai đinh vàng mau——”

Trạch viện Hắc Hồ, cửa phía tây.

Cửa phía tây chẳng những là nơi đại viện thay ca, cách chỗ nghỉ ngơi của toán thủ vệ cũng rất gần, ca thủ vệ thay đổi đại đa số đều đã sức cùng lực kiệt, chỉ trông có thể mau chóng trở lại sương phòng tạm nghỉ, còn ba mươi sáu gã thủ vệ sắp nhận ca tuần tra mộng đẹp mới tỉnh, không khỏi còn buồn ngủ, đầu óc tỉnh thần ít nhiều cũng có chút không tốt, thời điểm thay quân khó tránh khỏi có chút hỗn loạn, trong hỗn loạn liền cũng khó tránh khỏi có chút thời khắc sơ sẩy.

Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi ẩn từ một nơi bí mật gần đó, thừa dịp mọi người không chú ý, đồng loạt nhảy lên vào một gian sương phòng, trộm thay hai bộ quần áo thủ vệ, một chốc cũng không dám lưu lại, lập tức lại lướt ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi cửa, đi chưa đầy vài bước, trước mặt liền xuất hiện vài tên thủ vệ vừa mới thay ca trở về nghỉ ngơi, Tiêu Nặc và Phong Thần Hi cũng không tỏ vẻ trốn tránh, chỉ cúi đầu, cùng vài tên thủ vệ kia sát bên người mà bước qua, cư nhiên cũng không có ai đối bọn họ nảy sinh chú ý.

Thủ vệ trạch viện Hắc Hồ đông đảo, có mấy người mới vốn cũng không phải là quái lạ. Huống chi, bọn chúng tuyệt không thể tưởng tượng được hai người vừa rồi đã tới một chuyện kia giờ phút này không ngờ lộn trở lại.

Tiêu Nặc và Phong Thần Hi lặng lẽ nhìn nhau cười, nhanh hơn bộ pháp, đuổi theo đội thủ vệ vừa mới bắt đầu tuần tra kia, bám theo sau lưng của người sau cùng.

Bọn họ bước chân nhẹ như báo, hô hấp cũng phong bế tận lực, người đi sau cùng nọ căn bản không hề phát hiện, mà trước mặt cho dù có người nghênh diện đi tới, cũng sẽ không thể chú ý đến việc trong đội ngũ tuần tra có nhiều hơn hai người.

Một đường tiến lên, Tiêu Nặc và Phong Thần Hi đều chú ý ở trong bụi cây không ngừng có bóng người chớp hiện, ngẫu nhiên còn có kiếm quang chớp lóe, hiển nhiên trong tòa trạch viện này của Hắc Hồ trừ bỏ một đội tuần tra bên ngoài mỗi canh giờ, còn có thủ vệ ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó.

Phòng vệ thâm nghiêm như thế, nếu không có Hắc Hồ cố ý cho đi, bọn họ làm sao có thể dễ dàng vậy đã tìm được gian nhà chính, còn nghe trộm được Hắc Hồ nói chuyện? Mà lần điều tra thứ hai này, nếu vẫn cứ mang ý đồ lặng lẽ lên vào thì, chỉ sợ đi chưa xong vài bước đã bị người phát hiện.

Hiện thời xem ra, phương pháp giả trang trà trộn vào đội ngũ tuần tra này, tuy rằng nguy hiểm mà lại có chút lớn mật, cũng là tốt nhất, cũng là phương pháp hữu hiệu nhất.

Quan trọng nhất vẫn là, vận khí bọn họ quả không tệ, bởi vì đội thủ vệ tuần tra này đúng là đi về phía gian nhà chính.

Đội cho đến trước phòng, Tiêu Nặc lặng lẽ hướng phía sau Phong Thần Hi dùng tay ra hiệu, chờ chuyển qua góc phòng phía tây, vừa vặn một chỗ tầm mắt chung quanh đều là góc chết không thấy được, đồng thời bỗng nhiên khựng người lại, chờ cho đội tuần tra phía trước đi xa, rồi lại quay người đi tiếp, đi ra khỏi nơi góc khuất kia, để lộ mình dưới tầm mắt của đám thủ vệ đông đảo đang ẩn nấp trong bóng tối.

“Đi, đừng có ngừng.” Tiêu Nặc đầu nâng một nửa, vừa đi vừa nhỏ giọng nhắc nhở Phong Thần Hi.

Hắn biết, tuy rằng bọn họ nhìn không thấy những người đó, nhưng những người đó giờ phút này nhất định đều nhìn bọn họ chằm chằm.

Từ nơi này đến cửa lớn gian nhà chính, bất quá chỉ cách vài bước, có điều lúc hai người bọn họ đi qua, lại phảng phất như đã qua đúng một vạn năm. Thật vất vả đến được cửa, trước trán Phong Thần Hi đã không biết tự lúc nào chảy ra một lớp mồ hôi mỏng dính, vừa thở ra một hơi, bên trong cửa đột nhiên xuất hiện hai người, trầm giọng nói: “Khẩu lệnh?”

Phong Thần Hi cắn chặt khớp hàm không lên tiếng, nằng nặc dù mặc quần áo thủ vệ, có điều chỉ cần mở miệng sẽ để người khác biết ngay nàng là nữ nhân.

Tiêu Nặc tiến lên một bước nửa che khuất nàng, nói: “Im lặng là vàng.”

Hai người trong cửa không nói gì thêm, nhưng cũng không nhường đường.

Tiêu Nặc và Phong Thần Hi không biết là rốt cuộc có phải bị chúng dò xét ra được gì hay không, chỉ nhất mực kiên trì đứng đó, phảng phất lại qua một vạn năm, mới nghe hai người kia hỏi tiếp: “Đã trễ thế này, tìm lão đại có chuyện gì?”

Tiêu Nặc không cần nghi ngại đáp: “Đương nhiên là có chuyện khẩn cấp quan trọng.”

Hai người kia còn đang định hỏi, Tiêu Nặc dứt khoát đánh bạo hất mặt lên một cái, lớn tiếng nói: “Việc này sự tình liên quan trọng đại, các người có hỏi ta cũng không thể nói, nếu như không tin, cứ việc kêu lão đại tới đây là được!”

Hai người kia thấy hắn nổi giận, vội cười làm lành nói: “Huynh đệ khoan nóng, huynh đệ có điều không biết, ở đây vừa tiến bước hai vị khách không mời mà đến, lão đại giao căn dặn xuống dưới, muốn vạn sự cẩn thận. Nếu huynh đệ có việc gấp, vậy mau vào đi tới chỗ lão đại bẩm báo đi.”

Tiêu Nặc “Hừ” một tiếng, quay đầu đối Phong Thần Hi nói: “Chúng ta đi!”

Thừa dịp không ai để ý, còn đối nàng làm cái mặt quý.

Không khí vốn cực kì khẩn trương, bị hắn đánh bạo nháo nhào như vậy, Phong Thần Hi ngược lại cảm thấy không có gì, giờ phút này thấy hắn làm mặt quỷ như thế, thiếu chút nữa đã cười thành tiếng, vội vã cúi đầu, bước nhanh qua cửa.

Cửa lớn cách phòng chính một quãng, Tiêu Nặc đi được một đoạn, cổ tình giả dờ lơ đãng quay đầu lại, bắt gặp vừa lúc hai tên thủ vệ kia ghé lỗ tai nói chuyện với nhau, liền mạnh mẽ lôi kéo Phong Thần Hi, vút một cái nép vào mặt bên phòng chính, chờ lúc hai gã kia lại ngừng đầu, đã không thấy bóng dáng bọn họ, chỉ nghĩ đã vào nhà gặp lão đại rồi, hoàn toàn không chút lưu ý.

Tiêu Nặc và Phong Thần Hi ẩn trong bóng tối, thở ra một hơi thật dài. Một trận gió thổi qua, hai người đều cảm giác được một thân mồ hôi lạnh.

Một lát sau, chờ hô hấp ổn định, hai người lại giống như lần đầu đến đây trốn dưới bóng cây hòe đại thụ cạnh phòng, đợi ước chừng khoảng thời gian một chung trà nhỏ, liền nghe trong phòng truyền ra giọng của Hắc Hồ nói: “Lâu như vậy không hề thấy động tĩnh gì, nói vậy hai kẻ kia sẽ không trở lại nữa.”

Sau đó là tới thanh âm của trưởng phòng tiên sinh tiếp lời nói: “Giờ phút này hai kẻ kia nói vậy là đang vắt hết óc suy đoán Thất ca rốt cuộc là ai.”

“Người diễn cũng thật đạt. Nếu không phải người làm bộ ra vẻ giống như bị bọn họ dọa sợ tới mức hồn phi phách tán, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng Thất ca tồn tại.”

“Ha ha ha, vậy cứ để cho bọn họ đi tìm đi. Toàn bộ trong Trần Trăm Dặm, không biết có bao nhiêu người kêu Thất ca a. Một kẻ này của lão đại thực sự rất lợi hại!”

“Không phải là ta lợi hại, là Đại ca thủ đoạn cao minh, ta cùng người đều bất quá là thủ hạ núp bóng ăn com mà thôi.”

“Nói đến đây, thuộc hạ vẫn không rõ Đại ca muốn chúng ta bịa đặt ra vị Thất ca này để làm cái gì.”

“Người nghĩ là, đại nha hoàn Tiêu phủ bởi vì hàn phục tẩn mà chết, đại công tử vừa tiếp nhận gia nghiệp, há có thể chịu để yên? Đại ca từ sớm đã nghĩ đến chuyện đại công tử khẳng định sẽ phái người tới điều tra hư thực của chúng ta, mà toàn bộ người trong Trần Trăm Dặm đều biết rõ, Hắc Hồ ta nếu không có chỗ dựa vững chắc tuyệt không thể làm được đại sự như vậy. Đại ca có ý muốn chúng ta làm ra Thất ca, vừa là để dẫn đại công tử đi sai hướng, thứ hai cũng có thể bảo hộ thân phận chính mình không bị bại lộ.”

“À, thuộc hạ đã hiểu. Đại ca tự biết người chống lưng lão đại đằng sau bức màn sớm hay muộn cũng phải hiện thân, cho nên dứt khoát làm ra một cái tên Thất ca để che giấu khỏi tai mắt người khác...”

“Không sai, chính là như vậy. Hơn nữa, nếu thật sự đến nỗi vạn bất đắc dĩ, còn có thể tùy tiện tìm một người giả mạo Thất ca đưa ra gánh tội thay.”

“Ai, thuộc hạ thấy Đại ca cũng quá phòng xa rồi. Thân phận của Đại ca ở Thành Trăm Dặm đến nay chưa một ai dám hoài nghi, hơn nữa lại cùng đại công tử giao tình thâm hậu, cần chi phải hao tâm tổn sức diễn ra trò này?”

“Đại ca là muốn thành đại sự, người giống như Đại ca vậy, luôn rất để ý đến tiểu tiết, cũng là cực kỳ dè dặt cẩn thận... Được rồi, hôm nay đã đủ vất vả, nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn phải xuất một lượng hàng lớn nữa đây.”

“Dạ.”

Lập tức nhìn thấy trưởng phòng tiên sinh đi ra, thẳng hướng cửa lớn. Lại một lát sau, ánh nến trong phòng cũng đều dập tắt toàn bộ, xem ra Hắc Hồ đã đi ngủ.

Phong Thần Hi ở Tiêu Nặc bên tai nhẹ giọng nói: “Không có Thất ca, lại tới thêm một tên Đại ca nữa, chúng ta hay là lại đi tìm cái lão trưởng phòng tiên sinh thích diễn trò kia, hỏi một chút Đại ca của bọn chúng là ai, người thấy thế nào? Theo như lời ông ta nói vừa rồi, tựa hồ vẫn là biết chút ít về hoàn cảnh của tên Đại ca này.”

Nói xong đợi nửa ngày, cũng không thấy Tiêu Nặc có phản ứng, ghé mắt qua xem, chỉ thấy sắc mặt hắn ngưng trọng, cũng không biết suy nghĩ cái gì, lại

lời kéo hẳn, nói: “Sao hả?”

Tiêu Nặc quay sang, ánh mắt lóe lên nói: “Tỷ tỷ, tỷ biết không, trong nhà ta có ba vị trưởng phòng tiên sinh.”

Phong Thần Hi thế nào cũng không đoán được hẳn lại đột nhiên bật ra một câu như thế, kinh ngạc hỏi: “Liên quan gì?”

Tiêu Nặc lắc đầu, lại trầm tư sau một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói: “Ta chưa bao giờ thấy qua cha ta hay là mẹ ta nói nhiều thứ với một trưởng phòng tiên sinh đến như vậy.”

Phong Thần Hi nói: “Người kia có khả năng chẳng phải trưởng phòng tiên sinh thực sự a, ông ta có khả năng là phụ tá, quân sư gì đó của Hắc Hồ.”

“Có điều...” Tiêu Nặc vẫn là một cái lắc đầu, “Ta trông ông ta còn chưa bằng một nửa khôn khéo của Hắc Hồ, chẳng lẽ khi lại đi thỉnh heo làm quân sư sao?”

Hắn so sánh tuy rằng thật buồn cười, lại vô cùng chuẩn xác, Phong Thần Hi lúc vừa nghe qua rất muốn cười, có điều cẩn thận nghĩ lại, cũng bỗng dưng thu mi, nói: “Như vậy, ý của người là...”

“Ta suy đoán, “ Tiêu Nặc ngắt ngang, tựa như đang trả lời, hoặc cũng có thể là đang tự lải nhải lẩm bẩm, “Nếu chúng ta có thể nghĩ đến Hắc Hồ là có ý để chúng ta nghe thấy cái tên Thất ca này, Hắc Hồ hẳn cũng có khả năng nghĩ tới chẳng? Mà nếu hẳn nghĩ tới một tầng này, có thể là, đây căn bản chính là một cái kế trong kế——hắn biết chúng ta sẽ nghĩ đến Thất ca này là giả, cũng biết chúng ta sẽ trở lại, bởi vậy chờ ở trong này cùng lão trưởng phòng tiên sinh kia diễn màn diễn vừa rồi cho chúng ta xem, để chúng ta cho rằng lần đối thoại thứ hai nghe thấy mới là thật, nói vậy chứng tỏ được điều gì?”

Phong Thần Hi cả người chấn động, thốt nên: “Chứng tỏ lần đối thoại đầu tiên chúng ta nghe thấy mới là thật!”

Nói cách khác, Thất ca, mới chính là, người thật sự chống lưng Hắc Hồ phía sau bức màn.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Dịch dung câu môi

Mọi người tư duy thường hướng theo quán tính, tỷ như nói có hai cánh cửa, đẩy ra cánh thứ nhất không phải, sau khi đẩy ra cánh thứ hai phát hiện mạnh mẽ, sẽ không quay đầu lại đi thăm dò cánh cửa thứ nhất nữa, loại tư duy này giống như điếm mù, hoàn toàn là nguyên do chủ yếu gây nên lầm đường lạc lối mà rất nhiều người mắc phải.

Theo đó, mục đích bộ kế trong kế này của Hắc Hồ, cũng không phải chỉ là hướng ta cùng Tiêu Nặc bám vào manh mối “bạn tốt gì đó của Tiêu gia——đại ca” tra tới, còn ở chỗ khiến chúng ta vĩnh viễn sẽ không hoài nghi đến cái người gọi là “Thất ca”.

Xem ra hẳn chẳng những thông hiểu bản tính con người, hơn nữa đối với ta cùng Tiêu Nặc cũng có mức độ hiểu biết nhất định, biết chúng ta tất sẽ nghi ngờ tính chân thật của lần đối thoại đầu tiên, sau đó quay lại xem thử... Đáng sợ! Hắc Hồ này quả nhiên cực không đơn giản.

Nhưng mà, ta liếc mắt một cái sang Tiêu Nặc bên cạnh——ở trong khoảng thời gian nhanh nhất có thể nhận thức được toàn bộ chuyện này, chẳng phải càng thông minh hơn? May mắn ta cùng hẳn không phải là đối thủ, hay nói cách khác, nếu có thể, ta hi vọng vĩnh viễn không bao giờ cùng hẳn làm đối thủ.

Ta cùng Tiêu Nặc trở ra ngoài theo cách thức lúc đến, khi nhảy ra được tường cao, trăng sáng trên trời, đã gần đến giờ Tý. Ngõ Mộc Ngẫu im ắng, từng nhà cửa sổ đã đóng chặt, trên đường chỉ có ta cùng hẳn hai người, từ từ mà đi.

“Người nói nếu chúng ta trực tiếp đến hỏi Trương mỵ sọi Thất ca là ai, có thể có đáp án hay không?”

Tiêu Nặc cười rộ lên: “Ta dám đánh cược hẳn không biết. Nếu hẳn ngay cả thân phận Thất ca cũng biết được, hẳn liền sẽ cách cái chết không xa. Mà một kẻ thông minh, tất sẽ không để bản thân lâm vào hiểm cảnh như vậy.”

Ta hiểu được ý tứ của hẳn. Trương mỵ sọi không nghi ngờ là một kẻ có bản lĩnh, hẳn bán ra tin tức đều có giới hạn, dưới giới hạn đó, dù là bán đứng người khác cũng mất nhắm mắt mờ, nhưng một khi đề cập đến bí mật riêng tư cực kỳ trọng yếu, đưa hẳn đến họa sát thân diệt khẩu, nhất định sẽ không an tâm.

“Biển người mờ mịt, chúng ta như thế nào đi tìm Thất ca?”

Tiêu Nặc ven đường hái được phiến lá cây môn mê trong tay, không chút để ý nói: “Nếu một con rắn rúc thật sâu ở trong động, ngập nước không được, hỏa thiêu không xong, tỷ tỷ còn có phương pháp nào khác không?”

Ta đột nhiên nhanh trí, bưng bình đại ngộ nói: “Đem con ếch đặt ở miệng hang dụ rắn xuất đầu.”

Tiêu Nặc ánh mắt lập lòe tỏa sáng: “Như vậy, đối Thất ca mà nói, cái gì mới là ếch đây?”

“Lãi to.” Ta thật rành rọt hỏi đáp, “Hắn bồi đắp Hắc Hồ lũng đoạn hàn phục tán, chính là vì hàn phục tán lợi nhuận cao, có khả năng kiếm lời khổng lồ. Nếu chúng ta giả trang thành thương nhân cùng hắn ký kết buôn bán lớn, nói vậy hắn sẽ không cự tuyệt.”

Ánh mắt Tiêu Nặc càng thêm sáng ngời, ý cười trên môi càng sâu sắc, từ từ nói: “Như vậy cái gì mới là buôn bán lớn có thể khiến cho hắn động tâm động?”

“Nguồn cung cấp càng vĩ đại, phương pháp phối chế hàn phục tán càng đơn giản, cùng với...”

Hắn tiếp lời ta nói: “Kiếm người thay thế Hắc Hồ.”

Không sai, trải qua sự kiện Du Lê, tuy rằng Tiêu Mạch chưa truy cứu Hắc Hồ, nhưng chung quy xem như đã ở ngoài sáng, quân cờ này không còn an toàn. Nếu ta là Thất ca, ta nhất định sẽ tìm kiếm quân cờ thật tốt khác, đảm bảo cho kế hoạch lần khuất trong tối.

Ta nhìn Tiêu Nặc, không khỏi lại thầm than hắn thông minh, kẻ thông minh như vậy, vì sao bình thường lại muốn giả ngu khoe mẽ, hay là hắn cũng có bí mật gì đang che giấu?

Đương lúc ta đang nghĩ như vậy, đã thấy ánh mắt hắn lấp lánh vài cái, giống như anh em tốt khoác cánh tay đặt ngang trên vai ta, tiến đến bên tai ta khẽ cười nói: “Chà, không biết một gã công tử Giang Nam hậu duệ quý tộc anh tuấn tiêu sái mang theo cơ thiếp xinh đẹp của hắn cùng đến Trấn Trầm Dậm, yêu cầu gặp mặt Thất ca đàm luận công chuyện buôn bán, miếng mồi này đã đủ phần lượng chưa ha?”

Ta nhất thời cảm giác bên tai nóng cả lên, gãi cái tên Tiêu Nặc nhà người, cũng dám chiếm tiện nghi của ta! Thế nên ta quay đầu, hướng hắn cười trong sáng, ôn nhu nói: “Đương nhiên đủ, bại gia công tử mới ra đời, lại nghe nói không có chủ kiến, thật là quân cờ hay. Bất quá——”

Tiêu Nặc giương mi cười hỏi: “Bất quá cái gì?”

“Bất quá, là ta đóng công tử người đóng mĩ cơ!” Lời còn chưa dứt, ta đã bắt lấy cánh tay hắn, một cái hất quá tay ném hắn văng ra khỏi người.

Lại thấy hắn bay thẳng ra mấy trượng rồi xoay người trên không một cái, nhẹ nhàng đáp chân xuống mặt đất, hướng ta cười ha ha, đuôi lông mày khỏe mắt toàn là vẻ giễu cợt.

Này! Này! Đứa nhỏ này... đáng giận vừa đáng yêu a...

Thứ hai, cuối thu không khí trong lành, mặt trời rực rỡ chiếu trên cao.

Ta dắt con lừa đi qua con phố dài, một đường thẳng tiến, người người ào ào cứng lưỡi nhìn chăm chú, trên mặt biểu tình phản kích các loại, có trợn mắt há hốc mồm, có còn ôm bụng cười ngặt ngoẽo, cũng có đứa nhỏ, vừa nhìn thấy chúng ta, liền vút bỏ que kẹo hồ lô trong tay khóc oa lên, mặc cho mẫu thân nó dỗ thế nào cũng không được.

Ta hơi cúi đầu, thật sự là tự cảm thấy dọa người. Tiêu Nặc này, quả thật không nên làm trò cười như vậy, giờ chỉ sợ là toàn bộ Trấn Trầm Dậm đều biết chuyện có hai phú hào chúng ta đến đây.

Đi tới trước cửa khách điểm Trầm Dậm, điểm tiêu nhị vội vàng ân cần đón chào nói: “Hoan...” Một lời nghênh đón còn chưa kịp xuất ra, đã trông thấy bộ dáng Tiêu Nặc ngồi trên lưng lừa, tự nhiên từ trên trời tuột mất, lại ngắt ngữ tiếp tục nói: “Đây là... Hai vị khách quan, là dừng chân tạm nghỉ, hay là ở trọ ạ?”

“Tiểu Thần Thần, nói cho hắn ta muốn ăn cái gì.” Tiêu Nặc ở trên lưng lừa như thế xuất khẩu.

Nghe được tiếng xưng hô kia, ta chỉ cảm thấy nổi da gà rợn tóc gáy, nhưng vẫn là tỏ giọng cung kính đáp: “Dạ. Điểm tiêu nhị, thiếu gia nhà chúng rất chú trọng việc ăn uống, người hãy nghe cho kỹ, lấy nhất nhưỡng nhị quả tam tiên tứ tổ ngũ tú lục hương thất bảo bát trân cửu tàm.”

Điểm tiêu nhị nghe há hốc mồm, hồi lâu mới nói: “Cái gì cửu tàm gì cơ?”

Tiêu Nặc liếc một cái xem thường, lười biếng nói: “Nơi nhỏ bé chính là nơi nhỏ bé, không từng trải việc đời. Tiểu Thần Thần, giải thích cho hắn nghe.”

Ta cười nhần nại, ho khan một tiếng nói: “Nhất nhưỡng là chỉ Tiêu Bách tử, Tiêu là ngôi sao 'Ngọc Hành', Bách là tiên dược, có khả năng trường thọ.”

Trên trán điểm tiêu nhị lấm tấm vài giọt mồ hôi li ti.

“Nhị quả là chỉ bí đỏ, mận tía; tam tiên là thiên tam tiên, địa tam tiên, hải tam tiên; tứ tổ chỉ măng cụt mùa đông, huân kiện thảo, nắm Khẩu Bắc, ớt ngọt; ngũ tú chỉ năm loại nở hoa cạnh bờ ao gồm củ sen, mã đề, củ ấu, măng khô cùng nắm tỳ; lục hương là hương sáu loại hoa gồm hoa mai, hoa sen, hoa cúc, hoa đào, hoa hồng cùng hoa mẫu đơn; thất bảo là tổ yến, hải sâm, vi cá, bào ngư, hải yển, trứng cá mực cùng linh hoàng; bát trân là gan rồng, tùy phượng, bào thai, đuôi cá chép, củ nường, môi tinh tinh, chân hổ cùng sữa ve sấu; cửu tàm càng đơn giản, gồm tôm say, gà sấy khô, mi rồng cánh phượng, lừa đực sống, chân vịt nướng, ba ba thiết bản, thịt lừa tái, chuột con cùng đầu khỉ.”

Sau khi ta thông báo toàn bộ tên các món ăn, điểm tiêu nhị đã mồ hôi tuôn như suối, hắn cái gì cũng không nói, xoay người trở vào trong điểm.

Ta ngẩng đầu, Tiêu Nặc trên lưng lửa hướng ta giong ngón tay cái lên. Ta liếc mắt nhìn hần một cái, bỗng thấy cái bụng ưỡn lên to tướng của Kim Nhất Đầu trông trắng lác lác hiện ra. Kỳ thực kêu bụng lão phi lớn thật sự là úy khuất cho lão, nhất là đối lập với Tiêu Nặc lúc này mà nói...

Kim Nhất Đầu vẻ mặt tươi cười nói: “Hai vị khách quý chậm trễ chậm trễ! Mau mời vào, các món của ngài đây nhiều như vậy, đợi đến khi làm đầy đủ hết, không chừng dăm ba ngày cũng chưa xong, thế có phải sẽ khiến ngài chịu đói sốt ruột chờ hay không? Như vậy đi, không bằng ném thử đồ ăn đặc biệt của tiểu điểm? Tuy rằng đơn giản chút, nhưng hương vị vẫn là rất tuyệt a...”

Kim lão bản này, không nói điểm của mình không nấu ra được số thức ăn kia, ngược lại nói là thời gian không đủ, quả không hồ là người làm ăn.

Tiêu Nặc không kiên nhẫn nói: “Nơi nhỏ bé chính là nơi nhỏ bé, không từng trải việc đời. Quên đi, cứ làm sao cho thuận tiện được rồi.” Nói xong vươn một bàn tay về phía lão bản, Kim Nhất Đầu ngạc nhiên, bất chợt hiểu ra, liền bước lên phía trước đỡ lấy.

Chỉ thấy Tiêu Nặc chậm rãi rì rì tựa tay trên vai lão, chậm rãi rì rì giong qua một cái chân bên kia, sau đó chậm rãi rì rì rồi đi lưng lửa... Tiếp theo, thảm kịch đã xảy ra——

“Phạch——” một trận bụi đất bay lên, Tiêu Nặc đè bẹp Kim Nhất Đầu, hai người đều đổ dài trên đất. Ta rốt cuộc chịu đựng không chịu nổi, xì ra một tiếng cười.

Kim Nhất Đầu bị ép thở không nổi, gân cổ họng quát: “Các người đều là người chết a, còn không mau lại đây đỡ hộ bọn ta?”

Vài gã điểm tiểu nhị vội vàng xúm lại, hợp lực lượng bốn người mới đem được Tiêu Nặc đứng lên trước, sau đó tới Kim Nhất Đầu, Kim lão bản đáng thương một bên lau mồ hôi bên kia còn phải cùng Tiêu Nặc giải thích: “Thứ lỗi thứ lỗi, vừa rồi trượt tay không đỡ ngài được tốt...”

Tiêu Nặc giậm chân xuống, lại là một mảnh bụi đất bay lên, giọng căm hận nói: “Nơi nhỏ bé chính là nơi nhỏ bé, không từng trải việc đời, cả đỡ người cũng đỡ không được!” Vừa mắng vừa bước vào nhà, kết quả liền mắc kẹt ở trong khung cửa. Điểm tiểu nhị vội vàng mở ra một cửa hông khác, mới đẩy hần qua được.

Tiêu Nặc khảng khái mắng: “Nơi nhỏ bé chính là nơi nhỏ bé...”

“Bỏ đi, thiếu gia, tức giận sẽ gây, thiếu gia mới đây đã gây đi rất nhiều, sao có thể như vậy gây đi xuống thế nào được?” Ta vừa khuyên giải an ủi vừa bảo với tiểu nhị đôi lấy ghế dựa cứng cáp một chút đến, bên tai nghe được ngoài cửa một người nhỏ giọng thì thầm nói: “Đầu lửa này cũng quá thật lợi hại, một tên đại mập mạp như vậy cười trên lưng nó, nó cư nhiên không bị đè chết, kỳ tích!”

Đúng vậy, Tiêu Nặc lần này giả dạng chính là một tên béo, hơn nữa béo đến nỗi người người phần nộ, vì hình tượng này của hần mà ta thực đã hao tổn một phen tâm tư. Mọi người đều biết, Quý Phủ Thần Công trong Âm Sơn Bách Quỷ tinh thông dịch dung, ta thân là đệ tử Phong Tiêm Tổ, tất nhiên là từ nhỏ cùng ông ấy học không ít. Nhưng Quý Phủ Thần Công từng nói cho ta, mặt nạ da người tinh diệu đến đâu đều có sơ hở, cho nên, lần này ta chẳng những cho Tiêu Nặc đeo mặt nạ da người, còn để hần ăn một loại độc dược sẽ làm toàn thân sưng phồng, nhưng đối với thân thể cũng không tổn hại quá lớn. Kể từ đó, hần ngay cả ngón tay cùng ngón chân đều sưng lên, đập vào trong mắt người khác, trở thành phi nộ.

Dựa vào phản ứng của mọi người dọc theo đường đi xem qua, hiệu quả cũng thật không tệ, còn Kim Nhất Đầu, chính là đối tượng đầu tiên chúng ta muốn thí nghiệm. Nếu cả ông ta cũng không nhận ra được Tiêu Nặc, như vậy chứng minh lần dịch dung này là thành công.

Tiêu Nặc thương cảm vô hạn thở dài nói: “Tiểu Thần Thần người cũng phát giác ra rồi có phải không? Ai, ta gần đây lo lắng nhiều chuyện lắm, làm sao có thể không gây được? Cái khác không nói, chỉ riêng chuyện con lửa kia dọc đường đi hôn mê bốn lần, nó nếu chết thật, ta làm thế nào có thể giao phó với tổ tiên gia gia Trương Quả Lão (một trong Đông Du Bát Tiên, nổi tiếng cười lửa ngược đầu) của ta kia chứ...”

Về cơ bản lúc này người trong khách điểm toàn bộ đều nhìn chúng ta, ta phối hợp cùng Tiêu Nặc diễn trò, tràn đầy tin tưởng hỏi đáp: “Yên tâm đi, thiếu gia, chỉ cần cho nó tiếp tục dùng linh đan, con lửa kia liền sẽ không có việc gì.”

Trong lúc nói chuyện, điểm tiểu nhị lục tục đưa đồ ăn đến, đầy ắp cả một bàn, quả nhiên là màu sắc hương vị đầy đủ.

Tiêu Nặc lười biếng nhìn thoáng qua, nhìn phía ta nói: “Đi, đem đồ ăn mang lên đây, trước tiên khai vị cái đã.”

“Dạ, thiếu gia.” Ta cúi gồi đồ nhỏ trên lưng xuống, trải lên mặt bàn trống gần đó, mở ra, bên trong là bình bình lọ lọ tinh xảo tuyệt luân nhất thời làm mọi người đều mờ to ánh mắt.

Tốt lắm, chúng ta chính là cần phản ứng như thế này. Ta mỉm cười, đầu tiên là từ trong hộp gỗ trầm hương lấy ra mấy khối gì đó giống mà cũng không giống gỗ, để giữa bếp lò bảo lam khảm ngọc phi thủy đem đốt, một làn hương thơm cực kỳ dễ ngửi nhất thời tràn ngập toàn bộ sảnh đường.

Lại từ trong bình sứ bên trên vẽ hoa văn đỏ ra hai viên thuốc xanh lục, đặt ở trong rượu, để trên lò phi thủy nhỏ lửa chậm rãi đun nóng, nguyên bản thanh tịnh như nước rượu dần dần biến thành bích sắc.

“Thiếu gia.” Ta đem chén bạch ngọc hai tay dâng tới trước mặt Tiêu Nặc, Tiêu Nặc tiếp nhận nhấp một ngụm, cả người bỗng nhiên run run một cái, khiến cho người bên cạnh đứng nhìn cũng không tự chủ được mí mắt nháy nháy dưng theo.

Sau đó liền thấy mặt mày mũi miệng của hần đều giãn nở ra, miệng ừm một tiếng, có vẻ thoải mái không nói nên lời.

“Thiếu gia, lại một ly nữa nhé?”

Tiêu Nặc nhắm mắt lại lắc đầu nói: “Loại tư vị thần tiên này không thể ăn nhiều, chỉ có thể lướt qua thôi.” Nói xong cầm đũa bắt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa kén cá chọn canh, nói cá này không tươi ngon, kia bảo dưa chuột già quá, nơi nhỏ bé chính là nơi nhỏ bé, như thế vân vân, mặt mũi các tiểu nhị chung quanh trở nên khó coi đủ loại.

Ta đem gói đồ một lần nữa quảy lại trên lưng, đi đến trước quầy, xuất ra một thỏi kim nguyên bảo nói: “Chưởng quầy, cho chúng ta hai gian thượng phòng thanh tịnh, đây là tiền đặt cọc.”

Ánh mắt Kim Nhất Đẩu từ trên người Tiêu Nặc thu hồi lại, nhìn ta liếc mắt một cái, cười nói: “Không thành vấn đề không thành vấn đề, phòng thượng hạng số hai, số ba vẫn còn trống.” Bỗng ghé sát vào, hạ giọng nói, “Cái kia... Tiểu ca, nếu ta không nhìn lầm, vừa rồi người cho thiếu gia nhà các người ăn có phải hàn phục tán?”

Ta liếc mắt nhìn lão bản nói: “Chưởng quầy ông đây thế mà lại có chút hiểu biết, nhưng đó cũng không phải là hàn phục tán thông thường, mà là đã trải qua bí phương cải tiến độc môn của Trương gia chúng ta, khẩu vị biến đổi, hiệu quả cũng rất tốt. Chúng ta lần này đến Trấn Trầm Dậm chính là vì mở rộng phương pháp điều phối này, nghe nói...”

Mới nói được tới đây, Tiêu Nặc đã ở bên kia hô: “Tiểu Thần Thần!”

Ta vội vã im bặt, trở lại bên cạnh hần cúi đầu nói: “Thiếu gia...”

“Người bệnh cũ lại tái phát, chính là nói nhiều, đừng quên chúng ta...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, những lời tiếp theo cả ta cũng nghe không được, mà ta chỉ có thể giả bộ ra vẻ khiêm tốn thụ giáo liên tục gật đầu.

Bữa tiệc thịnh soạn này ăn cả một buổi chiều, ăn đến lúc mặt trời ngã về tây, Tiêu Nặc cuối cùng cũng đem đồ ăn có trên bàn ăn xong sạch sẽ, hần vuốt bụng đứng lên nói: “Tiểu Thần Thần, nghe nói nơi này có cái gọi là Xuân Tiêu các?”

“Dạ, có tiếng ôn nhu, Tiêu Kim Quật.”

Tiêu Nặc ngẩng đầu khinh thường nói: “Nơi nhỏ bé này, cho dù thế nào tốt hay tốt, bất quá nhàn rỗi vẫn là nhàn rỗi, đi xem qua cũng tốt. Đi thôi.”

Chúng tiểu nhị lại bị giầy vò một phen, khi đỡ được Tiêu Nặc cười lại trên lưng con lừa gầy trở cả xương kia, bọn họ trên mặt đều lộ ra một biểu tình thư thái “Cuối cùng cũng tiến bước được vị Bồ Tát này”. Nhưng khoái hoạt không bao lâu, lại rất nhanh cúi mặt suy sụp, bởi vì Tiêu Nặc kiểu cách mười phần quay đầu đối bọn họ nói: “Ta buổi tối sẽ trở về, nhớ để cửa mở cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đáng giá ngàn vàng

Đi ra khỏi cửa khách điểm Trầm Dậm, một lần nữa cười lại trên lưng con lừa đáng thương chịu khổ ải chà đạp của mình, Tiêu Nặc đã một thờ hồn hể, dùng một ngón út vừa trắng vừa béo không ngừng chà mó hời trên trán, nói: “Tiểu Thần Thần, hôm nay cái thân này của ta vận động có vẻ quá sức, nhanh đi hỏi thăm một chút hương Xuân Tiêu các đi như thế nào, để ta tạm nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Phong Thần Hi vừa nói một tiếng “Dạ”, đông đảo dân bán hàng ven đường đã ào ào hồi đáp: “Các vị theo phố này đi về phía trước, lại rẽ trái một cái, đi thẳng.”

Đôi mắt Tiêu Nặc đều không nhìn những người đó, chậm rì rì nói câu: “Người ở nơi nhỏ bé nhưng thật ra rất nhiệt tình, Tiểu Thần Thần a, thưởng——”

“Vâng.” Phong Thần Hi xuất ra một nắm to bạc vụn, hướng giữa không trung ném lên, mọi người nhất thời chạy rối loạn, tranh nhau mà lên.

Tiêu Nặc thấy thế, tự nhiên là không thể cầm được lại lần nữa phát ra một đôi câu cảm khái “Nơi nhỏ bé chính là nơi nhỏ bé”, phe phẩy đầu cười lừa đi trước.

Đi tới tận cùng con phố dài, quẹo bên trái, quả nhiên đó là phố thanh lâu hôm qua từng đến thăm. Vừa nhìn thấy bóng dáng Tiêu Nặc và Phong Thần Hi, các cô nương trẻ trung vốn dĩ là đứng trước cửa ngõ ngênh đón khách đến tiền chào khách đi, hết thảy giống như ong vỡ tổ xông tới, cô này nói “Công tử thỉnh bên này”, cô kia nói “Công tử mau mời tiền”, trong lúc nhất thời oanh thanh yến ngữ không dứt bên tai, son phấn nùng hương xộc cả vào đầu con lừa khiến nó chịu không nổi, không ngừng hất xi hơi.

Phong Thần Hi thật vất vả đẩy hết cả ra rồi hướng Tiêu Nặc hỏi: “Thiếu gia, chúng ta đi nhà nào đây?”

Tiêu Nặc trợn lên đôi mắt nhỏ giữa mớ thịt béo nục, tức giận nói: “Mấy nơi này nọ đó phần son dung tục, bốn thiếu gia vốn chẳng có hứng thú. Vẫn là đi Xuân Tiêu các.”

Các cô nương vừa nghe thấy, ào ào bừa môi lờm lờm nguyệt nguyệt lui trở về.

Phong Thần Hi nắm đầu con lừa chịu đủ tra tấn kia tiếp tục đi tới, đã thấy dọc theo hai bên đường không biết có bao nhiêu kỹ viện, từng cái trước cửa đều đứng vài ba kỹ nữ dựa cửa cười nửa miệng, duy độc một cánh cửa lớn ở tận trong cùng, lạnh ngắt như tờ, chỉ treo hai chiếc đèn lồng trước mái hiên, dưới cửa ngay cả một người đón khách cũng không có, vừa tới nơi, đã thấy cửa nhà khép chặt, trên tấm biển chính là viết ba chữ to “Xuân Tiêu các”.

Mất thấy tình cảnh im ắng này, Phong Thần Hi không khỏi cảm giác có chút thất vọng, mà ánh mắt Tiêu Nặc lại sáng, liên tục gật đầu nói: “Tốt tốt tốt, Tiểu Thần Thần, xem ra chúng ta quả nhiên chưa có tới sai chỗ.”

Phong Thần Hi nói: “Nhưng mà thiếu gia, xem tình hình này, coi bộ Xuân Tiêu các tiếng tăm lan truyền rộng rãi còn không bằng khí thế vừa rồi ở chỗ lúc này a!”

“Ngươi không hiểu...” Tiêu Nặc trên mặt lộ ra một vẻ biểu tình meo meo, “Rượu thơm không sợ ngõ nhỏ sâu, nơi này nhìn qua bề ngoài càng lạnh lùng, càng chứng tỏ bên trong nó có ‘hàng tốt’.”

Nói làm như hần nhiều có kinh nghiệm lắm vậy! Phong Thần Hi liếc mắt nhìn hần, đang định nói thêm gì đó, hần đã từ trên con lừa nhảy xuống, hoàn toàn không có thái độ phì nộn lúc trước, nhẹ nhàng khéo léo tiến lên đẩy cửa, lại thấy cửa mở rộng, lọt vào trong tầm mắt một bức tường phù điêu bằng gạch, hình thức cực kỳ chính quy, phía dưới là tu-di-tọa, trên đỉnh là mái hiên bằng đồng, nóc nhà, đuôi bò cạp đầy đủ mọi thứ, trung tâm bức phù điêu có khắc hoa văn đỉnh đài lầu các, toàn bộ phù điêu nhìn qua nghiêm nhiên trở thành một tòa kiến trúc bằng gạch.

Loại hình phù điêu thế này, chỉ có giới quan lại mới thường dùng, Xuân Tiêu các đây rõ ràng là kỹ viện, lại cố tình dựng nên một bức phù điêu chỉ ở gia đình đứng đắn mới có như vậy, cũng không biết là nghĩ có thể lừa bịp người đời hay là lừa bịp bản thân, thật sự khiến người ta vừa bức mình vừa buồn cười.

Tiêu Nặc vừa nhìn tới, càng là mặt mày hớn hờ, lại liên tục cao giọng kêu vài tiếng “Tuyệt”.

“Kê nào ở trong này ồn ào vớ vẩn!” Một thanh âm sắc nhọn truyền đến, tiếp theo liền thấy một nam tử trung niên cầm bào loè loẹt từ mặt sau phù điêu bước ra, phụng phịu mắng: “Mới giờ nào mà đã vội thế hả? Đi hạ nhiệt trước ở nhà khác đi, cô nương nhà chúng ta đều còn đang ngủ... A!”

Hần đột nhiên im bật, từ trên xuống dưới đem Tiêu Nặc đánh giá một phen, đang giữa chừng đột nhiên thay một cái mặt cười to vô cùng dọa người, nghênh đón nói: “Vị công tử này phúc hậu bức người, nói vậy chính là quý nhân vừa mới tới trấn nhỏ này của chúng ta cách đây không lâu? Mau mời vào, mau mau mời vào.”

Phong Thần Hi cùng Tiêu Nặc nhìn nhau cười, biết bọn họ lúc trước diễn xuất khoa trương đã thành công làm họ “nổi danh” khắp Trấn Trầm Dậm, trách không được mới vừa nãy đám kỹ nữ vừa thấy hần đã vội xông tới, chắc là biết đại kim chủ giá lâm, ai nấy đều không chịu bỏ qua miếng mồi này.

Đem con lừa giao cho một gã sai vặt, dặn dò hần phải chăm sóc thật tốt, Tiêu Nặc dưới sự điều khiển của Phong Thần Hi theo tên nam tử cầm bào kia vào cửa, chưa qua khỏi bức phù điêu, trong mũi đã thấy mùi hương thơm ngát lượn lờ, rẽ sang bên, trước mắt trở nên sáng ngời, chỉ thấy một tòa kiến trúc hình lõm cực lớn, chính diện một tòa nhà to, ngôi lưu ly chính tề xếp hàng ở phía trên nóc nhà, hai đầu bố trí tượng thú, trên cột nhà khắc hoa văn đa sắc; hai bên sườn là tiểu lâu hai tầng, hành lang khúc chiết uốn lượn gấp khúc dẫn sâu ra phía sau hậu viện... Thật sự là điều lương họa đồng bích ngổa chu lan (cột xà chạm trổ - ngôi xanh lan can đồ), hoa lệ vô cùng.

Mà nơi phát ra từng đợt thơm ngát kia, chính là phần trung tâm kiến trúc hình lõm bao gồm cả trăm ngàn gốc hoa cúc. Kia là cúc trắng cực lớn thuần khiết, cúc đào yêu kiều xinh đẹp, cúc vàng phú quý bức người, còn có cúc xanh phi thủy, cúc tịch quang chạm ngọc, có loại lớn như bàn đá, có loại nhỏ như chung trà, có đoan trang, có thanh lịch, hoặc mạnh mẽ như kinh long phi thiên, hoặc phiêu dật như tiên tử lá lướt, mỗi một gốc đứng riêng một mình nhìn đã là nữ cực, huống chi nhiều gốc như vậy đều để cùng một chỗ, lại là trải qua tỉ mỉ tân trang, càng là sắc, hương, tư, vận (màu sắc, hương thơm, dáng điệu, âm thanh) đủ bộ, thiên hình vạn trạng, biến hóa vô cùng.

Cảnh này đẹp thì đẹp thật, chẳng qua hoa cúc xưa nay được xưng là “Quân tử của các loài hoa”, hiện thời lại bị đặt một số lượng lớn ở kỹ viện, thật khiến trong lòng mọi người có điểm kỳ quái. Cùng cái phù điêu kia giống nhau, hai bên đều có kỹ nữ trước cửa lập đền thờ chi ngại.

Xem ra, lão bản kỹ viện nhà này chẳng những thích dương dương tự đắc, còn dám bất chấp luân thường đạo lý trong thiên hạ, hiển nhiên tất phải là nhân vật rất có phân lượng ở Trấn Trầm Dậm.

Phong Thần Hi trong đầu bỗng nảy ra một ý tưởng: cái gã Thất ca kia có thể nội trong ba tháng nâng đỡ Hắc Hồ trở thành ác bá một phương, bản lĩnh to lớn này hiển nhiên có thể thấy được. Mà tục ngữ nói một núi khó chứa hai hồ, Trấn Trầm Dậm nhỏ nhỏ có thể dung nạp hai nhân vật lợi hại được sao? Hay là, lão bản kỹ viện đứng sau bức màn ở nhà này, cũng chính là vị Thất ca kia?

Đang nghĩ tới, nghe bên cạnh Tiêu Nặc nhỏ giọng tế nhị thì thầm: “Triều âm mộc lan chỉ trụ lộ hề, tịch xan thu cúc chi lạc anh... (Thơ Khuất Nguyên - Sớm uống sương sa gốc mộc lan, Chiều ăn hoa rụng cành thu cúc) Thấy cúc hoa này, ta lại nhớ tới lần trước trong nhà đại nội ngự trù đến chơi. Tiểu Thần Thần a, hần làm cái gì mà cúc hoa yến, ngươi còn nhớ rõ không? Không biết đầu bếp tại nơi nhỏ bé này, có làm ra được hay không?”

Mới từ khách điểm Trầm Dậm ăn cơm bước ra, nhanh như vậy lại đói bụng, chẳng lẽ hần bề ngoài biến béo, cả bụng cũng thành lớn? Phong Thần Hi trừng mắt liếc hần, còn chưa kịp nói gì, nam tử cầm bào kia đã cướp lời: “Làm ra làm ra. Công tử ngài có điều không biết, đừng nói tại Trấn Trầm Dậm đây, mà toàn bộ cả Vân Nam, đầu bếp nhà chúng tôi là thuộc loại trù nghệ cao minh nhất, không phải tôi tự thổi phồng, chỉ cần là công tử ngài nói bất kỳ món ăn nổi danh nào, hần liền nhất định có thể làm ra cho ngài tất.”

Sau khi căn dặn phòng bếp, lại dẫn Tiêu Nặc đến đại sảnh. Trong đại sảnh trên treo hoa đăng ngọc lưu ly, dưới đặt bình phong đá vân mẫu, cửa sổ đều là đồ thảm thiếp vàng, cũng là khí thế long lẫy phồn hoa quý phái.

Tiêu Nặc ngồi xuống, chờ không bao lâu, đồ ăn lục tục đưa lên, tuần một dòng hoa cúc: đậu hủ hoa cúc, thịt cuốn hoa cúc, sườn hoa cúc, canh sen hoa cúc thượng đẳng, cư nhiên còn có “Cua hấp hoa cúc” cùng “Canh rắn hoa cúc”, hai món ăn vang danh trong ẩm thực Hoài Dương và Quảng Đông, bên ngoài phối hợp với hoa cúc, rau cần, dưa chuột, rong biển chế thành món chấm “Hương cúc dầm”.

Tiêu Nặc mỗi món chỉ nếm một ngụm nhỏ liền dừng chiếc đũa lại, hướng cảm bào nam tử kia nói: “Người quả nhiên không có nói dối, đầu bếp này tay nghề đích thực cũng không tệ. Chẳng qua...”

Cảm bào nam tử vội hỏi: “Công tử cảm thấy chỗ nào không hài lòng?”

Tiêu Nặc lấy ánh mắt liếc hần nói: “Chẳng qua, nơi này có hơi quá quanh quệ một chút.”

Cảm bào nam tử đầu tiên là ngẩn ra, lập tức hiểu ý, cười xòa nói: “Tiểu nhân đã rõ, ngài cứ ngồi thong thả, giờ tiểu nhân sẽ đi kêu các cô nương rời giường đây.” Dứt lời hần chạy vội mà đi.

Lấy khước mắt thoáng nhìn hần đi xa, Tiêu Nặc lập tức giữ chặt tay Phong Thần Hi, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, mau ngồi xuống! Cả ngày nay, tỷ một ngụm này nọ cũng chưa ăn, chắc đói bụng lắm!” Nói xong, nhét đôi đũa vào trong tay nàng, luôn mềm thúc giục: “Mau ăn mau ăn!”

Cảm động bất ngờ dâng lên, Phong Thần Hi trong lúc nhất thời kinh ngạc hóa đá không thể nói lên thành lời: hần cố ý muốn kêu đồ ăn nhiều như vậy, lại xua người ngoài đi, hóa ra chính là sợ nàng bị đói! Tiêu Nặc này, sao mà cẩn thận biết bao, sao mà làm nàng rung động biết bao... Trong lúc đang bàng hoàng, Tiêu Nặc lại cầm lấy bình rượu nhỏ trên bàn, vì nàng rót một chén rượu, nói: “Trong 《 Tây Kinh tạp ký 》 có câu: Khi hoa cúc nở, ngắt lấy lá cây, đem ủ gạo trộn kê, tới ngày chín Tháng chín sang năm thì xong, đem lên uống, sẽ thấy được rượu hoa cúc thơm nồng... Rượu này của bọn họ là dùng cúc Tứ Xuyên ủ, mặc dù không tốt bằng cúc trắng, cúc trắng Hàng Châu và cúc Hoàng Sơn dùng để cống nạp, nhưng cũng có tác dụng thanh phong giải nhiệt, công hiệu lợi gan sáng mắt, hơn nữa hương vị thật rất được a, tỷ tỷ uống thử một chút đi.”

Phong Thần Hi thưởng nhỏ đọc đủ thứ sách thuốc, từng trong 《 Thần Nông thảo mộc kinh 》 nhìn thấy đề là món rượu thịt cá ướp hoa cúc có thể trị “Chóng mặt nhức đầu, hoa mắt, phù thũng”, cũng “Bổ sung khí huyết dài lâu, kéo dài tuổi thọ người già”, nhưng chưa từng nếm thử qua, nhìn không được uống một ngụm, lúc mới vào miệng cảm thấy hương vị cam khô, sau khi xuống đến yết hầu lại cảm thấy trong veo vô cùng, quả nhiên rượu ngon. Lại ăn đến những món này, chỉ cảm thấy mùi thơm tho, vô luận là chưng, luộc, xào, rán, trộn đều rất mỹ vị, tức thời làm nàng ăn ngấu nghiến.

Tiêu Nặc ngồi ở một bên, thấy nàng ăn ngon như vậy, dường như so với chính mình ăn mỹ thực càng cao hứng, hào hứng nổi lên thuận miệng nói: “Tỷ tỷ, tỷ ăn cúc hoa yến này, đề ta kể tích xưa về hoa cúc cho tỷ nghe, thấy được không? Khụ khụ...”

Hần đang háng cổ họng, nói: “Xưa kể sau khi Tô Đông Pha nhậm chức tại Hồ Châu tròn một năm, vào kinh thành chờ nhận mệnh mới. Có một ngày, ông ta đến phủ Thừa tướng đương triều Vương An Thạch báiphòng, lúc ở thư phòng chờ tiếp kiến, nhìn thấy một bài thơ có đề mục 《 Vịnh cúc 》， mặt trên chỉ vền vẹn hai câu ‘Tây phong tác dạ quả viên lâm, xuy lạc hoàng hoa biến địa kim’ (tạm dịch: Gió tây đêm tối lướt qua trang, thổi rụng cúc hoa ngập đất vàng), bút ký là Vương An Thạch, vẫn chưa làm xong bài thơ. Tô Đông Pha liền cảm thấy rất kỳ quái...”

Phong Thần Hi nói: “Vì sao kỳ quái? Hai câu thơ này về đối không có vấn đề a.”

“Làm sao có thể không vấn đề? Quả thực là có điểm trái đạo lý!” Tiêu Nặc nháy mắt mấy cái nói, “Theo Tô Đông Pha mà nói, hoa cúc nở lúc cuối mùa thu, thuộc tính hòa, có sức chống chọi với thu sương, chịu đựng lâu dài nhất, mặc dù già đến khô hạn, cũng sẽ không thể rụng cánh hoa. Vương An Thạch lại nói ‘thổi rụng cúc hoa ngập đất vàng’, chẳng phải sai mười phần còn gì?”

Phong Thần Hi ngồi nghe mê mẩn, đến nỗi đã mức một muỗng canh sen hoa cúc cũng quên uống, tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, Tô Đông Pha liền nhắc bút dựa vào âm vần đề nói hai câu thơ: ‘Thu hoa bất ti xuân hoa lạc, thuyết dữ thi nhân tử tế ngâm’ (Tạm dịch: Hoa thu sao giống hoa xuân rụng, nhấn nhủ thi nhân tử tế ngâm) Sau khi viết xong, lo lắng Vương An Thạch trách cứ, thế nên cũng không chờ gấp mặt đã cáo từ. Lại sau đó, Vương An Thạch thấy Tô Đông Pha đề thơ, quyết định thu lại bớt ngạo khí của ông ta một chút. Không lâu sau, dưới sự an bài của Vương An Thạch, Tô Đông Pha được bổ nhiệm làm Phó sử Hoàng Châu... Tỷ tỷ, tỷ có biết đây là vì sao không?”

Phong Thần Hi nghĩ nghĩ, nói: “Ta cảm thấy, chuyện này cùng Hoàng Châu có liên hệ mật thiết?”

“Không sai, tỷ tỷ thật sự là thông minh!” Tiêu Nặc đập bàn thốt một tiếng, lại tiếp theo nói, “Kỳ thực, Vương An Thạch là vịnh một giống hoa cúc đặc thù, chỉ có ở Hoàng Châu. Sau khi Tô Đông Pha đến Hoàng Châu không bao lâu, đến ngày Tết Trùng Cửu (chín Tháng chín âm lịch), ông ta tới nhà bạn tốt chơi, cùng đi hoa viên sau này thưởng cúc, không nghĩ tới lại thấy một đóa hoa cúc vì mấy ngày liền bị gió lớn thổi mà rơi xuống, Tô Đông Pha trợn mắt há hốc mồm, thế mới biết là hoa cúc Hoàng Châu quả nhiên là có thể rụng, còn Vương An Thạch đưa ông ta đến Hoàng Châu, chính là vì để ông ta xem cúc hoa. Bởi vậy có thể thấy được, mọi người luôn dễ dàng bị những thứ mình đã biết che mắt, mà quên mất trên đời còn có vô vàn rất nhiều điều chúng ta không biết được, rất nhiều sai lầm cũng vì như thế này mà phạm phải.”

Phong Thần Hi trong lòng chấn động, chậm rãi nuốt xuống một muỗng canh sen hoa cúc kia, hồn nhiên bất giác canh đã lạnh ngắt, sau một lúc lâu mới trầm ngâm nói: “Chúng ta phải chăng cũng phạm vào sai lầm của Tô Đông Pha——án tử này đến tột cùng còn cất giấu bao nhiêu bí mật chúng ta không biết, mà chúng ta rốt cuộc có từng bị manh mối đã biết dẫn làm hướng?”

Ý cười của Tiêu Nặc biến mất, chậm rãi nói: “Ta không biết... Ta... cũng thật lo lắng. Có lẽ Thất ca kia căn bản là cùng án tử này không có liên hệ trực tiếp, có lẽ hung thủ chân chính vẫn còn nấp tại nơi chúng ta đến nay vẫn chưa chú ý...”

Lời còn chưa dứt, hần lại đột nhiên vội vàng thu thanh, mà Phong Thần Hi cũng nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, vừa đứng lên, cửa lớn đã bị người đẩy ra, tên cầm bào nam tử kia dẫn theo mười bảy, mười tám cô nương trẻ tuổi vô cùng náo nhiệt vào cửa, đến bên cạnh Tiêu Nặc dừng lại, nói: “Còn không mau kêu công tử!”

“Công tử——” chúng nữ tử uốn éo âm giọng kêu lên, ngơ ngác một lời ta một câu xông tới, một bên canh chừng Thần Hi.

Tiêu Nặc giờ phút này lại thay vào bộ dáng meo meo háo sắc kia, trái ôm phải bế, trong miệng bảo bối tâm can kêu loạn một mạch, kêu vài nữ tử này đánh đàn, vài nữ tử kia khiêu vũ, bận bịu chết đi được.

Rất nhanh, âm điệu sáo trúc vang lên, vài cô nương vận áo lưới tay cầm quạt nhỏ bắt đầu vũ điệu êm ái. Vừa nhảy được vài bước, Tiêu Nặc đột nhiên mạnh mẽ vô xuống bàn, quát: “Ngừng ngừng ngừng! Đều ngừng cho ta!”

Cái này, đừng nói chúng nữ tử không biết có chuyện gì, ngay cả Phong Thần Hi cũng toàn thân ngây ngẩn.

Tiêu Nặc dùng sức đẩy cô nương trong lòng ra, da thịt trên mặt đều giống nhau cuộn sóng run run, lớn tiếng mắng: “Các người gọi cái này là khiêu cái gì vũ, hà? Hữu khí vô lực, eo cũng không động, mông cũng không xoay, bốn thiếu gia dùng nhiều tiền thế để đến gặp các người đóng cương thi sao? Thật quá thể!”

“Đây...” Cầm bào nam tử kinh ngạc một chút, bỗng nhiên tiến lại, hạ giọng nói: “Công tử bớt giận, các nàng.. Các nàng là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân cái gì?” Tiêu Nặc cá giận nói, “Hay là các người chỉ có danh hảo, tính đến gạt tiền của tân khách bọn ta sao?”

“Không phải không phải, công tử ngài hiểu lầm rồi!” Cầm bào nam tử càng nhỏ giọng nói, “Thực không dám giấu giếm, các cô nương ở đây của chúng tôi đều dùng một ngăm kia, mỗi ngày rời giường việc đầu tiên là đem đồ chơi ăn một bao, có điều ngài hơi nhanh quá, tiểu nhân bắt các nàng hóa trang xong phải chạy đến ngay, cho nên... Thế này... Chỉ bằng công tử ngài ngồi thêm một lát, tiểu nhân cho các nàng đi về uống thuốc trước rồi lại đến hầu hạ ngài nhé?”

Tiêu Nặc sắc mặt vừa hơi có hòa dịu, vừa nghe lời này, lại là vỗ cái bàn, nói: “Bốn thiếu gia nào có nhiều thời gian rỗi rãi để chờ ở chỗ này như vậy! Hay là thế này, Tiểu Thần Thần?”

Phong Thần Hi biết trò hay sắp trình diễn, bước lên phía trước nói: “Có.”

Tiêu Nặc vẫy vẫy tay ra hiệu nàng cúi đầu lại, ở bên tai nàng râm rì một lát, Phong Thần Hi vừa ngẩng đầu lên đã thất thanh nói: “Như vậy sao được! Thiếu gia, thứ này đáng giá một ngàn thù vàng, sao có thể...”

“Ai nha!” Tiêu Nặc lại vung tay lên, lớn tiếng nói, “Lần này coi như các nàng chiếm tiện nghi đi, cứ chiếu theo lời ta nói mà làm!”

Phong Thần Hi do dự một chút, cúi đầu nói: “Vậy được rồi.”

Chúng nữ tử nghe nàng mới vừa nói “một ngàn thù vàng”, đã lộ vẻ mặt kinh dị. Phải biết một thù này, chính là một phần hai mươi tư lượng, một ngàn thù vàng, cái gì mà có thể trân quý đến vậy?

Cho nên, lúc Phong Thần Hi mở ra gói đồ, lấy ra bếp lò bảo lam khảm ngọc phi thủy cùng viên thuốc xanh lục trong chiếc bình sứ trên vẽ hoa văn, trong đại sảnh không biết khi nào đã trở nên lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều mờ thật lớn, một lòng chỉ muốn nhìn một chút xem thứ đáng giá ngàn vàng gì đó, đến tột cùng là trông như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Âm toán nửa đêm

Ta chiếu theo thứ tự bảo chế ở khách điểm lúc trước làm lại một phen, hương thơm vừa lan ra, nét mặt đội kỹ nữ đã lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, hít lấy hít để, nhỏ giọng nghị luận nói: “Nha, đây chẳng lẽ cũng là...”

Người thường ăn hàn phục tán, không ngoài hai loại là pha nước hoặc uống khan, công hiệu của thuốc thường thường phải qua một quãng thời gian nhất định mới có thể phát ra, còn ta thì cho thêm chút hương liệu, lại có thể kích thích cảm quan, hơn nữa dùng rượu pha thuốc, có thể làm cho được tính hàn phục tán ở trong nháy mắt phát huy, tức thì đạt tới cái gọi là cực lạc. Nhìn qua tuy rằng có vẻ thần kỳ, kỳ thực chỉ là mượn gió bẻ măng, hoàn toàn không phải là cách lâu dài, bất quá đem diễn một hai màn, có thể đáp ứng được. Hơn nữa ta còn bỏ thêm một loại thuốc giải vào bên trong, lúc đầu ăn vào tựa hồ sẽ làm tăng thêm độc nghiện, nhưng sau một thời gian, ắt sẽ làm người ta sinh ra cảm giác nôn mửa chán ghét, nhờ đó chậm rãi từ bỏ độc nghiện, coi như là vì cư dân Trấn Trầm Dậm làm một chuyện tốt.

Ta đem viên thuốc hòa tan hết vào trong bầu rượu, theo lời Tiêu Nặc căn dặn hết thả đổ vào trong chén, ban đầu các nàng thanh lâu nữ tử chỉ đứng

nhìn, không biết là thuốc chơi thế nào, không dám khinh thường, sau có nàng lớn gan lớn mật cầm lấy một ly nhắm mắt uống cạn, đồng tử nhất thời co rút lại, sau đó giãn nở ra, hô to thành tiếng: “A a a! Ta muốn bay ta muốn bay——”

Nàng vừa như vậy kêu lên, những kỹ nữ khác kia không còn kiên nhẫn chờ nữa, đều nắm lấy chén rượu uống, trước sau xuất hiện thái độ cuồng dã, sắc mặt đỏ ửng, hai mắt sáng ngời, hoàn toàn tiến vào trạng thái hưng phấn.

Cầm bào nam tử ở một bên nhìn, nuốt nuốt nước miếng nói: “Đây... Phải chăng đây cũng là hàn phục tán?”

Ta liếc mắt lườm hần một cái, ngẩng cổ nói: “Coi như cô nương nhà các người hôm nay có phúc khí, lấy được lòng thiếu gia nhà ta, loại linh đan này, không phải A Thần ba hoa, nói thật, trừ bỏ Trương gia chúng ta ra, thiên hạ không có nhà thứ hai nào chế thành.”

Tiêu Nặc tặc lưỡi miễn cưỡng nói: “Tiểu Thần Thần, ngại lại nhiều chuyện nữa rồi... Hiện tại thuốc cũng uống qua, tinh thần ắt cũng lên cao, nên xướng khúc xướng khúc, nên khiêu vũ khiêu vũ, để bổn thiếu gia nhìn xem các cô nương tại Xuân Tiêu các dựa vào cái gì ở Trần Trầm Dậm trấn áp quần hùng đi.”

Ai ngờ này đám kỹ nữ ào ào hùng dũng tiến tới bên người Tiêu Nặc, lộ ra vẻ gấp gáp, ồ ồ nói: “Công tử gia, mau nói cho chúng thiếp biết, đây là hàn phục tán gì vậy? Sao không giống với trước đây? Rất rất rất ư là thư thái sung sướng, so với hàn phục tán thông thường thích hơn gấp chục gấp trăm lần a!”

Tiêu Nặc chỉ hắc hắc cười, cũng không đáp lời. Người mặc cầm bào kia bỗng nhiên vụng trộm kéo kéo cánh tay của ta, ta đi theo hần đến sau bình phong, lại thấy hần xuất ra thỏi bạc dúi vào trong tay ta: “A Thần tiểu ca... Ha ha ha ha...”

Ta ra vẻ ngạc nhiên nói: “Hơ, vị đại ca này, huynh nhầm lẫn rồi hả, thiếu gia nhà ta đến đây tìm thú vui, đương nhiên chúng ta cho nhà huynh bạc mới phải, sao lại biến thành huynh cho ta là thế nào?”

Cầm bào nam tử cười nói: “Thiếu gia nhà huynh đài cấp bạc, đó là chuyện của ngài ấy, còn đây, là ta hiếu kính riêng cho huynh đài.”

Ta thì miệng nói không dám nhận, còn tay thì cầm lấy bỏ vào người. Quả nhiên, sau khi thấy ta nhận lấy bạc, cầm bào nam tử ánh mắt càng sáng rỡ, đi thẳng vào vấn đề nói: “Ta chính là muốn hỏi thăm tiểu ca huynh chuyện này, hàn phục tán kia...”

Ta trừng mắt liếc hần một cái nói: “Linh đan!”

“Vâng vâng vâng, linh đan kia, là chỉ có thiếu gia nhà huynh đài có?”

“Kia là bí phương độc môn của Giang Nam Trương gia chúng ta, ngại nói đi?”

Âm giọng của cầm bào nam tử lại hạ xuống vài phần: “Nếu linh đan này hiệu quả như vậy, lại mạnh hơn hàn phục tán gấp trăm lần, cái gọi là một người vui không bằng mọi người vui, Trương công tử không nghĩ tới dùng nó đến kiếm tiền sao?”

Ta giả bộ quay đầu nhìn thoáng qua, cũng hạ giọng nói: “Kỳ thực không nói gạt huynh, nhà thiếu gia ta chính là vì chuyện này mà đến. Linh đan này huynh vừa rồi cũng thấy đó, hiệu quả so hàn phục tán tốt hơn vạn lần, nhưng phối chế cũng phiền toái hơn hàn phục tán, cho nên mới tự phụ, nếu không có nhiều người mua và nguồn cung cấp số lượng lớn, giá thành lại không rẻ, chỉ sợ nguồn tiêu thụ cũng sẽ không thể đảm bảo. Thiếu gia nhà ta nghe nói Trần Trầm Dậm buôn bán phồn vinh, cho nên muốn đến khảo sát thử, nhìn xem có khả năng mở rộng loại thuốc mới này hay không.”

Ai ngờ cầm bào nam tử nghe xong lại nhú mày, tiếc hận vô cùng gặn dừ nói: “Nếu thiếu gia nhà huynh đài chịu lên bán nhỏ lẻ, vậy cũng không phải không có khả năng, còn nếu muốn kinh doanh quy mô lớn, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ cái gì?” Ta khản trương đến nỗi ngừng thở, cảm giác được bản thân đã cách tin tức cần thiết càng ngày càng gần.

Ai ngờ gã cầm bào kia đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, khép nhỏ miệng lại nói: “Dù sao chính là không dễ làm a, đáng tiếc, ai, đáng tiếc...” Nói xong đi trở về trong sảnh.

Nhóm kỹ nữ kia còn mấy người đang vây quanh cạnh Tiêu Nặc, có mấy nàng đã bắt đầu đánh đàn khiêu vũ, thật lòng mà nói, cảm nghệ cùng tài múa đúng là không tệ, nhưng mà như thế cũng không đủ để độc chiếm ngao đầu ở nơi có nhiều kỹ viện như thế này, xem ra sau lưng nhất định có người hậu thuẫn.

Ta cùng Tiêu Nặc âm thầm trao đổi ánh mắt, nói cho hần tạm thời không có thu hoạch, Tiêu Nặc hướng ta gật gù đầu, ý bảo ta không cần vội, từ từ sẽ đến. Cứ thế mà bình yên vượt qua được vài canh giờ ngay tại đây oanh ca yến ngữ, ca múa tung bừng.

Lúc gần sắp đến giờ Tý, ta giúp đỡ Tiêu Nặc lách lư lão đào đi ra đại sảnh, sớm đã có gã sai vặt dắt lừa chờ ở bên vệ đường, gã cầm bào nam tử kia cũng tiến đến tận cửa, ân cần nói: “Công tử thật sự không lưu lại một đêm trong này sao? Từ đại hoa khôi của chúng ta đây mỗi người đều có tuyệt mật...”

Tiêu Nặc nhắm ngay mặt hần ọ no nê một cái, mùi rượu xộc thẳng ra, mơ mơ màng màng nói: “Ồ lại, ngủ lại... Tiểu Thần Thần, ngủ lại... A a, nương tử, nàng đừng kéo lỗi tai ta a, ta không ở lại nữa, ta sẽ trở về mà...”

Ta hướng cầm bào nam tử nỉm cười giải thích: “Bởi vì ngày thường phu nhân nhà ta quản rất nghiêm, cho nên thiếu gia nhà ta luôn luôn không ở thanh lâu ngủ lại, đều thành sửa không xong thói quen. Người nhường các cô nương sớm một chút nghỉ ngơi, ngày khác chúng ta lại đến.”

Nói xong liền cùng mấy tên nô bộc hè nhau đem Tiêu Nặc đẩy lên lưng lừa, cầm bảo nam từ thấy thế không khỏi ái ngại: “Thế này... Trương công tử như vậy còn có thể cười lừa sao? Không bằng dùng xe ngựa của chúng tôi đưa các ngài về khách điểm?”

Ta đáp: “Đa tạ hảo ý, có điều thiếu gia nhà ta rất yêu cười lừa, thay đổi sang xe hay ngựa gì đó, cũng đều không quen!”

Tiêu Nặc cả người như tòa núi không lồ nằm trườn trên lưng lừa, vô cùng phối hợp ứng ta nói một câu: “Phải, đúng vậy, đúng vậy! Lừa tốt, có thể thành tiên... thành tiên... Trương quả lão, là tổ tiên của ta...”

“Vậy cáo từ.” Ta hướng cầm bảo nam từ vẫy tay, không chút nào ngoài dự đoán thấy được trong mắt hắn thái độ dờ khóc dờ cười, sau khi đi được một đoạn còn nghe được hắn ở sau lưng nhẹ giọng tí tì: “Kẻ có tiền toàn bọn cô quái...”

Từ Xuân Tiêu các đi ra ngoài, trong ngõ nhỏ xa hoa trụy lạc, cảnh sắc phồn hoa quý phái, nhưng bước ra khỏi ngõ, bên ngoài liền lạnh tạnh tạnh, từng nhà cửa sổ khép chặt, đi thêm một đoạn, bốn phía im ắng, cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của chúng ta, cùng thanh âm nói sáng thỉnh thoảng phát ra trên lưng lừa của Tiêu Nặc.

Ta nắm con lừa chậm rãi mà đi, một bên lấy khăn ra giả đồ làm như đang lau mồ hôi cho hắn, một bên khẽ nói: “Đối phương rõ ràng tâm động, lại chần chờ, xem ra là bản khoản thế lực Hắc Hồ.”

“Cũng có khả năng là đối với chúng ta còn bất an, cho nên muốn tiếp tục quan sát.” Tiêu Nặc nói xong ha ha cười, rống lớn nói, “Xuân Tiêu các! Chơi thật vui... Ngày mai! Lại đi tiếp...”

“Hum, thiếu gia, đã khuya rồi, ngài như vậy sẽ âm ỉ đến người khác... Ngày mai còn muốn đi nữa à?”

“Đương nhiên, phải biết rằng, kỹ viện cùng sông bạc, thường thường là toàn bộ đầu não thế lực sâu nhất, tin tức cũng thông thạo nhất, ta không tin vị Thất ca kia không thấy được chúng ta.”

Ta gật gù đầu, bỗng nhiên thở sâu, nói giọng khàn khàn: “Ngoài bảy trượng, có hai người theo dõi chúng ta, trước mặt trên nóc nhà kim lâu cũng mai phục hai người... Không đúng, còn có sau cột đá bên tay trái... Cả bên phải nữa. Tổng cộng chín người, tràn ngập sát khí, xem ra sẽ xuống tay với chúng ta.”

“Tỷ còn thiếu một người.”

“Sao cơ?”

“Người nọ ngay phía sau chúng ta, đã bám theo từ Xuân Tiêu các đến giờ, chỉ là trên người hắn không có sát khí, tựa hồ đối với chúng ta cũng không thù địch.” Tiêu Nặc nói xong cười lên khanh khách, hoàn toàn buông xuôi: “Ai, ta say thành cái dạng này, đành phải đem hết thầy giao hết cho tỷ.”

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, ngay tại lúc đó, tiếng xé gió cấp tốc lao tới!

Phản ứng đầu tiên của ta chính là từ gói đồ trên lưng lừa rút ra một chiếc ô, xoay tròn chống đỡ, nhưng sau tràng thanh âm kim khí gẫy vụn rơi lả chã xuống đất, bốn phía lại trở nên tĩnh mịch.

Ta buông ô, trên đất tất cả đều là tên gậy, Tiêu Nặc nằm uòn trên lưng lừa, một đằng thì ngáy như sấm, đằng kia âm thầm hướng ta làm mặt quỷ, ta nhất thời chán nản.

Vừa rồi động tác của ta chỉ cần chậm một nhịp, hắn đã bị bắn thành con nhím! Thật không hiểu nên vui mừng vì hắn tín nhiệm võ công của ta như thế, hay là nên nổi giận với hắn vì không biết lo lắng cho tính mệnh bản thân mình nữa đây.

Ta quay đầu, nhìn chung quanh bốn phía, cất cao giọng nói: “Mau ra đây! Cái bọn chuột nhất nào chán sống, dám ám toán thiếu gia nhà chúng ta?”

Một giọng nói âm trầm thâm sâu vang lên: “Không thể tưởng tượng được một gã sai vặt cũng có bản lĩnh đến như vậy.”

Ta lạnh lùng cười, ngang nhiên nói: “Không có bản lĩnh như vậy thiếu gia nhà ta dám mang một mình ta bước chân ra chốn giang hồ sao?”

Thanh âm kia trầm mặc, hồi lâu lại nói: “Ta thật muốn xem, bản lĩnh của ngươi cao đến mức nào.” Sau một tiếng cười, trước mặt phía sau bên trái bên phải mỗi hướng nhảy ra hai người, tính luôn cả người vừa lên tiếng đang âm thầm ẩn nấp, ta quả nhiên không có tính sai, chín kẻ này là một phe, về phần Tiêu Nặc nói còn có một người, ta thật không cảm nhận được, chắc là một phe khác, nhưng, là ai mới được đây?

Xem thân thủ tám kẻ kia mạnh mẽ bất phàm, trong lòng đồng thời dấy lên kinh ngạc cùng ngờ vực: ác bá một trấn có đồng thủ hạ cũng không phải kỳ quái, nhưng nếu từng tên thủ hạ võ công đều cao cường thế này, vậy thật sự rất kỳ quái!

Phải biết ở trong chốn giang hồ võ công đại biểu cho hết thảy, một người võ công càng cao, dã tâm sẽ lại càng lớn, sao cam tâm làm thuộc cấp buôn lậu thuốc phiện? Chẳng lẽ... Hắc Hồ cũng không chỉ đơn giản bán thuốc?

Ngay tại lúc ta đang thầm phỏng đoán, tám kẻ kia đã nhất tề ra tay, hành động ngay ngắn trật tự, đúng là ngày thường phối hợp ăn ý. Đây tuyệt đối không là thuộc cấp hạng xoàng, mà là tổ đội ám sát được qua huấn luyện!

Ta một ô chém ra, gạt phẳng trường kiếm của hai tên, tay trái ở trên lưng lừa vỗ nhẹ, cả người bay bổng lên, thân ô bung ra, đập mạnh vào một bả đao đang chém về phía người Tiêu Nặc, chỉ nghe hân a một tiếng, vắng thẳng ra ngoài.

Tuy rằng chỉ một chiêu liền đã thương địch, nhưng trận tuyến của đối phương vẫn không chút rối loạn, khe hở lập tức được người bổ sung, lập lại đội hình đan xen kín kẽ.

Trong lòng ta thầm kêu không ổn, chỉ riêng việc một địch tám đã là tận sức, huống chi còn phải luôn canh chừng cho cái tên Tiêu Nặc giả say nằm chèo queo trên lưng lừa, sau hai mươi chiêu đã gần cảm thấy chống đỡ hết nổi, cứ tiếp tục thế này, sợ là không qua được năm mươi chiêu.

Trong đầu chợt nảy ra sáng kiến, ném ô sang bên, tay phải phi đạn, mỗi tên một nhát, chỉ trong nháy mắt, tám kẻ kia đều ngã lăn ra đất ào ào.

Bất kể người võ công cao tới đâu chẳng nữa, thuật dụng độc sư phụ thiên hạ tuyệt diệu, năm đó trừ bỏ Tiêu Tả bách độc bất xâm, ai cũng chạy không thoát, huống chi các người?

Ta khẽ hất mũi chân, chiếc ô trên đất một lần nữa xoay vòng nhảy lại về tay ta, vì tránh cho hai người đang âm thầm rình rập kia nhân cơ hội đánh lén, ta vẫn là không dám rời con lừa nửa bước, chỉ có thể lấy mũi ô giờ khăn che mặt một tên nằm trên đất, khăn đen hạ xuống hiện ra gương mặt xa lạ, hoàn toàn nhìn không ra manh mối gì.

“Thù hạ của người đều ngắt cả rồi, người còn có hoa chiêu gì nữa không? Đừng ngại mang ra dùng!”

Khắp nơi một màn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vù vù. Ta nhíu mày, lao về phía vừa rồi phán đoán nơi phát ra giọng nói, chỉ thấy góc tường trống trơn, này còn có người mà? Giờ đi rồi sao?

Bỗng một hắc y nhân đột nhiên xuất hiện dưới ánh trăng, đứng từ xa nhìn ta, bỏ lại một câu nói: “Tiểu cô nương muốn võ công không bị thua kém, chính là học cách dùng độc, có điều cũng nên cẩn trọng, thiết nghĩ đừng ra tay tàn độc quá mức.” Nói xong thân mình chớp lay động, biến mất không thấy.

Ta ngạc nhiên, quay đầu xem Tiêu Nặc, hân lại đang cười, nhìn ta nói: “Tử du hương mạn, quả nhiên đủ tàn đủ độc, danh bất hư truyền.”

Ta cũng không cùng hân tiếp tục đàm đạo xem độc được của sư phụ ta thần kỳ thế nào, quay sang hỏi: “Người nghĩ xem người kia có lai lịch gì? Hay là có người âm thầm trợ giúp chúng ta?”

“Không biết.” Tiêu Nặc nhún vai nói, “Mặc kệ thế nào, người này võ công cao, có thể ngang ngửa ta và tỷ hợp lại, mà hân đối chúng ta không có ác ý là chuyện quá tốt.”

Ngẫm lại lời hân nói cũng có đạo lý, hơn nữa người này hành tung bí ẩn như bóng ma, nhất thời cũng không rõ được hư thực, nghĩ nhiều vô ích, ta liền chỉ vào tám kẻ bị độc đánh xỉu nằm trên đất nói: “Bọn chúng đều hôn mê cả rồi, xử lý như thế nào?”

“Đương nhiên là mang về, tám kẻ này võ công cũng không tệ, mất toi tám quân cò ngon như thế, Hắc Hồ thế nào cũng nên ra mặt tới tìm chúng ta đi thôi?”

“Người làm sao biết chủ nhân bọn chúng nhất định sẽ là Hắc Hồ?”

“Nếu là Thất ca, chẳng phải càng hợp ý chúng ta à?” Tiêu Nặc nháy nháy mắt, lại cười quỷ dị, miễn cưỡng nói, “Ài, ta say thành cái dạng này, đành phải đem hết thầy giao cả cho tỷ...”

“Ê!” Ta tiến lên kéo tay áo của hân, hân lại giả bộ ngu không để ý ta, cái tên này! Đáng chết!

Nhìn tám tên hắc y nhân nằm la liệt ngang dọc trên đất, tám người sống to tướng như vậy, ta một người như thế nào có thể khiến trở về a? Lại không thể cứu tỉnh, vừa không thể để mặc kệ thế này, mà còn không thể gọi người đến hỗ trợ, bởi vì tai vách mạch rừng, không chừng sẽ có kẻ đục nước béo cò đem bọn chúng giết diệt khẩu.

Cuối cùng, ta đành phải nhún người nhảy lên, đem một lá cờ lớn cắm trên nóc lầu xuống, lại dùng mặt cờ gói tám tên lại thành một đồng, giống như tha chông bánh chưng to tướng tha về khách điểm Trăm Dặm.

Cửa khách điểm vẫn còn sáng ánh đèn, cư nhiên quả thật có điểm tiểu nhị đang đợi tại cửa, vừa thấy chúng ta liền giật mình chạy ra đón: “Các vị quan khách đã về, hơ, đây là...” Hân nhìn tòa “núi người” phía sau ta kia, trợn mắt há hốc mồm.

Tiêu Nặc lúc này rốt cục “tỉnh” rượu, vịn vịn thẳng lưng dậy nói: “À, tám vị này hả, là khách quý ta thỉnh trở về, người đi tìm những người khác đến hỗ trợ, đem bọn họ khiến vào phòng thượng hạng số ba cho ta.”

Ta lập tức vội la lên: “Vì sao muốn khiến đến phòng ta?”

“Chẳng lẽ khiến phòng ta?” Tiêu Nặc hỏi lại ta, ta trừng mắt nhìn hân nửa ngày, rồi cũng buông tha. Ai kêu ta hiện tại trên danh nghĩa là thuộc hạ của hân kia chứ, dường như cũng chỉ có thể khiến đến phòng ta.

Phòng thượng hạng số ba ở lầu hai, kề sát bên phòng số hai, sau khi tám người được vác vô, ta cùng Tiêu Nặc cũng đi vào theo, trả cho nhóm điểm tiểu nhị một thỏi hồn hên như trâu mỗi người mười lượng bạc. Bọn họ mỗi người vác một thầy lên lầu, đã mệt thành như vậy, có thể nghĩ ra được dọc đường đi ta kéo tám người trở về, là cảnh tượng như thế nào.

Tiêu Nặc còn cố tình cười hề hề cực kỳ gian tà, nói: “Cuối cùng cũng có chút thu hoạch nhỏ, hiện tại chúng ta sẽ chờ Hắc Hồ tới cửa phòng chúng ta đàm phán đi. A, trời thật sự không còn sớm, ta trở về phòng ngủ. Nơi này làm phiền tỷ tỷ trông chừng rồi.”

“Đội...” Ta vừa mới mở miệng nói một chữ đội, hắc đã đi mất dạng. Thực quá thể, dám thật sự đem ta làm hạ nhân sai bảo, thế mà lúc ở Xuân Tiêu các hắc gọi com cho ta ăn khiến ta còn một phen rất là cảm động, cho rằng hắc vừa chu đáo vừa biết quan tâm, ai ngờ chỉ trong nháy mắt, thái độ đã hoàn toàn thay đổi.

Trong lòng ta không vui, hung hăng khép cửa lại, cầm ghế dựa đến tựa vào cửa, dựa cửa mà ngồi, ngay tại khi đó, cảm giác quen thuộc đầu đó lại lần nữa trời dậy——có người!

Có kẻ ở ngoài cửa sổ rình mò chúng ta.

Đối phương đi rồi lại quay lại, bước tiếp theo bọn họ tính làm gì đây? Ta lúc này không dám lơ là, cả ngủ cũng dẹp bỏ, cứ như vậy nhìn miết bọn họ đến hùng đông.

Trời vừa sáng, Tiêu Nặc đã tới, liếc mắt một cái ngó qua tình hình trong phòng, nói: “Sao bọn chúng còn chưa tỉnh?”

“Nếu ta không cho uống thuốc giải, phải ba ngày sau mới có thể tỉnh lại a.”

“Thật là khó mê lợi hại!” Hắc đảo mắt một cái, bỗng nhiên lớn tiếng nói, “Chờ ở đây thật sự là không có ý nghĩa, Tiểu Thần Thần, ngươi đi tìm hai tên tiểu nhị kia lên đây, bồi bản công từ chơi xúc xắc.”

Hả? Cái gì cơ?

Tiếp theo liền nghe hắc hạ giọng nói: “Kể tiếp đến lượt ta canh chừng, ngươi đi nghỉ ngơi đi. Chờ Hắc Hồ đến, chúng ta có khả năng không tránh khỏi một trận đánh ác liệt đấy.”

Trong lòng ta run lên, từ trong con ngươi đen láy của hắc bắt gặp hình ảnh của mình, hóa ra là như vậy... Ngày hôm qua có ý quăng ta tại đây trông người, bản thân đi ngủ bù, là để ban ngày có thể thế chỗ cho ta, mà bởi vì có người ở ngoài giám sát, cho nên hắc không thể quan tâm ta lộ liễu, để tránh bị hoài nghi.

Ai... Ta lại trách lầm hắc...

Một dòng suy nghĩ đến đây, ta theo lời xoay người đi xuống lầu kêu điểm tiểu nhị, nhưng không biết vì sao, cứ cảm thấy bước chân có chút hư ảo, giống như dẫm lên tâm sự nào đó luẩn quẩn không thể tỏ tường, hơi thở bất an.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Từng bước dồn ép

Tiêu Nặc không ngờ đã tính lầm——hắc đợi suốt từ hừng đông cho đến tận trời tối, Hắc Hồ cũng không tới cửa tìm người.

Tám gã môn hạ cao thủ đồng loạt bị bắt, vậy mà Hắc Hồ không có động tĩnh gì, rốt cuộc là do có nhiều thủ hạ giỏi võ công, tám tên này cũng không có gì quý hiếm, hay là tự trong lòng biết tình hình không ổn, không dám manh động? Tiêu Nặc lao tâm khổ tứ suy nghĩ mãi cũng không ra được một lời giải thích thỏa đáng.

Lúc Phong Thần Hi vừa tỉnh ngủ trở lại phòng mình, chính là trông thấy tình cảnh Tiêu Nặc ôm đầu nghiền ngẫm.

Nàng quét mắt qua một lượt, đã biết chuyện gì, tiến lên nói: “Một chút động tĩnh cũng không có?”

Tiêu Nặc gật gật đầu, nói: “Gã Hắc Hồ này so với tưởng tượng của chúng ta còn bình tĩnh trầm ổn hơn nhiều, hoặc giả hắc chỉ là một quân cờ nhỏ bé, lão đại đứng phía sau màn của hắc kia lại càng không biết là nhân vật lợi hại đến cỡ nào.”

Hắc không may may lưu ý phải hạ thấp giọng nói, Phong Thần Hi vội “Suyt” với hắc một tiếng, nói: “Ngươi nhỏ giọng chút...”

Tiêu Nặc ngắt lời: “Kẻ theo dõi đã bị dọa đuổi chạy mất từ hai canh giờ trước.”

“Thật vậy?” Phong Thần Hi cả kinh.

Tiêu Nặc chậm rãi nâng lên mắt nhìn nàng, nói: “Thật. Ta mặc dù không nhìn thấy, nhưng ta nghe ra được: đầu tiên là một tên ở ngoài cửa, tiếp theo là hai tên phía trên nóc nhà đối diện, bọn chúng đều là bỏ chạy hết sau một tiếng cười vang. Mặt khác, trong ngõ nhỏ dưới lầu kia còn có ước chừng ba người,

cũng là bỏ đi vào khi đó.”

Phong Thần Hi nhú mày nói: “Hắc Hồ này, rốt cuộc là nghĩ gì không biết? Chẳng lẽ cả thù hạ cũng bỏ mặc?”

“Ai biết.” Tiêu Nặc cúi gầm mặt, “Hết cách rồi, chúng ta đành thêm chờ mấy ngày thôi.”

Một lời nói ra, đến tận ba ngày sau.

Chờ đợi luôn luôn thật thống khổ, rất nhiều người thậm chí cho rằng nó là việc thống khổ nhất thiên hạ, Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi cũng không ngoại lệ. Bất chấp tính nhẫn nại của bọn họ so người bình thường đều tốt hơn rất nhiều, bất chấp bọn họ mỗi ngày đều đi Xuân Tiêu các vùng tiền như rác, đồng thời biểu dương linh đan công dụng tuyệt vời, đối với đa số người nhìn qua đường như vừa vui vẻ vừa khoái lạc, có điều kỳ thực nội tâm bọn họ lại ngày một thêm lo âu——Hắc Hồ, hẳn rốt cuộc khi nào mới chịu xuất hiện?

Đến ngày thứ tư, tám kẻ bị trúng thuốc mê kia toàn bộ tỉnh dậy, lập tức lại bị Phong Thần Hi đánh ngất. Tiêu Nặc ngơ ngác nhìn nàng phóng ra mê dược, ngơ ngác nhìn tám tên kia lại lần nữa ngã xuống đất, cư nhiên hỏi ra một câu “Bọn chúng đã ba ngày chưa ăn cơm, có thể bị đói chết không vậy?”

Phong Thần Hi phụng phịu nói: “Bọn chúng có thể đói chết hay không thì ta không biết, nhưng ta biết nếu Hắc Hồ còn không lộ mặt, chúng ta sẽ chết——bất đắc kỳ tử.”

“Đúng vậy, “ Tiêu Nặc thở dài, “Đã ba ngày...”

Phong Thần Hi gật gật đầu: “Xem ra là Hắc Hồ quyết tâm không chịu đối mặt với chúng ta.”

Tiêu Nặc miễn cưỡng cười một cái, nhìn qua muốn bao nhiêu khổ thì có bấy nhiêu khổ.

Việc này kể ra cũng buồn cười, tại Trấn Trầm Dậm này, không biết bao nhiêu người e ngại uy danh Hắc Hồ, hẳn không tìm tới cửa đã là cảm tạ trời đất, còn bọn họ thế mà lại vì vậy thất vọng muốn chết, ao nào muốn chết.

Trầm mặc một lát, Tiêu Nặc đột nhiên bật thẳng người dậy, đi đi ra cửa, vênh mặt hát hàm dương lên bộ dạng kênh kiệu, hô: “Tiểu nhị! Tiểu nhị!”

Một gã điểm tiểu nhị vội chạy lên hỏi: “Khách quan có gì cần dặn?”

Tiêu Nặc lớn tiếng nói: “Bản công tử lần này đến Trấn Trầm Dậm, ban đầu là tưởng cùng vị đại gia Hắc Hồ tại trấn của các người dặt tay dựng nên đại nghiệp, không ngờ chưa gặp được hẳn, tám gã đệ tử môn hạ của hẳn đã đơn phương tìm ta nương tựa. Người làm ăn bọn ta chú trọng nhất thành tâm, tám người này ta là vạn lần không thể thu nhận, người mau đưa bọn họ đến phủ của Hắc Hồ đại gia, nói cho hẳn——tám người này coi như lễ ra mắt bản công tử tặng hẳn, nếu hẳn có chút ý định hợp tác, hãy tới Xuân Tiêu các gặp mặt. Còn nếu hẳn không muốn cùng ta hợp tác, như vậy bản công tử lễ nghĩa trên dưới đã tận, chờ ba ngày sau hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, sẽ khai trương tiệm phối chế linh đan độc môn của Trương gia ta tại thôn trấn này.” Sau đó đặt lên một khối bạc thưởng, hỏi lại tiểu nhị: “Nghe rõ cả chưa?”

Điểm tiểu nhị gật gật đầu, nhận lấy bạc, gọi thêm người trợ giúp, rồi vào nhà nâng tám tên thuộc hạ của Hắc Hồ lại lần nữa mê man bất tỉnh kia. Còn Tiêu Nặc thì kéo Phong Thần Hi thẳng ra khỏi khách điểm Trầm Dậm.

Phong Thần Hi kiên trì nhẫn nại, chờ đến chỗ không người mới há mồm nói: “Tiêu Nặc! Người cũng thật lớn gan đấy!”

“Thật không?” Tiêu Nặc chẳng hề để ý cười hỏi.

“Đương nhiên a!” Phong Thần Hi ảo não nói, “Người cũng không thử ngấm lại xem, đã đi đến nước này rồi, nhưng nếu Hắc Hồ vẫn không để ý đến đám rom rạ chúng ta thì sao? Vậy chúng ta thật sự là đám lao phải theo lao đó. Đừng nói mấy ngày nay chúng ta đã mau tiêu hết bạc, không còn đủ tài chính buôn bán, chế linh đan, cho dù có, trong vòng ba ngày như thế nào tìm được cửa hàng, như thế nào đủ thời gian lo liệu hết thảy... Tiêu Nặc, lúc này đây người thật sự nói năng quá hảo huyền.”

Tiêu Nặc thẳng vai lên nói: “Ta chính là muốn đánh cược một phen.”

Phong Thần Hi hỏi: “Đánh cược gì?”

Tiêu Nặc đáp không chút do dự: “Cược Hắc Hồ hẳn thật sự có thể bình tĩnh trầm ổn được hay không.”

Phong Thần Hi trừng mắt hẳn nói: “Nếu hẳn thật có thể?”

Tiêu Nặc nghiêng đầu nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên cười về tà khí, nói: “Như vậy, chỉ e tỷ tỷ đành phải cho tiểu đệ thiếu nợ một chút bạc.”

“Thế nào, người không phải thật sự tính toán tại trấn này mở một gian hàng bán hàn phục tán sao?” Phong Thần Hi liếc trắng mắt.

“Là linh đan.” Tiêu Nặc cười hi hi cái chính nói, “Được hiệu thần kỳ như vậy, sao có thể đem hàn phục tán so sánh?”

Phong Thần Hi chú mục nhìn hẳn nói: “Cho nên...”

“Cho nên Hắc Hồ khẳng định sẽ đến.” Tiêu Nặc tự tin tràn đầy đáp, “Đối mặt với sự sinh tồn của hàn phục tán sắp sửa bị mất thị phần, ta thực không tin

hắn còn có thể khoanh tay ngồi yên!”

Trần Trầm Dậm tuy rằng phồn hoa, lại cũng không lớn, trong lúc nói chuyện, Xuân Tiêu các đã ở trước mặt. Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi còn chưa đi đến trước mặt, gã cầm bảo nam tử kia đã tiến lên nghênh đón, vẻ mặt tươi cười đem hai người dẫn tới đại sảnh.

Vẫn giống như xưa, vừa đẩy ra chiếc công thiếp vàng chạm trổ hoa văn, trong đại sảnh đã ngồi đầy tân khách, mỗi một bàn khách bên người đều có một, hai cô nương tô son trát phấn kiều diễm bồi tiếp, hoặc quạt hoặc rót rượu, toàn bộ trong phòng tràn ngập một làn hơi thở thối nát.

“Xuân Tiêu các này không ngờ làm ăn thật khấm khá, tân khách hôm nay cũng đông vui như mấy hôm trước vậy.” Phong Thần Hi lướt mắt một cái, nhỏ giọng thì thầm, “Chúng ta vẫn như thường lệ cung cấp miễn phí 'Linh đan' cho tân khách à?”

“Đương nhiên. Càng nhiều người ăn qua, càng nhiều người nói linh đan chúng ta tốt, Hắc Hồ càng không ngồi yên được.” Tiêu Nặc vừa nói vừa bước qua cửa, bỗng nhiên khựng người lại, trong miệng “Ồ” một tiếng, lẩm bẩm nói: “Không thể tưởng tượng được, không ngờ bọn họ cũng tới nơi này.”

Hắn nói chuyện thanh âm thật nhỏ, chỉ có Phong Thần Hi bên cạnh nghe thấy được, liền hỏi: “Ài?”

Tiêu Nặc làm bộ vấp chân, dường như khễ nghiêng một chút về phía nàng, ở bên tai nói: “Từ Ngang ca ca cùng Tiểu Từ Tiên. Kia kia, chính là hai người tại bàn thứ hai bên tay phải tỷ... Tiểu Thần Thần a, quay lại lấy thêm ít bạc cho bọn hắn, bảo bọn hắn tháo bỏ ngưỡng cửa này cho ta! Thiếu chút nữa hại bản công tử ngã dập mặt...”

“Dạ, thiếu gia... Ngươi có vẻ bất ngờ khi trông thấy bọn họ ở đây?”

“Từ Ngang ca ca vốn có biệt hiệu tài tử đa tình, thường xuyên đến câu lan (nơi hát múa và diễn kịch thời cổ) tửu quán, chỉ có Tiểu Từ Tiên là cho tới bây giờ không dính đến nữ sắc, ta thấy tám phần là bị Từ Ngang ca ca nhát quyết ngang ngành tha đến, tỷ xem bộ dáng ngày ngọc kia của huynh ấy là biết... Ho, này này này, sao tất cả bản đường như đã đầy chỗ a?”

Cầm bảo nam tử đi ở phía trước nghe tiếng quay đầu lại nói: “Không thể nào. Đêm qua nghe ngài nói hôm nay có thể lại đến, tiểu nhân sớm đã chuẩn bị chỗ cho ngài... Mời sang bên đây, sang bên đây.”

Tiêu Nặc cười nói: “Coi như ngươi biết điều...” Nói xong theo hắn đi qua cửa, yên vị tại chỗ rồi, lại từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc, ném qua nói: “Này, thưởng cho ngươi uống rượu.”

Thỏi bạc này con ước chừng khoảng năm mươi lượng, hắn lại cứ tùy tiện tiền tiền tung tay thưởng bọn nô tài như vậy, ra tay quả là hào phóng. Thế nên, trong đại sảnh có hơn phân nửa khách quan đang nhìn hắn chằm chằm.

Tiêu Nặc lại có vẻ giống như không biết, ngẩng đầu nói: “Mấy cô nương luôn luôn cùng bản công tử những ngày qua kia đâu rồi? Còn không mau mau kêu đến! Cứ theo quy củ, một người cũng không có thể thiếu, cho dù có đang tiếp khách, cũng phải kêu đến chỗ bản công tử... Cùng lắm thì cho nhiều bạc thêm chút thôi, cuộc đời bản công tử không cần nhất đó là bạc. Biết chưa?”

Cầm bảo nam tử mặt mày hơn hờ thu bạc, nói: “Dạ dạ dạ, công tử cứ thông thả ngồi, tiểu nhân sẽ đi an bài cho ngài ngay...”

Chỉ một lúc sau, liền nghe bên trong trường kỷ cách vách truyền ra một tiếng hét to: “Mặc kệ hắn là cái gì Trương công tử Lí công tử, lão tử hôm nay muốn Tiểu Vân cô nương bồi lão tử uống rượu! Ngươi có tìm thần tiên trên trời đến, lão tử cũng không tha ngươi!”

Lập tức lại nghe giọng cầm bảo nam tử kia ép tới cúi đầu khuyên bảo vài câu, sau đó, liền thấy “Phanh” một tiếng bàn nổ mạnh, cầm bảo nam tử kia bị đại lực ném văng ra ngoài, song cửa sổ bên cạnh gỗ vụn bay ra tứ tung, vô cùng bết bấc.

Vài tên hán tử lưng hùm vai gấu theo sau mà ra, trong đó một đại hán râu dài xồm xoàng, trong khuỷu tay còn ôm một cô nương bị dọa đến sắc mặt tái mét, đứng ngay giữa đại sảnh, cộc cằn nói: “Cái tên dê con ba ba nào muốn tranh nữ nhân với lão tử hả? Có gan thì mau đứng ra cho lão tử xem!”

Tiêu Nặc cười lạnh vài tiếng “Hắc hắc”, không nhanh không chậm nhấp ngụm trà, nói: “Tiểu Thần Thần?”

“Dạ, thiếu gia.” Phong Thần Hi khom người một cái, mũi chân vừa điểm, thân mình duyên dáng lướt lên, chỉ trong chớp mắt, đã đến trước mặt lão râu xồm.

Lão râu xồm kia thấy khinh công nàng cao cường như thế, trong mắt nảy sinh cảnh giác, đẩy nữ tử trong mình ra, nói: “Vị tiểu ca này...”

Lời còn chưa dứt, một chiêu “Hắc Hồ thấu tâm” đánh úp, muốn thừa dịp người chưa chuẩn bị ra tay đánh lên. Mà mấy đại hán phía sau hắn kia, cũng giờ khắc này không hẹn mà cùng nhất tề ra tay.

Thân hình Phong Thần Hi lại lần nữa lướt lên, tránh đi trận tập kích rào rạt thứ nhất này, trong miệng cười lạnh nói: “Môn hạ Hắc Hồ, chẳng lẽ đều là đám vô si ti tiện bỉ ổi như vậy sao? Như thế làm sao có thể thành đại sự, chỉ bằng nhường lại địa vị cho thiếu gia nhà ta cho rồi!”

Nàng không nhìn lầm, võ công chiêu số của mấy tên đại hán này cùng bọn người đánh lên đêm đó không chút sai biệt, tất nhiên là môn hạ Hắc Hồ không thể nghi ngờ. Không lẽ, Hắc Hồ, hắn rốt cục không còn kiên nhẫn lại lần nữa ra tay sao? Thế nhưng lại là đánh lên, thật ti tiện bỉ ổi!

Phong Thần Hi cảm thấy lửa giận bốc lên, ra tay cũng không lưu tình, mũi chân vừa rơi xuống đất, tay phải lại nhẹ nhàng vung lên, sử dụng trong lần này, chính là độc dược lợi hại nhất của sư phụ Phong Tiêm Tổ——Khai Tâm.

Vài tên đại hán ngay cả hự cũng chưa hự ra một tiếng đã ngã xuống đất không dậy nổi.

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, người người đều bị thủ đoạn khiến người sợ hãi của Phong Thần Hi dọa ngây ngốc.

Tiêu Nặc cũng ngây người ngẩn ngơ, lập tức đứng dậy đi tới bên cạnh Phong Thần Hi, thì thầm hỏi: “Đây là độc gì vậy?”

“Đây chính là Khai Tâm.” Phong Thần Hi lạnh lùng nói, “Nó có thể khai mở được tâm can một người, cũng có thể lấy đi mạng người đó.”

Tiêu Nặc cười khò nói: “Bọn chúng mà khai tâm thật, chúng ta sẽ lại gặp rắc rối——Trần Trầm Dậm lệ thuộc Thành Trầm Dậm, hiện nay để chết người, đại ca của ta khẳng định sẽ truy xét việc này. Đến lúc đó, chúng ta hành động chỉ sợ sẽ...”

Phong Thần Hi hừ lạnh một tiếng, tay vừa lật, một bao thuốc giải đã nằm ngay tại đầu ngón tay của nàng. Nàng đi lên phía trước, dùng chân đá đá cảm bảo nam tử kia, nói: “Người đã chết chưa vậy? Chưa chết thì mau lập tức đứng lên, đem thuốc giải này cho bọn hần uống với nước, để kéo dài thêm nửa canh giờ, thì ngay cả thần tiên cũng cứu không được. Hừ, cũng chính là thiếu gia nhà ta tâm địa nhân hậu, bằng không ấy hả, chỉ tính chuyện Hắc Hồ năm lần bảy lượt gây khó dễ bọn ta, A Thần ta khẳng định quyết sẽ không tha cho những người này.”

Cảm bảo nam tử vốn mãi mê nằm trên mặt đất giả chết, vừa nghe lời này, cũng thật sự sợ hãi sẽ có người chết tại nơi của mình, vội đứng lên, kêu thêm hạ nhân đem mấy tên đại hán kia kéo ra hậu viện, từng người cho uống thuốc giải.

Tiêu Nặc thở ra một hơi, xoay mặt đối diện chúng tân khách trong đại sảnh cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, khiến chư vị chán kinh, thật sự ái ngại... Tiểu Thần Thần a, đem linh đan lấy ra đây, cho các vị giải khuây nào.”

“Dạ.” Phong Thần Hi xuất ra bình bình lọ lọ này.

Thừa dịp lúc nàng đang bảo chế, Tiêu Nặc vừa cười nói: “Tiện đây nói cho chư vị một tiếng, ba ngày sau bản công tử sẽ khai trương tiệm kinh doanh linh đan này, hôm nay chư vị dùng nếu cảm thấy được, về sau kính mong đến ủng hộ nhiều hơn.”

Liên tục vài ngày bảo chế linh đan số lượng lớn cho người thưởng thức, thủ pháp Phong Thần Hi cũng trở nên thành thạo không ít, Tiêu Nặc một câu vừa nói xong, hương thơm đã phiêu tán trong không khí.

Chúng tân khách bởi vì lần đầu tiếp xúc được này, cho nên không có chút phản ứng, còn đám nữ tử lại đứng ngồi không yên, chực chờ xông tới, trên mặt là biểu cảm chờ đợi không thể che giấu được.

Các nàng liên tiếp ba ngày dùng linh đan, tất nhiên so những người khác càng hiểu rõ tư vị thần tiên tuyệt vời trong đó. Đợi đến lúc Phong Thần Hi rót cục bảo chế xong, lập tức khẩn cấp ủa lại... Các tân khách thấy các nàng như thế phản ứng, cũng kiềm chế không được, ào ào tiến lên lấy một ly uống xuống, cả Từ Ngang cùng Tiểu Từ Tiên đều không ngoại lệ.

Toàn bộ bên trong đại sảnh nháy mắt lâm vào một trận điên cuồng si loạn, lát sau, mọi người khôi phục thái độ bình thường, giống như những người mấy bữa trước được nhắm nháp linh đan miễn phí, ào ào khen ngợi: “Thật thần kỳ, chẳng những so hàn phục tán khẩu vị khác lạ, hơn nữa được hiệu tựa hồ cũng mạnh hơn gấp trăm lần.”

Ngay cả tài tử tên Từ Ngang vốn cùng Tiêu Nặc chơi đùa từ nhỏ tới lớn kia cũng rung đùi đắc ý khen: “Uống vào một ngụm, phiêu phiêu bồng bồng, thân như đi giữa chồn hư vô, hồn giống như quy y ảo cảnh, thật là linh đan diệu dược hiếm có... Hiếm có, hiếm có...” Nói xong, thân ảnh thoáng động thẳng tiến ra cửa mà đi.

Tiểu Từ Tiên ngây người ngẩn ngơ, vội cũng đứng dậy đuổi theo.

Mọi người cười một trận thỏa thích, có người trực tiếp hỏi Tiêu Nặc: “Vị công tử này, linh đan này của công tử thần kỳ như thế, thật sẽ công khai buôn bán ở Trần Trầm Dậm sao?”

Tiêu Nặc khí định thần nhàn đáp: “Bản công tử dự tính thuê ba gian hàng làm ăn phát đạt tại ngã tư đường phồn hoa nhất trong trấn, chuyên môn dùng để thu mua dược liệu, phối chế linh đan cùng tiêu thụ thành phẩm”

“Nói cũng đúng, chỉ cần chúng ta muốn dùng, liền có thể mua được ngay trước cửa! Được, tốt lắm!”

“Có điều, công tử nguoi như vậy làm, chỉ sợ có người sẽ gây khó dễ cho công tử...”

“Các hạ muốn nói đến Hắc Hồ?” Tiêu Nặc cười nói, “Tục ngữ nói ai cũng có thể kiếm tiền, chẳng lẽ tại Trần Trầm Dậm này, chỉ cho phép hần bán hàn phục tán, lại không cho ta bán linh đan sao?”

“Công tử có điều không biết, Hắc Hồ kia là ác bá đệ nhất bản trấn, đây gọi là mãnh long không thể áp chế độc xà a.”

“Trương công tử vừa có tiền vừa có thực lực, đừng nói linh đan thật sự mạnh hơn hàn phục tán gấp trăm lần, chỉ tính riêng vị tiểu ca thủ hạ này của công tử, Hắc Hồ đã đầu không lại, tại sao phải sợ hần làm cái gì?” Một nữ tử tiếp lời nói, “Bảo tiểu nữ nói, chúng ta là người muốn ăn linh đan, thứ cần quan tâm duy nhất chính là giá tiền. Trương công tử, không biết linh đan diệu dược như vậy, giá thành bao nhiêu?”

Tiêu Nặc nói: “Linh đan này chính là phương pháp điều chế độc môn của Trương gia ta, dược liệu sử dụng đều là trân bảo hiếm có. Linh đan quý hiếm

như vậy, giá đương nhiên cũng không rẻ. Mặc dù không đến mức thật sự đáng giá ngàn vàng, nhưng cũng không sai biệt lắm”

Mọi người vừa nghe, toàn bộ phát ra thờ dài thất vọng, có người thậm chí lắc đầu lui xuống. Nhất là những kỹ nữ này, càng như rơi xuống vực sâu. Phải biết các nàng làm chuyện buôn bán xác thịt này, mặc dù tiền kiếm không thiếu, có điều linh đan sang quý như thế, hơn nữa một khi ăn qua vĩnh viễn không có khả năng đoạn tuyệt, nhưng nếu liên tục mua dài hạn, thật sự là suy nghĩ không tưởng.

Tiêu Nặc dùng khóe mắt liếc qua biểu tình của mọi người, lại nói: “Bất quá, nếu lượng khách đông đảo, về phương diện giá cả, bản công tử vẫn có thể cân nhắc hạ giá hàng, đây gọi là lần ít mới có thể tiêu thụ được nhiều thôi.”

“Không sai không sai, Trương công tử có thể suy nghĩ như thế, việc làm ăn buôn bán tất có thể phát đạt.” Mọi người tranh nhau nói, “Nếu giá hợp lý, linh đan lại công hiệu thần kỳ như thế này, chúng ta há không lẽ không mua?”

Tiêu Nặc mỉm cười, ánh mắt xuyên qua mọi người đối lại với ánh mắt Phong Thần Hi phía xa, cùng lộ ra biểu tình thắng lợi trước mắt——Hắc Hồ a Hắc Hồ, lần này xem ngươi còn có thể vững vàng đến chừng nào!

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đối chọi gay gắt

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, cảm bảo nam tử liền dẫn theo một đám người vội vàng mà đến, dẫn đầu ngay đằng trước, chính là Hắc Hồ.

Lúc này Tiêu Nặc trái phải đều ôm mỹ nữ, đám người Hắc Hồ sấn đến trước mặt, những vị khách khác đồng loạt yên lặng biến sắc, chỉ duy nhất hắn, ngay cả mắt cũng không thèm liếc một cái.

Gió đã đổi chiều, lúc này tới lượt Hắc Hồ đến cầu chúng ta.

Cảm bảo nam tử xoay người nói: “Trương công tử... Chuyện này... Hắc Hồ đại gia...”

Tiêu Nặc nhón một miếng mứt hoa quả đưa đến bờ môi một cô nương: “Mĩ nhân, nàng ăn qua món hạt sen đường này, có biết là nó chế biến thế nào không?”

Cô gái hết nhìn Hắc Hồ lại nhìn tới hắn, biểu tình thật sợ hãi, miễn cưỡng cười nói: “Không, không, không biết.”

Tiêu Nặc nói: “Đầu tiên là chọn hoa sen, dùng tay lột đi lớp màng sau búp sen, dùng nước trong tẩy sạch phơi khô, lấy nước ấm ngâm ba cái canh giờ, cho đến khi hạt sen nở ra như lúc ban đầu thì lại để vào trong nồi hấp chưng thấu, sau đó lấy ra đặt trên sàng tre để cho nguội. Tiếp theo là nấu đường, bao gồm hai bước trọng yếu nhất...”

Hắn nói cả tràng dài, thủ hạ Hắc Hồ sớm đã mất kiên nhẫn, một tên trong số đó quát: “Hừ, tiểu tử, mắt ngươi mù hả? Không phát hiện lão đại chúng ta đang đứng đây sao?”

Sắc mặt Tiêu Nặc không thay đổi, tiếp tục giảng đạo: “Nấu đường cần phải dùng lửa nhỏ, đồng thời khuấy đều, ước chừng một canh giờ, ngay khi vừa tắt lửa thì bắt đầu kéo sợi...”

Lúc này gã thủ hạ kia một kiếm lao đến, Tiêu Nặc không động, ta cũng không động, mà Hắc Hồ lại động, nhanh như cắt cho hắn một cái tát ngay mặt, mắng: “Không biết tôn ti gì cả, nơi này đến lượt ngươi mở miệng xuất đầu sao?”

Leng keng, trường kiếm rơi xuống đất, gã thủ hạ kia bụm mặt vội vàng thối lui.

Hắc Hồ đi đến trước bàn, hai tay ôm quyền cười nói: “Chúng huynh đệ không biết tốt xấu, đắc tội nhiều, mong rằng công tử thứ lỗi.”

Tiêu Nặc lúc này mới khẽ nâng mí mắt, thanh âm lười biếng dài giọng nói: “Ta lại thấy chúng huynh đệ các ngươi rất biết rõ tốt xấu.”

“Trương công tử quá lời rồi, tám kẻ ngu ngốc đêm hôm đó đi theo Trương công tử say rượu nháo sự, ta đã cực lực giáo huấn, lần này là tự mình đến bồi tội. Chỉ bằng chúng ta vào bên trong ngồi bàn tính lại đi?”

Hay cho một câu say rượu nháo sự, đúng là phải tay sạch sẽ không còn một mảnh. Tiêu Nặc thần nhiên nói: “Chuyện ba ngày trước, Hắc Hồ đại gia vẫn còn nhớ cơ à, bản công tử đã nhanh chóng quên khoáy mất. Không cần phải bồi tội, nếu như không phải vì hợp tác mà đến, ta nghĩ chúng ta chẳng còn gì để bàn.”

Hắc Hồ nhìn chung quanh bốn phía, mọi người trong các đều đang dựng thẳng lỗ tai nghe, bị hắn ánh mắt đảo qua, vội vàng lùi lại phía sau, cổ tình như không có chuyện gì tiếp tục uống rượu tán dóc.

Hắc Hồ đề thấp giọng nói: “Kỳ thực ta chính là vì việc đó mà đến, Trương công tử, chúng ta vẫn là vào phòng trong rồi hãy nói đi.”

“Người là chủ à?” Tiêu Nặc cười ha hả, đuôi mày khóe mắt mờ mờ ảo ảo về trào phúng, “Như vậy đi, Tiểu Thần Thần, người hãy cùng vị Hắc Hồ đại gia này vào phòng trong một chuyến.” Ngụ ý rõ ràng chính là Hắc Hồ không phải chủ nhân, không xứng cùng hắn bàn chuyện mua bán.

Dù là Hắc Hồ đã cố nhẫn nhịn, rốt cục vẫn biến sắc nói: “Trương công tử là ý tứ gì?”

“Ý tứ rất đơn giản, ta muốn gặp Thất ca.” Tiêu Nặc cứ như vậy đi thẳng vào vấn đề, khiến ta cũng sùng sốt kinh hãi, chẳng lẽ hắn không sợ Hắc Hồ nhìn thấu chúng ta chính là người đã lên vào nhà mình tối hôm đó sao? Nhưng mà, nếu hắn nói như vậy, tự nhiên có đạo lý của hắn. Vì thế ta vẫn bất động thanh sắc, tĩnh tại xem phản ứng của Hắc Hồ.

Chỉ thấy gương mặt Hắc Hồ lộ ra vẻ mờ mịt nói: “Thất ca? Thất ca gì cơ? Thủ hạ của ta không sắp xếp bồi phận, sao lại có lão Thất nào?”

Tiêu Nặc cười lạnh nói: “Ta nếu có thể hô lên cái tên Thất ca, người ắt cũng nên hiểu ta đã sớm thám thính tin tức xác thực từ trước, bằng không thì, vì sao ta không phải là tìm Ngũ ca, Lục ca, mà là chính Thất ca hả? Đạo lý đơn giản như vậy, Hắc Hồ đại gia lẽ nào cần ta phải nhiều lời?”

Hắc Hồ đứng im một bên, trầm mi không nói.

Tiêu Nặc nhướn mày nói: “Được... được... Nếu đôi phương không thành ý, ta cũng không ép buộc làm khó người khác. Ba ngày sau tiểu điểm khai trương, thỉnh Hắc Hồ đại gia nể mặt đến uống chén rượu. Tiểu Thần Thần?”

“Dạ!” Ta đi lên phía trước, thủ thế “tiễn khách” nói, “Công tử nhà ta lúc thường nhạc mua vui không thích có nhiều người ở bên cạnh như vậy, mời các vị hãy trở về đi.”

Cơ bắp trên mặt Hắc Hồ co rúm, vẻ hung ác chộp lóe lại hóa thành không, trầm giọng nói: “Xem ra ta thật sự là đã xem nhẹ khả năng của Trương công tử. Nếu Trương công tử biết được vị Thất ca này tồn tại, vậy tại sao người đó hiện nay đang ở ngay tại bên trong đại sảnh này, vì sao công tử lại không nhận ra được?”

Cái gì?! Ta chấn động, lập tức nhìn ra phía sau Hắc Hồ, theo sau hắn tổng cộng có sáu tùy tùng, toàn là thiếu niên vai u thịt bắp, võ công không tệ, nhưng ánh mắt non nớt, sẽ không, không phải bọn hắn.

Ta lại quay đầu nhìn về phía trong đại sảnh tìm khách mua vui, tổng cộng có bốn mươi bảy người, hơn nửa oanh oanh yến yến, người hầu tùy tùng bên cạnh, chừng hơn trăm người, trong lúc nhất thời, thật đúng là tìm không ra ai đáng hiềm nghi nhất.

Lại thấy Tiêu Nặc không chút hoang mang uống một chén rượu, miễn cưỡng cười, nói: “Người nói Thất ca ngay tại trong đại sảnh này? Thế thì thật kỳ quái, tại sao ta nhìn những người này ai ai cũng không giống... Hắc Hồ đại gia, ta khuyên người hay là thôi đi, có dư thời gian thử ta như thế, chỉ bằng sớm đề ta cùng gặp mặt với Thất ca chân chính. Bằng không thì ta đành phải cho là các người không hề có thành ý a.”

Gương mặt Hắc Hồ lại co rúm một trận, ta vừa thấy lập tức biết được mới vừa rồi hắn thật sự là xuất phát từ việc muốn thử lòng mà cố ý nói như vậy. Quả nhiên, chỉ thấy hắn suy nghĩ một lát, kẻ tài thì thâm giao phó thủ hạ vài câu, người nọ vội vàng rời đi. Chưa đầy lát sau đã trở lại, thanh âm kính cẩn nói: “Trương công tử, Thất ca cho mời.”

Tiêu Nặc lúc bấy giờ mới đẩy kỹ nữ trong lòng ra, chậm rì rì đứng dậy, ta đỡ hắn theo sự dẫn dắt của cẩm bào nam tử xuyên qua một cái hành lang thật dài, đi đến trước một gian phòng. Cửa phòng vừa mở, một làn hương lạ kỳ liền xông vào mũi.

Chỉ thấy trong phòng rèm che nửa cuốn, bố trí so với bên ngoài còn tinh nhã hơn vài phần, tuy nhiên ở trên bàn chỉ thấp duy nhất một ngọn đèn mà thôi. Đèn kia từ từ lắt lắt, tại giữa phòng bố trí một chiếc ghế dựa, một người đã lẳng lặng ngồi sẵn ở trên ghế dựa đó.

Ngọn đèn ảm đạm, bộ dáng người đó thật mơ hồ không rõ.

Trong lòng ta dựng nên cảnh giác, vậy mà Tiêu Nặc không chút hoang mang, dừng bước hướng kẻ nô tài kia cười nói: “Xuân Tiêu các của bọn người hóa ra lại hà tiện tiết kiệm như vậy, ngay cả đèn cũng không thắp thêm được mấy chiếc sao?”

Cẩm bào nam tử nhất thời trán đổ mồ hôi lạnh, người trên ghế dựa liền mở miệng nói: “Ngọn đèn như vậy vừa vặn đủ. Công tử chẳng lẽ chưa từng nghe nói qua, ngấm mờ nhân dưới ánh đèn giống như ngấm hoa trong sương, sẽ tăng thêm vài phần diễm lệ đấy sao?”

Tiêu Nặc ha ha cười nói: “Nghe thì có nghe qua, nhưng chẳng lẽ các hạ là mỹ nhân à?”

“Vì sao lại không phải?” Khi hắn nói đến những lời này, thanh âm hoàn toàn thay đổi, trở nên dễ chịu êm tai không lời nào tả xiết, tựa như đợt gió xuân đầu mùa thổi qua hồ nước, khiến cho tâm linh người ta gọn sóng rung động.

Dù là bất kỳ ai nghe được thanh âm như thế, đều sẽ không nghi ngờ gì về dáng người mỹ lệ kia.

Tiêu Nặc run rẩy một chút, vuốt cái mũi nói: “Ta có phải đi nhầm phòng rồi chăng?”

“Người không nhầm.”

“Ta nhớ người mà ta muốn gặp, dường như gọi là Thất ca.”

“Ta chính là Thất ca.”

Tiêu Nặc nghiêng đầu, bỗng quay đầu về phía ta nói: “Tiểu Thần Thần.”

“Vâng!”

“Nếu quả thực có nữ nhân tự xưng mình là Thất ca, vậy nói lên điều gì?”

Ta nhìn ra đáy mắt hẩn mang ý cười bất hảo, lúc này phối hợp hẩn đáp: “Đây có hai khả năng, một là người này nam cải nữ trang, hai là nữ nhân này trong mắt không có kỷ cương, điên đảo âm dương, mưu toan vượt lên càn khôn lấn áp bậc tu mi, lại không biết rằng như vậy ngược lại càng biểu hiện sự tự ti bên trong, không đủ can đảm đối mặt với thân phận nữ nhi của chính mình.”

Tiêu Nặc chớp chớp mắt vài cái, ý cười càng sâu, mà đồng thời người trên ghế kia quả nhiên bị ta chọc giận, quát: “Người đâu, thấp đèn!”

Ánh lửa chợt lóe, ngọn đèn sáng hẩn, chiếu rọi toàn bộ phòng, cũng soi tỏ gương mặt người nọ.

Chỉ thấy nàng hai hàng lông mày cao mảnh, hai tròng mắt sáng ngời, tuổi tác mặc dù đã không còn ít, nhưng dung mạo mỹ miều, chẳng những không mảy may thua kém thanh xuân thiếu nữ, ngược lại so với các nàng càng mang mị lực thành thực hơn nhiều.

Quả nhiên giống kiểu nữ nhân làm đại sự.

Tiêu Nặc cười tươi tỉnh, sau khi cười xong, kéo một chiếc ghế dựa khác đặt đối diện với nàng mà ngồi, nói: “Hôm nay lúc ta ra khỏi cửa có tiếng chim khách kêu, ta biết ngay nhất định có chuyện tốt phát sinh, không nghĩ tới lại còn tốt đẹp hơn dự tính của ta nữa.”

Thất ca nhướn nhướn lông mi lên nói: “Tốt chỗ nào?”

“Bởi vì cùng một đại nữ nhân bàn chuyện buôn bán, so với cùng một nam nhân thô tục bàn chuyện buôn bán thú vị hơn nhiều.”

“Vậy thì hi vọng tới đây công tử cũng có thể luôn luôn cảm thấy thú vị.” Thất ca nói xong tay duỗi ra sau, lập tức có hắc y nhân đem một quyển tập đưa tới tận tay nàng.

Ánh mắt của ta lập tức bị hắc y nhân kia hấp dẫn, nói chính xác hơn, là bị cái chuỗi cổ kiếm hẩn đeo bên hông hấp dẫn. Nếu ta không nhìn lầm, thanh kiếm này giá trị cũng tiếng tăm, chỉ sợ không dưới Trảm Thủy Kiếm ngày xưa của Đường Vịnh tiên sinh.

Người có thể mang theo một thanh kiếm như vậy, nhất định là cao thủ không thể khinh thường, mà một cao thủ như vậy, vẫn đứng phía sau Thất ca làm người hầu, Thất ca này, rốt cuộc là nhân vật lợi hại đến chừng nào đây?

Không biết sao, ta bỗng nhiên có loại ảo giác, dường như hắc y nhân kia đang chiếu ánh mắt vào ta, chờ đến lúc ta ngẩng mắt nhìn lên, hẩn lại khôi phục trở lại bộ dáng âm trầm lãnh khốc.

Thất ca lật mở quyển tập xem xem bên trong, từ từ nói: “Trương công tử, lệnh đường hen suyễn sao rồi?”

Lệnh đường? Ta ngạc nhiên, trong khoảnh khắc, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi lạnh! Nguy rồi! Ta cùng Tiêu Nặc giả trang công tử hậu duệ quý tộc Giang Nam tiến vào Trấn Trảm Dậm hồng gat mọi người, vốn là ý vào việc Giang Nam cách nơi này khá xa, cho dù Hắc Hồ bọn hẩn muốn điều tra chi tiết về chúng ta, cũng cần phải có thời gian nhất định, mà trong khoảng thời gian này, hẩn là cũng đủ để chúng ta tra được tra manh mối gì đó. Chẳng lẽ đối phương liên tục nhiều ngày không lộ mặt chính là để điều tra chi tiết về chúng ta sao? Đã tra được tới đâu rồi? Trong cuốn tập trên tay nàng ta rốt cuộc là viết cái gì đây?

Ai ngờ Tiêu Nặc mặt không đổi sắc, mỉm cười nói: “E là Thất ca nhớ lầm, người có hen suyễn nọ là gia phụ, gia mẫu sớm đã qua đời nhiều năm.”

Ta nghe được ngẩn ngơ, lời này của Tiêu Nặc, từ đâu mà ra thế?

Thất ca lại hỏi: “Vi sao lần này du ngoạn, không dẫn theo tẩu phu nhân luôn thế? Nghe nói nàng diễm tuyệt Giang Nam.”

Tiêu Nặc đáp: “Thất ca lại nhầm lẫn rồi, lão bà nhà ta chính là cạp mẹ, ta trốn nàng còn chưa kịp, sao lại dám dẫn nàng ra ngoài để mất mặt xấu hổ? Nếu không phải là có nhạc phụ quá lợi hại, ta đã sớm hưu nàng!”

Càng nói càng loạn, lý nào lại nói càn thế? Ta nghe vừa buồn cười vừa nhủ mảy, bản lĩnh ứng biến tức thời của tên oắt con này thật đúng là chẳng ra làm sao.

Ai ngờ Thất ca đóng quyển tập lại, giương mắt nói: “Trương Tiên Phóng, hai mươi bảy tuổi, là người trấn Bình Dương tỉnh Giang Nam, cha là Trương Đình, danh y đức cao vọng trọng tại Bình Dương trấn, ba năm trước cưới ái nữ duy nhất của tri phủ Mạc Viễn Chi—Mạc Phinh Đình—làm vợ, từ đây phải chịu tra tấn bội phần. Người sợ vợ như sợ cạp, không dám phản kháng, lợi dụng luyện đan để tránh mặt vợ, suốt ngày đóng cửa không ra.”

Hơ? Nàng ta đang nói cái gì thế?

Tiêu Nặc chớp chớp mắt, cười hi hi nói: “Ha, nàng biết rõ ta như vậy, không biết có nên tính là ‘Hong nhan tri kỷ’ của ta hay không đây?”

Thất ca mặt lạnh nói: “Không ngờ người tình còn lại phổi chế ra tân hân phục tán, cho nên mượn việc đến Trần Trầm Dậm xem xét coi có thể tìm kiếm cơ hội làm ăn, đúng không?”

Tiêu Nặc xoa hai tay vào nhau, nói: “Nàng cái gì cũng đều đã biết cả rồi, ta sẽ không cần phải nói nhảm nhiều nữa.”

Thất ca vung tay lên, một ông lão đầu tóc trắng xoá khiêng cái rương nhỏ đi vào, đem nó đặt trên bàn, mở nắp vung ra, bên trong là một chồng ngân phiếu thật dày, con số của tờ trên cùng kia, chính là một ngàn lượng.

“Người đến đây đơn giản là cầu tài. Chỗ này là hai mươi vạn lượng, chỉ cần người gạt đầu, là có thể mang theo nó trở về.”

Tiêu Nặc cười nói: “E là muốn ta lưu lại phương pháp điều chế tân hân phục tán mới được trở về chăng?”

Thất ca lạnh lùng nhìn hắn, không nói chuyện.

Tiêu Nặc lại nghiêng đầu quay sang ta nói: “Tiểu Thần Thần, nếu quả có người dùng hai mươi vạn lượng mua phương thuốc mới của người thì người có đồng ý không?”

Ta cười nhạo nói: “Dùng trứng vàng để mua gà mái đẻ trứng vàng, loại chuyện thiết thòi này sợ cả đũa ngọc cũng không làm a!”

Tiêu Nặc nhìn Thất ca, bắt đắc dĩ thở dài nói: “Nàng nghe rõ rồi chứ?”

Thất ca ánh mắt lạnh như băng lờm sang ta, ở trên mặt ta đảo qua mấy vòng, thu hồi lại nói: “Ta khuyên công tử vẫn là nhận lấy đi.”

“Nếu không nhận thì sao? Rượu mời không thành, phải chăng tiếp theo chính là rượu phạt?”

Tuy Thất ca chưa nói gì cả, nhưng mà tên hắc y nhân phía sau nàng kia, đã tiến lên hai bước tỏ ra uy hiếp.

Tiêu Nặc cong môi, lộ vẻ nghiền ngẫm: “Tiểu Thần Thần.”

“Dạ.”

“Theo người thì, thanh kiếm của người kia trị bao nhiêu tiền?”

“Hồi thiếu gia, không đáng một đồng.”

Dưới ánh đèn, hắc y nhân kia cả người chấn động.

Tiêu Nặc nói: “Vì sao?”

“Bởi vì kiếm của hắn đã bị gãy.” Lời còn chưa dứt ta liền ra tay, nhắm vào kiếm của hắn bắn ra một viên đạn, đợi hắn có phản ứng, ta đã thu tay lại lui về sau lưng Tiêu Nặc, đem nửa câu sót lại nói cho hết lời, “Mà một thanh kiếm gãy, chính là không đáng giá một đồng.”

Hắc y nhân kinh hãi rút kiếm, quả nhiên chỉ còn lại có nửa thanh, ánh mắt một khắc kia của hắn, thật sự rất đáng buồn cười... Đợi chút đã! Vì sao chỉ có ánh mắt? Biểu tình trên mặt hắn vẫn giữ nguyên như lúc ban đầu, không có nửa điểm biến hóa.

Thuật dịch dung! Với kinh nghiệm lâu năm như ta, lập tức nghĩ ngay tới loại khả năng này.

Thất ca nổi giận mắg: “Đồ vô dụng, còn không lui ra cho ta!”

Hắc y nhân trừng mắt liếc nhìn ta một cái, đặt đèn xuống phần nộ rồi đi.

Thất ca một lần nữa xiên ánh mắt về phía ta, trầm giọng nói: “Vị tiểu ca này võ công thật rất khá.”

Tiêu Nặc thờ dài nói: “Ài, hết cách thôi, tuy rằng ta lần đầu tiên ra khỏi cửa, nhưng vẫn biết câu Kê thất phu không có tội, người mang ngọc mới có tội, không dẫn theo bên cạnh người như vậy, lỡ có người vừa cho ta uống rượu mời vừa uống rượu phạt, thì ta phải làm sao bây giờ?”

Thất ca biến sắc, qua hồi lâu, mới mở miệng nói: “Công tử cứ việc nói thẳng đi, công tử muốn cái gì?”

“Rất đơn giản, ta muốn nguồn cung cấp của các nàng, cùng nhau mở rộng loại tân dược này, lợi nhuận chia ba bảy, nàng ba, ta bảy.”

Thất ca nhìn hắn nửa ngày, bỗng nhiên nở nụ cười, nàng cười tươi như vậy, đúng là vừa mị hoặc vừa đáng yêu, khác hẳn vẻ cao ngạo lãnh đạm lúc trước.

“Trương công tử——” nàng kêu.

Tiêu Nặc ơ một tiếng, mặt mày hớn hở nghiêng quá mức tới gần nàng. Hai người mặt đối mặt, mũi chạm mũi, khoảng cách cực kỳ gần.

“Công tử có biết hiện nay ta kinh doanh hàn phục tán tại Trấn Trầm Dặm này, lợi thu vào chia làm sao không?” Nàng cười tủm tỉm.

“Không biết, mong Thất ca nói rõ cho.” Tiêu Nặc cũng tủm tỉm cười theo.

“Là không-đổi-mười!” Lúc vừa nói xong một chữ cuối cùng, Thất ca đột nhiên ra tay nhanh như chớp, tính bắt lấy mặt Tiêu Nặc. Ta hoảng kinh hồn vía!

Nàng hành động như vậy đương nhiên không phải đã thương Tiêu Nặc, mà là muốn gỡ đi mặt nạ da người trên mặt hắn, chẳng lẽ đã bị nàng ta nhìn ra sơ hở gì rồi?

Chỉ trong khoảnh khắc, buốt lạnh lan khắp toàn thân.

Ai ngờ nàng đã nhanh, Tiêu Nặc còn nhanh hơn nàng, vừa lật tay bắt lấy cổ tay nàng, nàng giãy giụa, hắn liền bắt nốt luôn cả tay kia của nàng, đồ tới trước ngực cười nói: “Khó trách người khác đều nói nữ nhân giông mềo, hóa ra đều thích bắt người loạn... Bất quá, nàng thật đúng là xinh đẹp, như vậy đi, nếu nàng chịu hiến thân cho ta, ta sẽ chấp nhận chịu thiệt chút, chia đều năm-năm, thấy thế nào?”

Thất ca bị hắn khóa chặt cả hai tay, toàn thân cũng bị hắn giam vào trong ngực không thể động đậy, tức giận đến cả khuôn mặt đều đỏ ửng. Ngoài cửa phòng lập tức nhảy lên vài tên, Tiêu Nặc lạnh lùng nói: “Nếu các ngươi không sợ nàng mất mạng, thì cứ việc lại đây thử xem.”

Bọn chúng chần chờ một chút, ngưng bước không dám tiến lại.

Tiêu Nặc lúc này mới thôi, lại cúi đầu cười với Thất ca, giọng nói mềm mại như là pha với mật: “Định giá chót, chia sáu bốn, ta sáu nàng bốn, đồng ý không?”

Thất ca trừng mắt nhìn hắn giận dữ, cuối cùng cắn răng nói: “Được!”

“Ta tin tưởng nàng tuy là nữ nhân, nhưng mà có thể giữ chữ tín.” Tiêu Nặc nói xong buông nàng ra, xoay xoay cái hông đại đại lười lười nói, “Hôm nay vận động quá độ, ta thật đúng là mệt mỏi. Tiểu Thần Thân——”

“Dạ.”

“Chúng ta đi thôi.”

Mấy tên bên cạnh kia khẽ động đậy, tựa hồ muốn can lại, nhưng Thất ca nói: “Để cho bọn họ đi.” Chúng đành phải thôi lui nhường đường.

Chúng ta bước ra ngưỡng cửa, Tiêu Nặc quay đầu cười nói: “Vậy thì giờ này ngày mai, sẽ đợi Thất ca tại đây cùng thương nghị công việc hợp tác cụ thể. Hẹn tái ngộ.”

Ta liếc mắt một lần cuối cùng, trông thấy trên mặt nữ tử tự xưng Thất ca kia, một màn đỏ ửng xấu hổ mang đầy hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Ngoài dự đoán

Ngoài cửa sổ lá thu xơ xác, gió buốt hiu quạnh, bên trong thì lại lò lửa cháy hừng hực, ấm áp như xuân.

Từ trong không trung không biết mùi hương từ đâu bay đến, tỏa ra khắp phòng ôn nhu, Tiêu Mạch ngả lưng nằm lên chiếc ghế tử đàn, khẽ nhắm mắt lại, nghe một tên thủ hạ bẩm báo sự vụ.

Hắn là con trưởng Tiêu gia, Tiêu Tả vừa đi, sự vụ lớn nhỏ trong Thành Trầm Dặm toàn bộ rơi xuống trên vai hắn. Thoải mái sao? Không. Phiền chán sao? Cũng không.

Qua mấy bữa nay, mệt tuy có mệt mỗi chút, nhưng với hắn mà nói, đây dù sao vẫn là một lần cơ hội hiếm có, hắn từ nhỏ đến lớn vô số lần trông chờ cơ hội chứng minh thực lực của chính mình với phụ thân.

Nhưng mà, nếu có thể lựa chọn, hắn tình nguyện hi vọng cơ hội này đừng tới, ít nhất, không phải do mẫu thân bệnh nặng, nhị đệ bị hiểm nghị mất tích... Có điều, trên đời này có rất nhiều chuyện đều là không cho người chọn lựa lấy đường sống a.

Mẫu thân bệnh nặng, hắn mặc dù lo lắng, nhưng còn có thể chấp nhận, bởi vì bên cạnh mẫu thân còn có phụ thân. Nhị đệ Tiêu Tiệm mất tích, mới chính là chuyện hiện tại đang làm cuộc sống hàng ngày của hắn khó yên, nóng gan nóng ruột... Nhị đệ mà từ nhỏ được cha mẹ sủng ái, nhị đệ mà khiến ánh mắt cha mẹ chỉ khi nhìn thấy hắn mới có thể nở rộ ra kiêu ngạo rạng ngời, rốt cuộc đã đi nơi nào? Thật sự vĩnh viễn sẽ không trở về nhà luôn sao?

Tiêu Mạch thở dài, chợt nhớ tới tam đệ Tiêu Nặc của mình, vì vậy nói hai ba câu đuổi người bẩm báo đi, rồi xoay mặt hỏi tỳ nữ Tiểu Văn bên cạnh nói:

“Tam thiếu gia làm gì trong mấy ngày qua thế?”

Tiểu Văn khoanh tay đáp: “Hồi đại thiếu gia, tam thiếu bốn ngày trước ra thành, đêm hôm qua mới trở lại. Xa phu đánh xe đưa thiếu gia đến Trần Trầm Dậm rồi đón thiếu gia về, cũng không biết rốt cuộc thiếu gia đi đâu.”

Tiểu Mạch cười sáng khoái nói: “Tên tiểu quý này, lại ham chơi như thế, phụ thân vừa rời khỏi đã liền bỏ đi chơi, liên tục vài ngày không thấy bóng người... Người đi gọi hắn tới đây, ta muốn hỏi xem suốt mấy ngày qua hắn quậy ở nơi nào.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến tiếng kêu la dòn dập: “Đại ca, đại ca... Xem đệ trở về có gì nè!”

Tiểu Văn hé miệng cười, nói: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.”

Tiểu Mạch lắc đầu, vừa mới đứng thẳng dậy, Tiểu Nặc đã vén rèm xông vào cửa, trên tay cầm cái lông chim, giống như nâng niu vật quý tiến đến trước mặt Tiểu Mạch, mặt mày hớn hờ nói: “Đại ca huynh xem! Đệ ở trong núi sâu rừng thẳm bên ngoài Trần Trầm Dậm tìm ba ngày hai đêm, rốt cục đã tìm được một con vẹt! Thế nào, xinh đẹp không?”

Tiểu Mạch liếc mắt ngó một cái, thiếu chút cười bể bụng, mắng: “Tên tiểu quý này, bộ mắt bị mù hay sao? Đây mà là vẹt gì, rõ ràng là sóc bay mà thôi!”

“Sóc bay?!” Tiểu Nặc thất thanh kêu lên, “Không, không thể nào...”

Tiểu Mạch ha ha cười nói: “Sao lại không thể nào. Đệ xem——lông nó màu nâu sậm, đuôi dài mà thô, đôi mắt to tròn, chi trước ngắn hơn chi sau, trên ngón còn có móng cong, giống hệt như sóc bay. Đệ lại nhìn thử chân của nó, có một màng da màu cam, cho nên còn được gọi là 'Sóc bay chân cam', chính là như vậy. Đây nếu không phải là sóc bay, thì đúng là kỳ quái!”

Tiểu Nặc hai mắt tròn lên, kinh ngạc nhìn con vật kia một hồi lâu, đột nhiên méo miệng một cái, quả thực giống như sắp khóc tới nơi: “Đệ tìm suốt cả ba ngày hai đêm a, mà chỉ là sóc bay thôi à! Ôi...”

Tiểu Văn bên cạnh lại che miệng nở nụ cười, vừa cười vừa nói: “Tam thiếu, có phải thiếu gia sợ chú sóc bay này không xây tổ kịp mùa đông sẽ chết, cho nên mới mang về phủ chờ cho qua mùa đông?”

“Tiểu Văn!” Tiểu Mạch khề quát nàng một tiếng, ngược lại an ủi Tiểu Nặc nói: “Không sao không sao, để đại ca phái người kiểm một con vẹt chân chính cho đệ chơi, được không nào?”

Đối với đệ đệ vừa buồn cười ngu ngốc đáng yêu thế này, ở sâu trong nội tâm hắn đều chất đầy nỗi đau lòng cùng che chở ưu thương.

Tiểu Nặc nghe xong, lập tức ngừng khóc mỉm cười, một phen giữ chặt ống tay áo của hắn, kêu lên: “Đại ca, đã nói thì phải giữ lời a!”

“Đại ca có khi nào lừa gạt đệ chưa?” Tiểu Mạch lại ngồi xuống, nhâm nhi ngụm trà, lơ đãng hỏi: “Đúng rồi, mấy ngày qua đệ không ở cùng một chỗ với vị tỷ tỷ kia à?”

Tiểu Nặc còn đang đắm chìm trong vui sướng vì sắp được cho “một con vẹt chân chính”, nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại, đem mặt xụ xuống, méo mó đau khổ nói: “Ý đại ca là Phong tỷ tỷ? Lúc bọn đệ cùng nhau xuống xe tại Trần Trầm Dậm, tỷ ấy bảo với đệ muốn đi lên núi tìm một loại nấm thảo được gì gì đó, nói là để mẹ chữa bệnh, đệ nài nỉ tỷ ấy mang đệ cùng đi, nhưng tỷ ấy chê đệ ngốc, không chịu đáp ứng, đệ cũng chỉ đành đi chơi một mình. A, đệ ở trong núi tìm được một con v... sóc bay, không biết tỷ tỷ có tìm được thảo dược hay không nữa.”

Dường như là để trả lời nghi vấn của hắn, đúng lúc này, đệ tử ngoài cửa hồi bẩm nói: “Đại thiếu gia, Phong cô nương cầu kiến.”

Tiểu Mạch hơi hơi kinh ngạc: “Hôm nay là ngày gì mà nhắc tới ai người đó liền xuất hiện vậy a? Mau mời!”

Lát sau, Phong Thần Hi mặt nhuộm đầy vẻ phong trần đi vào phòng, trong tay cũng cầm một vật, lại không phải lông chim, mà là một gốc râu sẫm như thuộc loại nấm linh chi thân cỏ, không nói hai lời đưa lên tay Tiểu Mạch, nói: “Vật này gọi hạc vĩ cô (nấm đuôi hạc), công dụng kéo dài tuổi thọ, linh được hiếm có tu âm bổ dương, đại công tử mau mau sai người đưa đến Thiên Thủy Nhất Tuyền các, hẳn là đối với bệnh tình của Tiểu phu nhân có thể giúp ích được.”

Ánh mắt Tiểu Mạch đánh giá nàng một phen từ trên xuống, khóe môi cười gọi lên, nói: “Phong cô nương vì bệnh của gia mẫu ở chốn thâm sơn chịu đủ cơn ba khổ cực, Tiểu Mạch xin khắc ghi trong lòng, tạ tạ.” Lập tức cao giọng gọi Tài Bá, gọi vài tiếng, đệ tử ngoài cửa trả lời: “Đại thiếu gia, Tài Bá không ở đây, hẳn là đã đi Thiên Thủy Nhất Tuyền các.”

Tiểu Mạch “Ừ” một tiếng, thờ dãi: “Tài Bá chung quy vẫn là lão bộc theo hầu cha mẹ ta nhiều năm, đối với bệnh của mẹ ta lo lắng quan tâm hơn so với bình thường, một ngày phải đi vài lần vấn an... Tiểu Văn, hay là ngươi đi một chuyến đi. Hạc vĩ cô này không dễ kiếm đâu đấy, trên đường nhớ cẩn thận.”

“Dạ.” Tiểu Văn tiếp nhận hạc vĩ cô, xoay người sắp sửa ra. Phong Thần Hi tiến lên vài bước đuổi kịp, dặn dò nói: “Hầm ba chén nước thành một chén, liền có thể dùng được rồi.”

Mất thấy Tiểu Văn ra cửa, thân mình nàng bỗng nhiên thoáng lung lay, tựa hồ một nhọc đến cực điểm, lại gắng gượng chống đỡ.

Tiểu Nặc trông thấy, lập tức đỡ nàng nói: “Tỷ tỷ mệt rồi à? Đệ đưa tỷ trở về phòng a?”

Nói xong, hương Tiêu Mạch vẫy vẫy tay, một đường đu Phong Thần Hi trở về phòng, nói một tiếng “Tỷ tỷ hãy nghỉ ngơi sớm chút đi” rồi lui bước ra ngoài.

Phong Thần Hi khép cửa lại, đi đến trước bàn trang điểm, tự nhìn mình trong gương, cảm thấy sắc mặt tái nhợt có chút dọa người, tự nhiên từ trong gói đồ lục ra chút son phấn bút kẻ linh tinh gì đó, đối diện với gương trang điểm lại.

Nàng trở về phòng là để nghỉ ngơi, hơn nữa giờ phút này trong phòng lại không người, đây là nàng vì ai mà trang điểm như thế? Thực sự là kỳ quái.

Càng kỳ quái là, vừa thoa một chút phấn hồng lên má, nàng không rõ là nhớ tới cái gì, ào ào dùng nước tẩy sạch, lại linh kinh thu dọn đồ lại, ngồi vào bên giường, kinh ngạc ngây ngốc, chẳng có chút dáng điệu nghỉ ngơi gì.

Giữa một mảnh yên tĩnh, song cửa sổ bỗng nhiên “Bộp” một tiếng bị đẩy ra, một thân ảnh mạnh mẽ xoay người lên vào, tựa như con báo bước lặng yên không một tiếng động.

Chẳng ngờ Phong Thần Hi tuyệt nhiên không thấy kỳ quái, dường như sớm biết trước sẽ có người nhảy cửa sổ mà vào, cứ ngồi yên vị như không ở bên giường, nói: “Tiêu Nặc, Tiêu tam công tử, diễn thì ta đã giúp ngươi diễn rồi, hiện tại có thể nói cho ta vì sao muốn lừa gạt đại ca ngươi được chưa?”

Người tới đúng là Tiêu Nặc.

Hắn cười hi hi đi đến bên giường, ngồi xuống kê bên Phong Thần Hi, thản nhiên nói: “Tỷ tỷ thông minh như vậy, không lẽ nào không thể nghĩ ra được nguyên nhân?”

Trong phòng chỗ có thể ngồi nhiều như vậy, hắn lại cố tình muốn lại bên này ngồi. Phong Thần Hi trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi ấy, ngay cả đại ca ruột thịt của mình còn tính kế, ta cũng không có dư thời gian rảnh như vậy đi phỏng đoán tâm tư của ngươi, muốn nói thì nói, không cần đánh đố.”

“Tỷ tỷ hung dữ thật a!” Tiêu Nặc thè lưỡi nói, “Ta chính là cảm thấy càng ít người biết chuyện ta giả trang Trương Tiên Phóng thì càng an toàn hơn. Đại ca của ta rất khôn lanh, nếu không cho huynh ấy một lời giải thích đáng tin cậy, có khi huynh ấy sẽ nghĩ đến việc chúng ta chính là chủ tớ Trương công tử đột nhiên giả làm Trần Trầm Dậm.”

“Ngươi cho rằng đại ca ngươi đã biết được chuyện ở Trần Trầm Dậm?”

“Không biết mới lạ! Trần Trầm Dậm là đầu mối liên hệ then chốt của Thành Trầm Dậm với bên ngoài, quản lý trong ngoài mau lẹ sâu sát, đừng nói tại thôn trấn đột nhiên có hơn hai người, dù là nhà ai có người mất, nhà ai mới sinh con, cũng sẽ có tai mắt đưa tin báo cáo vào thành.”

Phong Thần Hi rùng mình, nếu nói như thế, Trần Trầm Dậm cùng Thành Trầm Dậm thật sự tồn tại một mạng lưới tin tức cực kỳ nghiêm mật! Hai người cùng lắm chỉ mới tới mấy hôm, đã cẩn thận phòng bị đến thế, đúng là luận về tâm tư kín đáo, làm việc trầm ổn, Tiêu Tà thật sự là thiên hạ đệ nhất. Người ta đều nói hổ phụ sinh hổ tử, xem tác phong làm việc này của Tiêu Nặc, thật có phong thái của cha mình.

Nghĩ như vậy, nàng lại hỏi Tiêu Nặc nói: “Ngươi lừa đại ca ngươi, lẽ nào chỉ vì lý do này?”

Tiêu Nặc trên mặt tươi cười gật đầu, trầm mặc sau một lúc lâu mới nói: “Đích thực còn có nguyên nhân khác, nhưng.. Tỷ tỷ, ta bây giờ vẫn chưa muốn nói, tỷ đừng bức ta, được không?”

Phong Thần Hi lẳng lặng nhìn hắn, chỉ thấy đáy mắt đuôi mày hắn đều là một vẻ tích tụ khôn kè, tựa hồ thật có lời khó thể nói ra, cảm thấy không khỏi mềm lòng, ôn nhu nói: “Được, ta không bức ngươi. Chỉ là, chúng ta hiện tại ngồi chung thuyền, nếu ngươi cứ thường xuyên có việc giấu giếm, ta sẽ không đáp ứng a.”

Tiêu Nặc lập tức thề thốt hứa hẹn: “Chỉ một lần này, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai!”

“Thật không?” Phong Thần Hi nhìn hắn từ khoeo mắt hắn, chậm rì rì nói, “Vậy, vụ Trương Tiên Phóng là thế nào? Hôm qua từ Xuân Tiêu các bước ra, vì ta đáp ứng lời ngươi lên núi tìm thảo dược, cho nên lúc đó vẫn chưa kịp hỏi——ngươi làm sao mà biết Giang Nam thực có một người tên Trương Tiên Phóng, còn đối với gia cảnh của hắn nắm trong lòng bàn tay như vậy?”

Tiêu Nặc chớp mắt mấy cái, rồi kéo dài giọng nói: “Đây là do... ta có bằng hữu ở Giang Nam a.”

“Hả?”

“Là như vậy: bằng hữu của ta từng lui tới nhà Trương Tiên Phóng, đối tình cảnh gia đình hắn tương đối hiểu biết, mà nhà Trương Tiên Phóng lại rất ư là thủ vị, cho nên vị bằng hữu kể lại cho ta nghe đó được hắn nói cho rất nhiều chuyện a...”

Phong Thần Hi liếc trắng mắt, nói: “Không sợ lão bà à, vị bằng hữu này của ngươi cũng quá nhảm chán, thật đáng chê cười!”

Tiêu Nặc nói: “Tỷ tỷ có điều không biết, người sợ lão bà, sợ đến mức như Trương Tiên Phóng vậy, thật sự rất hiếm——hắn vì trốn lão bà của hắn kia, mà suốt ngày trốn trong phòng, cả gia nghiệp cũng không thiết. Người Trương gia sợ truyền ra ngoài bị người đời nhạo báng, cho nên đối với bên ngoài nhất trí tuyên bố hắn vì luyện đan dược mà ẩn cư.”

Phong Thần Hi “À” một tiếng: “Cho nên, người mới yên tâm giả mạo người này?”

“Ừ!” Tiêu Nặc gật đầu lia lại nói: “Bằng không, ta cũng không cần giả mạo một kẻ không có tiền đồ như vậy! Lão bà của mình cũng quản giáo không tốt, hừ, mắt mặt! Cũng không biết nữ nhân kia rốt cuộc là lợi hại đến chừng nào, chẳng lẽ sẽ ăn thịt người sao?”

Phong Thần Hi thần nhiên nói: “Người miệng nói thì hay lắm! Rất có hứng thú với nàng sao? Bao giờ có cơ hội, tự mình đi Giang Nam Trương gia một chuyến không phải có thể thấy nàng còn gì?”

Tiêu Nặc bĩu bĩu môi nói: “Ta chẳng thiết, một con sư tử Hà Đông có cái gì để xem chứ... Đương nhiên, nếu là tỷ tỷ tính tình tốt như vậy, bộ dáng cũng tiên từ giáng trần như thế, cho dù đánh gãy chân ta, ta cũng phải đi bằng được!”

Tên này, cư nhiên dám sỗ sàng trên ghẹo trên đầu thái tử! Phong Thần Hi hung hăng lườm trắng mắt, trên mặt lại nóng lên, vội đứng lên che lại, đi đến phía trước cửa sổ, thấp giọng nói: “Còn lâu mới đến giờ hẹn, người về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta cũng mệt rồi.”

Tiêu Nặc lẳng lặng nhìn nàng, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng, đột nhiên thở dài, nói: “Được, vậy ta... đi đây.”

Ban đêm, Xuân Tiêu các.

Bước vào ngọn đèn trong đại sảnh được thấp sáng như ban ngày, xung quanh lại tĩnh lặng như đang ở nghĩa địa. Trong lòng Tiêu Nặc chợt dấy lên một linh cảm xấu, sau khi ngồi an vị vào chỗ mình, nhìn không được quay đầu nhìn Phong Thần Hi đằng sau mình liếc mắt một cái, trong đôi đồng tử của nàng cũng đọc ra ý tứ hàm xúc như vậy.

May mà chỉ tĩnh tọa một lát, bọn người Thất ca, Hắc Hồ cùng với hắc y nhân kia liền cũng đến, phía sau cư nhiên còn có một cỗ kiệu bốn người hợp nâng.

“Trương huynh đệ.” Tới nay vị nữ Thất ca này tâm tình tựa hồ rất tốt, chẳng những sửa lại xưng hô với Tiêu Nặc, người nhìn qua cũng càng quyến rũ động lòng người, nũng nịu nói: “Chờ lâu lắm không? Thật sự là thực xin lỗi.”

Tiêu Nặc đứng dậy cười nói: “Không hề không hề, ta cũng là vừa đến.” Ánh mắt hơi đổi, lại nói: “Không biết phu nhân khuê các nơi nào, có vẻ hơi xa, còn ngồi kiệu nữa. Ta vốn tưởng rằng, cho dù không ở trong Xuân Tiêu các này, cũng sẽ không thể quá xa...”

Hắn cười ý vị thâm trường. Hôm qua hắn và Phong Thần Hi thương thảo qua, nữ nhân này, e cũng không phải Thất ca chân chính, nhưng mà cùng Thất ca chân chính quan hệ không nhỏ, vô cùng có khả năng là tình nhân gì đó của hắn, đi trước xem thử ý đồ của Tiêu Nặc, nếu như chấp nhận được, sẽ mời tới gặp chân Phật. Mà thân phận nữ nhân này, chỉ sợ dù không phải hoa khôi Xuân Tiêu các, cũng không kém bao nhiêu.

Ai ngờ kia nữ nhân vừa nghe, lại cười khanh khách lên, nói: “Trương huynh đệ hiểu lầm, cỗ kiệu này cũng không phải là chuẩn bị cho ta. Về phần người bên trong kiệu thì...” Trên mặt của nàng đột nhiên lộ ra một loại biểu tình vừa hối hận vừa tự trách, buồn bã nói: “Trương huynh đệ, huynh đệ ngàn vạn lần chớ oán trách ta. Ta cũng là có ý tốt, vốn định chính là huynh đệ rời nhà nhiều ngày, lần này sau khi chúng ta hợp tác tất nhiên trong thời gian ngắn không về nhà được, liền phái người cười ngừa tốc hành tới Giang Nam thay Trương huynh đệ đón người nhà đoàn viên, không nghĩ...”

Lời của nàng tuy rằng uyển chuyển, thái độ cũng thật thành khẩn, có điều ý tứ lại khó hiểu——hôm qua Tiêu Nặc tuy đối với nàng trả lời vấn đề trôi chảy lưu loát, nhưng mà nàng vẫn hoài nghi thân phận của hắn a.

Hôm qua mặc dù Tiêu Nặc thông qua bản tập khảo nghiệm trong tay nàng kia, có điều vẫn là chưa đủ. Khảo nghiệm chân chính, là cỗ kiệu phía sau nàng, là người trong kiệu kia.

Sẽ là ai? Người bên trong kiệu là ai?

Mồ hôi lạnh, dường như trong nháy mắt làm tắm đầy lưng Tiêu Nặc, cho dù là kẻ ngốc cũng đoán ra, người bên trong kiệu nhất định cùng Trương Tiên Phóng chân chính có quan hệ vô cùng mật thiết, mật thiết đến mức Trương Tiên Phóng hóa thành tro cũng có thể nhận được, đến độ chỉ nghe giọng cũng có thể nghe ra hắn là giả mạo Trương Tiên Phóng!

Tiêu Nặc gắt gao nắm chặt bàn tay, nắm đến khớp tay trắng bệch, nắm đến ngón tay cũng sắp gãy lìa. Hắn không thể tin bản thân vậy mà lại để phạm phải một sai lầm không thể bù đắp như thế——là cho chính kẻ địch của mình có đủ thời gian.

Chờ Hắc Hồ tới cửa, hết cả ba ngày; đêm qua rõ ràng có thể cùng Thất ca tiến hành đàm phán, hắn lại không nghĩ cần thiết phải gấp gáp cho nên mới đem ước hội hẹn tới hôm nay, lại mất thêm một ngày. Thời gian bốn ngày ba đêm, nếu dùng ngựa tốt nhất, cũng đủ để một vòng tới Giang Nam trở về, nếu không phải vì đón người, thậm chí còn nhanh hơn.

Đây cũng là nguyên nhân bản tập kia đã đến sớm hơn cỗ kiệu, tập có thể từ bỏ câu đưa tin mang về, còn người thì phải cưỡi ngựa ngồi xe... Mặc kệ thế nào, có một việc không hề nghi ngờ, chính là Thất ca ở ngay thời khắc bọn họ cái trang đến Trần Trầm Dậm, tự giới thiệu Giang Nam Trương gia công tử kia, đã sai người đi điều tra tí mĩ bọn họ.

Còn bọn họ, thế mà lại ngồi chờ kẻ địch, để thời gian cứ như vậy trôi đi! Sai lầm này không chỉ không thể bù đắp lại, hơn nữa ngu xuẩn đến cực điểm! Có thể thấy được, một khi thân phận bọn họ bị vạch trần, cơ hội mà bọn họ dày công cực khổ, trải qua khúc chiết mới đến được lúc sắp sửa tra ra bộ mặt thực của Thất ca này, chẳng khác nào hoàn toàn sụp đổ... Tại một khắc sắp thành công này, không ngờ bọn họ lại thất bại trong gang tấc, thất bại trong gang tấc!

Xoay mặt nhìn Phong Thần Hi, trên mặt nàng tràn ngập bất đắc dĩ cùng bi ai. Giờ này khắc này, hắn cùng nàng đều nghĩ không ra biện pháp gì để giải quyết, đều chìm đắm vô kế khả thi, toàn bộ bỏ tay đến cuối.

Tiêu Nặc cười khổ mồm to mắt lên, quay đầu nhìn nữ nhân kia, lẩm bẩm nói: “Thất ca người thật giỏi a, là ta xem nhẹ người...”

Nữ nhân kia vênh môi lên nói: “Trương huynh đệ nói như vậy, chính là đang oán trách ta?”

Tiêu Nặc lắc đầu nói: “Ta ai cũng không oán, ta chỉ oán...”

Một lời chưa xong, hắc y nhân kia phảng phất nhìn ra hắn chột dạ, quát: “Trương công tử rồi đi lâu như vậy, chẳng lẽ không nóng lòng cùng người nhà gặp nhau sao?”

Nóng lòng gặp nhau? Hắn thật sự là hận không thể vĩnh viễn không gặp nhau mới tốt! Tiêu Nặc lại lần nữa cười khổ, sự tình đến nước này đã không còn khả năng cứu vãn, hắn lại nhìn về phía Phong Thần Hi, hai người tâm ý tương thông, bốn mắt nhìn nhau trong nháy mắt, liền đã quyết định đồng thời ra tay chiếm thể thượng phong.

Ai ngờ đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên từ trong kiệu truyền đến: “Hắn làm sao có thể nóng lòng cùng ta gặp nhau? Ở trong lòng hắn, chỉ sợ là hận không thể vĩnh viễn đừng gặp ta mới tốt!”

“Người làm sao mà biết?” Cùng lúc Tiêu Nặc thốt ra những lời này, một bóng người màu đỏ từ bên trong kiệu vọt ra, một trận gió dường như ào tới trước mặt hắn, một phen nhéo lấy lỗ tai hắn, kéo đến trước mặt, lớn tiếng nói: “Ta làm sao có thể biết hả? Cái tên ma quỷ nhà người trong đầu nghĩ cái gì lão nương ta sao không biết kia chứ? Hừ hừ...”

Tiêu Nặc tràn đầy kinh hãi, quên mất cả phản kháng giãy giụa, si ngốc giương mắt nhìn cái miệng đỏ như máu của hồng y nữ tử càng lúc càng tiếng gần, bỗng nhiên ở trên mặt hắn cắn một phát, sau đó dùng một loại thanh âm đến kẻ điếc nghe xong cũng muốn nổi da gà, khàn khàn nói: “Xấu xa như vậy mà trời không đánh người, thật sự là khiến ta nhớ muốn chết, tướng công.”

Tướng công! Tướng công!! Tướng công!!!

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Huyền cơ ẩn giấu

Tướng công? Nữ nhân điên này kêu hắn tướng công?? Chẳng lẽ nàng chính là Mạc Phình Đình??

Có điều, Mạc Phình Đình chân chính làm sao có thể gọi Tiêu Nặc là tướng công? Hắn rõ ràng là giả mạo a...

Tiêu Nặc giãy giụa kêu lên: “Cứu mạng a, ai tới giúp ta kéo nàng ra, ta không...”

Tâm trí ta chóp động, lập tức chặn họng hắn nói: “Thiếu gia! Chúc mừng thiếu gia cùng phu nhân đoàn tụ!” Đồng thời âm thầm nháy mắt Tiêu Nặc.

Đúng vậy, việc này hết thảy phát sinh quá nhanh, trong nháy mắt giống như dưới ánh đèn đặt cược tài xỉu, đặt tài, hay là đặt xỉu, đều quan hệ trực tiếp đến kết cục cuối cùng.

Mà nguyên nhân thúc đẩy ta quyết định tiếp tục diễn theo kịch bản này, chính là vì thấy trong mắt gã hắc y nhân phía sau Thất ca kia, có ngạc nhiên, có cười nhạo, nhưng không hề có chút hoài nghi.

Đây chính là điểm mấu chốt trong đánh bạc.

Tiêu Nặc vốn là người cực kỳ thông minh, chỉ vì sự việc phát sinh đột ngột, nhất thời ngỡ ngàng, nghe ta nói như thế, liền nhú mồm, rớt cục, rớt cuộc, vẫn là dùng tiếng nói vụn vặt, giống kiểu như gặp quý, thanh âm méo mó kêu khò: “Nương... tử.”

Hồng y nữ nhân kia cực kỳ vui vẻ, ôm hắn vừa xoa vừa đánh, đúng là chút không ngại ngùng, ta xem mà da gà nổi lên cả.

Tiêu Nặc ráng giãy giụa thoát ra, chật vật vịn phần hông: “Chuyện này... Nương tử... Nàng từ xa mới đến, chắc là đã mệt mỏi, về trước nghỉ ngơi một lát đi được không? Ta cùng với Thất ca còn bàn việc làm ăn nữa, Tiểu Thần Thần...” Vừa nói vừa hướng ta nháy mắt.

Ta ho khan một tiếng, thanh âm cung kính nói: “Phu nhân, tiểu nhân xin mang người đi nghỉ ngơi trước.”

Ai ngờ hắc y nhân kia đã đi trước một bước đến trước mặt Mạc Phình Đình: “Hay là để ta đưa phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi.” Dứt lời cũng không xem Tiêu Nặc có đồng ý hay không, liền trực tiếp mang nàng rời khỏi. Xem biểu tình mọi người ở đây, hắn là đã chấp nhận thân phận Trương Tiên Phóng của Tiêu Nặc, nhưng còn muốn thủ sẵn thê tử của hắn làm con tin, để phòng ngừa bất trắc.

Tâm tư này của Thất ca, thật đúng là quá đa nghi, làm việc đến giọt nước cũng không rì.

Chỉ là ta thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao Mạc Phình Đình không vạch trần Tiêu Nặc. Chẳng lẽ trong chuyện này còn ẩn giấu huyền cơ gì sao? Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Thất ca cười nói: “Trương huynh đệ...”

Tiêu Nặc bỗng phát tay áo, cả giận nói: “Ta xem Thất ca đối với việc mua bán này căn bản không hề có thành ý, không cần bàn tiếp nữa, Tiểu Thần Thần, chúng ta đi!”

“Đứng lại!” Thất ca quát một tiếng, lại xuất ra thanh âm mềm mại nói, “Phu nhân còn tại đây, Trương huynh đệ vẫn còn muốn chạy à?”

Tiêu Nặc bước chân ngừng lại, biểu tình trên mặt thay đổi vài đợt, từ ảo não đến do dự lại chuyển sang nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng suy sụp thờ dài, một lần nữa ngồi xuống.

Thất ca vẻ mặt tươi cười nói: “Ta biết chuyện này là ta làm sai, ta đáng chết, để ta giải thích, Trương huynh đệ ngàn vạn lần chớ để trong lòng, cùng lắm thì đợi lát nữa ta giúp công tử tìm cơ đưa hiền nội trở về nhà là được. Gia sự là gia sự, buôn bán là buôn bán, không cần nhập làm một.”

Tiêu Nặc hừ lạnh một tiếng, phụng phịu không nói lời nào.

Thất ca lại tới gần vài bước, kề bên hắn nói: “Trở lại chuyện chính, chúng ta vẫn là đem chính sự làm trước đi. Căn cứ theo lời ngày hôm qua, công tử đưa ra phối phượng, ta phân công thuộc hạ mua thuốc luyện đan, thu vào chia cho công tử sáu phần.”

“Không thành vấn đề.” Tiêu Nặc đáp ứng thật sáng khoái, ta thấy đám người Thất ca trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

“Vây lập kẻ ước đi.” Thất ca vung tay lên, lập tức có thuộc hạ mang lên giấy và bút mực, không cần đỡ tay, nhưng vẫn viết ra nét ngay ngắn.

Nàng đem chứng từ viết xong đưa tới trước mặt Tiêu Nặc nói: “Trương huynh đệ xem, điều khoản có vấn đề gì không?”

Tiêu Nặc tiếp nhận, nhìn lướt qua nói: “Điều khoản không có vấn đề. Chỉ là——”

“Chỉ là cái gì?”

Tiêu Nặc đem chứng từ lười biếng thấy lên bàn, khoanh tay ôm ngực nhìn nàng nói: “Chỉ là người giao kèo có chút vấn đề.”

Biểu tình Thất ca cứng đờ, nheo mắt lại nói: “Người giao kèo có vấn đề gì?”

Tiêu Nặc lại cười không nói.

Nét mặt Thất ca càng ngày càng khó coi, cuối cùng chậm rãi nói: “Hóa ra Trương công tử vẫn là không tin ta...”

Ta khịt mũi nói: “Cũng thế thôi, người có thể hoài nghi thiếu gia nhà ta có phải thật sự là Trương Tiên Phóng hay không, thiếu gia nhà ta vì sao không thể hoài nghi người có phải Thất ca thật sự?”

Trong mắt Thất ca hiện lên ánh giận dữ, nhưng rất nhanh chuyển sang cười duyên nói: “Hóa ra Trương công tử vẫn là trách ta nhiều chuyện mời tới lão bà, ta cũng chỉ là muốn mua bán sòng phẳng, trong lòng không còn nghi vấn mà thôi...”

Ta cất lời nàng: “Giống nhau cả, thiếu gia nhà ta cũng chỉ là muốn trong lòng không còn nghi vấn.”

“Người!” Thất ca trừng mắt lườm ta một cái, lạnh lùng nói, “Ta cùng chủ tử nhà ngươi đàm luận mua bán, một tên hạ nhân như ngươi dám lên tiếng à?”

Tiêu Nặc cười nhẹ: “Tiểu Thần Thần nói, cũng chính là lời ta muốn nói.”

Thất ca mím chặt môi, cuối cùng lạnh lùng nói: “Ngươi tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, ta chính là Thất ca!”

“Vậy thì có vẻ như không cần bàn tiếp nữa.” Tiêu Nặc làm thế đứng dậy, Thất ca gấp giọng nói: “Công tử vì sao lại hoài nghi Thất ca có một thân phận khác? Ta thật muốn nghe xem rốt cuộc nghi ngờ ở đâu!”

“Rất đơn giản.” Tiêu Nặc hơi hơi mỉm cười, “Bởi vì nàng rất xinh đẹp, nhưng võ công lại không được tốt lắm.”

Thất ca biến sắc.

Ta sợ nàng nghe không hiểu, liền giải thích: “Ý tứ thiếu gia nhà ta chính là: nữ nhân muốn nam nhân yêu nàng thật dễ dàng, chỉ cần xinh đẹp là được, nhưng muốn nam nhân phục nàng, không thể không có thủ đoạn cùng võ công giỏi. Nhóm hầu cận phía sau ngươi võ công không kém, có vài kẻ còn liếc nhìn ngươi, ngươi chẳng lẽ không phát giác, ánh mắt của bọn họ nhìn ngươi đều là háo sắc meo meo sao?”

Thất ca lập tức quay đầu, hai gò má giống lửa bùng đỏ ửng, có vài tên vệ sĩ vàng cúi đầu xuống, không dám đối diện cùng nàng.

Tiêu Nặc từ từ nói: “Tiểu Thần Thần, nếu ngươi là nữ nhân, thù hạ của ngươi dám như vậy meo meo nhìn ngươi, ngươi sẽ làm gì?”

“Móc đi hai mắt quăng ra đường cho chó ăn.”

“Nếu bọn họ đều là thù hạ tốt?”

“Thù hạ tốt nhất là phải biết chữ trung, chứ không phải chỉ mạnh là được.”

“Không sai.” Tiêu Nặc gật đầu, “Trong ánh mắt bọn họ có thể biểu lộ quý mến, có thể biểu lộ sùng bái, nhưng tuyệt đối không thể là mê muội.”

Ta nhìn thẳng Thất ca, chậm rãi nói: “Ngươi hiện tại biết bản thân sơ hở ở đâu chưa?”

Bàn tay Thất ca run run nắm chặt ở bên người.

Tiêu Nặc cầm lấy chén trà trên bàn, ung dung nhấp hai ngụm: “Ta đối với chuyện mua bán này rất có thành ý, cho nên ta nguyện ý cho các người thêm một cơ hội. Trong vòng một nén hương, mời Thất ca chân chính xuất hiện đi.”

“Không sai!” Ta họa theo nói, “Nếu Thất ca vẫn là trốn trốn tránh tránh, không chịu ra gặp, vậy thì đừng trách chúng ta về sau không nể mặt. Thích đi đường lớn hay đi cầu độc mộc, tùy các ngươi chọn a!”

“Được, được... Tốt lắm...” Thất ca tức giận đến cả người phát run.

Nàng càng nổi điên, ta càng trấn định, cười nói: “Vị Thất tẩu này nếu không thể làm chủ được, có thể trở về xin chỉ thị Thất ca một chút.”

Nữ nhân kia nhìn ta, vón gương mặt đang đỏ bừng bừng, phút chốc trở nên trắng bệch như tuyết.

Ta cùng Tiêu Nặc trao đổi ánh mắt bất động thanh sắc——xem ra chúng ta không có đoán sai, nàng quả nhiên là tình nhân của Thất ca, thậm chí ta gọi nàng như vậy, cũng chưa thấy nàng phản bác.

Ngay tại lúc ta cho rằng đã hoàn toàn nắm trọn tình thế trong tay, đưa đôi phương bức tới tuyệt cảnh, thắng lợi đã gần trước mắt, nữ nhân kia đột nhiên xoay thân ngồi trở lại chỗ của mình, giọng the thé nói: “Thành ý thành ý, ngươi luôn miệng nói ta không cho các ngươi gặp Thất ca là không có thành ý, vậy còn người thì sao?”

Ánh mắt âm hiểm kia nhìn ta đăm đăm, ta bỗng thấy trong lòng chột dạ, như là dự cảm điềm xấu.

“Ngươi!” Nàng vươn ngón trỏ chia vào ta, từng chữ từng chữ một nói, “Ngươi chẳng phải cũng là che giấu thân phận của mình đó sao? Không cần tiếp tục diễn trò nữa, Phong Thần Hí!”

Cùng lúc gọi lên cái tên kia, tay nàng hạ xuống, vỗ lên tay vịn ghế dựa, chỉ nghe cách một tiếng vang ra, trong lòng ta vừa kêu một câu hồng bét, dưới chân liền nhẹ hẫng, người đã rớt thẳng xuống.

Dưới Xuân Tiêu các này lại có cơ quan!

Thêm vào đó, ta càng không thể tưởng tượng được là, nàng thế mà biết được thân phận của ta!

Trong nháy mắt kia, bởi vì quá kinh ngạc mà thân thể cứng đờ, nếu tỉnh táo hẳn là đã ra sức phản kích tìm lấy đường thoát, nhưng tay chân giống bị thứ gì đó vây cuốn lấy, thế nào cũng không động được.

Ta tưởng thế là xong, một khắc sơ suất thành thiên cổ hận, thất bại trong gang tấc!

Ngay tại lúc đó, một bàn tay lao xuống dưới, ở giữa lúc chỉ mảnh treo chuông bắt được cổ tay trái của ta. Cùng lúc cánh tay vừa được kéo căng ra, một luồng nhiệt lực xuyên thấu khắp người, tay chân cứng ngắc lập tức linh hoạt trở lại.

Ngẩng đầu lên, đối diện cặp mắt đen tuyền kia, trong con ngươi thanh tĩnh như thủy phản chiếu đôi mắt của ta, cứ như thể mắt soi trong mắt, quanh quẩn tuần hoàn, tương chừng như còn ở nhân gian——

Tiêu Nặc!

Lo lắng như vậy, hoảng loạn như vậy, mà hắn vẫn hướng ta nở nụ cười!

Nụ cười này giống như trong sắc sương nồng đậm rơi xuyên một tia nắng sớm, ánh sáng mấy ngày liền đến hoặc tận lực hoặc vô tình che lấp tâm sự, trong phút chốc ngọt bùi cay đắng, trầm loại tư vị dâng lên, ngấm bên trong cả thể xác lẫn tinh thần.

Tiêu Nặc dùng sức lôi kéo, ta mượn lực bay lên, sau khi lao ra khỏi miệng cơ quan vẫn không ngừng lại, bay thẳng lên xà ngang phía trên. Nhưng mà quay đầu, bên cạnh trống trơn, bỗng nhiên chột lạnh——Tiêu Nặc vẫn chưa cùng ta bay ra!

Cúi đầu nhìn xuống, đứng ngay vị trí cửa hầm khép lại, một góc áo bào gấm hoa lộ ra, cả người ta trùng trùng chấn động!

Tiêu Nặc!

Tay theo bản năng vuron ra, tưởng tượng hấn vừa rồi bắt lấy ta mà bắt lấy hấn như vậy, nhưng mà khoảng cách xa thế, một trận xé gió nổi lên, vô số viên ám khí thẳng hướng ta đánh tới, tự bảo vệ mình còn không xong, thế nào cứu hấn được?

Trong lúc nhất thời hoảng hốt, trên cánh tay trái lập tức trung mấy mũi tên độc, miệng vết thương đau buốt, giống như hỏa thiêu.

Tiêu Nặc!

Ta cắn răng, ngón tay rút đạn, thừa dịp đám người Thất ca trong lúc né tránh khói độc đánh vào thanh xà ngang, phá tan mái ngói bay lên đỉnh, chỉ nghe âm vang một tiếng, đại sảnh vỡ mất một góc, bốn bề khói bụi nổi lên.

Nhưng mà từ phía chung quanh trên lầu, trong vườn trúc, xoát xoát xoát lộ ra mười mấy tên cung thủ, không có mũi tên nào ngoại lệ, tất cả đều hướng thẳng ta, cung căng như trăng tròn, giữ sức chờ phát động.

Thất ca thông thả bước ra, ngừng đầu lên hướng ta gọi: “Phong Thần Hi, đồng bọn của ngươi đã ở trong cơ quan, ngươi tốt hơn vẫn là nên ngoan ngoãn thúc thủ chịu trời đi! Ta có thể giữ lại tính mệnh của ngươi, không để ngươi chết.”

Không để ta chết? Cười lạnh! Xem trận địa này, rõ ràng đã sớm có dự mưu, muốn đưa ta vào chỗ chết. Chỉ cần ta có thể đào thoát, phương pháp bảo chế hàn phục tán một ngày không giao cho chúng, ngày đó chúng sẽ không dám đối Tiêu Nặc làm càn. Ta sao có thể ngu dốt như vậy, khoanh tay đầu hàng?

Ta quay đầu nói: “Muốn bắt ta, phải xem các ngươi có bản lĩnh đó hay không đã!” Nếu bọn chúng đã biết ta là ai, vậy thì không cần giữ lại thực lực sợ bọn họ nhận ra lai lịch của mình, cho nên tay phải vung ra, nhất thời một mảnh sương tím.

Sương sắc trung mọi người quá sợ hãi hô: “Từ du hương mạn! Là từ du hương mạn...”

Không sai, từ du hương mạn, gặp khí sinh lưu, theo gió mà truyền, gió không dừng thì hương sẽ không dừng, người người thấy sẽ trong nháy mắt hôn mê —— kì độc lừng danh nhất của sư phụ năm đó.

Ở thời khắc mấu chốt cuối cùng, lại cứu ta một mạng! Mà ta lại hận, lúc trước rút xuống cơ quan vì sao không nghĩ tới mà dùng, vì sao khi đó ta phản ứng trì hoãn như vậy! Hại bản thân đã đành, còn liên lụy luôn cả Tiêu Nặc!

Hấn nếu không phải vì cứu ta, căn bản sẽ không ngã xuống! Ta hận!

Ta lao đảo chạy ra khỏi Xuân Tiêu các mai phục trùng trùng, trong tai lẫn trong lòng đều chỉ có một thanh âm, một ý niệm duy nhất trong đầu ——

Phải cứu Tiêu Nặc! Phải cứu Tiêu Nặc!! Phải cứu Tiêu Nặc!!!

Có điều —— cứu hấn thế nào đây?

Hai bên phốc xá bay xẹt qua thân mình, tầm mắt mờ hồ một mảnh, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay hận bản thân ngu dốt, hận bản thân bất lực đến vậy. Trời đất mệnh mang, vạn vật mờ nhạt, tối tăm một mảnh, không thấy ánh sáng mặt trời.

Hình ảnh cuối cùng Tiêu Nặc cười hiện lên trước mắt, lo lắng như vậy, hoảng loạn như vậy, lại vẫn cười vui mừng. Hấn là vui mừng bởi hấn đã bắt được ta sao?

Đứa ngốc! Đứa ngốc! Tiêu Nặc ngươi thật là đứa đại ngốc!

Ta từ nhỏ theo Quý Phủ Thần Công học nghệ, cơ quan tâm thường căn bản không vậy hãm được ta, cho dù có ngã xuống cũng sẽ không có chuyện gì, hơn nữa nếu ngươi chạy thoát, hoàn toàn có thể trở về thành cầu viện cứu ta, hiện tại chỉ còn một mình ta thế này, cả đường đến Thành Trầm Dậm còn chẳng biết, ngươi bảo ta làm sao bây giờ? Bảo ta như thế nào cứu ngươi?

Trong mắt chua xót, nước mắt ứa ra, dù biết rõ giờ này khắc này không phải lúc sụt sịt, nhưng vẫn là kiềm nén không được nước mắt, tách tách rót xuống dưới.

Tiêu Nặc, vì sao muốn thay ta chịu khổ? Vì sao? Ngươi quả nhiên là đứa ngu ngốc! Ngu ngốc nhất trên đời này!

Ta lao nhanh về phía khách điểm Trầm Dậm, chạy đến nửa đường lại thu bước, trong lòng đột nhiên kinh động: không được! Ta có thể nghĩ đến việc đi tìm Kim Nhất Đầu xin giúp đỡ, Thất ca nhất định cũng có thể nghĩ đến. Nếu như sáng sớm đặt mai phục ở khách điểm, ta đi thế này chẳng phải chui đầu vào lưới rồi sao? Hơn nữa, ai có thể đảm bảo Kim Nhất Đầu không bị mua chuộc?

Thời điểm then chốt này, ta không thể sai sót, một khi mắc phải lỗi lầm, không chỉ là ta, cả Tiêu Nặc cũng tiêu tùng!

Ám khí có độc, do chạy hết tốc lực nên càng lan truyền nhanh hơn, dù là bên trong cơ thể ta còn có kháng độc, nhưng vẫn đau đớn không chịu nổi, mới vừa rồi trong lúc chạy như điên nên không để tâm, lúc này bước chân vừa chậm, mới biết quần áo trên người mình, đã bị ướt sũng mồ hôi lạnh. Hơn nữa trên mặt một mảng lạnh lẽo, tất cả đều là nước mắt.

Trước tiên ta phải tìm một chỗ giải độc mới được, bằng không chưa cần bàn tới việc cứu Tiêu Nặc, cả tính mạng bản thân cũng khó bảo toàn. Có điều đầu mới là nơi là an toàn, có thể để ta chữa thương đây?

Có lẽ là người trong tuyệt cảnh ngược lại càng có thể kích thích linh cảm, ta rốt cục nghĩ đến một nơi tuyệt diệu——hòm treo Bạc Nhân ngoài Trần Trăm Dặm.

Bọn người Thất ca dù có giảo hoạt, sao có thể nghĩ đến nơi đó a?

Lúc này xoay người về hướng bắc, nhắm chỗ hòm treo chạy hết tốc lực mà đi.

Tiêu Nặc, ngươi phải ráng cầm cự, đợi ta tới cứu ngươi! Tuyệt đối tuyệt đối không thể có chuyện gì! Ngươi nếu xảy ra chút gì không hay, ta sẽ không tha thứ cho ngươi, tuyệt đối không tha thứ cho ngươi!

Bởi vì ——

Lúc mới bắt đầu biết ngươi, ngươi đã bá đạo không phân rõ phải trái đoạt đi yên tĩnh vốn có của ta.

Từ đó về sau, cả trái tim, cứ thấp thỏm phập phồng, khó mà yên tĩnh lại được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bí mật trong bí mật

“Không tìm được?” Thanh âm kiều mị vang lên, bức màn lụa mỏng vén ra, một thiếu phụ xinh đẹp lộ nửa thân mình, mặc dù không còn trẻ tuổi, nhưng mang trên người một luồng nị lực mà thanh xuân thiếu nữ không thể nào thành thực bằng được, không phải là nữ tử tự xưng Thất ca kia thì còn ai?

Giờ phút này, trên người nàng chỉ mang một chiếc yếm màu đỏ, càng làm tôn lên làn da nõn nà, gương mặt hoa đào của nàng.

Vài tên thủ hạ quỳ một gối trên mặt đất, bao gồm Hắc Hổ, vừa trông thấy, nhất thời nóng ruột khan họng, không dám nhìn tiếp, vội cúi gầm mặt xuống nói: “Thuộc hạ điều tra nghe ngóng khắp nơi, vẫn là không biết Phong Thần Hi ẩn thân nơi nào, thỉnh Thất ca xử phạt.”

Thiếu phụ xinh đẹp quay đầu nhìn vào trong bức màn, rồi lại quay sang, ôn nhu nói: “Thất ca nói, các ngươi cũng thật vất vả, trước hết hãy đứng lên đi.”

“Tạ Thất ca cùng Hồng cô nương.” Đám người Hắc Hổ đứng lên, vẫn cúi mặt xuống.

Đôi mắt long lanh của Hồng cô nương hơi đảo, bỗng nhiên cười, nói: “Đều cúi thấp làm gì thế? Hay là tướng ta rất khó xem, khiến các ngươi trông đã sợ hãi?”

Trong những người này Hắc Hổ là đầu lĩnh, lập tức cười cười nói: “Hồng cô nương mĩ mạo vô song, ai dám nói người khó coi, Hắc Hổ tôi là người đầu tiên không buông tha cho hắn!”

“Thật không?” Hồng cô nương cười khanh khách nói, “Vậy cả một đám người các ngươi thế nào không dám ngẩng đầu lên nhìn ta?”

“Chuyện này...” Hắc Hổ nhất thời nghẹn giọng.

Hồng cô nương nghĩ nghĩ, cười nói: “À, ta hiểu rồi, bởi vì giờ phút này Thất ca ở ngay tại bên cạnh người ta, có phải không?” Dừng một chút, thanh âm của nàng chợt biến thành vừa sắc vừa nhọn, lớn tiếng quát: “Như vậy còn lúc có mặt Phong Thần Hi thì sao? Bọn cậu nô tài các ngươi sao có lá gan dám nhìn ta với vẻ meo meo háo sắc, để nàng ta nhìn ra manh mối, hả?”

Đám người Hắc Hổ này lúc bấy giờ mới ý thức được đại sự không tốt, “phịch phịch” quỳ xuống lại, dù là Hắc Hổ danh tiếng ác bá vang xa đến thế, giờ phút này cũng sợ hãi, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, lau cũng lau không sạch, còn những kẻ khác đều không dám nói lời nào, chỉ run run giọng nói: “Thuộc hạ tội đáng chết vạn lần! Thỉnh Thất ca tha tội!”

Hồng cô nương cũng không nói lời nào, chỉ quay đầu lại nhìn vào trong màn. Một lát, bên trong bay ra một âm giọng bình tĩnh uy nghiêm dị thường, thản nhiên nói: “Cũng không cần đến vạn lần chết, nếu thật sự các ngươi không còn dùng được, ta chỉ cho ngươi chết một lần, cũng là đủ rồi.”

Kết thúc xong câu nói, bên trong lập tức khôi phục lại vẻ yên ắng, sau một lúc lâu không có thanh âm. Hồng cô nương hừ lạnh một tiếng, cũng lùi vào trong màn.

Một lát sau, bỗng nhô đầu ra, lại thấy đám người Hắc Hổ vẫn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích.

“Thế nào, còn ngầy ra ở chỗ này làm cái gì, chờ Thất ca mời các người ăn bữa đêm sao?” Mặt nàng xanh mét, nhìn bọn hán chăm chăm, cười lạnh nói, “Chỉ cần các người tìm được Phong Thần Hi, không cần các người nói, Thất ca cũng tự nhiên mở tiệc khao thưởng... Nhưng ngược lại nếu các người tiếp tục thất bại, chỉ sợ không bao giờ còn có thể ăn cơm.”

——Người chết đương nhiên là không cần ăn cơm

Đám người Hắc Hồ liếc qua lại lẫn nhau, trong mắt đều là vẻ tuyệt vọng. Bọn họ thật sự là đã cố hết sức, những nơi có thể tìm đều đã đi tìm, không chừa một góc ngách, có điều vẫn không thu hoạch được chút gì về nơi trú ẩn của Phong Thần Hi.

——Nàng có vẻ thật sự giống như đã chui xuống đất, toàn bộ biến mất vô tung vô ảnh.

Cho nên, hiện tại điều duy nhất bọn họ có thể làm, dường như chính là chờ chết.

Tại đây chờ tai vạ đến nơi, thời khắc khó giữ được tánh mạng, Hắc Hồ cũng không khỏi ân hận vì đã dấn thân vào con đường này. Ban đầu hán nghĩ cũng chỉ là đi ngao du trong chốn giang hồ, ngẫu nhiên cơ duyên xảo hợp quen biết với Thất ca, gia nhập dưới trướng, hoạt động buôn bán hàn phục tán hại người kia, cũng lắm chi là ham vinh hoa phú quý, không nghĩ đột nhiên từ hư vô nhảy ra một Phong Thần Hi, khiến hán sắp sửa đánh mất tánh mạng của bản thân mình công cốc... Bọn người đang quỹ đúng đây, mặt mày xám xịt rời khỏi phòng, cùng nhau thương nghị nửa ngày, cũng không thương nghị ra một biện pháp hữu hiệu tìm ra Phong Thần Hi.

Đúng lúc này, một thanh âm xen vào nói: “Thường nghe người ta nói, khác biệt giữa làm ít hưởng nhiều cùng làm nhiều hưởng ít, không vượt quá hai chữ ‘phương pháp’, quả nhiên không sai.”

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là gã hắc y nhân luôn đi theo bên cạnh người Hồng cô nương kia.

Đối với người này, Hắc Hồ chỉ biết hán kiếm pháp cao siêu, là bảo tiêu tùy thân của Thất ca, vào những lúc Thất ca không nên lộ diện, sẽ đi bảo hộ Hồng cô nương, về phần hán tên họ là gì, gia cảnh lai lịch, hoàn toàn không hề hay biết. Nhưng bất luận như thế nào, người này ở trước mặt, Thất ca hiển nhiên so với bọn hán có thể nói là trên cơ. Huống chi, giờ phút này nghe lời hán nói, hình như có ý muốn chỉ điểm, Hắc Hồ cũng coi như lần lộn trong chốn giang hồ suốt nửa đời người, sao có thể không nghe ra được dụng ý trong đó, lập tức tiến lên ôm quyền nói: “Thỉnh tiên sinh chỉ điểm bên mê, nếu thật có thể giúp ta vượt qua kiếp nạn này, ngày sau có chỗ cần dùng đến, ta dù máu chảy đầu rơi cũng quyết không chối từ.”

Hắc y nhân phảng phất nở nụ cười, vì đeo mặt nạ da người, cho nên chỉ biểu lộ ý cười trong ánh mắt, nhìn qua có chút quỷ dị khó dò, thân nhiên nói: “Ta trước kia không có chỗ dùng đến các người, về sau cũng sẽ không có. Chỉ là các người cùng ta thờ chung một chủ, cũng coi như đồng môn, thấy người gặp chuyện khó xử, ta cũng không đành lòng, không dám nói là chỉ điểm bên mê, chỉ là đề ra chút chủ ý.”

Hắc Hồ mừng rỡ nói: “Tại hạ chăm chú lắng nghe.”

Hắc y nhân trầm ngâm nói: “Việc này kỳ thực nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ. Nói nó không khó, đơn giản là vì một người không thể hoàn toàn biến mất vô tung vô ảnh, tất sẽ có biện pháp tìm được...”

Hắc Hồ cười khỏ nói: “Đạo lý này tại hạ cũng biết, chỉ là lần này Phong Thần Hi kia thật giống như bốc hơi khỏi nhân gian, ta hao tổn hết tâm tư từ trên trời xuống dưới đất cũng không tìm thấy nàng.”

Hắc y nhân lắc đầu nói: “Tìm nàng không thấy, đó cũng chỉ bởi vì phương pháp của người không đúng mà thôi. Thử nghĩ một chút, Phong Thần Hi vốn là hết lòng tránh né các người, các người lại càng muốn tìm ra nơi ẩn náu của nàng, chẳng phải là tâm cơ uổng phí? Người cũng coi như người từng trải, thế nào mà ngay cả đạo lý này cũng không hiểu?”

“Ý tiên sinh là...”

Hắc y nhân thấy hán vẫn là đang không thông suốt, trong mắt lộ ra một tia bốn cột mắt kiên nhẫn, nói: “Chẳng lẽ người đã quên, Phong Thần Hi mặc dù chạy, nhưng đồng đảng của nàng vẫn đang nằm trong tay chúng ta sao?”

Nhân tình Hắc Hồ sáng lên: “Tiên sinh là muốn chúng ta từ trên người Trương Tiên Phóng tìm ra nơi ẩn náu của Phong Thần Hi?”

“Người cuối cùng đã hiểu rồi đó.” Hắc y nhân gật đầu nói, “Thân phận Trương Tiên Phóng này đã được chứng thực, một gã công tử Giang Nam giàu có, như thế nào lại ở cùng một chỗ với Phong Thần Hi? Không cần nghĩ cũng biết tất nhiên là Phong Thần Hi kia lấy tình mê hoặc, dẫn dụ hợp tác. Bằng không, hán cần gì phải tại thời khắc mấu chốt, lấy thân cứu giúp?”

Hắc Hồ nhướn mày nói: “Không sai không sai! Nếu như vậy, bọn họ trước đó nhất định từng thương nghị qua, chẳng may thất bại thì sẽ ẩn thân ở nơi nào! Ta sao ngu dốt thế không biết, lại đi bỏ gần trông xa! Ý này được...”

“Người khoan hăng vui mừng.” Hắc y nhân trầm giọng cắt lời hán, “Việc này khó, cũng chính là khó ở trong này. Trương Tiên Phóng nếu đã liều chết cứu lấy Phong Thần Hi, hiển nhiên đối với nàng vô cùng nặng tình, sớm đã đem sinh tử bản thân không để ý, người có cái gì nắm chắc có thể khiến hán mở miệng?”

Hắc Hồ giật mình, nói: “Vậy ý tiên sinh là muốn...”

Hắc y nhân phảng phất lại cười cười, nói: “Việc này nếu không để Thất ca tự mình ra mặt là không thể được.”

“Tại sao?”

“Nguyên nhân rất đơn giản. Phong Thần Hi mặc dù dùng tình mê hoặc, khiến Trương Tiên Phóng cùng nhau hợp tác, nhưng nếu chỉ tình không thì chưa đủ, tất nhiên còn phải có bạn là lỗi nặng. Có điều hiện tại chẳng những sự tình bại lộ, Phong Thần Hi cũng mất tích không rõ, Trương Tiên Phóng có thể nói là mất cả chì lẫn chài. Nếu lúc này, giữa Phong Thần Hi hứa hấn lỗi nặng, cùng Thất ca mà hấn luôn luôn muốn thấy xuất hiện, chưa kể đến Hồng cô nương và vô số mỹ nữ trong Xuân Tiêu các cho hấn hưởng dụng kia, nếu ngươi là hấn, ngươi sẽ chọn bên nào?”

Hắc Hổ không chút nghĩ ngợi liền nói: “Đương nhiên không hề do dự chọn Thất ca!”

“Có thể chứ.” Hắc y nhân vỗ tay một cái, “Món hời như vậy, ngay cả tên ngọc cũng sẽ không để lỡ mất. Nhưng điều kiện tiên quyết phải là: Thất ca phải tự mình đi nói chuyện, để bắt kẻ người nào khác đi đều vô hiệu.”

Hấn dùng một chút, lại nói tiếp: “Hiện tại chỉ cần ngươi đi vào, đem lời chúng ta nói vừa rồi nói lại cho Thất ca nghe, nơi ẩn náu của Phong Thần Hi rất nhanh sẽ trôi lên mặt nước.”

Hắc Hổ vừa nghe hấn kêu bản thân đi vào, hiển nhiên đem toàn bộ công lao tặng cho mình hấn, vui mừng quá đỗi, khom người chào nói: “Đa tạ tiên sinh chỉ điểm, tại hạ suốt đời khó quên.”

Dứt lời, khấn cấp xoay người vào phòng linh công.

Hắc y nhân dõi theo bóng dáng của hấn, trong mắt chậm rãi hiện ra tia mỉm cười. Lúc này đây, mới đúng là nở nụ cười chân chính...

Cánh cửa gỗ lâu năm không được tu sửa dưới lực đẩy của người mở ra kêu cọt kẹt, âm thanh vang vọng khắp địa đạo tối đen một mảnh, kéo dài lâu vô cùng, tạo cho mọi người cảm giác âm trầm u ám không thể nói nên lời được.

“Thấp đèn.” Giọng nói nhàn nhạt hạ lệnh, ngữ điệu mềm nhẹ nhưng có thật uy lực, đúng là Thất ca.

Được châm lên, ánh lửa hừng hực soi sáng hai vách tường địa đạo, cũng chiếu rọi gương mặt vị Thất ca kia, thật đúng là mi thanh mục tú, mang phong phạm tài tử văn nhân quý phái.

“Người hiện giam giữ nơi nào?” Hấn hỏi.

Hồng cô nương bên cạnh trả lời: “Vị trí ngồi của hấn lúc ấy, là cơ quan đối diện phòng sâu nhất trong nhà tù.”

“Được, hãy tới đó xem qua một lát.” Thất ca đi dẫn đầu, hai gã canh cổng cầm cây đuốc trong tay leo đèo theo đuôi.

Một trận gió thổi đến, cây đuốc lung lay chớp động, bốn phía cảnh tượng lúc sáng lúc tối, đoàn người giống như đi tại bên trong địa ngục. Hắc Hổ rút cổ đi theo phía sau Thất ca, thầm nghĩ nơi quý quái này quả thật không phải là chỗ người ta có thể sống, đã đốt đuốc rồi mà vẫn âm trầm đáng sợ thế này, những lúc không có chút ánh sáng lại càng không biết sẽ dọa người ra sao, gã Trương Tiên Phóng kia rơi vào đây đã hơn sáu, bảy canh giờ, có khi nào đã hài quá mà chết rồi không?

Đang nghĩ nghĩ, bỗng từ đằng xa, chỗ cây đuốc vẫn chưa chiếu tới, truyền đến một chuỗi ngâm nga——“Lạc nhật tú liêm quyền, đình hạ thủy liên không. Tri quân vi ngã tân tác, song hộ thấp thanh hồng. Trường ký bình sơn đường thượng, y châm giang nam yên vũ, miểu miểu một cô hồng...” (Thơ Tô Thức, trích trong “Thủy diệu ca đầu – Lạc nhật tú liêm quyền”, tạm dịch nghĩa: Ánh chiều tà cuộn trên rèm cửa, bóng đình dưới mặt hồ nhạt đi. Bạn hiền vì ta tân trang lại, song cửa âm màu sơn xanh hồng. Nhớ mãi đường đến Bình Sơn, mưa bụi Giang Nam hòa lẫn, xa xăm không một cánh nhạn nào)

Ngâm đầy nhịp điệu, còn rất dễ nghe, nhất là trong hoàn cảnh như vậy, chỉ vài từ ngắn ngủn, tại nơi hành lang âm lãnh sâu thẳm đây, lại bị hấn ngâm ra thành cảnh đình liên thủy, thủy liên không, thiên thủy hòa làm một.

Thất ca dừng chân lại, nhíu mày nói: “Người này ý chí chưa suy sụp, chúng ta tới sớm rồi.”

“Chị e chưa hấn thế.” Hắc y nhân vẫn luôn trầm mặc đi theo phía sau bỗng nhiên nói, “Hấn là nhớ nhà.”

Nói xong bốn chữ này, liền thu thanh không cần phải nhiều lời nữa, vì hấn biết Thất ca nhất định sẽ hiểu được.

Quả nhiên, bên môi Thất ca xẹt qua một tia mỉm cười, lầm bầm nói: “Nhớ mãi đường đến Bình Sơn, mưa bụi Giang Nam hòa lẫn... Không sai, không sai.”

Đột nhiên bước chân tiến nhanh, thẳng một đường bước vào không có tạm dừng. Đi đến trước cửa ngục, nhìn xuyên qua song sắt chỉ có bàn tay trẻ sơ sinh mới đưa lọt, trong ngục từ phía đều là tường sắt dày cả tấc, cả mặt đất cũng là lấy sắt xây thành, chớ nói giường, thậm chí ghế dựa còn không có, một cái tên đại mập mạp từ chi rộng mở nằm trên nền đất, nghe thấy có người đến, cũng không đứng dậy, chỉ mỉm cười nói: “Là vị hảo bằng hữu nào đến thăm ta đây, Hắc Hổ hay là Thất tẩu? Ta còn tưởng rằng, các người muốn để ta chết rục ở cái nơi quý quái này chứ!”

Thất ca trầm mặc, những người khác cũng không lên tiếng.

Toàn bộ một khoảng không tĩnh mịch, Tiêu Nặc tựa hồ ý thức được điều gì, cũng ngâm miệng lại, lại vẫn nằm trên mặt đất sau một lúc lâu mới bò lên, chậm rãi, từng chút từng chút một ngẩng đầu lên—— trong khoảnh khắc ánh mắt chạm tới khuôn mặt Thất ca kia, trong mắt hấn lại nổi lên một tia thần sắc phức tạp không thể lý giải rõ ràng, tựa hồ có điểm thất vọng, lại tựa hồ có điểm thoải mái, hồi lâu mới miễn cưỡng nở nụ cười cười, nói: “Hóa ra

không chỉ riêng Thất tẩu, còn có cả Thất ca.”

Thất ca nói: “Ngươi biết ta là ai à?”

Tiêu Nặc lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, nói: “Ta không biết, có điều bọn hần biết.” Hần chỉ chỉ thủ hạ Thất ca, “Xem ánh mắt bọn hần nhìn ngươi nói cho ta biết ngươi đúng là Thất ca chân chính.”

Thất ca không phủ nhận, thân nhiên nói: “Lực quan sát của ngươi thật sâu sắc, ngươi là người thông minh, ta thích cùng người thông minh hợp tác.”

“Hợp tác?” Tiêu Nặc ngó hần nửa ngày, cười khò nói, “Không sai, hiện tại ngươi chiếm hết chủ động, tự nhiên là muốn cùng ta hợp tác.”

Thất ca cũng cười, nói: “Nếu như ngươi không đồng ý, ta cũng sẽ không miễn cưỡng. Ngươi đâu phải không được quyền chọn lựa.”

Tiêu Nặc lại lần nữa cười khò: “Lựa chọn cái gì? Lựa chọn là chết rục ở chỗ này, hay là thấy lại ánh mặt trời?”

“Đúng vậy, là như thế đấy.” Thất ca dùng một kiểu thái độ nho nhã lễ giáo nói, “Ta là một văn nhân, ta thích phân rõ phải trái.”

Tiêu Nặc đồng ý nói: “Phân rõ phải trái rất tốt, ta cũng thích phân rõ phải trái.”

“Ngươi xem, chúng ta vẫn có thể đạt được chung nhận thức.” Thất ca buông thông tay nói, “Như vậy, rốt cuộc ngươi lựa chọn cái gì?”

“Cái này còn cần phải hỏi sao?” Tiêu Nặc phụng phịu nói, “Ta cũng không phải chuột, chẳng lẽ thật muốn chết rục ở chỗ này?”

Thất ca nói: “Nếu ngươi...”

Tiêu Nặc cắt ngang: “Nếu ta lựa chọn thấy lại ánh mặt trời, cũng chẳng khác nào lựa chọn cùng ngươi hợp tác.”

“Vậy tốt lắm, chúng ta lập tức có thể thương thảo chi tiết hợp tác.” Thất ca cười nói, “Nhưng mà, trước lúc đó, ngươi có chuyện gì muốn nói cho ta không?”

“Có, đương nhiên là có!” Tiêu Nặc cũng mở miệng cười, dường như cười so với Thất ca còn hơn cả khoái trá, “Hiện tại chúng ta đã là quan hệ hợp tác, đương nhiên có nghĩa vụ giúp ngươi trừ bỏ cái đinh trong mắt, cũng chính là Phong Thần Hi, phải vậy không? Ta nói rồi, ta cũng rất phân rõ phải trái. Bất quá...”

Thất ca nói: “Bất quá cái gì?”

“Bất quá ngươi dường như chẳng phải thật sự thích phân rõ phải trái.” Tiêu Nặc lấy ánh mắt lờ mờ hần nói, “Bằng không chúng ta đều đã là người cùng nhau hợp tác, vì sao ngươi còn đứng ở bên ngoài nói chuyện với ta?”

Thất ca giật mình: “Hóa ra ngươi là muốn ta đi vào.”

Tiêu Nặc thán cả giận: “Ồ bên này vừa lạnh vừa thối, ta sao lại không biết xấu hổ cho ngươi tiến vào?”

Thất ca nói: “Vậy ngươi hãy ra đây cùng ta nói chuyện, thấy sao?”

Tiêu Nặc nói: “Dường như cũng chỉ có thể như vậy.”

Thất ca không hề do dự nói: “Người đâu, mở cửa.”

Hắc y nhân tiến lên dễ dàng kéo hạ chốt lớn, cửa ngục “lạc cạc” một tràng rồi mở ra.

Thất ca dễ dàng cho Tiêu Nặc đạt được tự do như thế, vậy mà Tiêu Nặc tuyệt nhiên không cảm thấy ngoài ý muốn, đi tới bên người hắc y nhân, quan sát hần một lúc lâu, bỗng nhiên thở dài thật dài, nói: “Các hạ võ công thâm hậu, lại làm ra vẻ công phu mèo quào bắt gà trộm chó, thật sự bội phục bội phục.”

Trong lời nói của hần không phải không có châm chọc, hắc y nhân lại dừng dừng bất động, lạnh lùng nói: “Nói hay lắm.”

Thất ca lại nở nụ cười, vừa cười vừa nói: “Trương công tử như thế nào nhìn ra hần võ công cao thâm?”

“Rất đơn giản.” Tiêu Nặc chỉ vào cái chốt to kia nói, “Bản thân cái thanh chốt to kia nặng tới ngàn cân, lại nhiều năm tích tụ gỉ sét, mà vị hắc y lão huynh này lại không phí chút sức lực nào thoải mái kéo nó xuống, võ công cao như vậy, ta so ra còn kém. Mà hần mắt thấy kiếm yêu quý bị hủy bởi tay Phong Thần Hi, còn giả bộ làm ra bộ dáng một lòng ôm hận lại vô lực phản kháng, tâm cơ thành cao hào sâu càng là người thường không thể so bì. Thất ca ngươi có mảnh tướng giống như thế này ở bên cạnh, khó trách lại yên tâm mà thả ta ra.”

Thất ca thân nhiên nói: “Hần thật là nhân tài khó kiếm.”

“Không biết khó đến chừng nào?” Tiêu Nặc quay đầu nhìn về phía hắc y nhân, chậm rãi nói, “Vì sao không thi triển một phen, để ta được mở rộng thêm tầm mắt?”

“Nơi này không gian nhỏ hẹp, hay là ngày khác đi.” Thất ca cười nói.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe “Khanh” một tiếng đình tai nhức óc, kiếm khí đại thịnh, một tiếng kêu thê thảm đi qua, đám người bên cạnh Thất ca, luôn cả Hắc Hồ cùng Hồng cô nương, đều đồng loạt ngã xuống mặt đất, khuỷu tay cùng đầu gối đổ máu không ngừng, rên rĩ không thôi.

Tiêu Nặc cười to ồm ồm nói: “Giỏi, quả nhiên là nhân tài khó kiếm! Nơi nhỏ hẹp như vậy, mà lại không đả thương sai một người!”

“Không đả thương sai một người?” Cơ mặt trên khóe mắt Thất ca rung động một trận, nhìn chằm chằm Tiêu Nặc cùng hắc y nhân, từng chữ từng chữ nói, “Các ngươi...”

Bỗng nhiên ông tay áo dài vung lên, tiếng nổ mạnh chợt vang, sinh theo khói đặc, hắc y nhân kêu lên: “Tam... Trương công tử, đừng cho hắn chạy thoát!”

“Sẽ không đâu.” Tiêu Nặc một phen giữ chặt hắn, lười biếng nói, “Trốn không thoát được.”

“Đã chạy!” Hắc y nhân dậm chân một cái.

“Chưa chạy.” Tiêu Nặc kiên trì nói, kéo theo ông tay áo hắc y nhân giật lùi đi, “Không phải vẫn ở dưới này sao?”

Hắc y nhân giờ mới nhận ra Tiêu Nặc luôn giữ chặt lấy mình, ngạc nhiên hỏi: “Ngươi nắm ta làm gì? Ta là người tốt a!”

“Người tốt?” Tiêu Nặc nhìn hắn cười hắc hắc không ngừng, khiến hắc y nhân cũng cười phát sợ, vừa cười vừa nói: “Ngươi, ngươi, ngươi cười cái gì?”

Tiêu Nặc dùng sức nắm cổ tay hắn, bỗng nhiên mặt trầm xuống, nói: “Ngươi cải trang đầu quân dưới trướng Thất ca, lại âm thầm theo dõi ta, còn tìm Trương phu nhân giả đến nhận mặt ta... Ngươi mau mau nói thực đi, rốt cuộc ngươi có ý định gì, Trương mỵ sại?”

Hắc y nhân hai mắt trừng lớn, khó có thể tin tưởng vào lỗ tai của mình, thất thanh nói: “Ngươi làm thế nào nhìn ra ta chính là Trương mỵ sại?”

Tiêu Nặc phụng phịu nói: “Chuyện này ngươi còn phải hỏi!”

Lời nói còn văng vẳng bên tai, bỗng nhiên bàn tay trái vờn nhanh như chớp, hướng trên mặt hắc y nhân, dùng trảo lột ra lớp mặt nạ da người: “Ha ha! Ta cách tám con phố vẫn có thể nghe ra vị mỵ sại thịt bò trên trên người của ngươi kia, ngươi ở đó mà mơ có thể giấu giếm được a...”

Tiếng cười đột nhiên im bặt, Tiêu Nặc trừng mắt nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc trước mắt không còn gì che giấu này, giống như gặp quỷ hét to một tiếng: “Sao lại là ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bên trong có chân ý

Ta giật mình choàng tỉnh dậy, mở to mắt.

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở mỏm đá chiếu lại đây, đâm vào đôi mắt gây ra một cơn đau đốn, bắt tri bắt giác, lại đã buổi trưa.

Ta ẩn thân trong cái hòm treo này, hòm được cắm thẳng vào khe đá, ta liền nằm áp vào trên nắp hòm, như thế qua một đêm, mùi vị thế nào, có thể tưởng tượng ra được. Nhưng mà khó chịu nhất, không phải là dãi gió dầm sương vất vả, cũng không phải là quá trình giải độc đau đốn, mà là gánh nặng lo âu, đè nén đầy tâm trí.

Chỉ biết tình cảnh Tiêu Nặc so với ta càng tệ hơn, không biết hắn hiện tại như thế nào, những kẻ kia có thể dụng hình với hắn không? Thuật dịch dung của Quỷ Phủ Thần Công tất nhiên không phải vạn năng, chẳng may bọn chúng phát hiện thân phận chân chính của hắn, thế thì có khả năng thật sự xong rồi! Bởi vì, bọn chúng tuyệt đối sẽ không cho phép bị “Tiêu Tam công tử” xuyên phá bí mật, hiện tại chỉ có thể cầu xin ông trời phù hộ, phù hộ hắn bình an vô sự, có thể chống đỡ đến lúc ta đi cứu hắn.

Dòng suy nghĩ đến đây không khỏi cười khổ, Phong Thần Hi, ngươi từ khi nào lại bắt đầu trở nên ý lại ông trời như thế?

Vừa định trở về trấn cứu người, trong gió truyền đến tiếng bước chân nho nhỏ, trong lòng ta cả kinh: chẳng lẽ là thủ hạ Thất ca đã tìm ra được nơi này? Tuy rằng ta vốn là muốn đi tìm bọn chúng, nhưng giờ này khắc này, vẫn là tĩnh tại xem động thái trước rồi hẵng nói sau. Lúc này một lần nữa trên hòm treo Bạc Nhân, ngừng thở ngưng thần yên lặng nghe.

Đang đi đến đây có hai người, người trước hơi gấp gáp, người sau càng lộ rõ vẻ mệt mỏi, nhưng khinh công đều đã đạt cảnh giới nhất lưu. Sẽ là ai đây? Thủ hạ Thất ca sao lại có nhiều loại người tâng long ngọa hổ như vậy?

Ngay tại lúc này, ta nghe được thanh âm quen thuộc: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ——tỷ tỷ——”

Tiêu Nặc!

Làm sao có thể? Ta không khỏi hoài nghi thánh giác của chính mình. Có điều kia giọng nói thuần khiết tựa gió, nhiệt tình tựa hỏa, rõ ràng duy nhất chỉ Tiêu Nặc mới có...

“Oa!”

Một tiếng kêu to đột nhiên gán ở bên sườn, ta hoảng sợ, thiếu điều muốn rớt khỏi nắp hòm treo, ngẩng đầu, liền gặp một khuôn mặt tươi cười hướng ta nháy mắt, nụ cười vừa đơn thuần vừa đáng giận——không phải Tiêu Nặc thì còn ai?

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Giọng nói của ta phát run, là khẩn trương, cũng là kích động, sợ nói tiếp e là sẽ khóc mất, “Ngươi, ngươi vì sao muốn dọa ta?”

“Bởi vì ta ở phía dưới gọi tỷ mãi, mà tỷ đều không để ý ta a.” Hắn nói xong nghiêng đầu cẩn thận chăm chú nhìn mặt ta, “Tỷ tỷ, tỷ đang khóc sao?”

“Ai khóc!” Ta nhất thời xấu hổ tức giận, không chút suy nghĩ liền một churong xuất ra, kết quả chính là hấn quát to “A” một tiếng, ngã xuống.

Nguy rồi, ta đã quên chúng ta thân đang ở phía trên hòm treo! Vội vàng nhìn xuống dò hỏi: “Tiêu Nặc, ngươi có sao không..”

Tình hình phía dưới quả nhiên không ổn, một gã hắc y nhân vươn tay vốn sắp đỡ được Tiêu Nặc, lại bị hấn bị kéo cho bản thân cũng ngã theo xuống đất, hai người tựa như bao tiền rớt bịch bịch trên mặt đất. Ta khẩn trương buông người nhảy xuống, chạy lại hỏi: “Tiêu Nặc, ngươi có bị thương hay không?”

Tiêu Nặc ngẩng đầu, lộ ra một cái miệng cười ngoác nói: “Không có sao cả, ta thấy rất ổn, không đau!”

“Tam thiếu gia, thiếu gia đương nhiên không đau, đó là bởi vì có lão nô ở phía dưới đỡ cho thiếu gia còn gì, ôi...” Hắc y nhân rên rỉ không thôi.

Tiêu Nặc vừa đỡ ông ta đứng dậy vừa xin lỗi: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, đụng vào đâu rồi? Để ta nhìn xem...”

Ta nhìn chăm chăm hắc y nhân kia, càng ngày càng mờ hồ, nhện không được lên tiếng nói: “Tiêu Nặc, đây không phải là——”

Tiêu Nặc đảo mắt một vòng, từ từ nói: “Tỷ tỷ đoán thử đây là ai?”

Quái, sao hắn lại hỏi ta vậy? Người này rõ ràng chính là hộ vệ bên cạnh Thất ca đấy thôi! Có điều Tiêu Nặc đã hỏi thế, tất có thâm ý, hộ vệ thông thường cần chỉ phải mang mặt nạ da người gì đó, trừ phi có thân phận khác, hơn nữa nghe hắc y nhân vừa rồi gọi hắn là tam thiếu gia, lại tự xưng lão nô, chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Ta càng nghĩ càng khiếp sợ, run giọng nói: “Chẳng lẽ... ông là... Tài Bá?”

Tiêu Nặc ồ lên khen: “Tỷ tỷ thật thông minh, mới đoán một lần mà đã trúng!”

Hắc y nhân kia ha lột đi mặt nạ trên mặt, mặt mũi hiền lành, gương mặt nếp nhăn, quả nhiên là Tài Bá.

Ta kinh ngạc nhìn khuôn mặt kia, chỉ có thể dùng bốn chữ ‘hết biết nói luôn’ để hình dung chuyện này.”Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tài Bá ho khan một tiếng, đáp: “Kỳ thực là như vậy, con người của lão những thứ khác không ham, chỉ là thích thu thập tin tức bí mật chốn giang hồ, đòi tư của những người có danh vị... Ai, thành chủ rất hiểu cho lão, vì thế đã thỏa mãn ham mê nho nhỏ này của lão, đem mạng lưới tình báo tại Thành Trầm Dậm giao cho lão phụ trách.”

Tiêu Nặc ở một bên nói: “Cho nên, Tài Bá liền trở thành Trương mỳ sợi.”

Cái gì? Trương mỳ sợi cũng là ông ta?

Tài Bá lại ho khan một cái, đầy ngượng ngùng nói: “Kỳ thực, ngoài việc thu thập chuyện trong võ lâm ít người biết đến ra, lão còn có một ham mê nho nhỏ, chính là nấu mỳ sợi...”

Chỉ e còn có không ít ham mê nho nhỏ a? Tỷ như đánh đồ người khác, tỷ như nói chuyện quanh co lòng vòng..

Ta quay đầu sang Tiêu Nặc: “Ngươi nói đi, đây là chuyện gì xảy ra?”

Tài Bá thấy ta thiếu kiên nhẫn, nhất thời lộ ra biểu tình bị đã kích, ủy ủy khuất khuất một bên đứng đợi.

Tiêu Nặc lại cười nói: “Cha ta mặc dù người đã đi rồi, nhưng trong lòng vẫn là nghĩ đến nơi này, cho nên lệnh Tài Bá âm thầm lưu ý. Tài Bá ban ngày ở trong thành túc trực, ban đêm liền đến trấn bán mì, hỏi thăm tình báo. Ngày đó có người ở bên ngoài Xuân Tiêu các phục kích chúng ta, Tài Bá vốn muốn ra tay cứu giúp, nhưng thấy tỷ dễ dàng bắt giữ tám tên kia, mới yên tâm rồi đi.”

Hóa ra tối hôm đó đụng hắc y nhân cũng là ông ta! Tài Bá này, thật đúng là có thuật phân thân!

“Tài Bá đi trước chúng ta một bước, phát hiện tú bà Hồng Tụ của Xuân Tiêu các có vấn đề, lại thấy một tên hộ vệ dùng kiếm đi theo bên cạnh Hồng Tụ, liền ra tay đánh tráo, lấy thân phận của hắn ta ngấm ngầm điều tra việc này. Sau khi biết được Hồng Tụ sai người đi đón Mạc Phình Đình, Tài Bá liền phái người dọc đường động thủ, thay đổi người giả trang Mạc Phình Đình, đây cũng là nguyên do vì sao ngày hôm đó, ta rõ ràng không phải Trương Tiên Phong, nhưng nữ nhân kia vẫn bảo ta là tướng công.”

Ta nói tiếp nói: “Mà sở dĩ người có thể chạy ra cơ quan, không cần nói, tự nhiên cũng là Tài Bá cứu người?”

“Đúng vậy.” Tiêu Nặc đem quá trình thuật lại một lần, sau đó nói, “Sau khi ta trốn ra, lập tức đi tìm tỷ. Ta nghĩ, nếu cả bọn Hắc Hồ cũng tìm không thấy tỷ, vậy có thể suy ra người tỷ ở trong Trấn Trăm Dặm, mà tỷ lại không biết đường đến Thành Trăm Dặm, cho nên cũng sẽ không thể đến đó, như vậy nếu ta là tỷ, ta sẽ lựa chọn trốn ở đâu đây?”

“Vì thế người liền nghĩ tới nơi này?”

Tiêu Nặc khẽ cười nói: “Thành Trăm Dặm vốn có quy định, không được quấy rầy tộc Bắc Nhân sinh sống, năm năm tháng tháng trôi qua, mọi người đều cơ hồ đã quên mất sự của tồn tại bọn họ. Mà nơi đây lại có không trung ngăn cách, đích xác không có chỗ nào an toàn để ẩn thân tốt bằng. Tỷ tỷ quả nhiên thông minh.”

Ta trừng mắt hắn nói: “Người có thể nghĩ đến chỗ ta ẩn thân như thế, chẳng lẽ không phải cũng thông minh giống nhau? Đúng là khen người để tự khen mình!”

Tiêu Nặc cười ha ha, cười đến mức làm ta phát bực, vừa định hỏi Tiêu Nặc người cười cái gì, hắn bỗng nhiên thu lại nụ cười, điệu bộ lập tức đứng đắn hẳn, ngắm nhìn ta, chậm rãi nói: “Thật tốt...”

“Cái gì?”

“Thấy tỷ không có việc gì, thật tốt.”

Tài Bá rõ ràng đã rời đi được một nửa lúc này lại chen vào nói: “Tam thiếu gia dọc đường đi đường như vô cùng nôn nóng, lão nô nói với thiếu gia sẽ không có chuyện gì, nhưng thiếu gia không chịu nghe, phải muốn tận mắt thấy trong lòng mới an tâm. Ai, một hồi chạy đến đây, bộ xương cốt già nua này của lão nô muốn rã ra luôn a...”

Lời nói của ông ta, hơn nữa còn có ánh mắt rạng ngời của Tiêu Nặc, ta tự nhiên thấy xấu hổ lúng túng, cả người không được tự nhiên. Đồng thời cúi đầu, trong lòng lại âm ỉ không nói nên lời, pha lẫn vui mừng khe khẽ——ta lo lắng cho hắn, hắn sao lại không lo lắng cho ta được, Phong Thần Hi, như nhau, như nhau thôi...

“Tam thiếu gia, người đã tìm ra rồi, hắn là nên quyết định bước tiếp theo thôi?”

Tiêu Nặc lại đột nhiên im lặng. Ta ngẩng đầu, thấy biểu tình trên mặt hắn trở nên rất quái dị, giống như thất vọng hoặc như thống hận. Hắn thở dài một tiếng, nói: “Ta cũng không biết bước tiếp theo nên đi như thế nào.”

Tài Bá ngạc nhiên, lập tức lộ ra vẻ am hiểu.

Xem bộ dáng bọn họ, hay là còn xảy ra chuyện gì khác bất thành?

Ta đề nghị nói: “Mặc kệ như thế nào, cứ đứng ở đây cũng không phải biện pháp, chúng ta về Thành Trăm Dặm trước đi.”

Tiêu Nặc vuốt mày, hết nửa ngày, mới lặng lặng gật gật đầu.

Từ chỗ hòm treo tới Thành Trăm Dặm, con đường này tuy rằng ta từng đi qua đi lại rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên không ngồi xe ngựa, chỉ đi bộ đơn thuần. Tiêu Nặc bọn họ không còn giấu giếm ta đường tới thành, đây có phải cho thấy, bọn họ đã coi ta như người một nhà rồi chăng?

Ngay tại lúc ta đang trầm mồi ngổn ngang cảm xúc, Tài Bá đột nhiên dừng bước, Tiêu Nặc bật ra tiếng nói: “Ta đang nghĩ sao mà trên đường gió êm sóng lặng thế này, hóa ra là đã sớm chờ chúng ta ở đây. Xuất hiện đi, không cần giấu đầu lộ đuôi nữa đâu!”

Từ trong rừng trúc dày đặc, một người chậm rãi đi ra, thân hình cao lớn, râu ria đầy mặt, bên hông còn buộc một cái hồ lô đỏ thẫm

Là hắn! Ta kinh ngạc, chưa kịp nói gì, người nọ đã mở miệng trước: Trong số các người, ai là Phong Thần Hi?”

Ta ngạc nhiên, sau đó ngộ ra. Chính là, lúc này chúng ta ba người vẫn đang dịch dung như trước, người này đương nhiên không nhận ra chúng ta. Có điều, người chặn đường mai phục sao lại có thể là hắn?

“Ta ở đây.” Ta bước ra phía trước một bước, cất cao giọng nói.

Ánh mắt người nọ ở trên mặt ta liếc qua lại vài vòng, biểu tình nhàn nhạt nhìn không ra nguyên do nào cả, chỉ là trầm giọng hỏi: “Nghe nói cô nương đang điều tra Thất ca?”

“Người không phải là đã sớm biết sao? Cần gì phải nhiều lời?” Có chút cổ quái. Biểu tình người này, cùng lời nói của hắn, đều mang chút cổ quái. Theo lý thuyết, hắn không nên là có phản ứng này a.

Người nọ chậm rãi cời bỏ hồ lô khỏi thắt lưng, ném nó ra xa, từ bên trong người rút ra chủy thủ.”Đề ta lãnh giáo võ công của cô nương.”

Nói xong, hắn liền ra tay trong chớp mắt, chủy thủ như tia sáng bạc lướt tới, đâm thẳng hướng tim ta. Tốc độ, lực độ một kiếm này, đều đã được tính toán hoàn mỹ, không nghĩ tới hắn lại có võ công cao đến vậy!

Ta vội vã nhảy lùi lại, xoay người trên không, né qua trong đường tơ kẽ tóc, ngón tay khẽ nhấc, vốn định bắn ra khỏi độc, nhưng đột nhiên trong đầu hiện ra linh quang, liền thay đổi chủ ý. Ta từ trong giày cũng rút ra chủy thủ phòng thân, hai thanh chủy thủ giao nhau giữa không trung, đúng là các không nhường cho.

Phải biết thanh chủy thủ này chính là sư phụ tặng cho, cất được cả lông vũ đang roi, sắc bén dị thường, mà chủy thủ của hắn lại không chút thua kém. Ta cả kinh, giao đấu càng thêm cẩn trọng. Hắn tung toàn chiêu thức quái dị, tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, đã qua hai mươi chiêu.

Tiêu Nặc đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Tửu Tiên, rốt cuộc ý huynh là muốn thế nào?”

Hắn chấn động, thừa dịp lúc hắn phân tâm, ta phát tay áo đánh văng chủy thủ của hắn, tay trái không ngừng lại, phóng đạn vào mặt hắn, sau đó nhanh chóng lui trở về bên cạnh Tiêu Nặc.

Tiểu Tửu Tiên giật mình đứng khựng lại, thanh âm khàn khàn nói: “Ngươi nhận ra được Tiểu Tửu Tiên?”

Tiêu Nặc khoe môi nhếch lên, thần nhiên cười: “Ta chẳng những nhận ra được, mà còn biết, kỳ thực ông chẳng phải Tiểu Tửu Tiên chân chính.”

Người nọ nheo nheo mắt: “Sao cơ?”

“Sao ông không tự sờ mặt mình xem?”

Người nọ hồ nghi sờ lên mặt mình, ngón tay đi tới đâu, làn da vỡ vụn tới đấy, từng mảng một theo gió bay đi. Lúc này hắn mới chợt ngẩn ra, kinh ngạc quay đầu nhìn ta: “Nhân Đạo Phong Tiêm Tổ là đương kim vô lâm đệ nhất thi độc danh gia, cũng không ngờ đệ tử của bà ta cũng có bản lĩnh như vậy. Tay ngươi căn bản không hề đụng tới mặt ta, thế nhưng có thể vô hình trung dụng độc phá hủy mặt nạ của ta, tốt, tốt lắm, tốt lắm.”

Hắn liên tục nói ba tiếng ‘tốt’, ta ngược lại càng mờ mịt, liền hỏi: “Ông là ai? Vì sao muốn giả trang Tiểu Tửu Tiên? Lại vì sao muốn cản đường đi của chúng ta?”

“Ta chỉ muốn thử xem một chút bản lĩnh của cô nương như thế nào.”

Ta nhú mày, lý do này thật quá hoang đường, nhưng biểu tình trên mặt hắn lại không giống như đang đùa cợt. “Vậy hiện tại ông thấy được rồi chứ?”

Hắn gật đầu nói: “Không sai, cô nương quan sát tỉ mỉ, tâm tư linh mẫn, mà hai vị phía sau ngươi kia, tuy rằng ta không giao thủ, nhưng ta xem ra, võ công cũng đều cao cường tương đương. Như vậy thì ta an tâm rồi.”

“An tâm? An tâm gì kia?”

Hắn đưa tay vuốt vuốt mặt mình, thờ dãi nói: “Các người có biết ta là ai không?”

Ta quan sát chủy thủ trong tay hắn, vừa suy nghĩ vừa nói: “Kiếm pháp của ông thiên lệch, không giống với võ công bình thường, hẳn là không phải nhân sĩ trung nguyên.”

“Không sai.” Hắn ngừng đầu, từng chữ từng chữ nói, “Ta đến từ núi Trường Bạch, đứng thứ ba trong Phát Tài cốc, nên được gọi là Tề lão Tam.”

“Cái gì?” Ta cùng Tiêu Nặc, Tài Bá đồng thời hô lên, lại thêm một việc bất ngờ ngoài ý muốn——

Bí ẩn này cứ lòng vòng dạo quanh, thế nhưng một lần nữa lại quay trở về điểm xuất phát là Phát Tài cốc!

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hắc

Kinh ngạc qua đi, Tiêu Nặc là người đầu tiên lên tiếng hỏi: “Ông nói mình là người của Phát Tài cốc, nhưng theo ta được biết, môn hạ Phát Tài cốc không có ai là cao thủ, mà võ công của ông lại đủ để có thể được xếp vào hàng bốn mươi cao thủ hàng đầu vô lâm hiện nay, đây là cơ gì?”

“Môn hạ Phát Tài cốc không có cao thủ...” Tề lão Tam thì thào lặp lại lời hắn nói, trong mắt xuất hiện một tia bi phần mãnh liệt, bỗng nhiên hỏi ngược lại: “Ngươi có biết cái tên Phát Tài cốc từ đâu mà đến không?”

Không đợi Tiêu Nặc trả lời, hắn đã tự mình nói ra đáp án: “Chính vì ba mươi năm trước, lúc bốn phái mới bắt đầu sáng lập, đã chiếm cứ vùng đất dồi dào nhất tại núi Trường Bạch. Ở nơi đó, mặc dù nhiều năm tuyết đọng đóng băng, lại sản sinh rất nhiều nhân sâm, lộc nhung...”

Tiêu Nặc xen lời hắn: “Chỉ e còn có cả lời khuan mà nhân sĩ giang hồ tha thiết mơ ước?”

“Đúng vậy.” Tề lão Tam thừa nhận, “Có điều loại lời khuan này phát triển vô cùng chậm chạp, phái của ta ở đó cả mười năm, cũng chỉ được mười hai khẩu. May mắn thứ này một khi đã trưởng thành có thể nhiều năm không bị hư hại, cho nên trở thành trấn bang chi bảo của bốn phái, không bao giờ sử dụng đến trừ khi gặp đại sự.”

Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi liếc nhau, trong lòng đều nhảy dựng——lời khuan quả nhiên là Phát Tài cóc mang đến, như vậy hiểm nghị của Tiêu Tiệm không phải có thể tẩy thoát được rồi sao?

Bọn họ khắp nơi bốn ba, nhiều lần lâm vào hiểm cảnh, rốt cục sắp dò ra chân tướng vụ án giết người ly kỳ phức tạp này!

Đương lúc cực kỳ hưng phấn, chợt nghe Tài Bá hỏi Tề lão Tam nói: “Mười năm được mười hai? Người không phải mới vừa nói Phát Tài cóc của các người đã thành lập được ba chục năm rồi sao?”

“Không sai.” Trên mặt Tề lão Tam lại xuất hiện vẻ bi phẫn kia, từng chữ từng chữ nói, “Có điều, bởi vì nơi đó quá mức dồi dào, người trong bang phái sinh sống giàu có, suốt ngày hưởng lạc xem nhẹ luyện võ, rốt cuộc mười năm sau dẫn tới cường địch. Sau một trận tàn sát, phái của ta gặp họa diệt môn, bị kẻ địch chiếm cứ mất vùng đất trấn bảo. Còn mười người sư huynh đệ lại chúng ta, hai mươi năm qua tham sống sợ chết, liều mạng luyện võ, chính là vì một ngày đoạt lại địa bàn của phái mình kia.”

“Chẳng trách được!” Tiêu Nặc giật mình nói, “Nói vậy lúc ông chạy trốn, cũng mang theo cả lời khuan?”

Tề lão Tam thấy hắn trước sau cứ nhắc tới lời khuan mãi, hơi kinh ngạc nói: “Trương công tử hà cớ gì đối với lời khuan để bụng như thế?”

Phong Thần Hi cười nói: “Hắn làm gì mà đối với lời khuan để bụng, hắn chỉ là quan tâm đến sự trong sạch của nhị ca hắn thôi.”

Thấy Tề lão Tam ngây ngốc, nàng lại cười, dứt tay vào trong túi, lấy ra một cái bao giấy nhỏ ném cho Tiêu Nặc nói: “Ăn thuốc giải vào, trả lại bộ mặt thực cho người đi.”

Thuốc này thần kỳ vô cùng, sau khi Tiêu Nặc nuốt khan vào, trong một lát toàn thân tiêu hết những chỗ phì nộm, khôi phục nguyên trạng ban đầu. Tề lão Tam nhìn hắn, càng thêm mơ hồ trong mắt: “Các hạ là...”

Tiêu Nặc cười nói: “Tại hạ Tiêu Nặc, cũng chính là Tiêu tam công tử.”

“Tiêu tam công tử!” Tề lão Tam thất thanh kêu lên, “Người là người của Tiêu gia?”

Tiêu Nặc gật gật đầu: “Đúng thế, ông không cần kêu lớn tiếng như vậy. Việc này nói đến rất dài, ta có thể từ từ giải thích...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tề lão Tam đối hắn ôm quyền, nói: “Không cần. Tái kiến.”

Hắn nói đi là đi, thân hình khê nhấc, một bước tận trời. Nhưng mà hắn nhanh, Tiêu Nặc còn nhanh hơn hắn, mũi chân nhất điểm, nhanh như chim ưng vượt lên trước, ở giữa không trung cùng thân hình Tề lão Tam giao nhau, không biết nói câu gì, chờ đến lúc Tề lão Tam đáp xuống đất, thần sắc đã bình tĩnh rất nhiều, chăm chú nhìn Tiêu Nặc sau một lúc lâu, nói: “Người thật sự là muốn làm vậy?”

Tiêu Nặc lạnh nhạt trả lời: “Nếu không thì việc gì phải giả trang Trương Tiên Phóng?”

“Cho dù kẻ chủ sự phía sau màn là... hắn?”

Tiêu Nặc không chút do dự nói: “Phải!”

Tề lão Tam lại do dự: “Dù hắn là...”

“Mặc kệ hắn là ai.” Tiêu Nặc nói như đinh đóng cột.

Tề lão Tam nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy thì, ta có thể yên tâm được rồi.”

Tiêu Nặc cười nói: “Ông đương nhiên có thể yên tâm.”

Hai người bọn họ một hỏi một đáp tại đó, Phong Thần Hi nghe không hiểu đầu của tai nghe thế nào, ngắt lời: “Mấy người đang nói cái gì đó? Hắn là ai vậy?”

Tiêu Nặc quay sang nàng, há miệng hít hơi, lại ngậm lại, do dự như thế vài lần, rốt cuộc nói: “Tỷ tỷ, tỷ có biết Thất ca là ai không?”

Phong Thần Hi lắc đầu.

Tiêu Nặc nói: “Về kẻ này, sớm tiếp cận hẳn nhất hẳn là Tề lão Tam, để ông ấy nói đi.”

Tề lão Tam thuận miệng nói: “Ba tháng trước, ta nhận được một phong thư, người viết tự xưng Thất ca, chẳng những đối với chuyện môn phái của ta bị diệt môn hiểu rõ tận tường, còn hứa hẹn sẽ trợ giúp ta đoạt lại bảo địa, điều kiện chính là lấy lời khuan trao đổi.”

Phong Thần Hi nói: “Phát tài cóc hoang vu heo lánh, ở trong chốn giang hồ gần như vô danh vô tánh, Thất ca lại đối với các người am hiểu đến thế, thật sự là một nhân vật lợi hại.”

“Ta lúc ấy cũng là có suy nghĩ này.” Tề lão Tam nói, “Hơn nữa, vài lần thư từ qua lại, mười người sư huynh đệ chúng ta đều tin tưởng người này thủ đoạn cao siêu, tuyệt đối có thể giúp chúng ta đoạt lại địa bàn đã mất.”

“Cho nên các người đã đồng ý?” Phong Thần Hi nhướn mày hỏi.

Tề lão Tam trầm giọng nói: “Chúng ta căn bản là không có lý do gì cự tuyệt.”

Vì thế, bọn họ một nhóm mười người vào ngày mùng chín Tháng tám đi đến Trán Trăm Dặm, đêm đó ấn định hẹn ước ở rừng trúc ngoại vi trán cùng Thất ca gặp mặt. Sau khi giao ra lời khuan, Thất ca cho bọn họ một số tiền khổng lồ, vượt xa giá trị lời khuan.

Nghĩ rằng muốn đoạt lại địa bàn, đầu tiên phải có được điều kiện tối thiểu là tài chính sung túc, đây cũng là vấn đề nan giải nhất của Tề lão Tam——Thất ca vừa ra tay đã giải quyết gút mắc cho bọn họ, tự nhiên càng thêm tín nhiệm sâu sắc.

Sau đó, Thất ca nói có chuyện quan trọng khác cần xử lý, muốn bọn họ đi Thành Trăm Dặm xem đại hội tỷ kiếm trước, từ từ đợi hẳn an bài. Đại hội tỷ kiếm tiến hành không bao lâu, bọn họ liền nhận được mệnh lệnh Thất ca, rồi đi nửa chừng. Đến địa điểm ước định, chờ một lát đúng là đụng độ với Tiêu Tiềm, không nói một lời cùng nhau hợp lực tiến đánh, không nghĩ tới Hàn Nha lưng lấy giang hồ cư nhiên mới chỉ một chiêu đã ngất. Sau đó, Tiểu Tửu Tiên mang theo mười mấy người xuất hiện, tự xưng hẳn là tâm phúc Thất ca, Tề lão Tam không hề hay biết đại họa sắp đến, nhanh chóng đáp ứng xuất thành.

Tề lão Tam cũng thực khiếp sợ oai danh của Tiêu Tà, vốn cũng đã tính bỏ trốn, liền theo Tiểu Tửu Tiên ra khỏi thành. Ai ngờ, ở trong rừng trúc bên ngoài Trán Trăm Dặm, Tiểu Tửu Tiên đột nhiên phản thù, kiên quyết nói bọn họ đã giết chết nhị công tử Tiêu phủ, muốn bọn họ lấy mạng đền mạng.

Đám người Tề lão Tam vốn bị bất ngờ trở tay không kịp, hơn nữa những người Tiểu Tửu Tiên mang đến đó lại đều là cao thủ nhất đẳng, vừa mới động thủ, lão đại, lão nhị lần lượt bị hại.

Đám người Tề lão Tam mặc dù đốt nhà giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm, nhưng hai mươi năm qua sư huynh đệ đồng lòng tề lực, so với huynh đệ máu mủ còn thân thiết hơn, vừa thấy huynh đệ tuấn mạng, còn lại tám người cũng liều chết mà đánh, chiêu chiêu đều là chiêu thức đồng quy vu tận, mặc dù bị mất vài người, lại chiếm thế thượng phong.

Tiểu Tửu Tiên thấy tình thế không ổn, xoay người muốn chạy trốn, bị ám khí của Tề lão Tam đánh trúng, ngã ra đất chết tươi.

Hỗn chiến kết thúc, phe Tiểu Tửu Tiên cố nhiên không một ai may mắn thoát khỏi, còn bên Phát Tài cóc vẫn được một người là Tề lão Tam sống sót.

Đáng thương cho Phát Tài cóc một nhóm mười người đến Trán Trăm Dặm, vốn tưởng rằng có thể đoạt lại địa bàn, trọng chấn bang uy, không nghĩ lại gặp phải đại biến đến mức này.

Tề lão Tam bấy giờ mới biết là đã trúng bẫy của Thất ca, thế rằng thù này không báo quyết không làm người. Lập tức cẩn thận vùi lấp hiện trường, lại cải trang thành bộ dáng Tiểu Tửu Tiên trở lại Trán Trăm Dặm, chỉ mong có thể tìm được Thất ca, thừa dịp hẳn không đề phòng ra tay sát hạ. Không ngờ chờ đến lúc thực sự gặp được Thất ca, mới biết người này võ công rất cao, căn bản không có cơ hội đánh lên. Mà Tề lão Tam nguy trang lại rất thành công, Thất ca không chút nghi ngờ, đành đâm lao phải theo lao, đi theo bên người Thất ca, chậm rãi thu thập chứng cứ, suy tính biện pháp báo thù...

“Không nghĩ tới, chưa đầy mấy hôm, các người liền xuất hiện.” Tề lão Tam nói, “Ta thấy võ công cùng mưu kế của các người đều trên cơ ta, liền quyết định cùng các người hợp tác, sớm ngày vì huynh đệ của ta báo thù.”

Tiêu Nặc cùng Phong Thần Hi hai mặt nhìn nhau, thế nào cũng không nghĩ tới đằng sau vụ án giết người ly kỳ đặc biệt này, lại còn cất giấu một chuỗi sự kiện phức tạp khúc chiết đến vậy.

Sau một lúc lâu choáng váng, Phong Thần Hi nhìn sang Tề lão Tam, hỏi: “Như vậy, kết quả Thất ca là ai?”

“Hẳn chính là...” Tề lão Tam chậm rãi nói, “Cố Tửu Ngang.”

Là hẳn! Phong Thần Hi ngạc nhiên quay qua Tiêu Nặc: “Chính là người mà ngày đó chúng ta ở Xuân Tiêu các...”

“Đúng vậy, chính là hẳn.” Tiêu Nặc cười khổ nói, “Nói vậy ngày ấy hẳn chính là đi quan sát chúng ta. Buồn cười là chúng ta một lòng muốn tìm Thất ca, lại không nhận ra khi đụng mặt hẳn.”

Phong Thần Hi cũng không khỏi cười khổ, nhưng hồi tưởng một lát, lại chộp cảm thấy không thỏa đáng, nhìn chằm chằm Tiêu Nặc hỏi: “Người nói thực đi, người biết chuyện này từ lúc nào? Đừng nói cho ta là người cũng vừa mới biết đi, ta sẽ không tin đâu!”

“Ta đúng là biết sớm hơn tỷ một chút, nhưng cũng không hẳn là biết.” Tiêu Nặc thản nhiên nói, “Lúc nhìn thấy trên cổ tay của Hồng Tự có đeo vòng khắc

chữ 'Cổ' mạ vàng, ta chỉ mới là hoài nghi mà thôi.”

“Chính ở tại cái đêm lần đầu tiên gặp mặt Thất ca trong sương phòng đó?”

“Đúng vậy.” Tiêu Nặc nói, “Đêm đó ngọn đèn thật nhỏ, nàng ta ắt hẳn nghĩ ta không nhìn thấy được, có điều ta vẫn thấy tốt.”

Hắn thấy, bắt đầu từ thời điểm đó hẳn đã hoài nghi Cổ Từ Ngang, vậy mà hắn cũng không lộ ra thái độ gì! Cái tên này! Cái tên này! Phong Thần Hi thật muốn đạp hắn thẳng chân: “Ngươi vì sao không nói sớm?”

“Bởi vì... bởi vì...” Tiêu Nặc ‘bởi vì’ hết nửa ngày, bỗng thờ dài một tiếng nói, “Tài Bá cũng sớm biết rằng Thất ca chính là Cổ Từ Ngang, chỉ cần tỷ ngầm lại vì sao ông ấy không vạch trần hắn, cũng sẽ hiểu được vì sao ta không nói.”

Phong Thần Hi tỉnh tâm hạ hỏa, đem những việc vụn vặt loại bỏ sang một bên, lại liên hệ đến cuộc đối thoại mới vừa rồi giữa Tiêu Nặc và Tề lão Tam, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, thốt lên nói: “Hóa ra là bởi vì... hắn!”

“Cô nương quả nhiên thông minh, chính là vì hắn.” Tề lão Tam nói, “Thử nghĩ xem Cổ Từ Ngang kia, bất quá chỉ là một gã tài tử đa tình trong Thành Trầm Dậm, như thế nào có nhiều nhân thủ tài lực để làm đại sự như vậy? Không còn nghi ngờ gì, phía sau tất nhiên còn có chủ nhân khác sắp đặt, mà người này... chính là hắn.”

“Không sai. Lúc ta biết Thất ca chính là Cổ Từ Ngang, ta liền khẳng định phía sau Thất ca tất nhiên còn có kẻ chủ sự.” Tiêu Nặc tiếp lời nói, “Ta ở trong địa lao có ý thả Cổ Từ Ngang đi, vì muốn câu hắn lộ diện.”

Chỉ là hiện tại, chân tướng rốt cục sắp được bóc trần giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng trên mặt hắn không có chút gì vui sướng.

Kỳ quái là, sắc mặt Tề lão Tam dường như so với hắn còn khó coi hơn.

“Ngươi nói cái gì?” Ông ta sắc mặt âm hàn nhìn Tiêu Nặc, từng chữ từng chữ nói, “Ngươi nói người ở trong địa lao gặp qua Cổ Từ Ngang, còn thả cho hắn thoát?”

Hắn không đi cùng Thất ca xuống lao, cũng không biết đã phát sinh chuyện này.

Tiêu Nặc cho là ông ta hoài nghi mình có ý phóng thích Cổ Từ Ngang để bảo vệ hắn, vội xoa dịu nói: “Ta chỉ là muốn dẫn hắn mắc câu, ông chớ đa nghi...”

“Ta đa nghi cái rắm! Là ngươi rất không cẩn thận!” Tề lão Tam rống lên thô thiển, “Ngươi cũng không chịu ngầm lại xem, hắn là loại người nào? Bằng hữu với hắn mà nói chính là lợi dụng, một khi không có giá trị lợi dụng... Ai!”

Hắn đáp mạnh chân, xoay người lao đi, vừa chạy vừa kêu: “Còn không mau đi? Hiện tại chỉ sợ đã là muộn rồi!”

Tề lão Tam đã không đoán sai, bọn họ đích thực đến chậm.

Vừa tới cửa thành của Thành Trầm Dậm, thứ đầu tiên đập vào mắt họ, chính là cái đầu người treo trên tường thành cao cao——đầu của Cổ Từ Ngang!

Một tờ bố cáo dán dưới bảng thông báo trong thành, nội dung nói Cổ Từ Ngang nhiều năm qua dùng tên giả Thất ca, tụ tập một đám ô hợp, chẳng những buôn bán hàng phục tán số lượng lớn, còn độc chiếm thị trường, gây hại quê nhà, sau khi đại thành chủ trải qua thẩm tra nhiều lần, xác định đúng tội danh, phán cho tội chết, đề an ủi dân tâm.

Thành Trầm Dậm do Bách Lý Văn Danh bí mật lập nên, quan phủ căn bản là không biết trong địa phận của mình có một cái thành tồn tại như vậy, cũng không có ghi chép nào đề cập đến, mấy trăm năm qua luôn là tự chủ tự trị, do thành chủ chấp chưởng đại quyền thưởng phạt hình tù sinh tử, cho nên nếu nói bố cáo này do đích thân đại thành chủ quyết định, dân chúng trong thành đều không cảm thấy gì kỳ quái, còn có người vỗ tay tán thưởng, bảo là trừ bỏ được một tên ác bá.

Chỉ có nhóm người Phong Thần Hi, trong miệng kêu khổ, trong lòng càng rầu, hai mặt nhìn nhau, đích thực giận đến nổi không nói nên lời.

Nhất là Tiêu Nặc, hai mắt trừng to nhìn chằm chằm tờ bố cáo nọ, trong lòng từng đợt khí huyết bốc lên, thiếu chút nữa khí hôn mê bất tỉnh.

Phải biết rằng, thả cho Cổ Từ Ngang chạy là chủ ý của Tiêu Nặc, vốn định vừa có thể dẫn ‘hắn’ mắc câu, thứ hai cũng coi như lưu lại nhân chứng. Há có thể đoán được, ‘hắn’ nói giết liền giết, không một chút niệm tình vài chục năm quen biết nhau! Kể từ đó, hắn và Phong Thần Hi, còn có Tài Bá cùng Tề lão Tam, bọn họ trong mấy ngày nay, bị thương có bị thương, nằm ngục có nằm ngục, chịu nhục, bôn ba mệt nhọc, trải qua nhiều thống khổ như vậy, hơn nữa còn khiến phụ thân Tiêu Tả của hắn nhục lòng, thế nhưng tất cả đều do sông đổ biển!

Càng khiến cho người phát điên chính là, tất cả mọi chuyện đều phát sinh đúng thời điểm chỉ thiếu một chút nữa thì chân tướng rõ ràng!

Cái gì gọi là thất bại trong gang tấc? Đây mới là chân chính thất bại trong gang tấc a!

Tiêu Nặc lầm bầm nói: “Ta không tin, ta không tin, trên đời này như thế nào có người làm việc đến cả giọt nước cũng không rỉ như vậy? Tề lão Tam!” Hắn bỗng một phen túm lấy vạt áo Tề lão Tam, “Ông giả trang Tiêu Từ Tiên đi theo bên người Cổ Từ Ngang một thời gian như vậy, nhất định có phát hiện điểm gì đúng hay không? Đúng hay không?”

Tề lão Tam mặc kệ hấn cảm nếm, cũng không gãy giữa, cười khổ nói: “Chẳng phải ngươi vừa nói xong đây à, hấn làm việc, đừng thật đến giọt nước cũng không rì! Trong mấy ngày qua, phàm là có chuyện gì, hấn chỉ liên hệ, với một mình Cố Từ Ngang, thư từ một khi xem xong dùng lửa thiêu rụi, ta cũng là mơ hồ biết phía sau Cố Từ Ngang có tồn tại hấn. Về phần thân phận của hấn, lại chỉ có mỗi Cố Từ Ngang có thể chứng thật... Có lẽ Tiểu Từ Tiên chân chính cũng biết đây, có điều hấn đã chết, ta dù sao cũng là giả mạo.”

Tiêu Nặc hít một hơi thật sâu, sau một lúc lâu cũng không thở ra lại, một gương mặt nghẹn đỏ bừng đỏ bừng, hai mắt càng là đỏ như hòn liệt hỏa bùng cháy.

Phong Thần Hi nhìn, cảm thấy không đành lòng, tiến lên khuyên nhủ: “Tiêu Nặc, việc này kỳ thực không trách được ngươi. Ngươi ngẫm lại xem, hấn căn bản là có ý chỉ để duy nhất Cố Từ Ngang làm cầu nối liên hệ với bên ngoài, theo đó, một khi tình huống không ổn, hấn chỉ cần chặt đứt tuyến Cố Từ Ngang này, là có thể chặn toàn bộ manh mối, có thể bảo đảm cho hấn an toàn vô ưu. Hơn nữa, cứ coi như ngươi không thả Cố Từ Ngang chạy, lúc đứng ra đối chất nhau, hấn cũng có thể phủ tay sạch sẽ không còn một mảnh, dù sao nói miệng không bằng chứng, chúng ta không có chứng cứ gì sát thực, phải vậy không?” Nàng dừng một chút, trầm lặng thờ dãi: “Hấn thật sự đúng là kẻ thông minh giáo hoạt nhất mà ta từng gặp được cho tới nay, đừng nói là chúng ta, chỉ sợ ngay cả lệnh tôn, cũng không thể làm gì được hấn... Nếu không thì, vì sao ông ấy lại phải bỏ đi?”

“Không phải như thế, Phong cô nương.” Tài Bá nghe ở bên cạnh, nhin không được nói, “Kỳ thực thành chủ rời đi, là vì đề...”

“Đề ta tiếp nhận, thật không?” Tiêu Nặc rút cục thở ra mở miệng nói, âm giọng lại biến thành vừa khàn vừa đặc, “Cha ta một lòng muốn bức ta hiện nguyên hình, cha biết nếu mình bỏ đi, ta sẽ không thể trở mặt nhìn thấy nhị ca chịu oan uổng, tất nhiên sẽ tiếp nhận án này, đúng không?”

Tài Bá do dự, gật gật đầu.

Tiêu Nặc đột nhiên nhảy dựng kêu lên: “Nhưng cha tướng ta là thần tiên chặc? Bộ cha nghĩ ta giả ngu thì sẽ phá án được sao? Sự thật đã chứng minh rồi, ta phá không được án! Ta chính là kẻ ngu ngốc! Ta đâu không lại hấn!”

Tài Bá khoanh tay nói: “Tam thiếu, tam thiếu đừng vội, thành chủ đã nói qua, nếu như thiếu gia thực lâm vào nông nổi vô kế khả thi, ngài tự sẽ có biện pháp. Chi bằng, lão nô đi thỉnh thành chủ thử xem?”

“Không cần đâu!” Tiêu Nặc cười lạnh nói, “Dù sao đã chết nhiều người như vậy, dứt khoát đề ta chết quách luôn cho xong! Xem cha ta còn có thể bình tâm hay không nữa! Hừ!”

Tài Bá dờ khóc dờ cười: “Tam thiếu, tam thiếu đây là tức giận ai a?”

“Lão sai rồi, ta không tức giận, “ Tiêu Nặc hướng hấn cười cười, “Ta đang bốc khói!”

Dứt lời, xoay người bước đi.

Phong Thần Hi vốn muốn đuổi theo, lại dừng chân lại, đối Tề lão Tam nói: “Sự tình đã đến nước này, ông lưu lại cũng vô ích, hay là mau mau rời khỏi Thành Trầm Dậm đi, vọng ông ngày sau ít làm chuyện ác, tự bảo trọng mình.”

Tề lão Tam cười khổ nói: “Trải qua một chuyện này, cho dù ta có muốn làm ác, chỉ sợ cũng phải đắn đo suy nghĩ trước xem bản thân có đủ khả năng hay không——nếu không thể thoát ra nguyên vẹn, việc ác này, tốt nhất vẫn là đừng làm.”

Phong Thần Hi trái tim chùng xuống, thoát ra nguyên vẹn, hay cho câu thoát ra nguyên vẹn... Hấn, không phải chính là làm toàn chuyện ác, vẫn thoát ra nguyên vẹn đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thiên đạo tuần hoàn

Tài Bá giống như nhìn thấu tâm tư của ta, thuận miệng nói: “Đề lão tiền ông ấy một đoạn, Phong cô nương đi xem thiếu gia nhà lão đi, tránh cho thiếu gia làm ra cái gì việc ngu ngốc.”

Ta gật đầu, không cần nghĩ nhiều, xoay người đuổi theo Tiêu Nặc. Một đường này tiến vào, nhắm thẳng hướng Tiêu phủ mà đi. Tiêu Nặc hấn sẽ không phải là muốn...

Lúc đuổi tới ngoài cửa gian nhà chính, vừa vặn thấy Tiêu Nặc đẩy cửa, ta một chữ “đừng” nghẹn trong yết hầu, đây chính là muốn ngăn trở cũng không còn kịp nữa, trong lòng thăm than, đành phải đi theo vào.

Trên bệ cửa sổ phía tây đại đường đặt một chậu hải đường đẹp đẽ mà đặc sắc, dưới ánh mặt trời càng hiển lộ thướt tha. Một người tay cầm kéo nhỏ, đang tu bổ cành lá cho nó, lá cây nung lục, mà tay hấn thon dài trắng nõn, nhu mì xinh đẹp như nữ tử, trong nhất cử nhất động đều tao nhã đến cực điểm.

Tiêu Nặc trông thấy người nọ, liền như vậy chăm chú quan sát hắn, trong ánh mắt muôn vàn cảm xúc, ào ào xuất hiện.

“Xoạt” một tiếng vang nhỏ, một đóa hải đường xinh đẹp kia bị hắn một phát cắt hạ, không biết vì sao, ta cả người run lên, phảng phất như nhát cắt kia, không phải là cắt hải đường, mà là tâm của ta.

Người nọ chấp tay sau lưng, đem nhánh hải đường cắm vào trong bình thủy tinh ở một bên, lúc này mới quay đầu lại mỉm cười nói: “Tam đệ.”

Hắn mặt mày nho nhã khí chất thanh cao, cả thanh âm nói chuyện cũng đều ôn nhuận chứa đầy cảm tình, mà ta lại không rét mà run.

Tiêu Mạch.

Công tử Tiêu Mạch được người đời thừa nhận có vẻ đẹp thanh nhã, giờ khắc này, hắn đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mặt trời vương lên một bên mặt, tóc, cùng quần áo của hắn, nảy sinh ra một loại xa cách u buồn, dường như cho tới bây giờ chưa từng nhận thức qua.

“Tam đệ, “hắn cười, cười như gió xuân, “Đệ tôi thật vừa vặn, nói đến vui chơi ăn uống, toàn bộ khắp Thành Trăm Dặm đệ là tinh tường nhất, qua giúp đại ca nhìn thử xem, bình này nên cắm hoa như thế nào?”

Tiêu Nặc không thèm liếc sang hoa, vẫn như trước nhìn chăm chăm vào mặt hắn mà nói: “Hoa nở trong chậu đẹp như vậy, vì sao muốn cắt nó xuống? Cũng là ngắm hoa, trong chậu hay trong bình, có gì khác biệt?”

Tiêu Mạch mỉm cười nói: “Lời ấy sai rồi, hoa ở trong chậu, lá đầy đất bẩn, có gì mỹ cảm? Cắm vào bình, thủy tinh trong sáng, đóa hoa trong suốt, hợp nhau lại càng tăng thêm sức hút, thanh nhã vô cùng.” Nói xong, nhắc lấy chiếc khăn lụa bên cạnh lau đi vết bùn đất cực kỳ bé nhỏ trên tay.

Quả nhiên, một đôi tay thật sạch sẽ a! Ta cắn môi dưới, trong lòng bốc lên một luồng lửa giận, đang định mở miệng, Tiêu Nặc đã đi trước ta một bước: “Vì sao phải giết Cố Từ Ngang?”

Tiêu Mạch nhướng cao chân mày, có vẻ rất kinh ngạc: “Tam đệ không xem bố cáo của huynh à? Hắn gây hại cho bá tánh, tội này đáng tru diệt.”

“Đại ca làm thế nào biết được việc này?”

“Hắc Hồ bỏ gian tà theo chính nghĩa báo lại cho huynh biết.”

“Vậy Hắc Hồ kia đâu?”

Tiêu Mạch thờ dài nói: “Ài, mới vừa rồi ta cho hắn lui xuống ăn cơm, không nghĩ tới hắn lại ăn hàn phục tán quá liều, bất đắc kỳ tử. Người đi bơi chết vì chìm; người dụng võ chết vì kiếm, lời này thật đúng là một điểm cũng không sai.”

Tiêu Nặc giận dữ mà cười: “Đúng vậy, hắn đương nhiên là muốn chết, cả Cố Từ Ngang cũng chết, hắn còn có thể sống thế nào!”

Tiêu Mạch ôn nhu nói: “Huynh biết đệ cùng Từ Ngang xưa nay giao hảo...”

“Đại ca quan hệ với hắn dường như so với đệ tốt hơn thì phải?” Trong thanh âm Tiêu Nặc chất chứa ít nhiều vị bi thương, “Hai mươi năm bằng hữu, huynh thế mà lại hạ thủ...”

Tiêu Mạch thờ dài nói: “Là hắn tự làm vậy, không thể sống.”

“Như vậy hai mươi năm huynh đệ đâu?” Tiêu Nặc lập tức lên cao giọng, “Hai mươi năm huynh đệ, nhị ca cùng huynh thủ túc tình thâm, huynh lại trăm phương ngàn kế tính toán hãm hại nhị ca, bức nhị ca vào chỗ chết, thực ra vì là cái gì?!”

Hắn rốt cục vạch trần sự thật đem hết thảy nói ra! Bất quá cũng không thể trách được hắn như vậy, thật sự là cái bộ dáng đại nghĩa nghiêm nghị của Tiêu Mạch kia rất làm cho người ta ghê tởm!

Đúng vậy, chính là hắn! Hắn chính là đại ca cầm đầu chân chính giấu mặt sau lưng Thất ca, hết thảy sự tình đều do một tay hắn sắp đặt phía sau bức màn!

Chỉ tiếc Cố Từ Ngang đã chết, toàn bộ manh mối đều bị đứt đoạn, cho dù trong lòng chúng ta đều biết là hắn, không bằng không chứng, chỉ sợ không thể làm gì được hắn ta.

Quả nhiên, sau khi Tiêu Mạch nghe xong lời Tiêu Nặc liền giương mi nờ nụ cười, nói: “Tam đệ đang nói gì thế? Nhị đệ gặp chuyện không may, huynh là người lo lắng nhất, Phong cô nương hoài nghi nhị đệ, vẫn là huynh hết lòng đỡ lời, tại sao lại nói huynh tính kế hãm hại?”

“Đúng vậy, ngày đó trong mật thất, huynh ngăn trở lư hương, cản trở tỷ tỷ phát hiện lời khủn. Huynh không tiếc để bản thân gặp phải hiểm nguy, chẳng qua là muốn biểu hiện ra bộ dáng sốt ruột bảo hộ đệ đệ, cứ như vậy, mọi người sẽ càng thêm hoài nghi nhị ca, cũng càng thêm cho rằng huynh cùng việc này không quan hệ. Một hòn đá ném trúng hai chim, đại ca quả nhiên thủ đoạn tài giỏi!”

Tiêu Mạch khoan thai thờ dài nói: “Trên đời này người tốt thật sự là khó làm... Không ra mặt thì bị nói là ích kỷ lạnh lùng; còn ra mặt thì lại bị nói mình có rắp tâm khác. Giúp cũng sai, không giúp cũng là sai.”

Tiêu Nặc trầm giọng nói: “Huynh một bên mua chuộc Du Lê ở trong thức ăn của nhị ca hạ hân phục tán, một bên cho Từ Ngang hóa thân thành Thắt ca liên lạc đám người Phát Tài cóc mang độc khuẩn đến, thừa dịp luận võ là lúc sai Du Lê lên vào phòng Lục Song, đem đối thủ của nhị ca sát hại; nhị ca đã bị hiềm nghi, huynh giả ý hảo tâm, hỗ trợ truy lùng hung thủ, lại âm thầm tăng thêm phân lượng hân phục tán, khiến nhị ca trên đường lòng bất, bị độc phát ngất đi; huynh thấy Phong tỷ tỷ hoài nghi Du Lê, liền giết luôn tỷ ấy, còn bố trí ra cảnh tượng giả tạo nhị ca tranh đoạt hân phục tán, bắt thủ nên sát hại Du Lê; tiếp theo lại cố ý cho thủ vệ trong phủ lơ lửng, để nhị ca cùng Ngọc Mễ tỷ tỷ thoải mái rời đi. Kể từ đó, giết người, phóng độc, tư thông, ba tội lớn chồng chất, nhị ca có phải thực sự giết Lục Song hay không đã không còn quan trọng, huynh ấy đã cùng đường, thân bại danh liệt!”

“Thật là kỳ quái. Du Lê thích nhị đệ, vụng trộm hạ hân phục tán trong đồ ăn của đệ ấy mưu toan không chế, có điều không chế không thành lại còn bị nhị đệ giết chết, huynh nào có liên can gì? Ngọc Mễ cùng nhị đệ có tư tình, huynh cũng là mới biết sau khi Ngọc phu nhân đến khóc lóc kể lể; còn chuyện Từ Ngang cùng bọn người Phát Tài cóc cấu kết với nhau, tam đệ như thế nào biết được?”

“Huynh sai Tiểu Tửu Tiên giết người diệt khẩu, lại không nghĩ rằng bọn người Phát Tài cóc mười năm nay ngày đêm khổ luyện võ công, đã không còn giống như ngày xưa vô dụng, cũng còn một người có thể chạy thoát, giả trang thành Tiểu Tửu Tiên trở lại bên cạnh người Từ Ngang chờ thời cơ báo thù?”

“Là kẻ Phát Tài cóc chạy thoát được kia nói với đệ?” Tiêu Mạch cười lắc lắc đầu, “Phát Tài cóc ở trên giang hồ tự chuốc lấy tai tiếng ti tiện bị ỏi vô sỉ hạ lưu, bọn họ lời nói có thể tin sao?”

Trong lòng ta thờ dài, đúng vậy, lời nói của Phát Tài cóc ai cũng đều sẽ không tin, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta nghĩ có giữ Tề lão Tam lại cũng cùng không được tích sự gì. Cho nên giờ phút này Tiêu Nặc đối với hắn càng không thể có được bất kỳ chứng cứ nào.

Giọt nước không rỉ, Tiêu Mạch này làm việc cẩn thận giấu kín kỹ càng, thật đúng là giọt nước không rỉ!

Tiêu Nặc lại nói: “Huynh biết Phong tỷ tỷ nhất định sẽ tiếp tục truy xét chuyện Hắc Hồ, liền lệnh cho hắn bố trí bày mưu dẫn bọn đệ mắc câu, muốn cho chúng ta theo manh mối ‘Đại ca’ sai lầm kia tiếp tục truy tìm. Bất quá bọn đệ không mắc mưu, ngược lại giả trang phủ thương Giang Nam lấy linh đan để dụ Thắt ca lộ diện, huynh rõ ràng tương kế tựu kế, cho Từ Ngang cùng nhóm bọn đệ chu toàn. Huynh nghĩ cùng lúc sẽ được phối phương linh đan, mặt khác lại có thể trừ đi Phong tỷ tỷ, ai ngờ cơ quan không vậy được Phong tỷ tỷ, lại nhốt nhầm đệ. Thắt ca ở trong địa lao bị đệ đánh tan chân thân, mà hắc y hộ vệ bên cạnh người hắn lại là giả mạo, huynh biết rõ cuộc không thể giấu giếm nữa, liền tiên hạ thủ vi cường giết Từ Ngang!”

Tiêu Mạch lẳng lặng nhìn Tiêu Nặc, nhìn một hồi lâu, ý cười trên khóe môi lại hiện lên: “Hóa ra bọn đệ âm thầm vì nhị đệ làm nhiều chuyện như vậy, Nhị đệ mà biết nhất định sẽ rất cảm kích. Ai da, còn có cơ quan với địa lao nữa à, xem ra dã tâm của Từ Ngang so với tưởng tượng của huynh lớn hơn nhiều, người như thế quả nhiên không thể giữ lại được, ta đem hắn xử quyết, coi như đòi lại công đạo cho bọn đệ, vì Trần Trầm Dậm trừ bỏ một mối hại a.”

Hắn cười càng rạng rỡ, biểu tình Tiêu Nặc càng đau đớn kịch liệt, khàn khàn thanh âm nói: “Đại ca! Vì sao làm như vậy? Huynh hãy nói cho đệ vì sao muốn làm như vậy đi!”

“Người hỏi ta? Ta ngược lại muốn hỏi người!” Ánh mắt Tiêu Mạch trở nên bén nhọn, “Người dựa vào cái gì nhận định hết thảy chuyện này đều do ta chủ mưu? Cũng là tại ta bình thường chiều chuộng người quá, khiến cho trong mắt người không còn huynh trưởng, vô pháp vô thiên. Nếu chỉ nói suông như vậy, ta cũng có thể nói Phong tỷ tỷ của người làm ra hết thảy, người có tin hay không?”

Ta ngạc nhiên, nhất thời mở to hai mắt.

Lại nghe Tiêu Mạch nói tiếp: “Phong Thần Hi lại lịch ra sao, chúng ta mọi người đều rõ ràng, năm đó sư phụ của nàng ám hại mẹ không thành, sắp thành lại bại, vì thế ba mươi năm sau phái đồ đệ đến báo thù. Có thể đem lời khuân cùng hân phục tán hại người gì đó sử dụng nhuần nhuyễn thành thực, chỉ sợ chúng ta ai cũng kém năng, huống chi việc này sớm không phát sinh thì không phát sinh, cố tình lại là sau khi nàng đến Thành Trầm Dậm liên tiếp xảy ra chuyện, nói đến hiềm nghi, còn có ai so với nàng lớn hơn nữa?!”

“Người!” Ta thế nào cũng không nghĩ tới, Tiêu Mạch có chối bỏ hết mọi sự đã đành, thế mà lại còn bị cắn ngược lại một cái, đem tất thảy mũi dùi chỉ cả lên người ta, từ nhỏ đến lớn ta chưa từng chịu qua vũ nhục như vậy!

“Tỷ tỷ luôn luôn theo đệ cùng một chỗ, đại ca nói như vậy, có phải ngay cả đệ cũng muốn hoài nghi luôn thể?”

Tiêu Mạch nhếch lông mi cười lạnh nói: “Cũng không hẳn là không thể. Tam đệ giả ngây giả dại mười bảy năm, đã lừa gạt tai mắt mọi người, chỉ tính riêng bản lĩnh này, cũng đủ để làm toàn bộ đào hát trong thiên hạ xấu hổ.”

Lần này đến phiên Tiêu Nặc trùng trùng chấn động, đúng là không còn gì phải nhiều lời nữa, nhìn Tiêu Mạch nói: “Hóa ra là như vậy... Hóa ra huynh lại là người như thế... Đệ luôn nghĩ phải nghe chính miệng huynh giải thích, là vì đệ vẫn còn ôm một tia hi vọng, hi vọng huynh là vì có nỗi khổ, bất đắc dĩ mới làm ra chuyện tình như vậy. Từ nhỏ đến lớn, luận võ công tự nhiên nhị ca đứng đầu, nhưng luận làm người, mọi người đều nhất trí cho rằng đại ca tốt nhất, cả đệ cũng là cùng huynh thân thiết hơn một chút. Đệ trời sanh tính ham chơi, chịu không nổi nửa điểm trói buộc, vì để được tự do, cho nên cũng không tranh giành chút gì với hai vị ca ca, từ nhỏ đến lớn, đối với việc gì cũng đều là được chẳng hay chớ, có thể nhường thì nhường. Người một nhà quan trọng nhất chính là thông suốt phóng khoáng. Đệ vốn tưởng rằng đại ca cũng là quân tử thanh đạm, lại không ngờ, hóa ra huynh luôn luôn ghen ghét nhị ca, ghen ghét cha mẹ thích nhất nhị ca, ghen ghét dân chúng trong thành tôn sùng nhị ca nhất... Chẳng có nỗi khổ nào, cũng chẳng hề bất đắc dĩ, mà là huynh từ nhỏ chính là như thế, huynh vô lương tâm, dã tâm bành trướng, cho nên phải trừ bỏ đối thủ cho thống khoái! Huynh là cái người như vậy, mà đệ lại đối với huynh còn mang có ảo tưởng, thực buồn cười, thật sự là buồn cười a! Ha ha ha...”

Hắn càng cười càng lớn tiếng, giống như phát cuồng, cho thấy đã thương tâm đến cực điểm. Ta nghĩ thầm tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, chúng ta căn bản chỉ chứng không được Tiêu Mạch, tiếp tục cãi nhau cũng sẽ không ra kết quả gì, phí công hao tổn tinh thần thôi. Chỉ cần biết rằng hung

thủ là hấn, cuối cùng sẽ đến một ngày có thể tìm được chứng cứ định tội hấn. Tức thì kéo tay áo Tiêu Nặc nói: “Nhiều lời vô ích, chúng ta đi thôi.”

“Cũng nên trở về nghỉ ngơi tốt một chút.” Tiêu Mạch tiếp lời nói, “Giả ngu thời gian lâu vậy, không chừng đã nhập vai diễn quá sâu, đến lúc trở lại thì choáng váng, hồ ngôn loạn ngữ cả nửa ngày như thế.”

Ta trừng mắt liếc hấn một cái, mạnh mẽ kéo Tiêu Nặc rời đi, hấn toàn thân cứng ngắc, hai mắt trống rỗng, bộ dáng này thực khiến ta trông mà phát sợ.

Đi tới bên hồ, Tiêu Nặc bỗng nhiên ôm đầu ngồi xổm xuống, lại không chịu đi tiếp. Trên hồ gió thổi lại, buổi chiều náo loạn này cũng gần kết thúc, hoàng hôn mặt trời lặn, chân trời một lớp mây dày, tầng tầng lớp lớp, giống như mang tâm sự bức bối, khiến người hít thở không thông.

Ta khẽ mím môi, lại khẽ mím môi, quyết định làm chút gì đó để đánh vỡ không khí nặng nề này, tay phải giơ một cái lọ ra, đem đến trước mặt Tiêu Nặc.

Tiêu Nặc liếc mắt nhìn ta một cái: “Giờ đây?”

“Đây là Khai Tâm.” Ta dùng thanh âm thật thành khẩn nói cho hấn.

Mây của hấn vẫn như cũ không nhúng, xem ra, hấn đối với độc được trên tay ta cũng không có chút hứng thú.

Vì thế ta lại nói: “Ta nghĩ là có lẽ nên cho đại ca nguoi dùng. Hấn làm nhiều chuyện xấu như thế, lại có thể nguyên vẹn thoát ra, trong lòng nói vậy rất đắc ý, lúc này chúng ta cũng nên cho hấn chân chính ‘khai tâm’ (vui vẻ) một hồi đi.” Ta đương nhiên không phải thật sự muốn độc sát Tiêu Mạch, ta chỉ là hi vọng Tiêu Nặc có thể cười một cái, đừng nản lòng nữa như vậy.

Tiêu Nặc rốt cục có phản ứng, đầu tiên là hiện rõ vẻ kinh ngạc, dờ khóc dờ cười nói: “Tỷ tỷ, ta thực tình không biết tỷ cũng có khiếu hài hước.”

“Cười được là tốt rồi.” Ta nhẹ nhàng nói. Hấn trước kia suốt ngày trên mặt đều đeo vẻ tươi cười ngu ngốc vừa ngây thơ vừa đơn thuần, ta tuy thấy có chút phiền, nhưng giờ phút này hấn không cười, ta mới ý thức được kỳ thực nụ cười này có bao nhiêu đáng quý, chẳng ngờ bất tri bất giác đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống. Cũng không hiểu, cả trái tim lại thót lên, vừa hoảng, vừa loạn.

Tiêu Nặc thấp giọng hỏi: “Tỷ tỷ, vì sao lại như vậy? Hết thấy, vì sao lại biến thành cái dạng này?”

“Nhân tâm không tỏ, thế sự khó dò.” Lúc nói những lời này ta nhớ tới sư phụ, năm đó người có phải cũng như vậy chăng, vì nhất thời bị tư dục che mờ lý trí, do đó mất đi cơ hội duy nhất có thể cho người hạnh phúc?

Bi kịch, vẫn luôn tái diễn, hiện tại, đến phiên Tiêu Mạch.

Ánh chiều tà chìm dần, màn đêm chậm rãi buông xuống, xa xa đỉnh đài lâu các sáng ánh đèn nhấp nháy, đêm nay vẫn như trước yên tĩnh như thế, chỉ là rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, không thể trở về như cũ được nữa.

Ta ngồi xuống ôm gối bên cạnh Tiêu Nặc, nhìn trên mặt hồ lấp lánh những ngọn đèn, nói: “Chúng ta tiếp theo nên làm sao bây giờ?”

“Có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể chờ ta cha trở về, để cha xử lý thôi.” Tiêu Nặc cười khổ nói, “Ta quả nhiên thật vô dụng. Cái người từng nói lời thề son sắt muốn truy bắt hung phạm trả lại nhị ca trong sạch để người một nhà đoàn tụ kia thật sự là ta sao? Ta thật sự nói qua nói vậy sao?”

“Đừng để tâm vào chuyện vụn vặt, chúng ta đều đã hết sức. Có điều thế sự cho tới bây giờ luôn không thể vẹn toàn, trước kia không có, hiện tại không có, về sau cũng sẽ không có.”

Tiêu Nặc cũng nhìn mặt hồ, không buồn nói tiếp.

Đêm hôm đó, ta cùng Tiêu Nặc cứ như vậy yên lặng ở bên hồ ngồi đến bình minh. Đêm hôm đó, trời đất tựa hồ chỉ còn lại hai người chúng ta, cùng là bị cảm giác bi ai, thất bại, vô lực quấy nhiễu vương bận, không thể nào đột phá màn đen hắc ám trùng trùng kia, nhìn không ra một đường quang minh... Đêm hôm đó, tâm của ta cùng hấn, chưa bao giờ có một loại gần gũi thân mật đến thế, đêm hôm đó, cứ như vậy trong ánh mắt quanh quẩn lẫn nhau vượt qua.

Trời, tựa hồ đột nhiên bùng sáng.

Mặt trời mọc ở Đông Sơn, sáng rực vạn trượng, sáng rực này, tình thuần bùng tình không có chút tạp chất, mãnh liệt phảng phất có thể làm tan rã hết thảy tội ác của thế gian này. Nhưng mà, thật sự có thể sao? Thế nhân đều nói “Thiên lý tuần hoàn, nhân quả báo ứng”, thế mà tại sao chuyện trước mắt lại không phải như vậy?

Ta rụt rè ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thăm thẳm, cảm thấy ngàn vạn suy nghĩ, cho đến lúc đột nhiên bên hồ truyền đến liên tiếp tiếng bước chân dồn dập hoảng loạn.

Ta cùng Tiêu Nặc liếc nhau, đồng thời đứng dậy nhìn lại. Vừa mới thấy, cũng hoảng sợ hết hồn!

Chỉ thấy một hồng y nữ tử dường như phát điên chạy về hướng này, trong lòng còn ôm ai đó, tóc tai nàng bù xù, trên người đầy vết máu, toàn thân tím đỏ dưới ánh mặt trời buổi sớm, nhìn qua nhìn lại giống như la sát đến từ địa ngục khủng khiếp dị thường.

Ta còn chưa nhúc nhích, Tiêu Nặc đã phi thân tiến đến một phen bắt lấy cánh tay của nàng nói: “Là nguoi!”

Tóc dài vén lên, lộ ra một gương mặt xinh đẹp điểm lệ tuyệt trần, lại không phải ai khác, chính là Hồng Tụ từng giả trang Thất ca kia.

“Người làm sao vậy?” Tiêu Nặc nhìn về phía người nàng ôm trong lòng, lại cả kinh, “Đại ca!”

Ta vội vàng phóng người tới, trông thấy Tiêu Mạch nằm ngang trong lòng Hồng Tụ, trên khuôn mặt còn lưu lại một vẻ khiếp đảm mà không lời nào có thể hình dung được, ngực cắm một cây kim châm, làn da toàn thân xanh mét, cũng đã ngừng thở.

Đây, đây, đây là cái chuyện gì?!

Hồng Tụ mê mang nhìn Tiêu Nặc, lại nhìn sang ta, trong miệng lầm bầm nói: “Chàng muốn giết ta, ta cũng muốn giết chàng... Chàng còn nói cái gì chỉ duy đối với ta tình thâm, đem ta cho Từ Ngang chỉ là vạn bất đắc dĩ, trong miệng chàng nói có thể có câu nào là thật đây?”

“Người nói cái gì? Là người đã giết đại ca?” Tiêu Nặc cầm lấy bờ vai của nàng lắc lắc một trận. Nhưng Hồng Tụ vẫn có tai như điếc, tiếp tục nói: “Chàng lừa ta, chàng lừa ta... Chàng nói chờ ngày thành đại sự sẽ tiếp nhận ta trở về bên cạnh chàng, đến lúc đó chàng liền quang minh chính đại lấy ta làm vợ, thế mà Từ Ngang vừa chết, chàng liền muốn giết ta, chàng muốn giết ta, vì sao? Ta yêu chàng như vậy, vì chàng làm nhiều chuyện như vậy, tại sao chàng còn muốn giết ta...”

Sự việc này phát sinh vô cùng đột ngột, đầu óc của ta mơ hồ, tim đập mạnh và loạn nhịp, chưa kịp phản ứng gì, lại thấy Hồng Tụ kia dứt ra khỏi tay Tiêu Nặc, tiếp tục đi qua, vừa đi vừa nói: “Mạch lang, chàng phụ ta, còn ta không thể tha thứ cho chàng. Ta không tha thứ cho chàng, cho nên ta và chàng sẽ cùng nhau đi, cùng nhau đi...” Nói xong buông mình người nhảy xuống, tùm một phát bọt nước tung tóe cả lên.

Ta vội vã chạy tới bên hồ, chỉ thấy trên mặt hồ tầng tầng gợn sóng, kéo dài mãi không dứt. Thân ảnh của người bên cạnh chợt lóe, Tiêu Nặc đã nhảy xuống hồ cứu người, nhưng khi hân ôm Hồng Tụ trở lại lên bờ, cũng hướng ta lắc lắc đầu thật là ai.

Ta lấy ngón tay bắt mạch của nàng, một lát sau, ngẩng đầu nói: “Nàng đã chết. Trước khi nhảy xuống hồ đã bị thương nặng, tâm mạch đều đã đứt cả.”

Lời này vừa nói ra, đột nhiên khiến ta nhớ tới lời Hồng Tụ thì thào trước khi chết: “Chàng muốn giết ta, ta cũng muốn giết chàng”, hóa ra là như vậy.

Tiêu Nặc cũng ngộ ra, ở một bên nhẹ nhàng nói: “Lại là đại ca của ta hạ độc thủ. Đại ca sao quá độc ác...”

Ta nâng mắt nhìn sang hân, ánh nắng rơi lên gương mặt đầy nước, không thể phân rõ đâu là nước hồ, đâu là nước mắt. Ta cúi đầu thờ dài, không sai, Tiêu Mạch, hân thật quá độc ác! Nói vậy Hồng Tụ vốn là tình nhân của hân, hân lại đem nàng đưa cho Cố Từ Ngang, một mặt để dụ hoặc Cố Từ Ngang, mặt khác là phải Hồng Tụ đi giám thị hân, phòng ngừa hân có hai lòng. Tiêu Mạch hứa hẹn Hồng Tụ sau khi thành đại sự sẽ cưới nàng, nhưng Cố Từ Ngang vừa chết, Hồng Tụ cũng không còn giá trị lợi dụng, hơn nữa càng có khả năng tiết lộ bí mật của hân, vì thế liền xuống tay giết nàng, không ngờ Hồng Tụ sớm có chuẩn bị, thủ sẵn độc trăm trả đủ lại cho hân... Vốn là tình chàng ý thiếp, một đôi tình lữ nồng nàn, nhưng lại phản bội lẫn nhau, còn Tiêu Mạch kia vốn dĩ tự tin là ai cũng không làm gì được hân, thế nhưng cứ như vậy chết ở trong tay người tình gần gũi nhất của chính mình... Kết cục như thế, ai có thể tưởng tượng ra được? [tác giả chứ còn ai =)]

Nghĩ lại về khiếp đảm lưu lại trên gương mặt Tiêu Mạch kia, ta không khỏi tự hỏi rốt cuộc là thứ gì đã khiến hân sợ đến vậy? Là tử vong của bản thân, hay là trong khoảnh khắc sắp sửa xuống suối vàng kia rốt cuộc hiểu ra “Thiên đạo tuần hoàn, ác giả ác báo” là thật sự tồn tại?

Trong cõi u minh, phải chăng đúng là có lực lượng thần bí nào đó tồn tại, tuyệt không một ai đáng chịu trừng phạt có thể tránh được nó chế tài? Nếu quả có, vì sao không nhìn thấy cũng không chạm tới được nó? Còn nếu không, thì phải giải thích kết cục của Tiêu Mạch như thế nào đây?

Ta lại lần nữa quay đầu nhìn lên bầu trời cao vời vợi, trong nháy mắt này, trời đất phẳng phất thật có một loại lực lượng như vậy, khiến ta lòng tràn đầy kính sợ, cơ hồ nhìn không được muốn quý bái giống như đối với thần linh...

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lấy gì định thắng thua

Bất luận là ai lúc còn sống đã làm bao nhiêu chuyện xấu, bất luận hân có tim mà vẫn vô tình ra sao, một khi hân đã chết, hết thảy đều sẽ theo gió mà cuốn, tựa như pháo, “Phanh” một tiếng, tiêu biến sạch sẽ.

Mặc kệ chúng ta có thừa nhận hay không, cái chết, thật chính là thứ duy nhất vĩnh hằng trên đời, một khi buông xuống, đều vô phương sửa chữa.

Đây, cũng chính là nguyên do thế nhân thường nói chết là hết.

Tiêu Mạch đã chết, dấu cho hân sinh tiền tác oai tác quái mang lại cho người khác thống khổ nhiều cỡ nào, dấu cho kẻ này chết người thân có tha thứ hân suốt cả đời hay không, cũng đã cùng hân không quan hệ... Nhân sinh hết thảy, đều đã không còn quan hệ gì với hân, bao gồm người nhà tưởng niệm đến hân.

Đúng vậy, tưởng niệm——tuy rằng hán vạn ác bất dung, chết không luyến tiếc, nhưng dù sao hán cũng là con trai thân sinh của phu thê Tiêu Tả, là thân đại ca của Tiêu Tiệm cùng Tiêu Nặc. Là người nhà, bọn họ có thể hận hán làm việc quá mức âm hiểm, có thể trách hán bị đồ kỵ cùng dã tâm lấn áp lý trí, thậm chí có thể đem tên của hán loại ra khỏi gia phổ tổ tông, nhưng bọn họ lại không thể không tưởng nhớ hán.

Đây chính là tình thân. Trong thiên hạ, chỉ có máu mủ ruột thịt của mình mới có thể yêu mình như vậy, bất kể mình là loại người gì.

Nếu Tiêu Mạch biết mẫu thân của hán lúc biết được trường tử là một kẻ không chuyện ác nào không làm, đồng thời phải thừa nhận cái chết của hán mà đau đớn quá độ; nếu hán biết người phụ thân luôn bị hán cho rằng nặng bên này nhẹ bên kia, trong mắt chỉ có nhị đệ của hán, nội trong một đêm hán ra đi trở nên tóc mái hoa râm; nếu hán biết nhị đệ Tiêu Tiệm từ nhỏ đã bị hán coi là cái đinh trong mắt, sau khi biết được toàn bộ chân tướng mà trước cái chết của hán vẫn thốt lên một tiếng “Đại ca”... Nếu hán biết như thế, hán còn có thể làm ra chuyện này được sao?

Hán sẽ không, tuyệt đối không!

Cho nên, mỗi khi ta cảm thấy bản thân bị tâm ma trong lòng khống chế, muốn đi làm chuyện gây tổn thương đến người khác, trước hết hãy nghĩ đến người nhà yêu thương ta, ngăn lại nếu thực sự làm như vậy có thể xúc phạm tới bọn họ hay không, như vậy, có lẽ thiện tâm trong ta sẽ chiến thắng được ác tính, trên đời cũng sẽ bớt đi một chuyện bi thảm phát sinh.

Kỳ thực có rất nhiều chuyện, đều chỉ tại một ý niệm của con người...

Giữa trung tuần Tháng mười, sau khi qua hết bảy bảy bốn mươi chín ngày làm ma chay, Tiêu Mạch được chôn cất theo phong tục địa phương vô cùng đơn giản của Thành Trầm Dạm. Hán lúc sinh tiền đã tâm bụng bụng, vì đề thuận lợi kế thừa chức vị thành chủ không tiếc giết hại đệ đệ ruột của chính mình, cũng từng một lần toại nguyện ngôi trên ghế đại thành chủ, có thể nói phong quang một thời, thế mà lúc hạ táng chỉ còn mấy người ít ỏi bên cạnh: phu thê Tiêu Tả và Tiêu Nặc, Phong Thần Hi và Tài Bá, cùng với người bị rơi vào tất cả bất nghĩa, cùng Ngọc gia đại tiểu thư bỏ trốn, Tiêu Tiệm.

Mấy ngày trước, đám người được Tiêu Mạch phái đi tìm nơi hán ẩn mình chạy thiếu điều muốn gãy lìa chân, lại không một người có thể nghĩ đến, hán vậy mà đã mang theo Ngọc Mễ đang hoài thai giấu tại nơi phu thê Tiêu Tả tỉnh đường Thiên Thủy Nhất Tuyến các.

Người Tiêu gia quả nhiên không có lấy một ai ngu ngốc——sự thật lần nữa đã xác minh lời này.

Nhưng mà về điểm này, Phong Thần Hi còn có bổ sung. “Chẳng những không có ai ngu ngốc, mà còn có một thiên tài mới ba, bốn tuổi đã biết giả ngu cầu lấy tự do...” Nàng mỉm cười nhìn về phía Tiêu Tả, vừa cười vừa nói, “Chỉ bằng điểm này, trên dưới trăm người của quý phủ, chỉ sợ cũng không ai có thể sánh bằng trí thông minh của người này.”

“Vậy à?” Tiêu Tả thân nhiên nói, “Vậy không biết thiên tài mà cô nương nói này kết quả là ai?”

Phong Thần Hi lại cười, ánh mắt nhẹ nhàng lưu chuyển.

Giờ phút này bọn họ đã ở đại sảnh Tiêu phủ. Đại sảnh tuy lớn, lại chỉ có ba người, trừ bỏ nàng cùng Tiêu Tả, chỉ có lại Tiêu Nặc.

Mà ánh mắt Phong Thần Hi, thẳng hướng trên mặt Tiêu Nặc.

“Khụ!” Tiêu Nặc giả ho khụ một tiếng nói, “Mẹ thương tâm quá độ, để con vào trong an ủi khuyên giải.”

“Nặc nhi.” Tiêu Tả nhẹ giọng gọi hán lại.

Tiêu Nặc đành phải dừng chân, nặng nề lết thết trở lui, trên mặt cười khổ không thôi.

Việc Tiêu Tả gọi hán lại vốn nằm trong dự kiến của hán, có điều dùng ngữ điệu mềm nhẹ như vậy, thật sự có điểm làm cho người ta ăn không tiêu. Hán tình nguyện để phụ thân nổi trận lôi đình đem bản thân mắng to một chút, thế thì tối thiểu hán sẽ không phải chết khó coi, mà hiện tại... hiện tại... Tiêu Nặc khề cán môi, hướng Phong Thần Hi phóng một ánh mắt như muốn nói “Tỷ hại chết ta rồi”.

Phong Thần Hi nhún vai, tỏ vẻ bản thân lực bất tòng tâm. Ha! Cái này kêu là tự làm bậy không thể sống, hán đùa giỡn người nhà lâu như vậy, cũng nên để người ta đòi lại chút công đạo đi chứ? Lại nói, việc này quan hệ đến đánh cuộc giữa nàng và Tiêu Tả, càng liên can đến kế hoạch của sư phụ, bất luận như thế nào cũng phải thắng.

Tiêu Nặc, tha thứ cho ta, người ráng mà tự cầu nhiều phúc chút đi!

Đầu bên kia, Tiêu Tả vừa chậm rì rì nói “Nặc nhi, con được lắm, con thật đúng là được lắm”, vừa nhàn nhàn chờ Tiêu Nặc tới gần.

Ông thân là võ lâm đệ nhất nhân, tà khí và vẻ bồn chồn ban đầu nhiều năm trước đã hóa thành uy nghiêm và trầm ổn, thế mà tại lúc này, ông tựa hồ lại trở thành gã thiếu niên ba mươi năm trước lười biếng mà lại mang theo chút tà khí, giáo hoạt khó có thể nắm bắt kia.

Tiêu Nặc vừa thấy dáng bộ này của ông, cảm thấy không ổn, da gà nổi cả lên, run giọng nói: “Cha... cha à, cha muốn gì thế? Con là con của cha đấy nhé! Con chẳng qua là nhất thời giả ngu vui đùa một chút mà thôi...”

“Nhất thời?” Tiêu Tả nhướng cao mày.

Tiêu Nặc gục đầu xuống: “Mười mấy năm..”

“Rốt cục cũng thừa nhận?” Tiêu Tả cười như không cười nhìn hắn, sau một lúc lâu mới nói: “Mấy ngày nay, cha đã nghĩ tới một biện pháp thật có ý nghĩa, vốn là dùng để trừng trị đại ca con, hiện nay tiện thể áp dụng lên con cũng được... Chờ cha kết thúc ván cược với Phong cô nương, sẽ tính sổ với con.”

“Cha...” Tiêu Nặc sợ hãi mắt hờn hờn, dùng để trừng trị đại ca, thế thì còn có thể là biện pháp tốt lành gì chứ? Không nên không nên, việc này đại đại không ổn, mau mau tìm cách ứng phó mới được!

Tiêu Tả lại có vẻ giống như không nghe thấy hắn kêu, chuyển hướng sang Phong Thần Hi nói: “Phong cô nương, chúng ta đánh cược, cô đã thắng rồi.”

Phong Thần Hi nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng: “Đánh cược đương nhiên là ta thắng, có điều Tiêu thành chủ cũng không thua.”

Tiêu Tả cười nhẹ: “Chỉ giáo cho?”

“Thứ Thần Hi nói thắng, Tiêu thành chủ lúc còn thiếu niên đã am hiểu tâm kế, đến hiện tại, luận về thông minh tháo vát, đa mưu túc trí, thế gian chỉ sợ không ai có thể sánh bằng...”

“Đúng đúng!” Tiêu Nặc nhin không được tiếp lời, bị Tiêu Tả trừng mắt, vội sửa lời nói, “Cha ta là anh minh thần võ nhất!”

Phong Thần Hi cười cười, nói tiếp: “Cho nên, nếu bảo Tiêu thành chủ không biết con của mình mười mấy năm qua vẫn luôn giả ngu, việc này Thần Hi muôn vàn khó khăn tin tưởng. Chẳng qua...”

Tiêu Tả đạo: “Chẳng qua cái gì?”

“Chẳng qua muốn chính hắn hiện nguyên hình, lại cần phải phí một phen tâm tư.”

Tiêu Tả tỏ vẻ đồng ý: “Người có thể giả ngốc thành công, thông thường đều rất thông minh. Muốn bức người như vậy hiện hình, đương nhiên không phải chuyện đơn giản.”

“Đấy cũng phải xem là đối với người nào.” Phong Thần Hi thản nhiên nói, “Đối người như Tiêu thành chủ mà nói, tự nhiên không thể coi là việc khó khăn gì. Bất quá, người thông minh thực sự sẽ không nguyện tự thân tự lực, bởi vì... bọn họ thích nhờ tay người khác.”

Tiêu Tả cười nói: “Có thể để cho người khác lao tâm, bản thân tiết kiệm được sức lực, tất nhiên là tốt.”

Phong Thần Hi nghiêm mặt nói: “Cho nên, đánh cược này ở ngoài mặt là ta thắng, kỳ thực người thắng chân chính vẫn là Tiêu thành chủ.”

Tiêu Tả thản nhiên nói: “Thắng thua thắng thua, bất luận kẻ nào cũng đều có thua có thắng, quan trọng là lấy gì để phân định nó, Phong cô nương cần gì phải quá cố chấp?”

Tiêu Nặc vẻ mặt đau khổ nói: “Cả hai đều thắng, chỉ có mình mình là thua. Cha thật giáo hoạt, cố ý cùng phong ty tỷ lập ván bài, ép con lộ mặt... Ai, thôi! Có thể quen được với tỷ tỷ, cũng coi như có thu hoạch.”

Phong Thần Hi xì một tiếng, nói: “Đồ ngốc! Nơi này duy nhất thua hoàn toàn triệt để chính là ngươi, còn nói bản thân có thu hoạch!” Khi nói chuyện, mặt đã hồng đến tận mang tai.

Tiêu Tả nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Tiêu Nặc, ý vị thâm trường cười, nói: “Theo ta thấy, Nặc nhi cũng là không thua, e thật đúng là có được thu hoạch.”

Phong Thần Hi xấu hổ, cắn răng sau một lúc lâu, đột nhiên cười rộ lên, nói: “Bất luận như thế nào, theo ước định của ta và thành chủ mà nói, vẫn là ta thắng, Tiêu thành chủ thua sẽ không nuốt lời chứ?”

Tiêu Tả thản nhiên nói: “Nghĩ đến phải thua thế này đúng là không dễ dàng gì chấp nhận. Chỉ là Tiêu mỗ đời này cái gì cũng từng trải qua, nhưng chưa từng bao giờ thua cược. Phong cô nương có gì yêu cầu, cứ việc nói thẳng.”

Phong Thần Hi chờ đợi lâu như vậy, rốt cục đợi đến giờ khắc này, rốt cục đợi được những lời này của Tiêu Tả, trong lòng không khỏi dấy lên một trận mừng như điên, thở sâu, chậm rãi nói: “Tốt lắm, xin mời Tiêu thành chủ theo ta đi Âm Sơn gặp sư phụ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Phù sinh nhất tiểu

Một bầu rượu thanh đậm, nửa ván cờ đang dở.

Người kia tọa dưới tán cây, tóc bạc như tuyết, tay cầm chén rượu, giống như bước ra từ trong tranh.

Ta hướng Tiêu Tả phía sau gật đầu nhẹ, nhanh chóng tiến lên nói: “Sur phụ!”

Nàng cũng không quay đầu lại, trực tiếp ngân nga nói: “Khách đến phá hỏng cảnh tịch tịch, ta muốn buồn phiền cũng không được nữa rồi. Cõi lòng hai bên đã tắt, ai có thể đoán được chuyện tiếp theo?”

“Tại nơi diên viên yên tĩnh, hái hoa nhặt rau, nhân nhả lấy thơ làm bạn, không hổ là bậc cư sĩ.” Tiêu Tả từ sau cũng tiến lên hòa cùng giọng nói, trong thanh âm ẩn chứa đa phần tư vị cảm khái, “Từ biệt ba mươi năm, không nghĩ tới còn có thể tái kiến.”

Sur phụ chuyển mắt, biểu tình nhân nhậ: “Cả đời không qua lại với nhau đúng là việc Phong Tiêm Tổ có thể làm, có điều sở dĩ ta ba mươi năm tránh mặt không gặp, cũng là có nguyên nhân khác.”

Tiêu Tả mỉm cười nói: “Nói vậy liên quan đến chuyện ta tới đây?”

Sur phụ chăm chú nhìn ông ta một lúc rất lâu, ánh mắt lẳng lặng, khiến lòng ta không tự chủ được lại rộn lên.

Từ hồi sau khi Tiêu Nặc nói cho ta biết đoạn chuyện xưa ba mươi năm về trước kia, ta liền thường xuyên nghĩ đến chuyện sur phụ lần này phải ta xuống núi đưa Tiêu Tả đến, rốt cuộc là có dụng ý gì. Sur phụ năm đó tuy rằng bại dưới tay ông, nhưng người không phải là loại có thù tất báo, không đến mức ghi hận đến tận bây giờ. Mà nếu như nói không phải ghi hận, vì sao lại phải đem sự tình làm mờ mịt như thế, hao tổn tâm cơ đối lấy một lần cơ hội gặp mặt này?

Trái ngược về lo âu của ta, Tiêu Tả cả một chút cũng không lo lắng, sur phụ nhìn ông, ông liền thoải mái để người nhìn, trấn định tự nhiên.

Thật lâu sau, sur phụ rốt cuộc thu hồi tầm mắt, than nhẹ một tiếng nói: “Tiêu quân một chút cũng không thay đổi a...” Thanh âm của người bỗng nhiên căng thẳng, lúc đứng dậy, biểu tình đã biến thành lạnh lùng.

Trong lòng ta thót lên một cái.

“Ta cứ luôn suy nghĩ, năm đó ta bại bởi người, kết quả là trí tuệ không bằng, thời cơ không đúng, hay là gì khác. Trăn trở nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng nghĩ ra đáp án.”

Tiêu Tả rất phối hợp cho một câu “À”.

“Là vì người bách độc bất xâm.”

Tiêu Tả cười, từ chối cho ý kiến.

Sur phụ nói tiếp: “Nhưng ta thật hoài nghi, trên đời này có thực là không có độc dược nào hữu hiệu đối với người hay không.”

“Sau đó?”

Sur phụ lấy chén rượu ra đặt cạnh bàn cờ, tay phải cầm bầu rượu rót đầy tràn ba chén, trầm giọng nói: “Ba mươi năm trước chén rượu độc kia đối với người không có hiệu quả, không biết liệu ba mươi năm sau người còn có thể có vận khí tốt như vậy hay không?”

Tiêu Tả rốt cuộc có chút kinh ngạc, ta nhin không được nói lên thành tiếng: “Sur phụ, chẳng lẽ trong rượu này có...”

Sur phụ nhìn ông ta nói: “Không sai, ở một trong những lý này, có bỏ một loại tân độc mà ta dùng sở học suốt cả đời mới nghiên cứu chế tạo ra. Người nếu vận khí tốt, uống không trúng thì thôi, nhưng nếu bất hạnh uống phải, xin mời Tiêu quân tôn ta là đệ nhất độc gia đi.”

Ta nhất thời khản trương, vạn lần không nghĩ tới sur phụ muốn Tiêu Tả đến lại là vì chuyện này! Liền nói ngay: “Sur phụ, đừng nên thế!”

Sur phụ lạnh lùng nói: “Thần Hi, con đi ra ngoài.”

“Sur phụ!”

“Đi ra ngoài.” Sur phụ tăng thêm thanh âm. Ta cắn môi, lại liếc mắt nhìn Tiêu Tả một cái, đành phải cúi đầu bất đắc dĩ lui ra. Một khắc vượt qua cổng vòm kia, nhin không được ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Tả cùng sur phụ hai người đứng mặt đối mặt, ánh mặt trời từ phía sau bọn họ chiếu lại đây, kim quang chói mắt, làm đau mắt ta, ta bước nhanh đến cửa, tựa vào trên vách tường, trong ngực buồn bực tựa hồ không thể hít thở.

Tiêu Tả... có chọn trúng một lý kia không? Ông ta, có thể ngăn được tân độc của sur phụ không?

Xong rồi, xong rồi... Lần này xong rồi... Nếu Tiêu Tả thật sự chết bởi độc rượu sur phụ hạ, Tiêu Nặc sẽ có biểu tình gì đây? Hẳn khẳng định sẽ thật thương tâm, thật phẫn nộ, hẳn có thể ngay đến ta cũng tràn đầy oán hận luôn hay không?

Sur phụ, sur phụ, vì sao đã nhiều năm như vậy, nhiều nhiều nhiều năm đến thế, người vẫn không bỏ xuống được đoạn dĩ vãng kia a...

Trong lúc nhất thời trời đất quay cuồng, hận bản thân không thể cứ như vậy theo gió bay đi, khỏi phải đứng ở đây chịu đủ dày vò.

Ngay tại lúc ta tuyệt vọng bị thống đau thương giầy giụa, trong lòng hỗn loạn một mảnh, cồng vòm đột nhiên mở ra từ bên trong, một bàn tay vỗ vỗ vai ta.

Xoay phắt người lại, thấy đôi mắt tràn ngập ý cười chân thành: “Chúng ta đi thôi.”

Tiêu Tả... Ông ta còn sống!!

Ta sắp nhảy lên, vừa vui mừng lại là tò mò: “Ông không uống trúng rượu độc à? Hay là ông tuy uống phải nhưng vẫn bình yên vô sự?”

Tiêu Tả nghiêng đầu sang, thân bí cười nói: “Cô nương nói đi?”

Ta ngần ra một lúc, ông ta đã nhanh chóng đi xa, ta vội vã đuổi theo sau nói: “Nhất định là ông không uống phải chén rượu độc kia đúng hay không? Ta đối sư phụ rất có tín tưởng, người đã hao hết ba mươi năm thời gian, không thể nào lại một hồi phí công như trước...”

Nhưng mà, bất luận ta truy vấn ra sao, Tiêu Tả vẫn không chịu trả lời. Sau lại có một ngày, lúc ta và Tiêu Nặc cùng nhau ngắm cảnh tuyết rơi, ta nhận không được hỏi quan điểm của hần về vấn đề này.

“Ta cũng không phải đối với cha ngươi không có tín tưởng, mà ta thật sự rất khó tưởng tượng, ai đó có thể uống qua rượu độc sư phụ khổ tâm nghiên cứu chế tạo nhiều năm như vậy mà còn có thể bình yên vô sự, hưởng chí, sư phụ ta nói rõ chính là nhằm vào cha ngươi chuyên môn kháng độc. Cho nên, ta cho rằng có khả năng rất cao là cha ngươi không chọn trúng chén rượu độc kia. Ngươi thấy sao?”

Tiêu Nặc bốc lên một nắm tuyết, ép chặt thành quả cầu, tung đi thật xa, không chút để tâm đáp: “Việc đó có quan trọng không? Dù sao cha ta cũng bình yên trở về, sư phụ tỷ cũng đã chết tâm.”

“Nhưng là...” Ta còn định nói thêm, Tiêu Nặc đột nhiên ném một quả cầu tuyết bay về phía ta, phanh, ta không nghĩ tới hần đột nhiên ra tay như vậy, chưa kịp tránh thì đã bị trúng ngay cổ, nước tuyết tan lập tức chảy vào cổ áo, khiến cả người một cái rùng mình.

Tiêu Nặc hướng ta chớp chớp mắt: “Kết cục như thế đã là tốt lắm rồi, không cần phải tham thế! Có nhiều tâm tư như vậy không bằng nghĩ chuyện khác đi.”

“Chuyện khác? Chuyện khác nào cơ?”

“Tỷ như——” hần lui về phía sau, vừa lui vừa chậm rì rì nói, “Nhị ca ta muốn thành hôn.”

“Thế thì đã sao?” Ta đứng là không thể hiểu nổi.

“Nhị ca ta còn lập tức phải làm cha.”

“Thế thì đã sao?” Ta vẫn là không rõ, nhị ca hần kết hôn sinh con cùng ta có quan hệ gì?

“Có vợ hiền con thơ như vậy, thật sự làm cho người ta hâm mộ a...”

“Thế thì đã sao?” Ta đứng lại, hai tay khoanh ngực nhìn hần.

Tiêu Nặc thờ dài, lại lắc lắc đầu, cuối cùng hạt mắt chuyển động, đột ngột chỉ lên bầu trời nói: “Tỷ tỷ xem kia!”

Ta theo bản năng ngẩng đầu, bầu trời xanh sáng, cả con chim nhỏ cũng không có... Vừa nghĩ như vậy, trên mặt lại nóng lên, đã bị hần khinh bạc mặt.

Ta kinh ngạc quay đầu, đã thấy Tiêu Nặc cười lớn thoát ra rất xa, cất cao giọng nói: “Ta nói chuyện khác chính là chuyện này, tỷ tỷ còn tưởng là gì nữa?”

“Ngươi!” Ta vuốt nơi bị hần hôn qua trên mặt, vừa xấu hổ vừa khấn trương, tim đập rộn ràng, còn xen lẫn rất nhiều tư vị ngọt ngào ngây ngất, buồn vui khó phân. Cuối cùng mím môi nói, “Ngươi lại đây.”

Tiêu Nặc hướng ta nhướng nhướng chân mày, bộ dáng kia thật giống hồ ly cảnh giác mà đa nghi.

Vì thế ta cười trong trẻo nói: “Ngươi cứ đi như thế, ta làm sao nói cho ngươi nghe được?”

Hần lập tức dang hai tay ra chạy tới, cười hô: “Ta vốn biết tỷ tỷ là đáng yêu nhất nhất nhất——”

Từ nhất còn chưa dứt, ta đã đem cầu tuyết giấu ở sau người ném qua, vừa vắn đánh trúng cái miệng mở thật to của hần. Nhìn dòng tuyết chảy trên hàm của hần, ta cười gập cả thắt lưng đi.

Hừ, để xem người còn dám lừa gạt? Thật xứng đáng ném thử tư vị bị người khác đùa giỡn này!

Tiêu Nặc sừng sốt một chốc, lập tức hiểu được, hướng ta neho mắt lại, ta thầm kêu không ổn, xoay người bỏ chạy.

“Tỷ tỷ trở nên xấu xa như thế!”

“Kìa cũng là người chỉ dạy, cái này gọi là gần mực thì đen!”

“Ta đen à? Ta đen ở đâu kia? Đen cũng không sợ, dùng tuyết gột rửa thì được rồi, tỷ tỷ chó chạy...”

Lốp bốp, mấy quả tuyết cầu bay lại đây, còn không chạy? Không chạy là đũa ngốc.

Xa xa phía chân trời, mặt trời đỏ dâng lên, tuyết trắng man mác, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra hai tháng qua, giống như một giấc mộng.

Chuyện cũ trước kia đã hết, đổi thành cảnh vật mới đẹp tựa tranh họa. Cười ngắm hoa trên ruộng, muôn phen tức giận bay theo gió. Cuộc đời này, vui vẻ nhất chính là gặp được hân.

Giờ này khắc này, tình cảnh này, ta không còn xấu hổ mà thừa nhận: ông trời để ta đi một chuyến này, chính là để quên biết hân... Hân, Tiêu Nặc.

Về phần bên trong cổng vòm ngày ấy, kết quả đã phát sinh chuyện gì, chỉ e đương thời trừ bỏ sư phụ cùng Tiêu Tả, thì không còn ai biết nữa.

Người dệt mộng, người nhập mộng, trong mộng ngoại mộng, cũng là nhất tiểu.

—Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Lời cuối sách vô nghĩa

Mỗi lần viết xong một quyển sách đều muốn ở cuối cùng giảng giải vài điểm vô vị, giống như đã thành thói quen của ta, kính mong mọi người bỏ quá cho một chút ham mê bất lương này, mời trước tiên xem lời vô nghĩa, sau đó tới lời cuối sách——

Rốt cục đưa lên một chương cuối cùng này, cảm giác thật sự như là trút được gánh nặng, đã bắt mọi người đợi lâu.

Mặt khác, ta cảm thấy truyện này khó mà cùng 《Phong Yên Dẫn》so sánh.

Cái này đương nhiên không phải nói bản thân ta cũng cảm thấy truyện này viết không tốt ~ về mặt kỹ thuật mà nói, truyện này viết vẫn là so với 《Phong Yên Dẫn》nghiêm cẩn kín đáo hơn nhiều ~ nhưng, ta vẫn là cảm thấy nó không bằng 《Phong Yên Dẫn》, bởi vì cổ sự Phong Yên Dẫn, là xoay chung quanh chữ “Tình” mà triển khai, vô cùng cảm tính, mà truyện này, lại là xoay chung quanh án kiện của mình——là lý tính.

Cho nên, theo cảm tính, tự nhiên cảm thấy nó không bằng 《Phong Yên Dẫn》, bao gồm cả bản thân ta.

Có điều, đồng học Thủ Du liệu chết cũng không đồng ý ta quan điểm này, nàng cực kỳ thích nhịp điệu trong truyện này, ta nghĩ đây đại khái là bởi vì chúng ta cũng không thật am hiểu về mảng viết truyện khôi hài thoải mái, vậy mà cũng làm ra được một quyển này, nàng cũng phá lệ yêu thích ~ ^ _ ^

Ok, lời vô nghĩa đã xong, tiếp theo là lời cuối sách.

Hậu ký

Động cơ sáng tác bộ tiểu thuyết《Phong Yên Dẫn II》này, vô cùng trùng hợp với《Phong Yên Dẫn I》, vẫn là ban đầu do Thanh Ca Mạn cùng Thập Tứ Khuyết nói chuyện phiếm.

Trong chuyện xưa nhân vật chính luôn luôn được ưu đãi nhiều hơn so với các nhân vật phụ, trải qua chuyện xưa phủ thêm áo khoác sáng rọi. Như vậy, sau khi bọn họ trở thành truyền kỳ thì sao? Sau khi nhân vật chính lui xuống khỏi màn diễn, sóng sau đề sóng trước, lại sẽ là cục diện thế nào? Vì vậy, có thêm những người con của Tiêu Tả, cùng nữ đồ đệ Phong Tiềm Tổ.

Mặt khác cần phải giao phó một chút về kết cục của quyển sách, hay là kết cục của kẻ ác mà bình thường hay nói.

Quyển sách ở bước đầu, bước giữa đều theo khuôn phép cũ tuần hoàn của tiểu thuyết trinh thám quen thuộc với hình thức: tìm manh mối——kết luận——vạch trần hung thủ... Có điều đến một bước cuối cùng, lúc “Đưa ra công lý”, đã có ý, hoặc nói cách khác là có ý cải biến.

Tin tưởng rất nhiều độc giả xem tiểu thuyết có chất trinh thám đều mang chung một cảm giác, chính là người tốt đầu trong quá trình phá án vô luận gian khổ cỡ nào đều không cần lo lắng, bởi vì bọn họ là người tốt, người tốt nhất định phải nhận được thành công huy hoàng cuối cùng. Mà người xấu, tất phải bị tiêu diệt.

Cũng giống một vị độc giả của chúng ta đã từng nói: “Tiểu thuyết viết ra không phải để tuyên dương tà ác, nó phải có một tư tưởng chủ đề thật 'chính nghĩa' ở bên trong, phải có yêu cầu khoan thứ, phải quang minh chính trực, nhất định sẽ thắng lợi.” Nói đơn giản, chính là tà bất thắng chính.

Có điều, mỗi lần đều đối mặt với kết cục như vậy, có thể ngấy hay không? Có thể phiền hay không?

Đương nhiên, đối với quan điểm tà bất thắng chính này, Thanh Ca Mạn cùng Thập Tứ Khuyết không dám hoàn toàn đảo điên, nhưng mà cũng không thể đổi được một góc độ khác? Đổi một loại phương pháp sáng tác khác?

Tỷ như—— nhóm người tốt tra từng bước đến cuối cùng, cũng không thể thành công; đầu biết rõ hung thủ chính là hắn, lại chứng cứ nào cũng đều không có, chỉ có thể nhìn đối phương đắc ý vạn phần... Cái tâm tình loại này, lại như thế nào?

Hiện thực nói cho chúng ta biết, đây mới là hiện tượng bình thường. Nói cái gì là ông trời báo ứng, kỳ thực ở một khắc người phạm sai lầm kia, đã định sẵn đường diệt vong cho chính mình. Tiêu Mạch lừa gạt Hồng Tụ lợi dụng Hồng Tụ cuối cùng còn muốn giết Hồng Tụ, thì phải là nhân của hắn, đến cuối cùng bị Hồng Tụ giết chết, lại chính là quả. Nhân cùng quả, cho tới bây giờ đều là gắn bó kết hợp.

Thiên đạo tuần hoàn, quả nhiên báo ứng khó thoát.

Đây là bộ tác phẩm thứ hai Thanh Ca Mạn cùng Thập Tứ Khuyết cùng sáng tác chung, dù có dùng “Nhất thiên thi thế, thập vạn văn khuyh” (một ngàn lần chết, mười ngàn chữ nghiêng) hình dung cũng không đủ. Bởi vì lại là hai người sáng tác, nhưng không muốn lặp lại kiểu hai góc nhìn trong 《Phong Yên Dẫn》, cho nên truyện này chọn dùng phương thức luân phiên tự thuật ngôi thứ ba cùng ngôi thứ nhất——Thanh Ca Mạn ngôi thứ ba miêu tả tổng quan đại cục, Thập Tứ Khuyết viết ngôi thứ nhất cho Phong Thần Hi đi sâu vào chi tiết tâm lý. Không biết độc giả có quen được hay không?

Cuối cùng, thật cảm tạ nhà xuất bản cho cơ hội được xuất bản, có thể để cho càng nhiều người xem được tâm huyết này của chúng ta, cũng cảm ơn nhóm độc giả đã duy trì cổ vũ.

Nếu mọi người có thể mỉm cười khi xem được những lời cuối truyện này, đó chính là báo đáp lớn nhất đối với chúng ta.

Cùng nỗ lực thôi.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Mật Thám Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.